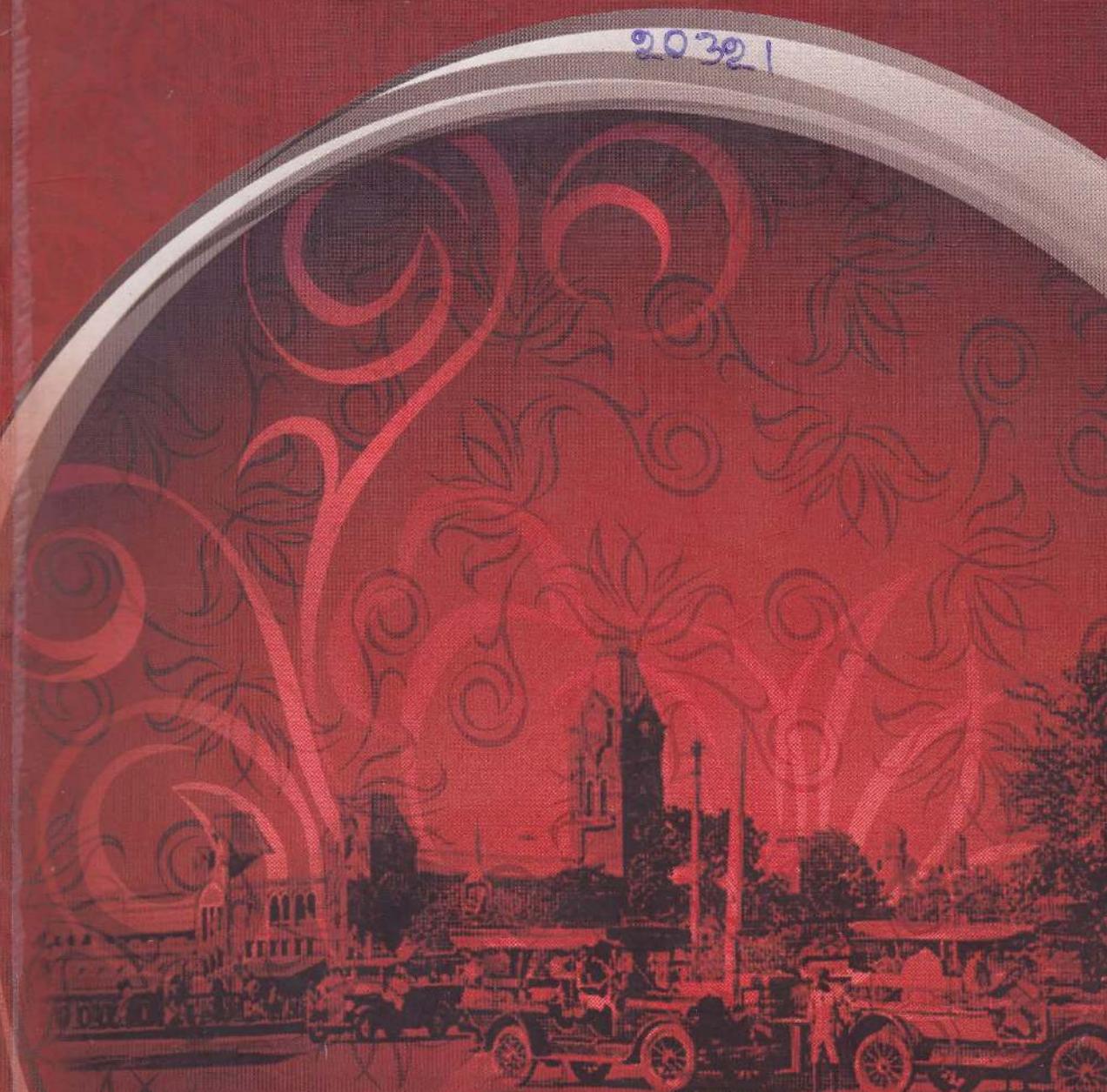

2032 |

திட்டுன் நடவடிக்கை

2032 |

‘பிரத்தானியர் கூட்சியும் நவீனயாக்கமும்’
இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம் - ஜியலரங்கம் 2011

வலிகாமம் தெற்கு பிரதேச சபை
பொதுசன நூல்நிலையம்
சன்னாகம் / உடுவில் / ஏழாகல

முக்கிய அறிவித்தல்

நீங்கள் எடுத்துச்செல்லும் புத்தகத்தில் கீறுதல், வெட்டுதல், கிழித்தல், அழித்தல், அழக்குப் படியவிடல் மற்றும் ஊறுபாடு களைச் செய்யவேண்டாமென மிகத் தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம். புத்தகங்களை நீங்கள் எடுக்கும்போது இப்படியான குறைபாடுகளைக் கண்டால் நூலகப் பொறுப்பாளருக்கு உடன் தெரிவிக்கவும். அல்லாவிடில் நீங்கள் எடுத்துச் சென்ற புத்தகம் நல்ல நிலையில் இருந்ததெனக் கருதப்படுவதுடன் ஊறுபாடு களுக்கு நூலகப் பொறுப்பாளரினால் விதிக்கப்படும் தன்ட்டதை நீங்கள் ஏற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படும்.

திட்டங்கள் பெருமை

'பிரத்தானியர் நூட்சியும் நவீனமயமாக்கமும்'

அழைவுறைக்கச் சிறப்பு மலர் - 2011

பொது நால்கெம்

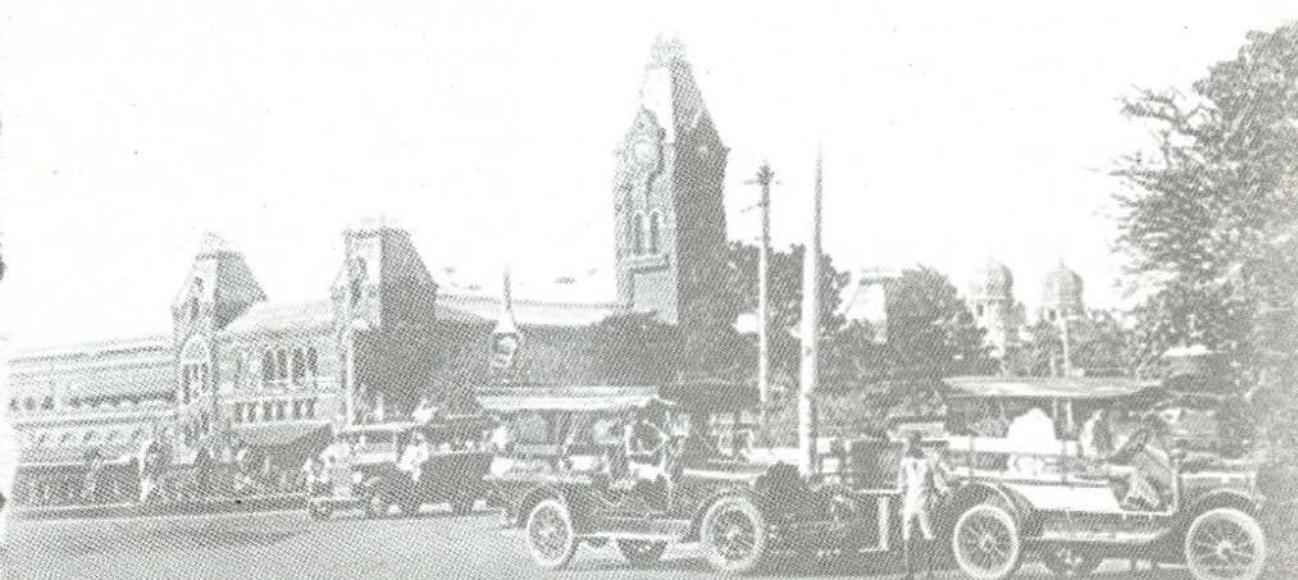
வன். தெருகு சுல்தாகம்

வாழ்வு வரை 20321

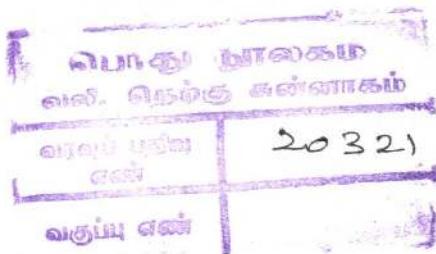
வருப்பு வண்

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

உதவிப் பதிப்பாசிரியர்
திருமதி தேவகுமாரி ஹரன்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

நூலின் பெயர்:

தமிழின் நவயுகம்

பதிப்பாசிரியர்:

கலாந்தி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

திருமதி தேவகுமாரி ஹரன்

முதற் பதிப்பு :2011

வெளியீடு :

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினணக்களம்

248, 1/1, காலி வீதி, கொழும்பு 4, இலங்கை.

அச்சு :

யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிறைவேப்) லிமிடெட்,

48B, புஞ்செண்டால் வீதி, கொழும்பு 13.

பக்கங்கள் : viii + 160

பிரதிகள் : 1000

அளவு : 6 3/4 x 9 3/4

கடதாசி : 80 ஜி. எஸ். எம். வெள்ளைத் தாள்

விலை : ரூபா. 300/-

Title :

Thamizhin Navayugam

Editors:

Dr. S. Pirashanthan

Mrs. Devakumari Haran

First Edition: 2011

Published by:

Dept. of Hindu Religious & Cultural Affairs

248, 1/1, Galle Road, Colombo 4, Sri Lanka.

Printers:

Unie Arts (Pvt) Ltd., 48B, Bloemendhal Road,

Colombo 13. Tel : 2330195

No. of Pages: viii + 160

No. of Copies: 1000

Size: 6 3/4 x 9 3/4

Paper Used : 80 GSM White Paper

Price : Rs. 300/-

ISBN: 978-955-9233-20-6

Message

I have the pleasure in forwarding this message for the publication of the Research articles submitted during the Seminar on "British Colonialism and Modernization" which was held in the year 2011, conducted by the Department of Hindu Religious and Cultural Affairs.

The Department of Hindu Religious and Cultural Affairs comes under the Ministry of Buddhasasana and Religious Affairs has been conducting Annual Research Seminars for more than a decade with the participation of Sri Lankan, Malaysian and Indian Scholars for three days in Colombo on themes relevant to Western Civilization on Hindu society and its responses to the challenges arising from such a situation and the scholars are making valuable contributions at this seminar.

The presentations made by these Scholars are revised and edited and published as a book and distributed to schools, libraries and colleges all over the Island. This publication contains the research articles which are very useful to the students and teachers.

As the Deputy Minister of Buddhasasana and Religious Affairs I congratulate the Director and the members of Staff of this Department for preserving these publications for the use of future generation as well.

M. K. A. D. S. Gunawardana

Deputy Minister of Buddhasasana & Religious Affairs

Message

Tis with great pleasure and privilege to send this message for the souvenir to be published on the occasion of the Annual Research Seminar which is organized by the Department of Hindu Religious and Cultural Affairs on the theme of 'British colonialism and modernization'.

I am aware, that the Research Seminars are organized annually by the Department on the topic of Hinduism, Hindu Culture and Tamil Literature. In the Seminar attention will be focused Mainly the Principles of British colonialism and modernization as expanded in a wide variety of revolution of Hindu Religious, revolution Tamil literature, change of art forms.

The Research Seminars of this nature are very much beneficial to the teachers, students of the universities and the general public who are interested in the field.

It is my fervent wish that this Endeavour will be crowned with success.

H. P. Cashian Herath

Secretary,

Ministry of Budhasasana & Religious Affairs

வெளியீடுகள்

இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் ஆய்வுப் பிரிவின் செயற்பாடுகளுள் ஒன்றாகவும் ஆய்வாளர்கள், பேரறிஞர்கள், மாணவர்களால் பெரிதும் விரும்பப்படும் பயன்மிக்க பணியாகவும் அமைவது வருடாந்த இந்து சமய, தமிழிலக்கிய ஆய்வரங்கு ஆகும். 1992 ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட இவ்வாய்வரங்கப் பணியானது பல்வேறு தலைப்புகளின்கீழ் இற்றைவரை மிகவும் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்று வருகின்றது.

அவ்வகையில் 2011ஆம் வருடத்திற் கான ஆய்வரங்கக் கருப்பொருளாக “பிரித்தானியர் ஆட்சியும் நவீனமயமாக்கமும்” என்பது அமைந்துள்ளது. இக்காலத்தில் இலங்கை, இந்தியா உட்பட பல நாடுகளில் காலனித்துவ ஆட்சி ஏற்பட்டது. அதனால், புதிய பண்பாட்டு மாற்றங்கள், பாடசாலைக் கல்வி முறைமை என்பன ஏற்பட்டன. மேலும், பத்திரிகை, அச்சுக்கு துறைகள் வளர்ச்சியடைந்தன. பெண் கல்விக்கு முக்கியத்துவமும் இக்காலப்பகுதியில் அளிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு, பல நவீன மாற்றங்கள் தமிழ் உலகில் ஏற்பட்டன. எனவே, இக்காலப் பகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இவ்வாய்வரங்கின்போது தென்னிந்திய, மலேசியா மற்றும் இலங்கைப் பேரறிஞர்களால் 62 கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப்படவுள்ளன.

இவ்வாய்வரங்கு தொடர்பாக, சிறப்பு மலர் ஒன்றும் வெளியிடப்படுவதையொட்டி நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இச்சிறப்பு மலரானது பல்வேறு நூல்களிலிருந்தும் திரட்டப்பட்ட தரமான கட்டுரைகளைக் கொண்டு அமைகின்றது. தக்க அறிஞர்களது படைப்புகளைக் கொண்ட இத்தொகுப்பு நூல் அனைவரும் படித்துப் பயன்பெறுவதற்குரியதாக அமையும் என்பது நமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர்களாக விளங்கி நூலைத் திறம்பதற் தொகுத்திருப்போர், ஸ்ரீ ஜெயவர்தனபுரப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரான

கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தனும், எமது திணைக்கள் ஆராய்ச்சி அலுவலரான திருமதி தேவகுமாரி ஹரனும் ஆவர். மேலும், நூல் உருவாக்கம் தொடர்பாக ஒத்துழைப்பை வழங்கியோர் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்களும், தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு.க. இரகுபரன் அவர்களும் ஆவர். இவர்கள் அனைவருக்கும் திணைக்களத்தின் சார்பில் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வரங்கு வருடந்தோறும் சிறப்பாக அமைய சிறந்த வழிகாட்டல்களையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கி, எமது பலமாக இருந்துவரும் மத விவகார அமைச்சரும் பிரதம மந்திரியுமான கௌரவ திரு.டி.எம்.ஜூயரத்ன, பிரதியமைச்சர் கௌரவ எம்.கே.ஏ.டி.எஸ்.குணவர்த்தன, செயலாளர் திரு. எச்.பி.கசியன் ஹூரத் ஆகியோர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இவ்வாய்வரங்கில் பங்கேற்கும் ஆய்வாளர்கள், பேராசிரியர்கள், அறிஞர்கள் ஆகியோருக்கும், இவ்வாய்வரங்கினைச் சிறப்பான முறையில் ஒழுங்குபடுத்திய திணைக்கள் ஆய்வுப்பிரிவின் அலுவலர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்

பணிப்பாளர்,
இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

၂၀၁၀ ခုနှစ်မှာ

1.	நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்	01
	பேராசிரியர் க. கைலாசபதி	
2.	தமிழ் நவீனத்துவத்தின் முனீஸ்னாடுகள்	18
	பாரா	
3.	தமிழ்ப்பண்பாட்டின் மீள் கண்டுபிடிப்பும் நவீனவாக்கமும் மேற்குலகின் பங்கும் பணியும்	26
	பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி	
4.	புதிய துறைகளில் இரைநடை	44
	பேராசிரியர் நா. வானமாமலை	
5.	தமிழும் அகராதியும்	53
	பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	
6.	பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலக்கியம்	61
	பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	
7.	பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் வளர்ச்சி	68
	பேராசிரியர் பொ. பூலோகசிங்கம்	
8.	பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலக்கண நால்கள்	78
	மயிலை சினி. வேங்கடசாமி	
9.	பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் அச்சுப் பண்பாடும் புத்தக இருவாக்கமும்	86
	பேராசிரியர் வி. அரசு	
10.	கிறிஸ்தவ மினனரிமார் தமிழக்கு ஆற்றிய பணி	94
	கே. சு. மதியாபரணம்	

11. விரித்தானியர் ஆஃசீக் காலத்தில் தமிழ் நாடகம் பேராசிரியர் அ. ச. ஞானசம்பந்தன்	104
12. தென்னிந்திய இசையின் பொற்காலம் க. இருகுபரன்	108
13. நவீனமயமாக்கல் கூழலில் ஈழத்தில் தமிழ்மொழி பேராசிரியர் செ. யோகராசா	117
14. நாவலர் பணிகளில் நவீனத்துவம் கலாநிதி பூர்ணி. பிரசாந்தன்	125
15. நவீனத்துவமும் பாரதியும் பேராசிரியர் எம். ஏ. நுங்மான்	137

நவீன இலக்கியத்தின்

அடிப்படைகள்

பெராசிரியர்
க. கலைசபதி

நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் என்னும் தலைப்பை நோக்கும் பொழுதே இரு கருத்துப் படிவங்கள் இதிலே சம்பந்தப்பட்டிருப்பது தெளிவாகி விடுகின்றது. 'காலம்' 'அடிப்படைகள்' ஆகிய இரண்டும் நமது கவனத்துக்கு உரியன. இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் நமது நீண்ட இலக்கிய வளர்ச்சியை பல்வேறு காலப் பகுதிகளாக வகுத்திருப்பதைப் பலரும் அறிவர். சங்ககாலம், சங்கமருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், விஜயநகர நாயக்க மன்னர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம், ஆங்கிலேயர் காலம், விடுதலைக் காலம் என்று வகுத்துரைப்பது பெருவழக்கு என்று கூறலாம். எனினும், இப்பாகுபாடும் பெயர்களும் முடிந்த முடிபானவை என்பதற் கில்லை. பழங்காலத்திலிருந்து நிலவி வரும் அரசுமுறை அடிப்படையிலே, நாட்டை ஆண்ட அரச வம்சத்தவர், இனத்தவர் ஆகியோர் பெயரால் வரலாற்றுக் காலப்பிரிவுகளை அமைப்பதனையே இப்பாகுபாடு காட்டுகின்றது. (இலக்கியப் பண்புகளின் அடிப்படையிலும் பொருளாதார - சமூகவியலின் அடிப்படையிலும் காலப் பாகுபாடுகள் வகுத்தல் கூடும்.

பொது பாலகம்
நா. கூங்கு வண்ணகம்
நா. கூங்கு வண்ணகம்
20321
காப்பு வீ

இலக்கியத்திற்கும் சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் உள்ள தொடர்பின் தன்மையை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளும் வகையைப் பொறுத்து, காலப் பாகுபாடுகளும் பெயர்களும் அமையும் என்பது கூறாமலே விளங்கும்)

இவ்வாறு, பஸ்வர் காலம் என்றோ, சோழர் காலம் என்றோ அரச வம்சத்தவர் பெயரால் காலங்களுக்குப் பெயரிட்ட போதும், வெவ்வேறு காலப்பகுதிகளில் மொழி - இலக்கியம் என்பவற்றில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளின் வேறுபாடே காலப்பாகுபாட்டிற்கு முக்கியமான ஒரு காரணம் என்பதையும் நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றா சிரியர்களிற் பெரும்பாலானோர், மொழி இலக்கியம் இவற்றை மாத்திரம் நோக்கி, அவற்றுள் சிற்சில வேறுபாடுகளை அவதானித்துக் கால அடைவில் அவற்றை அமைத்துக் காட்ட முனைவர். சமூகவியல் அம்சங்கள் இதுகாலவரை போதிய கவனம் பெற்றில்.

ஆனால், கடந்த சில வருடங்களாகத் தமிழாராய்ச்சியில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றம் காரணமாக, இலக்கிய வரலாறு என்பது அடிப்படையிலே பொது வரலாற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பதும் இரண்டையும் பிரித்தெடுத்துத் தனித்தனியே நோக்குவதோ ஆராய்வதோ பொருத்தமற்ற செயல்கள் என்பதும் புலனாகி வருகின்றன. ஒரு வகையில் பார்க்கப்போனால், இக்கருத்து மாற்றமே நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களில் ஒன்று எனக்கூறலாம். இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் சித்தரித்து விளக்குவது பயனுள்ளது என எண் ணுகிறேன். நூற்பதிப்பிலும் மூலபாடத் திறனாய்விலும் (Textual Criticism)

முன்னோடியாய் (ட.வே.சாமிநாதையருக்கு முற்பட்டு) விளங்கிய சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை (1832-1901) அவர்கள் 1881ஆம் ஆண்டு வீர்சோழியம் என்ற இலக்கண நூலைப் பக்குவமாகப் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தார். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தொகுதி (1858) பட்டதாரிகளுள் ஒருவரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழாராய்ச்சியில் சிற்சில புதுத்திருப்பங்கள் ஏற்படக்காரணமாயிருந்த வர்களில் ஒருவரும் தலையாய தமிழ்த் தொண்டர்களில் ஒருவரும் ஆய்வறிவா ளருமான தாமோதரம்பிள்ளை, தாம் பதிப்பித்த அந்நூலின் பதிப்புரையிலே, நூலாசிரியர் புத்தமித்திரரைப் பற்றிச் சில செய்திகள் கூறுமுகமாகத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைப் ‘பருந்துப் பார்வை’ யாக விவரித்தார். பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிட்டிருப்பது போன்று, “தமிழிலக்கிய சரித்தைக் காலமுறைப்படி பாகுபாடு” செய்ய முயன்றவர்களுள் சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளைக்கு முதலிடம் உண்டு. அவர் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினை ஒன்பது பகுதிகளாக வகுத்தார். அபோத காலம், அக்ஷர காலம், இலக்கண காலம், சமுதாய காலம், அநாதர காலம், சமணர் காலம், இதிஹாஸ காலம், ஆதீன காலம், தற்காலம் என அவர் வகுத்தபோது அரசியல் நிறுவனங்களை நோக்கியன்றி மொழி இலக்கியப் பண்புகளையே சிறப்பாக மனங்கொண்டார் எனலாம். தமிழ் நூல்களைக் கால அடைவில் நோக்கிக் காரண காரியத் தொடர்புடன் விளக்கும் நவீன முறையை அவர் கடைப்பிடத்தார்; துவக்கி வைத்தார் என்றும் கூறுதல் பொருந்தும்! உதாரணமாக, இதிஹாஸ காலம், ஆதீனகாலம் என்று அவர் வகுத்த காலப்பகுதிகளிலேயே அதுகாலவரை காலங் கடந்தனவாய்க் கருதப்பட்டு வந்த

“புராணேதி காசங்கள், சமயசாஸ்திர ஸ்தலமான்மியங்கள்” எழுந்தன எனக் கூறினார். தாமோதரம்பிள்ளையின் காலப் பாகுபாடு இன்று பார்க்கும்போது பல குறை பாடுடையதாய்த் தோன்றினும், வரலாற் றுணர்வும் கால நிர்ணய அறிவும் அவருக்கிருந்தன என்பதை எவரும் மறுக்கவியலாது. அன்றைய நிலையில் அது ஆராய்ச்சி நெறியின் பாற்பட்டதாகவே இருந்தது.

ஆனால், இப்பண்புகளே வீர்சோழியப் பதிப்பு வெளிவந்த காலத்திலும் அதனையடுத்தும் கடுமையான கண்டனத்துக்கு ஆளாயின. உதாரணமாக திருவாவடுதுறையாதீன் வித்துவ சிரோமனியாக வீற்றிருந்த யாழ்ப்பாணத்துக் கோபாய்ச் சபாபதி நாவலர் (1844-1903) தாமோதரம்பிள்ளையின் ஆராய்ச்சி முறை களையும் முடிபுகளையும் மறுப்பதை முதல் நோக்கமாய்க் கொண்டே 1889 இல் திராவிடப் பிரகாசிகை என்னும் நூலை வெளியிட்டார். தாமோதரம்பிள்ளை தமிழ் மொழியையும் அதிலுள்ள இலக்கண இலக்கிய சாத்திர நூல்களையும் கால முற்பிற்பாடு கருதிக் குறிப்பிட்ட ஒரு வரிசைக் கிரமத்தில் அமைத்து அமைதி கண்டு காட்டினார். சபாபதி நாவலரோ, தமிழின் தெய்வப் பழைம மரபியல், இலக்கண மரபியல், இலக்கிய மரபியல், சாத்திர மரபியல், ஓழியியல் என ஐவகைப் பிரிவாக நூலை வகுத்துத் தொன்றுதொட்டு வழங்கி வரும் நூல்களுக்குள்ளே கால முற்பிற்பாடு காணுதல் “வேத வழக்கொடு மாறுபடுஞ்செயல்” என்று மீண்டும் மீண்டும் கூறிச் சென்றார். நூற்பாயிரத்திலே சபாபதி நாவலர் எழுதியள்ள சில வாக்கியங்கள் அவரது மனப்பாங்கையும் நோக்கு நிலையையும் தெளிவுறுத்துகின்றன.

தமிழின் தொன்மை மரபினையும், அதனிலக்கண மரபி ன ன யும், இலக்கிய மரபினையும், சாத்திர மரபினையும், நல்லாசிரியர் வழி நின்று, தெளிதற்குரிய நற்றவ அறிவுமாட்சியுடைய ரல்லாதார் சிலர், இக் காலத்துத் தாந்தாம் அறிந்தவாற்றால் முறை பிறழக் கொண்டு தமிழ் மொழியினும் பிற மொழியினும் பல வாறெழுதி வெளியிட்டு வரம்பழித்தலானும், அவர் உரையின் பொய்ம்மை தேற மாட்டாத பேதை நீரார், அவற்றினை மெய்யெனக் கொண்டு தமிழ் நல்லாசிரியர் தெய்வப்புலைம மாட்சியினையும் அவர் நாலுரைகளின் தாரதம்மிய முறையினையும் வரன்முறை போற்றாது புறம் பழித்துத் தமக்கும் பிறர்க்குங் கேடு சூழுதலானும், தமிழ் உலக மற்றவற்றின் உண்மை தேறி உறுதிப் பயணைய்துதற் பொருட்டு அத்திறனெல்லாம் விளக்கித் திராவிடப் பிரகாசிகை யென்னும் பெயரினால்- இவ் வசன கிரந்தம் இயற்றுவே மாயினேம்.

சபாபதி நாவலரின் இக்கூற்று பலவழிகளில் வகை மாதிரிக்குப் பொருத்தமாய் உள்ளது. மரபுவழி வந்த கடன் நடையில் சபாபதி நாவலர் எழுதியள்ள இவ்வரைப் பகுதியிலே, இடம் பெற்றிருக்கும் கருத்துக்கள் சில ஊன்றிக் கவனிக்கத்தக்கன.

இலக்கண இலக்கியம் என்பன பற்றி எழுத முற்படுவோர் நற்றவ வாய்ப்பு உடையாய் இருக்க வேண்டும் என்றும் மரபுவழிவரும் நல்லாசிரியர் வழி நின்று அறிவைப் பெறல் வேண்டும் என்றும் வழி வழி வரும் முறைமையை மாற்றக் கூடாது என்றும் வரம்பழித்தல் கூடாது என்றும் உண்மை எது பொய் எது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் பொது

மக்களுக்கு இல்லை என்றும் சபாபதி நாவலர் முற்கூறிய மேற்கோளிலே வற்புறுத்துகிறார். மாற்றம் இன்றித் தேங்கி நிற்கும் சமுதாயங்களிலேயே மரபு அடிப்படைப் பண்பாக வலியுறுத்தப்படுவது இயல்பு. இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகத் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் பல அமைந்துள்ளன. “மரபு நிலை திரியா மாட்சி” என்றும் “மரபு நிலை திரியில் செய்யுட்கில்லை” என்றும் “மரபு நிலை திரியில் பிறிது பிறிதாகும்” என்றும் இன்னும் பல விதங்களிலும் மரபின் நிலைபேறு குறித்துத் தொல்காப்பியர், ‘மரபு’ என்னும் சொல்லைப் பல விடங்களில் வழங்கியது மட்டுமின்றி, அது குறித்துத் தனியொரு இயலும் அமைத் துள்ளார். பின் வந்த உரையாசிரியர்கள், மூல நூலாசிரியரைப் பார்க்கிலும் கடுமையான மரபுணர்ச்சியுடன் கருமமாற்றினார். அவர்கள் மரபிலேயே சிந்தித்துச் செயலாற்றியவர் சபாபதி நாவலர். இப்பண்புகளுக்கு மாறாகத் தனது கல்வியையும் கூட சிந்தனையையும் ஆராய்ச்சியையும் ஆதாரமாய்க் கொண்டு மரபு கூறுஞ் செய்திகளையும் மறுத்துரைக்க வேண்டுமிடங்களில் தயங்காது உரைத்தார் தாமோதரம்பிள்ளை. மூலபாடத் திறனாய்வு வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்களித்துள்ள தாமோதரம்பிள்ளை சூளாமணி பதிப்புரையில் (1889) கூறியுள்ள சில கருத்துக்கள் அவரது சுதந்திரப் போக்கையும் அவசியமேற்படின் மரபையும் நிராகரித்து உண்மையை நாடும் மனோபாவத்தையும் ஜயத்துக் கிடமின்றிக் காட்டுகின்றன. சாதாரணமாக மூல பாடத் திறனாய்வாளர் ஒரு நூலின் பல பிரதிகளைப் பரிசோதித்து ஏதாகிலும் ஒரு பிரதியை ஆதாரமாகக் கொண்டே மூலபாடத்தைத் தீர்மானிப்பர். அதாவது பிரதிகளில் பிழைகள் மலிந்திருப்பின் சரியான பாடமும் அப்பிரதிகளிலேயே இருக்கும் என்பது கருதுகோள். ஆயினும், மேனாட்டிலே

மூலபாடத் திறனாய்வின் வளர்ச்சியற்ற காலத்தில் புதிய ஒரு கருத்துப் பிறந்தது. அதாவது, பிரதிகள் அனைத்திலுமே சரியான பாடம் கிடைக்காமற் போகக் கூடும் என்றும் பதிப்பாசிரியர் ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் பிரதிகளின் ஆதாரமின்றியும் பாடத் திருத்தத்தை மேற்கொள்ளுதல் சாலும் என்றும் சில அறிஞர் கருதினர். ஆயினும், இது தவிர்க்க இயலாத சந்தர்ப்பங்களில் அருமையாகவே கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டிய செயல் என்பது பொதுவான நம்பிக்கை. தமிழிலே மூலபாடத்திறனாய்வு தவழும் பருவத் திலிருந்த வேளையிலே தாமோதரம் பிள்ளை அந்நாதனமானதும் துணிகரமானதுமான முயற்சியை மேற்கொண்டது அவரது ஆராய்ச்சி முதிர்ச்சியையும் ஆய்வறிவுப் போக்கையும் தூல்வியமாக்குகிறது. அவரது கூற்றைப் பார்ப்போம்.

காலாந்தரத்தில் ஏடெழுதுவோராற் பெருகிப் பெருகி வந்த பிழைகளினாற் காவியங்கள் மிகவும் பேதப்பட்டு விகாரம் அடைந்திருக்கின்றமை முன்னமே சொன்னேன். இம்மாறுபாடுகளைக் குறித்து இந்நாற்பதிப்பில் அடியேனுக் கோர் துணிவு புதிதாகப் பிறந்தது. இதுகாறும் அச்சிட்ட பழை நூல்களில் ஒரு பிரதியின் ஆதாரமாவது இல்லாத பாட பேதத்தைத் திருத்துதல் ஒழித்த யான், இப்பொழுது பிரதிகள் அனைத்தும் பிழையென்றும், பிரதிகளில் இருக்கும் பாடம் ஆக்கியோன் வாய் மொழியாய் இருக்கமாட்டாதென்றும், எந்தப் பிரதி வழிச் சென்றாலும் அச்சில் வருவது ஆசிரியரினின்றும் வேறுபட்ட பிழை பாடென்றும் நிச்சயிக்க ஏது உண்டான இடங்களில் இரண்டொரு எழுத்தையாவது மொழியையாவது சந்தர்ப்

பத்திற்கும் பொருளுக்கும் இயையுமாறு திருத்தத் துணிந்தேன். அவ்வாறு செய்யாவிடன் நூலின் சிறப்பு அழிவுதுமன்றிச் சில பாடங்கள் ஒரு பயனுந்தராமலுஞ் சில முன்பின்னோடும் பிற நூல்களோடும் விரோதப்பட்டும் நிற்குமாதலிற்றி ரூத்தம் அத்தியாவசியக மாயிற்று. இதனை உலகம் அறியச் சொல்லாமல் விடுவதே தப்பென்று உணர்ந்து இங்ஙனந் தெரிவிக்க லாயினேன்.

இதனாலேயே தாமோதரம்பிள்ளையின் நிலைப்பாட்டிற்கும் சபாபதி நாவலர் நிலைப் பாட்டிற்கும் மரண்பாடு தோன்றுவதாயிற்று. இது தனிப்பட்ட இரு தமிழ்நினர்களுக்கிடையில் எழுந்த அபிப்பிராய பேதமாக மட்டுமின்றி, இருவேறு காலத்து இயல்புகளைத் துல்லியமாய்க் காட்டுவதாயு முள்ளது எனக் கொள்வதில் தவறில்லை. இதனை இன்னொரு விதத்திற் கூறுவதனால், மேலே குறிப்பிட்ட கருத்து வேறுபாடுகளுக்கு ஆதாரமாக வரலாற்று நோக்கு அமைந்துள்ளது எனலாம். நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்று வரலாற்று வாய்மை பற்றிய சிந்தனையாகும். பண்டைக்கால ஆசிரியர்கள் இலக்கியங்களும் தத்துவங்களும் காலங்கடந்தவை எனக் கருதினர். எக்காலத்துக்கும் ஏற்றவையாக அவர்கள் உயர் இலக்கியங்களைக் கொண்டனர். ஆனால், நவீன இலக்கிய ஆசிரியர்களின் பிரதான எடுகோள்களில் ஒன்று காலத்துவம் பற்றியது. பெளதீக உலகின் மிக முக்கிய பரிமாணங்களில் ஒன்றாக மட்டுமின்றி, தனிமனிதனினதும் வரலாற்றையே நிர்ணயிக்கும் சக்தியாகக் காலம் அமைந்திருக்கிறது என்பதே அத்தத்துவமாகும்.

தமிழில் மாத்திரமின்றி உலகின் வேறுமொழிகளிலும் நாகரிகங்களிலும் இத்தகைய ஒரு கருத்து மாற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் காணலாம். உதாரணமாக, பண்டைக் கிரேக்க, உரோம இலக்கியங்களிலே, தத்துவங்கள் காலங்கடந்தவை என்ற எண்ணமே வேறுன்றியிருந்தது. ஜோப்பாவிலே முதலாளித்துவ சகாப்தத்தின் துவக்கத்தைக் குறிக்கும் ‘மறுமலர்ச்சி’ (Renaissance) எனப்படும் காலகட்டம் வரையில், “மரபுநிலை திரியா மாட்சியவாகிய” சிந்தனைகளே போற்றப்பட்டன. (ஜோப்பிய மறுமலர்ச்சியானது ஏறத்தாழ கி.பி. 15-ஆம், 16-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிகழ்ந்தது. கான்ஸ்தாந்தினோப்பிளின் வீழ்ச்சியடன் ஆரம்பித்த அந்த அறிவியக்கம், அச்சியந்திரத்தின் வருகை, அமெரிக்காவைக் கண்டறிந்தமை ஆகியவற்றால் துரித வளர்ச்சியடைந்தது. இத்தாலியில் தொடங்கிய இவ்விழிப்புணர்வு மேற்கு ஜோப்பா முழுவதிலும் பட்டந்து, கலை, இலக்கியம், விஞ்ஞானம், தத்துவம் முதலியவற்றில் பெருமாற்றங்களை உண்டாக்கியது) மரபு செல்வாக்குடன் விளங்கிய சூழ்நிலையில் இலட்சியங்களை வழுவாது பின்பற்றுவதே சிறப்பாகக் கருதப்பட்டது. புதுமை போற்றப்படும் சூழ்நிலையில், தனி மனித முயற்சியும் பரிசீலனைகளும் புத்தாக்கமும் சிலாகித்துப் பேசப்பட்டன. முன்னதில் எக்காலத்துக்கும் பொருந்துவனவாய்க் கொள்ளப்பட்ட விழுமியங்கள் (Values) ஆட்சி செலுத்தின. பின்னதில் காலதேசவர்த்த மானங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட தற்புதுமைகள் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டன. இவற்றை யெல்லாம் கருத்திற் கொண்டே புகழ் பெற்ற ஆங்கில நாவலாசிரியரும் இலக்கியவாதியுமான ஈ. எம். ஃபாஸ்டர் (E.M. Forster 1879-1970) பின்வருமாறு கூறினார்.

பண்டைக்கால இலக்கியங்கள் விழுமியங்களின் அடிப்படையில், அவற்றை உரை கல்லாகக் கொண்டு வாழ்க்கையைச் சித்தரித்தன. நவீன படைப்புக்கள் கால ஒழுங்கையும் ஓட்டத்தையும் ஆதாரமாய்க் கொண்டு வாழ்க்கையை விளக்க முற்படுகின்றன. நாவலிலக்கியம் கால ஒழுங்கை மையமாகக் கொண்டு ஏழந்த ஒர் இலக்கிய வடிவ மாகும்.

புராதன இந்திய இலக்கியங்களையும் வேதங்களையும் மனதாரப் போற்றிய மகாகவி பாரதியார் கூட இவ்விஷயத்தில் நவீனத்துவத்தை நன்குணர்ந்தவராகப் பாடுகிறார்.

பின்னும் (ஸ) மிருதிகள் செய்தார் – அவை பேணும் மனிதர் உலகினில் இல்லை; மன்னும் இயல்பின வல்ல – இவை மாறி பயிலும் இயல்பின ஆகும் காலத்திற் கேற்ற வகைகள் – அவ்வக் காலத்திற் கேற்ற ஒழுக்கமும் நூலும் ஞால முழுமைக்கும் ஒன்றாய் – எந்த நானும் நினைத்திடும் நூலொன்றும் இல்லை

காலத்தத்துவத்தைக் கவிஞர் இதற்கு மேல் தெளிவாய்க் கூறியிருக்க வியலாது. இந்த நூண்ணிய உணர்வுதான் பாரதியை மகாகவி ஆக்கி வைத்தது. மேலே நாம் குறிப்பிட்டது – போல, சி. வை தாமோதரம் பிள்ளையிடத்து இந்த வரலாற்று மெய்மை (Historicity) நாட்டத்தைக் காணக் கூடியதாயிருக்கிறது. சபாபதி நாவலரோ விழுமியங்களையே ‘வேதவழக்கு’ எனக் கூறி வரலாற்று நோக்கை நிராகரித்தார்.

நவீன காலம் என்று நாம் குறிப்பிடும்போது, நமக்கு அண்மித்த, நாம் வாழுகின்ற காலம் என்ற பொருள்

மட்டுமின்றி அதற்கு முந்திய காலப்பகுதி களிலிருந்து வேறுபட்ட தன்மைகளைக் கொண்ட காலப்பகுதி என்னும் பொருளும் பொருந்தியிருப்பது நினைந்து கொள்ளத் தக்கது. அண்மைக்காலம், சமகாலம், தன்காலம் என்ற பொருள்கள் மாத்திரமல்லாது, பண்பு வேறுபாடுகளும் நவீனகாலம் என்ற சொற்றொடரில் அமைந்திருப்பதை, இதற்குப் பரியாயப் பெயராக வழங்கும் தொடர்கள் சில குறிக்கின்றன. உதாரணமாக, இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம், தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம், புதுமைத் தமிழ் இலக்கியம், மறுமலர்ச்சித் தமிழ் இலக்கியம் என்பனவற்றைக் காட்டலாம். இவற்றிலே நவீனம், புதுமை, மறுமலர்ச்சி முதலிய சொற்கள் பண்பு அடிப்படையில் அமைந்தவை என்பது தெளிவாகும். இவற்றிடையே சிற்சில நூண்ணிய கருத்துச்சாயை வேறுபாடுகள் இருப்பினும் ‘புதுமை’ என்ற அம்சம் பொதுவானதாய் இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அதாவது, முற்பட்ட காலங்களிலிருந்து பெருமளவுக்கு வேறுபட்டுக் காணப்படுவது இக்காலப்பகுதியின் மிக முக்கியமான பண்பு எனலாம். ஆனால், இலக்கிய வரலாற்றை நோக்கும்பொழுது ஒவ்வொரு காலப்பகுதியும் அதற்கு முந்திய காலப்பகுதியிலிருந்தோ, காலப்பகுதிகளிலிருந்தோ வேறுபடுவது சகஜம் எனக் கண்டோம். அவ்வாறிருக்கும் போது, நவீன இலக்கியத்திற்கு மாத்திரம் புதுமையை விசேஷமாகக் கொள்ள வேண்டியதன் காரணம் என்ன என்ற வினா இயல்பாக எழலாம். அதற்கு விடையும் கூறியே ஆகவேண்டும்.

நவீன இலக்கியத்தின் மிக முனைப்பான அம்சங்களில் ஒன்று, புதுமையை – மாற்றத்தை – பிரக்ஞஞ்சூர்வமாக மேற்கொள்வதாகும்.

சபாபதி நாவலரது கூற்றிலே 'முறை பிறழாமை' என்ற கருத்து வற்புறுத்தப்பட்டதைக் கண்டோமல்லவா? அதற்கு நேரெதிரானது தற்புதுமை நாட்டம் எனலாம். "முன்னோர் மொழியைப் பொன்னே போல்" போற்றுவதே முறை பிறழாமையின் முக்கியமான வெளிப் பாடாகும். இதற்கு மாறாக நவீன காலத்து எழுந்த ஆற்றல் மிக்க இலக்கியங்கள் எல்லாம் 'புதுமை புதுமை' என்றே வெளிப்படையாகக் கூறிக் கொண்டன. இக்குரல்கள் யாவற்றுக்கும் வடிவம் கொடுப்பது போல அமைந்ததே பாரதியாரின் பாடல் ஒன்று : எட்டயபுரம் ஜீன்தாருக்கு 1919ஆம் ஆண்டில் அவர் எழுதிய சீட்டுக்கவியில் மேல்வரும் அடிகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

**கவைபுதிது பொருள்புதிது வனம்புதிது
சொற்புதிது சோதிமிக்க
நவ கவிதை எந்நானும் அழியாத
மகா கவிதை**

என்று, தனது கவிதையைப் பற்றி ராஜேந்திர பூபதிக்கு அவர் இவ்வாறு வருணித்திருப்பது நவீன இலக்கியத்தின் தலையாய பண்பு ஒன்றனையும் சுட்டிக் காட்டுவதாயிருக்கிறது. பாரதியாருக்குச் சிற்பாயமைந்த தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் தமிழுக்குப் புதியதே என்பதில் ஜையில்லை. ஆங்கிலத்தில் அதனை (Lyric) என்பார். ஆச்சிறுகவிதை வடிவம் மட்டுமேயன்றி, நாடகம், நாவல், சிறுகதை முதலியனவும் அப்புதுமை நாட்டத்தின் காரணமாகவும் காரியமாகவும் அமைந்தன என்பது நினைவு கூரவேண்டியதொன்று. இதனையெல்லாம் மனங் கொண்டே பாரதியாரின் கவிதா மண்டலத்தைச் சேர்ந்த பாரதிதாசனாரும் "புதுநெறி காட்டிய புலவன்" என்று தமது குருவைக் குறிப்பிட்டார். பாரதியைப் பற்றி நூல் எழுதியவருள் ஒருவரான தி.ஐ. ரங்கநாதன் புதுமைக்

கவிஞர் (1940) என்று மகுடமிட்டமையும் நினைந்து கொளத்தக்கதே. 'புதுமை' என்ற பத்தைப் பாரதியாரும் பலவிடங்களில் உணர்ச்சிப் பெருக்குடனும், குதூகலத்துடனும் பயன்படுத்தினார். உதாரணமாக, வேதநாயகம் பிள்ளை, ராஜமையர், மாதவையா ஆகிய நாவலாசிரியர்கள் தாம் புதியதோர் இலக்கிய வகையினையும் வடிவத்தையும் தமிழிற் புகுத்துவதாகக் கூறியிருப்பதைக் காண்கின்றோம். அதைப் போலவே, 'நாடக முன்னோடி' எனப் போற்றப்படும் மனோன்மணீயம் ஆசிரியர் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை தனது நூலுக்கு எழுதிய முகவரையில் பின்வருமாறு கூறினார்:

அருமையாகிய பூருவ நூல்களைப் பாதுகாத்துப் பயின்று வருதலாகிய முதற் கடமையோடு, அந்த அந்தக் காலநிலைக்கேற்றவாறு புது நூல்களை இயற்ற முயலுதல் ஒவ்வொரு தலைமுறையாருக்கும் கடமையாய் ஏற்படுகின்றது. கனிஷ்டனாகிய சிறியோன்.... நவீனமான பல வழிகளுள்ளும் என் சிறுமதிக்கு ஏற்றதோர் சிறு வழியிற் சில காலம் முயன்றும் இயற்றியது மனோன்மணீயம் என்னும் இந்நாடகம்.

'புது நூல்கள்,' 'நவீனமான பல வழிகள்' என்று சுந்தரம்பிள்ளை கூறுவது கவனித்தற்குரியது. புதுமை குறித்து இவ்வாறு எழுதிய ஆசிரியர் அன்றைய சூழ்நிலையில் பெரும்பாலும் மரபு வழிப்பட்டே இயங்கினார். ஆயினும் பி. ஸ்ரீ. ஆசார்யா கூறியிருப்பது போல, புதுமையையும் பழமையையும் இணைத்து அமைதி காண முயன்றவர்களில் சுந்தரம் பிள்ளை குறிப்பிடத் தக்கவர். அறிவுரீதியான முயற்சிகளில் நவீன வழிகளிற் சென்றவர், ஆக்க இலக்கிய முயற்சிகளில் பழமை

பேணுபவராகவே இருந்தார். காலனி ஆதிக்க நாடுகளில் வாழ்ந்த பல புத்திசீவிகளிடத்து இம்மரணபாட்டைக் காணலாம். இதனை விரிவாக ஆராய்வதும் குவையான செய்தி களைக் காட்டுவதாயிருக்கும்.

ஆக்நாடகம், நாவல், தன்னுணர்ச்சிப் பாடல் முதலிய நவீன இலக்கியங்களைத் தமிழில் தொடக்கி வைத்த முதன் முயற்சியாளர்கள் அனைவரும், தாம் புதுவது புனைவதில் ஈடுபட்டிருந்தமையை நன்கு உணர்ந் திருந்தனர். இவ்வணர்வு தற்காலத் தமிழிலக் கிய அடிப்படைகளில் மிக முக்கியமானது என்பதை இதற்கு மேலும் வற்புறுத்த வேண்டா.

இவ்வாறு கூறியதும், இப்பண்பு எப்பொழுது தொடங்குகிறது என வினாவுவதும் இயல்பே. சுருங்கக்கூறின் நவீன தமிழிலக்கியத்தின் பண்புகளை ஆராயப் பகும் நாம், எடுத்துக் கொண்டுள்ள காலப் பிரிவுக்கு எல்லை வகுத்தல் இன்றியமையாத தேயாகும். ஆயினும் திட்டவட்டமான வருடத்தையோ காலத்தையோ இங்குக் குறிப்பிடுதல் சாத்தியமன்று. பொதுவாகக் கூறுவதானால் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து, நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள் மௌலிகை மௌலிகை உருவாகி உரம்பெற்று வந்தன எனக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆங்கிலேயர் தமது ஆட்சியை இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் உறுதியாக நிறுவும் முயற்சியில் வெற்றி கண்டனர். அந்த வகையில் அதனை ஒரு கால எல்லையாகக் கொள்ளலாமாயினும் அந் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னரே அவ் வாட்சியின் விளைவுகள் வியாபகமாயின. இந்தியாவைப்

பொறுத்தவரையில் சிப்பாய்க் கலகம், அல்லது முதற் சுதந்திரப் போர் என வழங்கப்படும் அரசியல் நெருக்கடிக்குப்பின் ஆங்கிலேயராட்சி இறுதி வடிவம் பெற்றதெனலாம். இக்காலப் பகுதியையுத்தே - 1857 இல் மெக்காலே பிராபு என்பவர் இந்தியருக்கு ஆங்கிலக் கல்வியின் இன்றியமையாமை குறித்துப் பிரசித்தி பெற்ற ஆலோசனையை வெளியிட்டார். தென்னிந்தியாவையும் ஈழத்தையும் நோக்கும் பொழுது 1850 ற்க்குப் பிறப்பட் காலத்தை நவீன இலக்கிய காலத்தின் தொடக்க நிலை எனக் கூறுவதில் தவறு இருக்காது என்றே கருதுகிறேன்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமான உதாரணங்களை மாதிரிகளை எடுத்துப் பார்த்தாலும் இக் கருதுகோள் நிரூபணமாகும். சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதிக்குப் பின்னரே பழந் தமிழ் நூல்களின் வெளியிட்டுப் பணி, காத்திரமாகவும் இடையீடு இன்றியும் நடைபெறத் தொடங்கியது. குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியங்கள், தொல்காப்பியம் முதலிய ஆதிக்கால பனுவல்கள் கடந்த நூற்றாண்டின் கடைக்காலிலேயே பெருமளவு வெளிவந்தன; 1875-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1925-ஆம் ஆண்டுக்கிடையிலேயே பதிப்புப்பணி உச்சநிலையை அடைந்தது எனலாம். பாரம்பரியத்தைத் தற்காலத்துக்குரியதாக்கிய பணி இது.

இன்னொரு துறையை எடுத்துக் கொண்டால் 1856-இல் கால்டுவெல் பாதிரியாரின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் வெளிவந்தது. மொழியியலைத், தமிழியல் ஆய்வின் ஓர் அம்சமாக இப்பிரசித்தி பெற்ற நால் ஆக்கி வைத்தது. அதைப் போலவே மொழியியல் சமூகவியல்,

வரலாறு முதலிய துறைகளில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த இலங்கையரான சைமன் காசிச் செட்டி (1807-1860) வெளியிட்ட தமிழ்ப் புலவர் சுரிதமான (Tamil Plutarch) (1859) இலக்கிய வரலாற்றுத் துறைக்கு வித்திட்டது. அதனைச் சி. வெ. தாமோதரம் பிள்ளை, வி. கோ. குரிய நாராயண சாஸ்திரியார், எம். எஸ். பூரணவிங்கம்பிள்ளை முதலியோர் மேலும் மெருகூட்டுவளர்த்தனர்.

இத்தகைய ஆய்வாளர்களும் புதுமையான நாவல் இலக்கிய வடிவத்தைக் கையாண்டு எழுதிய படைப்பாளிகளும் நவீன இலக்கியங்களின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமை யாத்தான் உரைநடையை உருவாக்கினர். நவீனத்துவம் குறிக்கும் பண்புகளாம் வரலாற்று நோக்கு ஆய்வறிவு, சமூகச்சார்பு, தற்புதுமை, தனித்துவம், எனிமை, பொதுமக்கள் நலநாட்டம் முதலியன வெல்லாம் உரைநடையின் வாயிலாகவே இலகுவாகவும் விரைவாகவும் தெளிவாகவும் இலக்கியங்களால் உணர்த்தப் பெற்றன. ஆகவே, உரைநடையும் நவீனத் துவமும் உடன் பிறப்புகள் என்று கூறுவதில் தடை யில்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யிற்கூட உரைநடை அருந்தலாகவே பயின்று வந்தது. பிரதான தொடர்பு சாதனமாக அது அக்காலக்ட்டத்திலும் அமைந்திருக்கவில்லை. இம்மென்றால் நூறும், ஏனென்றால் இரு நூறும் செய்யுள்களாகப் பாடிக்குவிக்க வல்லவர்கள், செறிவான சில வசனங்களை எழுதும் பயிற்சியும் பக்குவமும் இல்லாதிருந்தனர். பாலர் வகுப்பிலிருந்து பல்கலைக்கழக வகுப்புவரையில் வசன நடையில் மைந்த பலதுறை சார்ந்த நூல்கள் வழங்கும் இக்காலத்திலே, உரைநடை பெருவழக்கு அற்றிருந்த நிலைமையைக்

கற்பண செய்வதுதானும் கடனமாயிருக்கும். ஆனால், 19ஆம் நூற்றாண்டிலே நவீன இலக்கியங்களைப் படைக்க முற்பட்டவர்களின் பின்னணியைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்வதற்கு இச்செய்தி முக்கியமானதாகும். 1862-ஆம் வருடத்தில் எம். உவின்கூலோ என்னும் கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் தமிழ் ஆங்கில அகராதி ஒன்றை வெளியிட்டனர். இராமானுசக் கவிராயர், வீராசாமிச் செட்டியார், விசாகப் பெருமாளையர் முதலிய தமிழ் நாட்டுப் புலமையாளரும் விகவநாத பிள்ளை, நெவின்ஸ் முதலிய இலங்கைத் தமிழ் அறிஞரும் இவ்வகராதித் தொகுப்பிற்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தனர். நூலின் மூன்றுரையில் பதிப்பாசிரியர் மேல்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

தமிழ் உரைநடை இப்பொழுதுதான் வடிவம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் அதனைச் செம்மையாக உருவாக்குவதற்குத் திட்பநுட்பம் வாய்ந்த அறிஞர்கள் உழைப்பார் களானால் அம் முயற்சி தகுந்த பல்லைத் தரும். கதேசிகள் பலர் விரைவாகச் செய்யுள் இயற்ற வல்லாராயினும், பிழையின்றி உரை நடை ஒரு பக்கந்தானும் எழுதமாட்டாராயிருக்கக் காணலாம்.

உவின்கூலோ கூட்டிய காட்டிய குறைபாடு திடீரென நீங்கி விடவில்லை. பத்திரிகைகள், பாடநூல்கள், துண்டுப் பிரசாங்கள் முதலிய வற்றையும் நாவல்கள், கட்டுரைகள், கடிதங்கள் முதலியவற்றையும் தமிழறிஞர்கள் அதிகம் அதிகமாக எழுதியதன் யணாகவே வசனநடை வளர்ச்சி பெற்றது; வலிமை பெற்றது. பி. ஆர். ராஜமையரிலிருந்து இன்றைய கி. ராஜநாராயணன் வரையில் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் வளர்ந்து வந்திருக்கிறதென்றால்,

தமிழ் உரைநடையும் பல்வேறு தேவைகளுக்கு ஈடு கொடுத்து நெகிழ்ச்சியும் மலர்ச்சியும் பெற்று வந்திருக்கிறது என்பதே அர்த்தமாகும். சுப்பிரமண்ய பாரதி, வ.வே.சு. ஜீயர், வ. ரா. கல்கி, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., அண்ணாதுரை, இலங்கையர்கோன், ராமா மிர்தம், கு. அழகிரிசா மி, தி. ஜான்கிராமன், சிதம்பர ரகுநாதன், செ. கணேசலிங்கன், ஜெயகாந்தன், கி. ராஜநாராயணன், செ. யோகநாதன், கே. டானியல் முதலியோர் பலரதும் பாராட்டைப் பெற்ற எழுத்தாளராய் இருந்து வந்துள்ளனர் என்றால், அவர்களது தனித்துவமான நடைச் சிறப்புக்களும் அவர்களின் வெற்றிக்குக் காரணமா யமைந்தன என்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது.

உரைநடை வளர்ச்சிக்கு முற்படு தேவையாயும், இன்னொரு வகையில் பார்த்தால் உரைநடை வளர்ச்சியின் உடன் நிகழ்ச்சியாகவும் உள்ளது வாசகர் கூட்டத்தின் (Audience) பெருக்கம். எனெனில், நவீன இலக்கியங்களை முற்பட்ட காலத்து இலக்கியங்களிலிருந்து வேறுபடுத்துவது இரண்டனுக்குமுள்ள வாசகர் கூட்டத்தின் மாறுபட்ட தன்மையாகும். ‘பொதுமக்கள்’ என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் தெளிவான உருவற்ற ஒரு வாசகர் கூட்டத்தைப் பெரும்பாலும் மனத்திற்கொண்டே நவீன எழுத்தாளன் தனது ஆக்கங்களை உருவாக்குகின்றான். உரைநடை இலக்கிய கார்த்தாக்களுக்கே இது கூடுதலாகப் பொருந்துவதாயினும், கவிஞர்களும் வாசகர் கூட்டம் பற்றிய உணர்வுடனேயே செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது. பலமுறை பலராலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ள மேற்கோள் ஒன்று இவ்விடத்தில் தேவை கருதி நினைவுசூரத்தக்கது.

எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும்மெட்டு இவற்றினை யுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன், நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களைல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன், காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவு படாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்.

1912-ஆம் வருடம் வெளிவந்த பாஞ்சாலி சபதம் முகவுரையில் பாரதியார் மேலுள்ளவாறு எழுதிய போது, ‘பொது ஜனங்கள்’ என்ற சொல்லால், ‘ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள’ வாசகரையும் மனங்கொண்டிருந்தமை வெளிப்படை. அதே சமயத்தில் ‘காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவு படாமலும்’ எழுதுதல் அவசியம் என்று கவிஞர் கருதினார். நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் ஒன்று, பொதுமக்கள் சார்ந்தனவாயும் தரமானவையாயும் உள்ளவற்றைப் படைக்க வேண்டியிருப்பதாகும். முற்காலக் கவிஞருக்கு இப்பிரச்சினை இவ்வடிவத்தில் இருக்கவில்லை. கற்றோரை நோக்கியே அவர்கள் செய்யுள் இயற்றினார். இக்காலத்திலும் கல்வியில் வல்லோர்க்கு நூல் எழுதும் முறை இருப்பினும், பொதுவில் படைப்பிலக்கியகர்த்தாக்கள், பரந்துபட்ட வாசகர் கூட்டத்தை மனங்கொண்டே எழுத வேண்டியுள்ளது. இது நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்றாக மட்டுமின்றி, எத்தனையோ பிரச்சினைகளுக்கு ஊற்றாகவும் அமைந்துள்ளது.

கவிதையிலே பாரதியார் சாதித்த பலவற்றை உரைநடையிலே கண்டவர்

அ. மாதவையா (1872-1925). பொது மக்களுக்கென்றே கவிதைகள் எழுதுதல் வேண்டுமென்ற உணர்வுடன் எழுதியவர் களில் அவரும் ஒருவர். 1914-இல் அவர் வெளியிட்ட பொது தர்ம சங்கீத மஞ்சரி என்ற பாடல் நூலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு கூறினார்.

சிங்கார ரசமும், பக்தி ரசமும் செறிந்துள்ள பாட்டுக்கள் தமிழராகிய நமக்குள் அமோகமாயனா; நாடு, நகர, மடாஸய, ஜனசலுகப் பொது தர்மங்களைக் கூறும் கீதங்களோ நரிக்கொம்பே. பொது நன்மைக்காக உழைத்து வரும் எனது நன்பர் ப்ரும்பழீ எஸ். வி. விசுவநாததயர், இக்குறையை நீக்கக் கருதி இந்தியாவின் அருமை பெருமைகளையும், சாமான்ய கல்வியும், கைத்தொழில் களாகிய தற்கால நாகரீகங்களும் தழைத்து, நலம் அபிவிருத்தி அடைவதற்கான சாதனங்களையும் பற்றி எனிய நடையில் யாவருக்கும் பயன்படும் வண்ணம் இயற்றப்படும் தமிழ்ப் பாட்டுக்களுக்கு, இராணுடே, கோக்கலே என்னும் தேசாபிமானிகள் பேரில் ஏ. 300 வரை பரிசுகள் கொடுப்பதாய்ப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரஞ் செய்தார். அவ்விளம்பரப் படி... சாதாரண ஜனங்களுக்கென்றே பெரும்பாலும் உண்டாக்கப்பட்ட இச்சத்கீத மஞ்சரி, நம் தமிழ்நாட்டில் ஊர்தோறும், வீடுதோறும், நறுமணம் வீசி ஆண் பெண் இருபாலாராலும் மகிழ்ந்து கொண்டாடப்பட வேண்டுமென்பது எம் உள்ளத்தழைப்பு.

காலத்தின் தேவையாயிருந்த கருத்துக்களை ஏறத்தாழச் சம காலத்தில் பாரதியாரும் மாதவையாலும் பிரகடனப் படுத்தியிருப்பது

கவனித்தற் குரியது. 'பொது ஜனங்கள்' 'சாதாரண ஜனங்கள்' ஆகிய சொற்பிரயோகமும் 'தற்கால' உணர்வும் இவர்களின் கூற்றுக்களில் வெளிப்படையாகத் தெரிவதும் மனங்கொள வேண்டியதே.

நவீன காலம் அல்லது தற்காலம் என்பன சில தனிப்பண்புகளையுடைய காலப்பகுதி யொன்றனைக் குறித்து நிற்கும் சொற்றொடர் களாகும். வரலாற்று அடிப்படையில் அமைந்த பாகுபாடு இது. நாம் விரும்பினாலென்ன விரும்பாவிட்டால் என்ன, நமது சமுதாயத்திலே-என் உலகத்தில் என்றே கூறி விடலாம் - நம்மைச் சுற்றி ஒயாமல் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றைப் புறநிலை நிகழ்ச்சிகள் என்று கூறுகிறோம். புறநிலைக்கு ஏற்பவே காலத்தின் கோலத்தை நாம் கணிக்கின்றோம்; மதிப்பிடுகின்றோம். நவீன காலம் என்று கூறும்பொழுது நாம் எத்தகைய புறநிலை நிகழ்ச்சிகளையும் அவற்றுக்கிணையான அகநிலை உணர்வுகளையும் கருதுகின்றோம் என்று உண்ணிப்பார்த்தல் பயனுடையதாகும்.

புறநிலை நிகழ்வுகளுக்கும் அகநிலை உணர்வுகளுக்கும் உள்ள பிணைப்பைச் சரிவர உணராமையாலேயே நமது மதிப்பிடுகள் பல சமயங்களிலே தவறுடையனவாய் அமைந்து விடுகின்றன. உதாரணமாக சமுதாயத்தில் வாழும் ஒருவருக்குப் பிடித்தாலும், பிடிக்காவிட்டாலும் விஞ்ஞானத்தின் விளைபொருட்கள், வாழ்வில் இடம் பெறுகின்றன. அது புறநிலை நிகழ்ச்சி. ஒருவருக்கு அத்தகைய பொருட்களில் யாதுகாரணத்தாலோ வெறுப்போ, விருப்பமின்மையோ இருத்தல் கூடும். அது அவரது அகநிலையுணர்வு. அவருக்கு விருப்பமில்லை என்பதற்காகப் புறநிலை நிகழாமலிருக்கப்

போவது இல்லை. இரண்டனுக்கும் வெளி அதிகரித்தால் பல சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. இடைவெளி குறைந்தால் ஒன்றுக்கொன்று அநுசரணையாக இரண்டும் இயங்குதல் இயலும்.

வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாயுள்ள இப்பொது நியதி இலக்கிய வரலாற்றுக்கும் ஏற்படையதாகும். நவீன காலத்தை, வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து நோக்குபவர்கள், வெவ்வேறு பெயரிட்டழைப்பர். மக்கள் யுகம், ஐனநாயக யுகம், விஞ்ஞான யுகம், குடியரச யுகம் என்று பற்பல சொற்றொடர்கள் வழக்கிலுள்ளன. அது போலவே, பெருங்கவிஞானம் பாரதியை மக்கள் கவி, என்றெல்லாம் பலரும் பலவாறு வழங்குவார். இவ்வழக்காறுகள் நமக்கு உணர்த்துவது என்ன?

மேற்கூறிய அம்சங்கள், தற்காலத்திலே எமது வாழ்விலே கலந்தும், வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையனவாயும் இருக்கின்றன என்பதையே இச் சொற்றொடர்கள் குறிக்கின்றன. இன்னுங்கூறுவதானால், முற்கூறிய தொடர்களில் மக்கள், சமுதாயம், சமூக நலன், புரட்சி முதலிய கருத்துப் படிவங்கள் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் புலப்படுவதைக் காணலாம். இவை நவீன காலத்துக்குரிய சிறப்பியல்புகளாய் இருப்பதனாலேயே இலக்கியத்திலும் தவிர்க்க இயலாதவாறு பிரதிபலிக்கின்றன. உதாரணமாக, இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்திலே, (குறிப்பாக 1917ம் வருடம் நடந்தேறிய மகத்தான அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின்னர்) மெல்ல மெல்ல, பொதுவுடைமைச் சிந்தனை களும் இயக்கங்களும் பரவியதைத் தொடர்ந்து, இலக்கியத்தில் அவற்றின் தாக்கமும் விளைவும் அதிகரித்து வந்துள்ளன.

இதனால் இக்கால இலக்கியங்கள் பலவற்றில், மார்க்சீயத் தத்துவமும் அக்கொள்கைப் பரம்பலும் குறிப்பிடத்தக்கனவாய் இருக்கின்றன. நவீன இலக்கியங்கள் இந்நிலையைப் பிரதிபலித்தல் இயல்லே.

பன் னெடுங்காலமாகச் சமயங்களின் வழிவந்த இலக்கிய நெறி இருபதாம் நூற்றாண்டிலே சமுதாய வழி நிற்பது நாம் முதலில் எடுத்துக் கூற வேண்டிய செய்தியாகும். இம் மாற்றம் ஏற்பட்டதற்குரிய காரணங்களைச் சுருக்கமாகவேனும் ஆராய்தல் தகும்.

அந்நியான ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி நிலை நாட்டப்பட்டதை தொடர்ந்து நமது சமுதாயத்தின் சகல துறைகளிலும் பாரதாரமான மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. ஆங்கிலேயர் இந்தியாவில் நிலவும் சமயங்களுக்குத் தடையாக வெளிப்படையான நடவடிக்கைகளை எடுத்தார்ஸ்ர். ஆயினும், அவர்களது ஆட்சிமுறை ஏனைய துறைகளைப் போலவே சமயத் துறையிலும் சீர்குலைவு, தலைதடுமாற்றம் ஆகியன உண்டாக வழி வகுத்தது. அதுகாலவரை சமயங்களின் வழி வாழ்க்கையும் கலை இலக்கியங்களும் இயங்கி வந்தனவாகையால், பாரதாரமான மாற்றங்கள் ஏற்படத் தொடங்கியதும் சமயத் துறையிலேயே நெருக்கடிகளும் முரண்பாடுகளும் முனைப் பாகத் தோன்றின; வெடித்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு கீழைத் தேயச் சமூக இயக்கங்கள் மாவுமே சமயத்துறை பற்றி எழுந்தன. ஆனால், “ஆன்மீக, பக்தி ரூபத்தில் அவை வெளிப்பட்ட போதிலும், அவற்றுக்கு மூலமாய், அடிப்படையாய், தூண்டுகோலாய்” மக்களின் வாழ்க்கை பற்றிய அனுதாபக் குரல்களும் எதிர்ப்புக் குரல்களுமே

அமைந்திருந்தன என்பதை நாம் மறந்துவிட இயலாது.

நவீனகாலம் என்பது ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தையும் பகுதியொத் திருக்கின்றது. இது முக்கியமான செய்தியாகும். முந்திய நூற்றாண்டுகளில் அரசவம்சங்கள் மாறும்பொழுது, இராசதானி யிலும் அரசவையிலும் சிலபல மாற்றங்கள் நிகழுமாயினும், கீழ்மட்டத்தில், வெகு ஜனங்களின் வாழ்க்கையில், குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் எதுவும் நிகழுவில்லை. இராமன் ஆண்டாலென்ன? இராவணன் ஆண்டாலென்ன? என்னும் மக்கள் கூற்று இவ்வணர்வைப் பிரதிபலிப்பதே. உதாரணமாக, பல்லவர் ஆட்சிக்காலத்திலும் சரி, சோழர் ஆட்சியிலும் சரி, அல்லது பாண்டியர் ஆட்சியிலாயினும் சரி தமிழ்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறையில், அதாவது பொருளாதாரம், சமூக அமைப்பு, நீதி பரிபாலனம், சமய நிறுவனங்கள், நடை உடை பாவனை இவற்றில் விதிந்து கூறத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன என்பதற்கில்லை. கடலின் மேற்பாபில் புயலும், அலையும் பெரும் சலனத்தை ஏற்படுத்தினாலும் கடலின் ஆழமட்டத்தில் அமைதியும் சலன மின்மையும் காணப்படுவது போல, அரசவம்சங்கள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்து அடித்து வீழ்த்திக் காணங்களை உண்டாக்கிய போதும், பல நூற்றுக் கணக்கான கிராமங்களாகவும் சிற்றூர்களாகவும் சிதறுண்டு கிடந்த தமிழக மக்களுடைய வாழ்க்கையில் பெருமாற்றங்கள் எதுவும் நிகழுவில்லை. இவ்விடத்திலே இந்தியாவைப் பற்றிப் பொதுவாக கார்ல் மார்க்ஸ் கூறியுள்ள குறிப்பு ஒன்று நினைவு கூராத் தக்கது.

இந்துஸ்தானத்தில், உள்நாட்டுப் போர்களும் படையெடுப்புகளும்

புரட்சிகளும் வென்றடக்கும் ஆக்கிரமிப் புகளும் பஞ்சங்களும் அடுத்தடுத்து நிகழுந்தன என்பதும், அவை சிக்கலானவை என்பதோடு விரைவாக நிகழ்ந்து பெரிய அழிவுகளை ஏற்படுத்தின என்பதும் உண்மையே. ஆனால் அவையெல்லாம் சமுதாயத்தின் மேற்பாப்பையே பாதித்தன.... இந்தியாவின் கடந்த காலத்தில், அரசியல் எவ்வாறு மாறிய போதிலும் சமுதாய நிலை மாறவில்லை; பண்டு ஒழிந்த காலத்திலிருந்து பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை மாறவேயில்லை. அரசுகள் சிறைதந்து சின்ன பின்னமானதைப் பற்றி இந்தியக் கிராமவாசிகள் கவலைப்பட்டதேயில்லை. கிராமம் முழுசாக இருக்கும் போது, அது எந்த அரசுக்கு மாறுகிறது. அல்லது எந்த மன்னனாது பொறுப்பாயிருக்கிறது என்பதைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப் படுவதில்லை. கிராமத்தின் பொருளாதார அமைப்பு மாறவேயில்லை. ஒரே அச்சில் வார்த்தன போன்றும், மாறாதனவாயும் இருந்த இச் சிறு சமூகங்கள் பெரும் அளவுக்கு அழிந்து விட்டன. அவை மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன.... ஆங்கிலேயரது நீராவிச் சக்தியும் வர்த்தக சுதந்திரமும் ஆற்றிய வினையே இவ்வழிக்குக் காரணமாகும். அந்தக் குடும்ப சமூகங்கள் வீட்டுத் தொழில் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன; அதாவது கையால் நூற்றல், கைநெசவு, கரத்தால் ஏர்பிடித்து உழுது பயிரிடல் ஆகியவற்றின் அளவுதியான இணைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன; அந்த இணைப்பே சுயபலத்தில் நிமிந்து நிற்கும் திறனை அவற்றுக்கு அளித்தது. ஆங்கிலேயர் தலையீட்டால்,... ஓரளவுக்கே நாகரிகம் எய்திய அச்சிறு

சமூகங்களின் பொருளாதார அடிப்படை தகர்ந்தது; அச்சமூகங்கள் அழிந்தன. இது ஆசியாவில் நிகழ்ந்த மிகப்பெரிய சமூகப் புரட்சியாகும். உண்மையை உரைப்பதெனில், ஆசியாவில் நிகழ்ந்த ஒரே சமூகப் புரட்சி இது. (இந்தியாவின் முதல் விடுதலைப் போர் 1857-1859)

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியானது, ஆரம்பத்தில் சமயம், சமூக அமைப்பு முதலிய விஷயங்களில் நோடியாக அதிகம் தலையிடாவிட்டனும், காலப் போக்கில் அதன் அந்தியத்தன்மை காரணமாகவும் பொருளாதார அடித்தளத்தில் மாற்றமேற்பட்டதாலும் ஒன்றுடன் பின்னிப் பிணைந்த ஓர் ஆட்சி முறையைக் கொண்டிருந்ததன் காரணமாகவும் மக்களுடைய வாழ்க்கையின் அத்தனை அம்சங்களையும் பாதிப்பதாயிற்று. சுருங்கச் சொன்னால் முந்திய நூற்றாண்டுகளில் நிகழ்ந்தது போன்று, ஆங்கில அரசு ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதோடு மட்டும் அமையவில்லை. தனது சாயலில் முழுச் சமுதாயத்தையே மாற்றியமைக்கவும் உருவாக்கவும் முனைந்தது; முயன்றது. இன்னொரு விதமாகக் கூறுவதானால், ஆங்கிலேயராட்சி முதலாளித்துவ சகாப்தத்தை இந்தியாவில் அறிமுகப் படுத்தியது. நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து விடுபட்டு, தனித்துவமான முன்னேற்றப் பாதையில் வளர்வதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருந்த முதலாளித்துவத்திற்கு, “கிழக்கு இந்தியாவிலும் சீனாவிலும் கிடைத்த சந்தைகள், அமெரிக்காவில் குடியேற்றம், காலனிகளுடன் நடந்த வியாபாரம், ” போக்குவரத் திலும் விற்பனைச் சரக்குகளிலும் ஏற்பட்ட பெருக்கம் ஆகியன உத்வேகம் அளித்தன. அவற்றின் பயனாய்த் துரித வளர்ச்சி அடைந்த முதலாளித்துவம் தனது

செல்வாக்கிற்குள் அகப்பட்ட இடங்களி லெல்லாம் தனது தேவைக்கு உகந்த குழநிலைகளை உருவாக்க முற்பட்டது. மார்க்ஸ் இதனைக் கவித்துவ நடையில் விவரித்தார்.

பூர்ஷ்வா உற்பத்தி முறையை ஏற்றுத் தழுவாவிட்டால், அழிவே ஏற்படும் என்ற நிரப்பந்தத்தின் மூலம், சகல நாடுகளும் அம்முறையைக்கடைப்பிடிக்கும் படி அது செய்கிறது. தான் நாகரிகம் என்று குறிப்பிடுவதைச் சகல நாடுகளும் ஏற்றுத் தழுவ வேண்டுமென்று பூர்ஷ்வா வர்க்கம் கட்டாயப்படுத்துகிறது. அதாவது அவையும் பூர்ஷ்வாக்களாக வேண்டுமென்று அது நிரப்பந்திக்கிறது. ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்லப் போனால், தன் பிரதிபிம்பத்தைப் போன்ற ஓர் உலகத்தை அது சிருஷ்டிக்கிறது.

(மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸ், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அறிக்கை, 1996,பக் 49-50)

இந்திலையின் நாளடைவில் மேல் மட்டத்தினர் மட்டுமன்றி, சாதாரண மக்களும் வெவ்வேறு வழி களிலும் வகைகளிலும் புதிய மாற்றங்களை உணர்த் தலைப்பட்டனர்; அவற்றின் பாதிப்புக்கு ஆட்பட்டனர். சமுதாயப் பார்வை மிகப் பரந்த அளவில் உருவாகும் நிலை இயல்பாகவே எழுந்தது.

அந்தியராட்சியின் பாதிப்புக்களை நோக்கி எழுந்த இப்பார்வை முன்று வகையாகச் செயற் பட்டது. இம்முன்று நோக்குள் இன்று வரையில் நமது சமுதாயத்திலும் இலக்கியத் திலும் உந்து சக்திகளாக இருந்து வருகின்றன. முதலாவது: மேனாட்டு நாகரிக முறைகளையும் இலக்கிய இயக்கங்களையும் அப்படியே பின்பற்றும் போக்காகும். இரண்டாவது:

மேனாட்டு நாகரிக முறைகள், பண்பாட்டுக் கூறுகள் என்பனவற்றை முழுமையாக நிராகரித்து, அயல்வரவற்ற - தினைப் பிறந்த - அடிப்படைகளை விடாப்பிடியுடன் கைக் கொள்ளும் போக்காகும். மூன்றாவது: அந்தியாட்சியின் விளைவாக வந்து சேர்ந்த சிலபல நாகரிகக் கூறுகளையும் பண்பாட்டு அம்சங்களையும் பிற்புரிமையான - தினைப்பிறந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் இணைத்துச் சமரசமும் அமைதியும் கானும் போக்காகும். பின்பற்றல், மறுத்தல், ஒன்றிணைத்தல் என இம்மூன்று போக்குகளையும் சுருக்கமாக விவரிக்கலாம். இவையே நவீன தமிழ் இலக்கியத்தைப் பாதித்து வழிநடாத்தும் முக்கிய போக்குகள் என நான் கருதுகிறேன்.

சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர் தொடங்கி இன்றுவரை, இம்மூன்று அடிப்படைப் போக்குகளுமே எத்தனையோ விகற்பங்களுடனும் வண்ண வேறுபாடு களுடனும் இலக்கியத்தில் உருவரையறை செய்யும் காரணிகளாய் இருந்து வருகின்றன. நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர், இராமலிங்க அடிகள் முதலிய சென்ற நூற்றாண்டுப் புலவர் பெருமக்களிலிருந்து, இன்றைய 'புதுக்கவிதை' எழுத்தாளர்கள் எந்த ஒரு தனிநபரையோ அல்லது இலக்கியக் குழுவினரையோ எடுத்து நோக்கினும் அவர்கள் இம் மூன்று போக்குகளில் ஒன்றையோ ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவற்றையோ சார்ந்தவர்களாகவே இருக்கக் காணலாம். தமிழகத்தை மட்டமன்றி அனைத்திந்தி யாவையே எடுத்த நோக்கிலும் இம்மூன்று போக்குகளே அடிப்படையான வையாய்த் தோன்றும். உதாரணமாக நவீன மலையாள இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தை எடுத்து நோக்கினால், குமரன் ஆசான் (1873–1924) உள்ளூர் பரமேஸ்வர அய்யர் (1877–1949)

வள்ளத்தோல் நாராயண மேனன் (1878–1958) ஆகிய மூவருமே நவீன மலையாளக் கவிதைக்கு “வேகமும் விறுவிறுப்பும் ஊட்டியவர்கள்.” இம்மூவரில், உள்ளூர் பரமேஸ்வர அய்யர் பழையையப் போற்றிப் பேணியவராயும், தாழ்த்தப்பட்ட ஈழவ சமூகத்தைச் சேர்ந்த குமரன் ஆசான் கொடுமையையும் (சாத்வீகமாக) எதிர்த்துச் சீர்த்திருத்தம் கோரிய வராயும், வளத்தோல் தேசிய இயக்கத்தில் பெரும் பங்கு கொண்டு மேலைத்தேய கலை இலக்கியங்களையும் இந்தியக் கலை மரபுகளையும் இணைக்க முயன்றவராயும் காணப்படுகின்றனர். வள்ளத் தோலை கேரள மக்கள் மகாகவி என்று போற்றிப் பாராட்டுவார். இம்மூவருள்ளும் குமரன் ஆசான் தமிழ்க் கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியாருடன் ஒப்பு நோக்கத்தக்கவர். இருவருக்கும் பல ஓற்றுமைகள் உண்டு.

இன்னும் சொல்லப்போனால், சென்ற நூற்றாண்டின் பிற் பகுதியில் இந்தியாவில் முகிழ்த் த முக்கியமான மூன்று சமய இயக்கங்களை ஆராய்ந்தாலும் இவ்வண்மை உறுதிப்படும். கிறிஸ்துவ தனியொருமைக் கோட்பாடு, ஜோப்பிய தாராளக் கொள்கை, ஆங்கிலக் கல்வி முதலிய அம்சங்களினால் ஈர்க்கப்பட்டு அவற்றைப் பெருமளவிற்கு பின்பற்றிய பிரம்ம சமாஜத்தினரை முதலாவது பிரிவினிருக்குச் சிறந்த உதாரணமாய்க் காட்டலாம். பிரம்ம சமாஜம் பிற்காலத்தில் பிளவுண்டு சென்று தேய்ந்து இறந்தது என்பது உண்மையே. எனினும், அதன் முனைப்பாக பின்பற்றல் பண்பு இன்றுவரை எத்தனையோ வடிவங்களில் எமது கலை இலக்கிய உலகில் நிலவி வருகிறது.

ஒருவிதத்தில் பிரம்மசமாஜத்துக்கு எதிர் விளைவாக பரமதக் கோட்டுபாடுகள்,

நாகரிகக் கூறுகள், பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் ஆகியவற்றை முற்றாக மறுத்தும் அந்நியராட்சியை உள்ளூர் வெறுத்தும் தமது பாரம்பரியத்திலுள்ள சிந்தனைகளையும் நம்பிக்கைகளையும் பிரதானப்படுத்திப் பிரசாரஞ் செய்த ஆரிய சமாஜத்தினாரை இரண்டாவது பிரிவினருக்குச் சிறந்த காட்டாகக் கொள்ளலாம். வடக்கே தோன்றிய தயானந்த சரஸ்வதியிலிருந்து இலங்கை நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் வரை மீட்டுயிர்ப்புக் குரல் (Revivalist) எழுப்பிய அணைவரும் இப்பிரிவில் அடங்குவர். சபாபதி நாவலரிலிருந்து இன்றைய நவ தொல்காப்பியலாதிகள் வரை இத்தகைய மீட்டெழுச்சிக் குரலையே இலக்கியத்தில் ஒலிப்பர்.

இவ்விரு இருமுனைப்போக்குகளுக்குச் சிறிது வேறுபட்ட முறையில் எதிலும் காணப்படும் விழுமிய அம்சங்களைத் திரட்டி, ஒன்றிணைப்பினை உன்னதமான வாழ்க்கைத் தத்துவமாகவும் சமய நெறியாகவும் உருவாக்கிய இராமகிருஷ்ண மடலாயத் தினாரை மூன்றாவது பிரிவினருக்குத் தகுந்த எடுத்துக் காட்டாய்க் கருதலாம். இம்முன்று போக்குகளும், முறையே ராஜாராம மோகனராம், தயானந்த சரஸ்வதி, ராமகிருஷ்ண பரமஹமஸர் ஆகிய மூவராலும் சிறப்பாகச் சமயத்துறையில் தோற்றுவிக் கப்பட்டனவாயினும், பின்பற்றல், மறுத்தல், ஒன்றிணைத்தல் என்னும் பண்புகள் சுலப துறைகளுக்கும் பொருந்துவனவாய் உள்ளன.

இம்முன்று போக்குகளும் வேறுபடுத்திக் கூறத்தக்கனவாய் இருப்பினும் நடைமுறையில், பல இலக்கிய கர்த்தாக்களின் படைப்புக்களில் இப் பண்புகள் விரவிக் காணப்படுவதும் உண்டு. அதுமட்டுமன்று இம்முன்று

பண்புகளில் ஒன்றை மட்டும் சார்ந்து பற்றிக் கொள்ளும் எழுத்தாளர்கள் நமது யுகத்தின் ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளராய் அமைந்தது மில்லை. மீட்டுயிர்ப்புக் கொள்கையை நாவலர் பின்பற்றினார். தமிழோடு சைவமும் சேர்ந்தே செழித்து வளருதல் வேண்டும் என நம்பினார். பிரசித்தி பெற்ற பரசமயக் கோளரியாயும் விளங்கினார். அந்த வகையில் தயானந்த சரஸ்வதியை நிகர்த்தவர் நாவலர். ஆயினும் தனது சொந்த மதத்திலும் சமயச் சடங்குகளிலும் காணப்பட்ட பல பண்புக்கேடுகளையும் சீர்கேடுகளையும் நீக்கியே புத்துயிருட்டும் பணியை நிறைவேற்ற முடியும் என்பதை உணர்ந்தார். ‘யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை’ என்ற அவரது கட்டுரையில் இவ்வனர்வைக் கண்டு தெளியலாம். இதனைக் கவனிக்கும்போது நாவலர் மீட்டுயிர்ப்புவாதியாயும் சீர்திருத்தவாதியாயும் இயங்கியதைத் தெளிந்து கொள்ளலாம். திரு. வி. கலியாண சுந்தரரை எடுத்துக் கொண்டால், சமய, சமுதாயத்துறைகளிலே பல சீர்திருத்தங்களை எடுத்துரைத்த அதேவேளையில், சித்தாந்தம், வேதாந்தம், வள்ளுவும், காந்தீயம், மார்க்சீயம் முதலியவற்றை ஒன்றிணைத்துச் சமரசம் காணவும் அவர் விழைந்தமையைக் காண்கிறோம். சி. என். அண்ணாதுரை அவர்களை எடுத்துக் கொண்டால், பகுத்தறிவு, நாத்திகம், வைதிக மறுப்பு, வர்ணாசிரம எதிர்ப்பு முதலியவற்றை வலியுறுத்தி இயக்கம் நடத்திய சீர்திருத்தவாதியாய்த் தோற்றமளித்த அவர், பழந்தமிழ்க் கொள்கைகளையும் நாகரிகத்தையும் மீண்டும் நிலைநாட்ட விரும்பிய மீட்டுயிர்ப்பு வாதியாயும் இயங்கினார் என்பது மறுக்கவியலாத தொன்றாகும். உண்மையில், இருபதாம் நூற்றாண்டிலே மார்க்சீயம் தமிழில் பயிலத்

துவங்கிய பின்னரே மேற்கூறிய மூன்று போக்குகளினின் ரூம் விடுபட்டு, வரலாற்றுணர்வுடனும் இயக்கவியல் அடிப்படையிலும் பிரச்சினைகளை நோக்கி நடை முறைக்குத் தேவையான மார்க்கங் களைக் கூறும் போக்கு ஓரளவு வளர்ந்து வந்திருக்கிறது.

இலக்கியத்துறையை - குறிப்பாக சிருஷ்ட இலக்கியத்தை - ஆராயும் பொழுதும் இவ்வண்மையைக் கண்டு கொள்ள அதிக நோம் செல்லாது. உதாரணமாக, ஈழத்து நவீன தமிழிலக்கிய முன்னோடியாம் பாவலர் தெ. ஆ. துரையப்பா பிள்ளையை எடுத்து நோக்கினால் ஒன்றினைக்கும் நோக்கும் போக்கும் அவரிடத்துக் காணப்படும். யாழ்ப்பாண கவதேசக் கும்பி என்ற நூதனமான படைப்பில் மரபு வழி வரும் மதிப்பீடுகளுக்கும் புதிய ஆசாரங்களுக்கும் இடையே தோன்றும் முரண் பாட்டைக் காணப்போடு, அதற்கு ஆசிரியர் பரிகாரம் காண முற்பட்டமையையும் காணலாம்.

சிற்சில் ஜோப்பிய பழக்க வழக்கஞ்
சிறந்ததென் பதற்காட் சேபமில்லை
முற்சிந்தனையின்றி நந்தேசா சாரங்கள்
முற்றும் விடலாமே?
எம்முள் நல்லாயிருக்கும் பழக்க
வழக்கத்தை நாம் விடலாகாது.

என்று பாவலர் பாடுகையில் அவரது இலக்கிய நோக்கின் அடிப்படை வெளிப் படையாகின்றது.

உண்மையில் மகாகவி பாரதியின் கவிப் படைப்புகளிலேயே இப்போக்குகள் மூன்றையும் வெவ்வேறு அளவிற் காணக்கூடியதாயுள்ளது. ஒன்றையொன்று ஈர்த்தும் எதிர்த்தும் தழுவியும் மறுத்தும் நிற்கும் வலித்திழுப்பு நிலையிலே - tension - முரண்பாடுகள் சங்கமமாகும் அழர்வு ஆற்றல் பிறக்கிறது. இலக்கியத்துக்கு இந்திலை பெருவாய்ப்பானது.

குருட்டுத்தனமான ஆங்கிலக் கல்வியை “பேடுக் கல்வி” என்றும் “ஊனர் கல்வி” என்றும் கண்டிக்கும் கவிஞர் வேறொரு நிலையில் “சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும்; கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்” என்றும் “புத்தம் புதிய கலைகள், பஞ்ச பூதத்தின் நுட்பங்கள் கூறும்; மெத்த வளருது மேற்கே” என்றும் கூறினார்.

நவீன உலகிலே, குறிப்பாக விஞ்ஞானமும் கைத் தொழிலும் உலகை எத்தனையோ வழிகளில் பினைத்து இனைக்கும் யுகத்திலே, கிழக்கு-மேற்கு, பழமை-புதுமை, ஆண்மீகம்-அறிவியல் முதலாய பல்வேறு தளங்களிலிருந்து முரண்படும் போக்குகள் எழுவது இயல்பே. அது பறநிலை நிகழ்வு. அவற்றை ஏற்று இனங்கண்டு, அவைக்கேற்ற அகநிலை உணர்வினை உருவாக்கி கொள்வதே நவீன இலக்கி யத்தின் இன்றியமையாத் தேவையாயுள்ளது. இத் தேவையைப் பொருளானர்வுடனும் கலை நுணுக்கத்துடனும் நிறைவேற்றும் இலக்கிய கர்த்தாக்களே ஆற்றல் நிறைந்தோராகக் கணிக்கப்படுகின்றார்.

(இக்கட்டுரை 1972-ஆம் வருடம் இலங்கை வாணையிலில் திகழ்த்தப் பெற்ற உரைத் தொடர் ஒன்றிலை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இப்பொழுது இரண்டொரு விளக்கங்கள் இன்றியமையானம் கருதிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.)

நமிழ் நவீனத்துவங்கள்

முன்னோடிகள்

பாலா

இந்திய இலக்கியத்தில் நவீனத் துவம் பற்றிய இந்த உரையாடலை, மூன்று சொல்லாட்சிகளை, அவற்றின் பின்னணி களைப் புரிந்துகொண்டு நிகழ்த்த வேண்டியதாக உள்ளது. இந்திய வரலாற்றில் நவீனகாலம் என்பது அறிவுத்துறை எழுச்சியாக இருந்தாலும், இலக்கியத் துறையாக இருந்தாலும் தேசியம் என்ற கட்டமைப்பை முக்கிய வாழ்நிலை நிகழ்வாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்திய தேசியம் ஒரு கலாசார அரசியல் நிகழ்வு. இந்திய நாட்டு மொழிகளிலுள்ள ஒவ்வொரு இலக்கியமும் நவீனமாகிய சம்பவத்தில் தேசியம் பற்றிய அரசியல் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. சில மொழிகளில் நவீனத் துவத்தை நோக்கிய மாற்றம் முழுமையானதாகவும், எளிதிலும் நிகழ்ந்தது, இந்த மொழிகளின் எழுத்தாளர்களும், சிந்தனையாளர்களும் இதனைச் சாதித்ததற்காக நவீன சிந்தனை முன்னோடிகள் என்று முடிகுட்டப்பட்டனர். செம்மொழியாகவும், நவீன மொழியாகவும் திகழும் தமிழ் மொழியில் நவீன காலத்தை நோக்கிய மாற்றம் எளிதாக நிகழ்ந்து

விடவில்லை. கடுமையான சிக்கல்களை சந்தித்த பிறகுதான் நேர்ந்தது.

நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகள் பலவும், நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் தந்தையாக மாபெரும் கவிஞர் சி. சுப்பிரமணிய பாரதியை முன்வைக்கின்றன. தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு தனிப்பட்ட எழுத்தாளரையோ, சிந்தனையாளரையோ முன் நோடி என்கிற இருக்கையில் உட்காரவைத்து பெருமைப்படுத்தி விட முடியாது.

இந்தியாவின் நவீன காலத்தை காலனியத் தளத்தில் இருந்துதான் புரிந்துகொள்ள முடியும். நம் அறிஞர் பெருமக்கள் நவீன இந்தியாவின் வரவு சுதந்திர இந்தியாவின் பிறப்பிற்கு முன்னரே நிகழ்ந்து விட்டதாகக் கருதுகின்றனர். 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே நவீன காலம் தோன்றியதாகக் குறிக்கும்போது அதனை இந்திய தேசியத்தின் எதிர் வினையாகவும் பார்க்கிறோம். மேற்கு நாட்டு வணிக முனைவர்களாக வருகைத்தந்து அரசியல் வாதிகளாக அவதாரம் எடுத்த காலனிய நாடுகளின் நெருக்குதலில் உருவானது இந்தியா என்கிற தேச அடையாளம். இந்தியாவை ஆண்ட ஆங்கிலேய ஏகாதி பத்தியம் தாங்கள் அபகரித்த நாட்டின் பண்பாட்டை வரலாற்று வழிபடுத்தி புரிந்துகொள்ள எத்தனித்தார்கள்.

இயற்கையாக காலனியம் தரும் வரலாறு தங்கள் செயல்களை நியாயப்படுத்தும் வரலாறாகத்தான் இருக்க முடியும். இந்தியாவைப் பற்றியும், இந்தியர்களைப் பற்றியும் பாராட்டிச் சொல்வதற்கு அந்த வரலாற்று பக்கங்களில் தேவை எதுவும்

ஏற்படவில்லை. 1840இல் வெளிவந்த மில் என்பவர் எழுதிய 'பிரிடிஷ் இந்தியா' என்கிற வரலாற்று நூலில் இந்தியா பற்றியும், இந்தியர்கள் பற்றியும் ஒரு நல்ல செய்திகூட பேசப்படவில்லை. புதிதாகப் படிப்பறிவு பெற்று ஆங்கிலக்கல்வியை அறிந்துகொண்ட இந்திய அறிவாளிகள் சிலர் இந்த ஏனாங்கஞக்கு மறுப்பாக இந்தியாவின் பழம் பெருமையை முன்வைக்கத் தலைப்பட்டனர். இலக்கியம், கலை, பண்பாடு ஆகிய துறைகளில் இந்தியாவின் பெருமையைப் பதிவு செய்யவும், கண்டியவும் வேண்டிய தேவை இவ்வாறுதான் நேர்ந்தது. இந்திய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் பண்பாட்டு இயக்கங்களாகவும் அரசியல் இயக்கங்களாகவும் திகழுத் தலைப்பட்டன. இதில் விநோதமாகவோ அல்லது தவிர்க்க இயலாமலோ பண்பாட்டு இயக்கங்கள் வெளிப் படையான சமயப் பேச்சாகவும் மாறின. இந்த நிகழ்ச்சிகளின் வழி நிகழ்ந்ததுதான் இந்திய தேசியம் என்கிற கட்டுமானம்.

கீழ்த்திசைப் படிப்பாளர்கள் மற்றும் இந்தியவியலாளர்கள் இந்தியப் பண்பாடு பற்றிய எளிதான் ஒரு கட்டுமானத்திற்கு உதவினர். பரந்துவிட்ட இந்த தேசத்தின் தொன்மை நிறைந்த பண்பாட்டினை எந்தவித சிக்கலும் இல்லை யென்பது போல எளிதான் சமயசார்புக்குள் அடக்கினர். எனவேதான் இந்தியாவின் தேசியம் கட்டுமைக்கப்பட்டு ஒரு "சமாஜ்" (Samaj) தயாரிப்பாக விநியோகிக்கப் பட்டது. வில்லியம் ஜோன்ஸ் (1846-1934), எச்.டி. கோல்ப்ரந்த் மற்றும் ராயல் ஏவியாடிக்சொசைட்டு ஆகியவை இந்தியாவை ஆரிய மற்றும் சமஸ்கிருத மரபு தந்த கொடைப் பொருளாகக் கட்டுமைக்க உதவினர். மேக்ஸ் மூல்லர் (1823 - 1900) தன்னுடைய முயற்சியாக 'ஆரியம்' 'சமஸ்கிருதம்' என்ற இரண்டு பதங்களை இந்திய அடையாளத்தின் உயர் உருவங்களாகத் தூக்கிப்

பிடிக்க முற்பட்டார். இதிலிருந்து ஒரு இலட்சிய இந்தியன் என்ற படிமானம் வீரமும் தற்பெருமையும் தன்மதிப்பும் கொண்ட எண்ணத்துடன் அறிவுரீதியாக அடக்கியானும் ஒரு சர்வாதிகார தேசத்தை சவாலுக்கு அழைக்கும் தன்னம்பிக்கையுடன் வெளிவந்தது. வீரமிக்க ஒரு இந்தியன் இதிகாசங்களிலிருந்தும் வேதங்களிலிருந்தும் இந்து மதத்தின் பழைய இலக்கிய செல்வங்களிலிருந்தும் வீரமும், பெருமையும் ஊட்டப்பட்டு கட்டமைக்கப்பட்டு இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் இருந்து மராட்டியம், பஞ்சாப், இராஜஸ்தான் ஆகிய மக்களின் வீரத்தைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய சத்திரியனாக முன்வைக்கப்பட்டான். சுதந்திர வேட்கையும், உயர் பண்பாடும் கொண்ட இந்தியனை என்று அடையாளப் படுத்தப்பட்ட அந்த இந்தியன், இந்து சமய நம்பிக்கைகளோடும், சத்திரிய மக்களின் வீரத்தோடும், வேதமும் சமஸ்கிருதமும் தீர்டி வைத்திருக்கக்கூடிய பண்பும், அறிவும் பெற்றவனாம் அடையாளப்படுத்தப்பட்டான். இந்த எழுச்சியினைத்தான் இந்து சமய மறுமலர்ச்சி என்கிற சொற்கள் அடையாளப்படுத்தின.

இவ்வாறாக நவீனாகாலத்திற்கான மாறுதல் சமஸ்கிருதமாதல் இந்துசமய மறுமலர்ச்சி என்ற இரண்டு நிகழ்வுகளோடு நேர்ந்தது. இந்த கற்பிதத்திற்குச் சவாலாக வந்தது இந்திய மண்ணில் சிலுவைக்காரர்களின் வரவும் வளர்ச்சியும். இங்கு கேட்கப்படாத கேள்விகள் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களைவிட முதன்மையானது.

1. ஆரியர்களைத்தவிர மற்ற இந்தியர்களைப் பற்றி சொல்ல எதுவுமில்லையா?
2. இந்து சமயம் தவிர பிற நம்பிக்கைகள் என்னவாயிற்று?

3. ஆரியர் அல்லாதோரும் இந்துக்கள் அல்லாதோரும் ஏறி வருவதற்கான நவீனாகால ஏணிகள் எங்கு இருந்தன?

கேள்விகள் மேலும் கேள்விகளை எழுப்புகின்றன!

சமஸ்கிருதம் தவிர்த்த மேற்குமயமாதல் வழியாக நவீனாகாலத்தைச் சந்திக்க வழி இருந்ததா? அது போன்றே, ஆரியர் தவிர்த்த சமஸ்கிருதம் தவிர்த்த உயர் மேன்மைகளை, பழும் சிறப்புகளை, கையகப்படுத்த முடிந்ததா? சான்றாக கொங்கணி மொழியை ரோமன் லிபியில் எழுதுவதா, தேவநகரியில் எழுதுவதா, என்ற கேள்வி இன்னும் ஓய்ந்த பாடில்லை. இருவேறு விடைகளும் இருவேறு சித்தாந்தங்களைக் கைகாட்டி நிற்கின்றன.

கோவாவில் இருந்து பாதிரிமார் 1556இல் அச்சகங்களை நிறுவினர். எழுத்துக்கள் எல்லாம் வத்தீன் எழுத்துக்கள். 1554இல் தமிழில் வெளிவந்த முதல் புத்தகம் லிஸ்பன் நகரத்தில் ரோமானிய லிபியில் அச்சடிக்கப் பட்டது. புத்தகத்தின் தலைப்பு “தம்பிரான் வணக்கம்.” 1577இல் கோவாவில் தமிழ் எழுத்துக்கள் அச்சகவாரப்பில் அமைக்கப் பட்டன. 1578இல் கொல்லத்தில் அவை நேர்த்திசெய்யப்பட்டன. எனினும் தமிழ்நாட்டில் 1712இல் தான் தாங்கம்பாடியில் முதல் தமிழ் அச்சக்கூடம் நிறுவப்பட்டது. இந்த முன்முயற்சிகளில் தமிழைக் கற்றுக்கொண்ட கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்கள் தமிழ் இலக்கியத்தையும் சங்கப் பாடல்களையும் மொழிபெயர்த்து அறிமுகம் செய்தத் தலைப்பட்டனர். ஜி.ய.போப், எப்.டபிள்யூ. எல்லீஸ், வீரமாழனிவர் ஆகியோரின் முயற்சிகள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பதியப்பட்டுள்ளன. மேற்கத்திய கிறிஸ்தவ அறிஞர்கள் இவ்வாறு தொடங்கி

வைத்ததுதான் தமிழியல் துறையும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் தேசியமும் ஆகும். இவ்வகையில் இவர்தம் முயற்சிகள் ராயல் ஏசியாட்டிக் கழகத்தின் கீழ்த்திசை படிப்பாளர்களின் முயற்சிகளுக்கு இணையானவை.

19 ஆவது நூற்றாண்டில் இந்து மாற்று கருத்துப் புலங்களின் வழியாக தமிழ் இலக்கியக்களம் மாறுபாடும், வேறுபாடும் கொண்டதாக முன்வைக் கப்பட்டது. தமிழ்-சமஸ்கிருத எதிர்வாதமும் திராவிட - ஆரிய அடையாளச் சிக்கல் என்றும், பிராமணர் - பிராமணர் அல்லாதோர் என்கிற சச்சர வாகவும், தமிழ் மரபினர் வேத இந்து மதத்தினர் என்ற மாறுபாடாகவும், பண்டிதர்கள் மற்றும் சமயவாதிகள் மத்தியில் கருத்துப் புயல்களைக் கிளப்பின. வேறுவகை யாகச் சொன்னால் தமிழ் நாட்டில் ஒருவர் தமிழ்ப்பண்பாட்டுத் தேசியத்தையோ, இந்துப் பண்பாட்டுத் தேசியத்தையோ சார்ந்து நிற்க வேண்டியிருந்தது. தமிழர்கள் புதிர்களாகவும் தனித்தீவில் வாழும் மக்களாகவும், பிராந்திய மனப்பான்மையினராகவும், சமயநம்பிக்கை இல்லாதவராகவும், மொழி வெறி பிடித்த வராகவும் ஓரே நேரத்தில் பிற இந்தியரால் சித்தரிக்கப்பட்டனர்.

இப்படி சமயநம்பிக்கைகள் மரபுச்சார்புகள் தனி அடையாளங்கள் என்ற கருத்துப் போர்க்களத்தில் இருந்து புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டியதாக தமிழ் இலக்கியக்களத்தின் நவீனத்துவத்தை நோக்கிய நகர்வும் மாறுதலும் அமைந்திருந்தது. ஒருவகையில் தமிழ் அறிவுச் சமூகத்திற்கு இருவகையான அறிவுப் பரப்புகள் தென்படத் துவங்கின. ஒன்று மேற்குமயமாதல், இன்னொன்று அதற்கு எதிர்ப்பான சமஸ்கிருதமயமாதல். பெரும்பாலான இந்தியர்களுக்கு இந்தச்

சிக்கல் இல்லை. அவர்கள் தங்களை வேதகால இந்து மதத்துடனும், இந்து சமயத்தின் சனாதன தர்மத்துடனும், மீறமுடியாத அதன் சாதீய கட்டுமானத் துடனும், சமஸ்கிருதமொழியின் மேன்மையோடும் தங்களைப் பெருமையுடன் அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர். எனவேதான் இந்திய மறுமலர்ச்சி என்பதும் இந்து சமய மலர்ச்சி என்பதும் ஒன்றுதான் போலப் பேசப்பட்டது. புதிய இந்தியாவின் பரப்பும் இந்துப் பண்பாட்டு தேசியம் தழைக்கும் இடமும் எல்லையுமாக அடையாளப் படுத்தப்பட்டது. வேறு வகையான பாரம்பரியத்திற்கு சொந்தமான தமிழர்கள் தங்களை இந்தப் புதிய களத்தோடு இணைத்துக் கொள்வதில் மனச்சிக்கலைச் சந்தித்தனர். எனவே தேசியம் பற்றிய பிறிதொரு புனைவு அவர்களுக்குத் தேவையாக இருந்தது. ஆம். இந்து தேசியம் ஒரு புனைவு என்றால் தமிழ் தேசியம் இன்னொரு புனைவு தானே! இரண்டு புனைக்கதையாளர்களும் நிகழ்த்தும் மோதலில் நவீனத்துவத்தின் சாலைகள் எழுந்தன.

நவீனத்துவத்தை தமிழ்த் தேசியம் பேசியோர் சமுதாய மாற்றத்தோடு அடையாளப்படுத்தினர். இது மேற்கின் கொடையாக வந்துவிடும் என்று நம்பினர். ஆங்கிலக் கல்வியின் வழியாக நேரும் என்பதை ஏற்றனர். சமயத்தைவிட விஞ்ஞானத்தைப் போற்ற வாய்ப்புத் தந்தது அவர்தம் கருத்தியல். சமத்துவம், சுதந்திரம் போன்ற புதிய மதிப்புகளோடு ஜன நாயகத்தை அறிமுகம் செய்வதாகவும் அது அமைந்தது.

நிறைய தமிழர்களைப் பொறுத்தமட்டில் நவீனமயம் என்பது மனவெளி நிகழ்வுல்ல. நிஜ வாழ்க்கையில் நேர்வது. எனவே, சமூக

வாழ்க்கை அதனைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய சாதி மற்றும் குடும்பத்தளங்கள் ஆரக்கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவை உருவாக்கும் மாற்றங்களில் நவீனத்தை எதிர்நோக்கினர். இருப்பினும் ஒரு சிலருக்கு கிறிஸ்தவம் உருவாக்கிய நம்பிக்கைச் சவால்களை இவை எதிர் கொள்ள முடியவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கியத்தை நவீனத்துவத்தை நோக்கி நகர்த்திய மாற்றங்களை உருவாக்கிய காரணிகள் இவ்வாறாக சிந்தனையாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், இலக்கியவாதிகள் ஆகியோரின் கூட்டுப் பங்களிப்பாகத் திகழ்ந்தது. இங்கு கருதப்பட வேண்டிய முதன் மைப் பெயர்களாக ஆறுமுக நாவலர், மனோன் மணீயம் பி. சுந்தரம்பிள்ளை, இராமவிங்க அடிகள் என்ற வள்ளலார், சி. சுப்பிரமணிய பாரதி, கூய மரியாதை இயக்கத் தலைவராகவும், திராவிடக் கட்சிகளின் முதல்வராகவும் திகழ்ந்த பெரியார் ஈ. வே. ராமசாமி, பாரதிதாசன் என்ற கனககப்புரத் தினம் ஆகியோரைக் குறிப்பிடவேண்டும்.

ஆறுமுக நாவலர் சமயத்தலைவராகவும் சைவ சித்தாந்த தத்துவத்தின் விளக்க உரையாகவும் தமிழ்நாட்டில் புகழ்பெற்றவர். குறிப்பாக, பக்தி இலக்கியங்களில் மேன்மைக்க புலவராக அறியப்பட்டவர். கிறிஸ்தவ சமய பரப்புநர்களுக்கு எளிதில் 'வசப்படக் கூடியதாகத்' திகழ்ந்த இந்து நம்பிக்கைகளை ஆதரித்து குரல் கொடுத்தவர். குறிப்பாக கோவில் வழக்காருகளில் மாற்றங்கள் கொணர்வதன் மூலம் கிறிஸ்தவர்களின் பிரச்சாரத்தை முனை மழுங்கச் செய்யலாம் என்று கருதியவர். கோவில்களிலிருந்து தேவதாசி பெண்டிரை கோவில் வளாகத்தில் இருந்து அகற்ற வேண்டும் என்ற அவருடைய கோரிக்கை முதன்மையானது. இந்த வழக்கம் தமிழ்நாட்டில்

அரசர்களின் ஆதரவோடும், வெகுசன ஆதரவோடும் நிகழ்ந்ததற்குக் காரணம் சைன சமயத்தினரும், புத்த சமயத்தினரும் விதித்த கடுமையான கட்டுப்பாடுகளுக்கு எதிர் வினையாக நேர்ந்தது என்று அவர் கருதினார். இசை நடனம் இன்பம் தரும் வெகுசன களிப்புகளுக்கு எதிரான சமய ஒழுக்கங்களை அந்த இரு சமயங்களும் திணித்த போது சாதாரண மனம் அவற்றை நாடுவது இயல்புதான் என்று அவர் கருதினார். இந்த வழக்கத்தை கேள்வியும் கிண்டலும் செய்யும் கிறிஸ்தவ சமயத்தவர் தங்கள் மதத்தைப் பரப்புவதற்கு இடம் தருவதாக மாற்றி விடலாகாது என்று அவர் கருதினார். எனவே, மீண்டும் கட்டுப் பாடுகளை விதிப்பதற்கான காலம் வந்துவிட்டது என்று அவர் நினைத்தார். இந்த வகையில் தமிழ் நாட்டில் சைவசமயத்தின் நவீனத்துவத்தை நோக்கிய மாறுதலுக்கும் அவருடைய கருத்துக்கள் களம் வகுத்தன. சைவ சித்தாந்தமும் ஒரு தமிழ்சமயமாக தூக்கிப் பிழக்கப்பட்டது. அதன் புகழ்பாடுவதன் வழியாக பிராமணர்களின் வேத இந்து மதத்தை எதிர்த்து குரல் கொடுக்க வாய்ப்பாகவும் அமைந்தது. சைவத்தை ஏற்ற தமிழ்நாட்டு பிராமணர்கள் சமஸ்கிருத இந்துப் பண்பாட்டை சவீகரித்துக் கொள் எத் தலைப்பட்டபோது தமிழ்நாட்டு சைவ மரபினர் தமிழ்மொழியோடும் இலக்கியத்தோடும் தங்களை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டனர். இதில் கவனத்திற்குரிய செய்தி என்னவெனில், தமிழ் நாட்டின் வைணவர்கள் தமிழ்மொழியோடும் இலக்கியத்தோடும் தங்களை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டனர். தமிழ்நாட்டின் வைணவர்கள் தமிழ் மொழியையும் பெருமைக்குரியதாகக் கருதி கோவில் வளாகத்திலும் அதற்கு இடமளித்து தங்களை இந்த அடையாளச் சிக்கலிலிருந்து ஓரளவு மீட்டுக் கொண்டார்கள். சைவப் பற்றினை ஏற்ற தமிழ் அறிஞர்கள் தேவாரம்,

திருவாசகத்திற்கு தெய்வீகத் தன்மையை ஏற்றி மகிழ்ந்தனர். திருவள்ளுவரை, திருக்குறளை ஏற்றுக்கொண்டனர். தாங்கள் வெளியிட்ட திருக்குறளின் பதிப்புகளில் சமண சமயத்வரான திருவள்ளுவரை நெற்றியில் விழுதியுடன் காட்சியளிக்கச் செய்து சைவப் புலவராக அறிமுகப்படுத்தினர். இன் ணொருபுறம் திரு.வி. கல்யாணசுந்தரம், மறை மலையடிகள், பரிதிமாற்கலைஞர் என்ற சூரிய நாராயண சாஸ்த்திரி ஆகியோர் தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மையையும், சீர்மையையும் காப்பாற்ற விரும்பி மணிப்பிரவாள நடையினைக் கடுமையாக எதிர்த்தனர். தனித்தமிழ் நடையை ஆதரித்ததன் வழியாக சமஸ்கிருதம் சார்ந்த இந்து சமய கருத்துக் களை எதிர்க்கும் நிலையை எடுத்தனர். இவர்களுடைய முயற்சிகளைல்லாம் ஆறுமுக நாவலரின் முதல் முயற்சிகளிலிருந்து கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

இந்த முயற்சிக்குப் பெருத்த ஆதாவு புகழ் பெற்ற தமிழராகத் திகழ்ந்த ஒரு பிராமணரின் தமிழ் இலக்கியத் தேடலில் புதிய சிகரங்களையும் தொட்டது. கும்பகோணத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியரான உ. வே. கவாமிநாதஜயர் இதுவரை அறியப்படாத தமிழ்நாட்டின் செவ்விலக்கியங்களைத் தேடுக் கண்டறிந்து, வாசித்து, பதிப்பித்து தமிழ் மொழிக்கு மாபெரும் புகழை ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் வெற்றிபெற்றார். அவர் பதிப்பித்த நூல்களிலிருந்துதான் தமிழர்களின் பழம் பண்பாடு மறுவாசிப்பும், மீட்டெடுப்பும் செய்யப்பட்டது. இதில் தங்கள் பங்குக்கு கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்களும் பங்காற்றினர். 1856இல் கால்டுவெல் என்ற பாதிரியார் தென்னகத்து மொழிகளின் ஒத்த தன்மைகளைக் கண்டறிந்து திராவிட மொழியியலுக்கு கால்கோள் நிகழ்த்தினார்.

இந்தப் பின்னணியில் கந்தரம்பிள்ளை நிகழ்த்திய கருத்தியல் கொடை தமிழ் மக்களின் எண்ணாங்களில் தமிழியம் என்கின்ற புதுச்சித்தாந்தமாக உயிர் பெற்றது. ஆங்கிலக் கல்வியில் வெற்றிபெற்று தத்துவப் போராசிரியராகத் திகழ்ந்து மேற்கத்திய பாணியில் நாடக இலக்கியம் படைக்க முனைந்தவர் சுந்தரம் பிள்ளை. அவரின் ‘மனோன்மணீயம்’ நாடகம் தமிழகத்தையும், கேரளத்தையும் தமிழின் அடிப்படையில் இணைக்க முயற்சித்த கற்பனையில் விளைந்தது. ஆலப்புழையில் தமிழ்ப் பெற்றோர் களுக்குப் பிறந்து தமிழ் இலக்கியத்துடன் சைவசித்தாந்தத்தைக் கற்ற சுந்தரம்பிள்ளை, லிட்டன் என்பவர் எழுதிய ‘ரகசியப் பாதை’ என்ற நூலைத் தழுவி தன் நாடகத்தை இயற்றினார். நாடகத்தின் முன்னுரைப் பக்கங்களில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் அவர் வழங்கியுள்ள கூற்றுகள் தமிழியம் பற்றிய திந்தனையை வளர்ப்பதாகவும் வெளிப் படையாக ஆரிய இனம், சமஸ்கிருத மொழி ஆகியவற்றின் மீது தாக்குதல் நிகழ்த்து வதாகவும் அமைந்தது. நூலில் இடம் பெற்றுள்ள ஒரு தமிழ் வாழ்த்துப் பாடல்தான் சிறு மாற்றங்களுடன் தமிழக அரசு அங்கீராத்துடன் தமிழ் வணக்கப்பாட்டாக இன்று புகழ்பெற்று விளங்குகிறது. மனோன்மணீ என்ற கதைநாயகி ‘மேற்கில்’ வாழும் புருஷோத்தமனை கனவில் கண்டு மனம் விரும்புவது தமிழ் நாட்டின் விடுதலை மேற்கும்யமாவதில் இருக்கிறது என்பதை ஒரு உருவகமாக அறிவிப்பதுபோல அமைந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. நூலின் முன்னுரையில் திருவள்ளுவருக்கு வணக்கமும், மனுநீதி தந்த மனுவுக்கு புறக்கணிப்பும் தருவது கவனிக்கத் தக்கது. ‘ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி’ சொல்லிய மனுவை புறந்தள்ளி விட்டு ‘பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்’ என்று எழுதிய திருவள்ளுவரை புகழ்கிறார் சுந்தரம்பிள்ளை.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இந்த ஒரு சாதாரணத் தழுவல் புத்தகம் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் ஒரு கூட்டு முயற்சியில் புதியதொரு சிந்தனைத்தளம் தமிழகத்தில் உருவாகி வந்தது என்பதைத்தான் இந்நூலின் வெற்றி காட்டுகிறது.

தமிழின் நவீன மயத்தில் இன்னொரு முக்கியமான பெயர் வள்ளலார் என்று தமிழ் மக்களால் அறியப்பட்ட இராமலிங்கம் (1823 – 1874) என்கிற துறவி. ஆன்ம ஞானியாகவும், ஞானக் கவியாகவும் அவர் போற்றப்படுகிறார். மக்களின் பல்வேறு நம்பிக்கைகளை அங்கீரித்து, அதில் சமரசம் காணமுயன்றது அவருடைய வெற்றிக்கும் புகழுக்கும் காரணமாக அமைந்தது. எளிய சொற்களில் இசை நிறைந்த பாடல்களில் இருக்கம், மன்னிப்பு போன்ற உயர் கருத்துக்களை வெளியிட்ட அவருடைய கவிதைகள் தமிழர்களின் சமயப் பண்மையை ஏற்கும் வகையில் அமைந்தன. சமரச சன்மார்க்கம் என்கிற கருத்து இன்று ஓர் உயர் மதிப்பாகப் போற்றப்படுகிறது. தமிழ் மக்களின் சிந்தனையில் இதற்கு மிக நீண்ட காலமாகவே இடம் இருந்துவந்துள்ளது. கழுவேற்றும் சண்டைகளுக்கிடையே சமயங்கள் எளிதாக தமிழகத்தில் ஏற்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் போன்ற நிறுவனங்கள் சமயங்கள் தனியாகவும் நிறுவனம் சாரா தமிழர்தம் நம்பிக்கை தனியாகவும் விரிவாக ஆராயப்படவேண்டும். சமயத்தை ஒரு கட்சியாகக் கருதாமல் ஏற்பும், தவிர்ப்பும் எளிதில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஒரு சமூகத்தில்தான் சித்தர்களும், பெரியாரும் ஏற்கப்படுவதற்கான வாய்ப்பு உண்டு. சான்றாக சிலப்பதிகாரம் என்கிற ஒரு காப்பியத்தில் சைவர்களும், சமணர்களும், பெளத்தர்களும், வேதபிராமணர்களும்,

கிராமத்து வைணவர்களும், நகரத்து தேவதைகளும் சர்வ சாதாரணமாக கதாபாத்திரங்களாக வந்துபோவது கவனிக்கத்தக்கது. இந்த வரலாற்றுப் பின்னணியில் தமிழர்களை ‘ஒரே சமய’ மக்களாக மாற்றும் ஆறுமுக நாவலர் அல்லது கிறிஸ்தவ குருமார்கள் ஆகியோர்களின் முயற்சிக்கு ஒரு மறுதலையாக வள்ளலாரின் சமரச சன்மார்க்கம் என்ற கருத்தியல் தமிழ் நவீனத்துவத்திற்கு ஒரு வகையில் பணியாற்றியது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இந்த முன்னோடிகளின் வரிசையில்தான் சி. சுப்பிரமணிய பாரதியும் இணைந்து கொள்கிறார். தமிழ் இலக்கிய உலகத்தில் அவரின் கொடை இன்று வெகுவாக அறியப்பட்டதுதான். இருப்பினும் பிற முன்னோடிகள் தமிழ்மயமாதல், மேற்குமயமாதல் என்ற கருத்தியல் வட்டத்தில் நின்றபோது பாரதி சமஸ்கிருதமயமாதல், மேற்குமயமாதல் என்ற இன்னொரு தளத்தில் நின்றார். வடபுலக்கல்வியும், பிராமணியப் பண்பாடும், பத்திரிகைக் களமும், பிறமொழி அறிவும், காந்தியப்பற்றும், இந்து கலாசார தேசியச்சார்பும் பாரதியை இயக்கி நின்றன என்பதை எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவர்தான் ருஷ்ய புரட்சிக்கு வாழ்த்துப் பாடனார். இந்தியா தொழில் மயமாவதை ஆதரித்தார். கல்வி பெருகவேண்டும் என்று விரும்பினார். பெண்களுக்கு விடுதலை வேண்டும் என்று முழங்கினார். இவை எல்லாம் மேற்கின் பெருமையை நோக்கி இந்திய விடுதலையை நோக்கிய முயற்சியாக இருந்தது. பாரதிதான் கீதையை மொழிபெயர்த்தார். சங்கரின் அத்வை தத்தில் ஈடுபட்டார். வேதாந்தமாக வாழ்க்கையை விரித்துரைக்கவும் தலைப்பட்டார். அதே நேரத்தில் அவருடைய இந்து சமயச் சார்புகளில் ஒரு சன்னமான பிராமணிய மறுப்பும் இருந்தது.

ஒரே நோத்தில் தமிழ் தேசியவாதிகளாலும், பிராமணர்களாலும் நிராகரிக்கப்படக் கூடியவராகவும் அவர் திகழ்ந்தார். இந்தத் தனித் தன்மைதான் அவரது புகழுக்கு அடித் தளமானது. எழுத்து முயற்சிகளில், சாதிய எதிர்ப்பில், பெண்ணியல் ஆதரவில் உறுதியாக நின்ற பாரதி, தமிழ் சிந்தனை மாற்றத்திற்கான முதன்மையான ஒரு குரலாகவும் திகழ்ந்தார். நவீன்காலத்தை நோக்கி தமிழை நகர்த்தியதில் அவருக்குப் பெரும்பங்கு உண்டு.

தமிழ்நாட்டின் சமூக பண்பாட்டு களத்தில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்க ஆண்டுகளில் பெரியார் ஈ.வே. ரா. வருகைபுரிந்தார். காங்கிரஸ் தலைவராகத் திகழ்ந்து பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாளராக அறியப்பட்டு சமய மறுப்பாளராகவும் சரியாகச் சொன்னால் இந்துக் கடவுள் எதிர்ப்பினராகவும் திகழ்ந்தவர் பெரியார். அவரே திராவிடக் கட்சிகளின் தலைமைப் பிம்பமாக இருந்தார். பெரியார் திராவிடம் என்கிற புனைவிற்கு வழங்கிய ஆசிரியத்துவம் முதன்மையானது. பெரியார் வழங்கிய சிந்தனைகளிலிருந்து தான் திராவிடக் கருத்தியல் உருவானது. திராவிட இயக்கத்தின் கொள்கைகள் தமிழ்ப்பண்பாடு, தமிழ் மொழி இலக்கியம், பிராமண எதிர்ப்பும் ஆகியவற்றிலிருந்து கட்டப்படுவதற்கு பெரியார் முதல் முயற்சியாளராக இருந்தார். அவருடைய சிந்தனைகளால் உரம் பெற்ற பாரதிதாசனும், திராவிட முன் னேற்றக் கழகத் தின் தலைவர் அண்ணாவும் பெரியாரின் சமூக சிந்தனைகளை ஏற்று தமிழ்னுடைய நவீன மாற்றத்துக்கு காரணமாகத் திகழ்ந்தனர்.

இவ்வாறாக சமயம், பண்பாடு மொழி ஆகியவற்றின் அடித்தளங்களில் தமிழ்ச் சிந்தனை புதிய மாற்றங்களை 19ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி 20ஆம் நூற்றாண்டு முற்பகுதிவரை சாதித்தது. இதன் விளைவுகளாகத்தான் தமிழின் புதின இலக்கியங்களும், கவிதை இலக்கியங்களும், நாடக முயற்சிகளும் அமைந்தன. வேதநாயகம் பிள்ளையின் புதினம் இராஜம் அய்யரின் புதினத்திலிருந்து வேறுபடுவதும், வ.வே.சு. அய்யரின் கதைகள் பாரதி, பாரதிதாசனின் கதை இலக்கியங்களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்பதும் தமிழரின் மாற்றகதியில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களாகத்தான் கருதப்படவேண்டும். எனவேதான் தமிழர்களும், தமிழ் இலக்கியமும் நவீன காலத்தை நோக்கி நகர்வதற்கு ஒரு நிகழ்வுகள் அடிப்படைக் காரணமாக அமைவதைப் பார்க்கிறோம். முதலாவது மேலைக்கல்வி உருவாக்கிய மேற்கு மயமாதல், இரண்டாவது தமிழ் சுதேசியம் எனப்படும் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மீட்டெடுப்பு இவை இரண்டில் பின்னது மனச்சார்பு அளவில் சிக்கல்கள் நிறைந்ததாக அமைந்தது.

சுருங்கச் சொல்லவேண்டுமென்றால் தமிழ் நவீனத்துவத்துக்கு சிக்கல்களாக ஒரு அகமும் பறமும் இருந்தது. பறம் 'மேற்குமயமாகிவிடு' என்று கூக்குரல் எழுப்பியது. அகம் 'மண்ணோடும் மொழியோடும், பண்பாட்டோடும் அடையாளப்படுத்திக் கொள்' என்று அறிவிப்பு செய்தது. இந்திய மக்களிலேயே தமிழ் மக்கள் மாற்று அடையாளங்களை எப்போதும் தேர்ந்து கொண்டனர். எனவேதான் தமிழர்கள் பிற இந்தியர்களுக்கு இன்னும் ஒரு புதிராகவே தென் படக் காணலாம்.

(மும்பை நகரில் 2004 ஏப்ரல் 3ஆம் நாள் சாகித்ய அகாதமி நடத்திய தேசியக் கருத்தரங்கில் ஆற்றிய ஆங்கில உரையிலிருந்து)

தமிழர் மண்மாட்டுணர்

மீன் கண்ருமிழர்யும்

நவீனவாகீகமும்

- மேற்கூலகின் வங்கும் ரணியும்

பெராசிரியர்
கார்த்தீகசு சிவத்தம்பி

சபா தாரணை எழுத்து வாசிப்புப் பயிற்சியடைய தமிழர் எவராயினும் அவரது அன்றாட சமூக ஊடாட்டத்தின் பொழுது நிச்சயமாகக் கேட்கும், பயன்படுத்தும் முக்கிய தொடர்களில் 'தமிழ்ப்பண்பாடு' என்பதும் ஒன்று. சினிமா, வாணோலி, செய்தித்தாள்கள் ஆகிய பல்வேறுபட்ட வெகுசன தொடர்பு சாதனங்களில் தமிழ்மக்களின் ஈடுபாடுகளை, விருப்பு வெறுப்புகளை, சார்பு சார்பின்மைகளைச் சுட்டுவதற்கு இத்தொடர் பெரிதும் பயன்படுகிறது. இவ்வாறு பார்க்கும், கேட்குமிடம் எங்கனும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள இத்தொடரில் வரும் பண்பாடு என்னும் சொல் ஏறத்தாழ கடந்த 50 ஆண்டுகளாக மாத்திரமே வழக்கிலுள்ளது என்ற உண்மை பலருக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரலாம். 1926-31 இல் தயாரிக்கப்பட்ட சென்னைப் பல்கலைக்கழக லெக்சிக்கனில் அச்சொல் இல்லை. ஆங்கிலத்தில் 'CULTURE' எனக் குறிப்பிடப்பெறும் சொல்லை 'கலாசாரம்' என்று கூறும் ஒரு மரபு இருந்தது. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்தான் Culture எனும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் பண்பாடு என்னும் பதமே

பொருத்தமானதென மொழிபெயர்ப்புச் செய்தார். அது நிச்சயிப்புச் சொல்தான் எனவேயாபுரிப்பிள்ளை கூறுவார்.

வழக்கில் வந்து ஜம்பது வருடங்கள்தான் ஆகியுள்ளது என்றால் பண்பாட்டைக் குறிப்பிட முன்னர் நியமமான தமிழ்ச்சொல் இருக்கவில்லையா என்ற வினா எழும்புகின்றது. திருக்குறளில் வரும் 'சால்பு' எனும் சொல் ஒராவு இக்கருத்தைத் தாக்கூடியது. இன்னுமொரு உண்மையுண்டு. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி, 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தோன்றிய மானிடவியல், சமூகவியல் ஆகிய புலமைத் துறைகளின் வளர்ச்சியின் பின்னரே சமூக அசைவாக்கங்களை ஆராய்ந்து அவற்றின் உள்ளீடாக உள்ளவற்றைப் பிண்டப் பிரமாணமாக எடுத்துக் கூறும் மரபு வளர்ந்தது

ஆனால், இன்று தமிழ்ப்பண்பாடு என்பது நமக்குச் சீவாதாரமான ஒரு தொடராகியுள்ளது. பக்தி இலக்கியம் முதல் பகுத்தறிவு இலக்கியம் வரை, பரதநாட்டியம் முதல் தெருக்கூத்து வரை, கோபாம் முதல் கொட்டகை வரை, திருத்தக்க தேவர் முதல் வீரமாழனிவர் வரை, சாத்தனார் முதல் உமறுப்புவர் வரை பலவற்றையும், பலரையும் இணைத்து ஒருமை காண்பதற்கு இத்தொடர் உதவுகின்றது.

தமிழ்ப் பண்பாடு என்னும் இந்தச் சொற்றொடரின் முக்கிய பயன்பாடு யாது?

மதங்களையோ, தனித்தனிக் குழும வேறுபாடுகளையோ ஊடறுத்து நிற்கும் தமிழ்மொழி தரும் ஒருமைப் பாட்டினை - பண்பு நிலைப்பாட்டினைக் குறிப்பிடுவதற்கு இது பயன்படுகின்றது. தமிழ் மக்களின்

மொழித்தொகை நிலைச் சமூகத் தொழிற் பாட்டிற்கு, சமூக அசைவாக்கத்துக்கு வேண்டிய நடத்தை நியமங்களுக்கான ஓர் உரைக்கல்லாக இக்கோட்பாடு அமைகின்றது. இது உண்மையில் கோட்பாடு, (ideology) அதாவது கருத்து நிலையாகும். ஆனால் பாரம்பரியமான நடைமுறை, கண்ணோட்ட நியமங்களை மாத்திரம் குறிப்பிடாது, உலகப் புதுமைகளைத் தமிழர்கள் ஏற்றுக் கொள்வதற்கான நடைமுறையைச் சுட்டுவதாகவும் தமிழ்ப்பண்பாடு அமைகிறது. மரபு சிதையாமல் புதுமையை உள்வாங்கிக் கொள்ளும் முறைமையை இது தமிழர்க்கு உணர்ந்துகின்றது.

இந்தப் பண்பாட்டுப் பிரக்ஞாயின் - உணர்வின் - வரலாறு யாது? இன்று நாம் தமிழ்ப் பண்பாடு என்று சொல்லும் இதே அமிசங்களையே முன்னரும் தமிழர்கள் கொண்டிருந்தார்களா? தமிழர் வரலாற்றின் பல்வேறு கட்டங்களிலும் தமிழ்ப்பண்பாடு இருந்த நிலைக்கும் இன்றுள்ள நிலைக்குமுள்ள வேறுபாடு யாது? இன்று நாம் தமிழ்ப்பண்பாடு என்று கொள்ளுவனவற்றை எப்பொழுது முதல் கொள்கின்றோம்? அவ்வாறு கொள்ளும் முறைமை என், எப்படி ஏற்பட்டது?

தமிழ்மக்கள் தம் சமூக அசைவாக்கத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் இந்த வினாக்களுக்கு விடையிறுத்தல் வேண்டும்.

இந்த வினாக்களுக்கு விடைகாண முனையும் பொழுது, தமிழைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட மக்கள் அவர்கள் வெவ்வேறு மதத்தினராகவிருக்கலாம், வெவ்வேறு நாட்டினராகக்கூட இருக்கலாம். - ஒரே பண்பாட்டினை உடையவர்களாகக்

கொள்ளப்படும் நோக்கு கடந்த 50, 60 வருடால் எல்லைக்குள்ளேயே தோன்றியது என்பது தெரியவரும்.

தமிழ்ப்பண்பாட்டை இவ்வாறு விளங்கிக் கொண்டு இனத் தனித்துவத்துக்கான அடிப்படையாகக் கொள்ளும் இப்பண்பு மேற்குலகின் தொடர்பால், ஆட்சித் தொடர்பால் கல்வி முறையால் கருத்துப் பரவலால் ஏற்பட்டது என்பது வரலாற்றுண்மையாகும்.

மேற்குலகின் தொடர்பால் ஏற்பட்ட புதிய நிலைமைகளுக்கு புதிய சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்கும் பொழுது நடந்த சோதனைத்தீகளின் பொழுது, நவீன உலகில் தொடர்ந்தும் தமிழராக, நவீன வளர்ச்சிகளை உள் வாங்கிக் கொண்ட தமிழராக வாழுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்ட பொழுது எவை எவை எமது அடிப்படைப் பண்புகள், எந்தப் பண்பு இல்லாவிட்டால் நாம் தமிழராக இருக்க முடியாது போய்விடும் என்பதை அறிந்த பொழுதுதான், நாம் எமது பாரம்பரியத்தை மீளக் கண்டு கொண்டோம். முன்னர் இலைமறைகாயாக இருந்ததை கருத்துத் தெளிவுடன், எமது வாழ்க்கை அடிப்படையாக்கிக் கொண்டோம். புதிய தேவைகள் பாரம்பரியத்தின் தடங்களைக் காட்டின. புதிய உலகோடு இணைய முற்பட்டபொழுதுதான் பழந்தமிழின் சன நாயகப் பண்பு, சமரசம், உலகப் பொதுமை ஆகியவற்றை அறிந்து கொண்டோம்.

தமிழ் பண்பாட்டின் அமிசங்கள் தன்மைகள் இவைதான் என்ற இந்தக் கண்டுபிடிப்பு- உண்மையில் மீள் கண்டுபிடிப்பு - எவ்வாறு நடைபெற்றது. மேற்குலகின் தொடர்பும் தாக்கமும் எவ்வெவற்றை மீளக்

கண்டுபிடிக்க உதவின. இவ்வாறு கண்டுபிடித்ததால் தமிழும் தமிழ் மக்களும் புதுமையை எவ்வாறு ஏற்றுக் கொண்டனர், என்பனவற்றைப் பற்றி மிகச் சுருக்கமாக நோக்குவதுதான் இந்த உரைத்தொடரின் நோக்கமாகும். நவீன தொழில் நுட்ப உலகில் தமிழின் தொடர்ச்சியான இளமை எவ்வாறு நிச்சயப்படுத்தப்பட்டது, என்பதை அறிவதற்கு இந்தமுயற்சி அத்தியாவசியமானது.

முதலில் இரண்டு ஆரம்பநிலைத் தெளிவுறுத்தல்கள் தேவைப்படுகின்றன.

தமிழுக்கு மேற்குலகத் தொடர்பு சங்க காலம் முதலே உண்டு. ('யவனர் தந்த வினைமான் நன்கலம்') ஆனால் இங்கு குறிப்பிடப்படுவது மேற்குலகம், தமிழ் மக்களினது- தமிழ் நாட்டில், இலங்கையில் - சமூக அரசியல் வாழ்வில் நேரடியான தொழிற் பாட்டினைக் கொண்ட காலகட்டமேயாகும். அதாவது 19 ஆம் நூற்றாண்டு முதலேயாகும்.

அடுத்தது, 'பண்பாடு' என்னும் பொழுது எதனைக் குறிப்பிடுகின்றோம் என்பதாகும்.

"பண்பாடு என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு மக்கள்கூட்டம் தனது சமூக, வரலாற்று வளர்ச்சியினடியாகத் தோற்றுவித்துக் கொண்ட பெளதீகப் பொருட்கள், ஆத்மார்த்தக கருத்துக்கள், மத நடைமுறைகள், சமூகப் பெறுமானங்கள் ஆகிய யாவற்றினதும் தொகுதியாகும். ஒரு கூட்டத்தினரின் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி, உற்பத்தி முறைமை, உற்பத்தி உறவுகள், கல்வி, விண்ணானம், இலக்கியம், கலைகள், நம்பிக்கைகள் ஆகியனவற்றின் தொகுதியாகும்."

காலம், பொருள் பற்றிய வரையறையைச் செய்து கொண்டதனையடுத்து, இந்த மேற்குலகத் தொடர்பு, அதாவது மேற்குலகின் நேரடியான தொழிற்பாடு ஏற்படுவதற்கு முன்னர் எவை, எவை தமிழ்ப்பண்பாடு எனக் கருதப்பட்டனவென்பதை அறிதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான், மேற்குலகில் உந்துதல்களும் சவால்களும் எவ்வெவற்றை நாம் மீளக் கண்டுபிடிக்க உதவின என்பதும், நாம் இப்பொழுது அழுத்திக் கூறுவன முன்னர் எத்தகைய அழுத்தம் பெற்றன என்பதும் தெரியவிரும்.

இதனைத் தெளிவுபடுத்துவதற்குத் தமிழ் மக்களின் வரலாற்றைத் தெளிவுபடுத்தல் வேண்டும். தென்னிந்தியாவுடன் தொடங்கும் அந்த வரலாற்றின் களம் பின்னர் விரிவடைகிறது.

தமிழ் நாட்டின் பண்பாட்டு வரலாற்றை ஜின்து பெருங் கால கட்டமாக வகுத்தல் வேண்டும்.

1. ஆரம்பம் முதல் கி.பி. 250 வரை
2. கி.பி. 250 முதல் கி.பி. 600 வரை
3. கி.பி. 600 முதல் கி.பி. 1300 வரை
4. கி.பி. 1300 முதல் கி.பி. 1800 வரை
5. கி.பி. 1800 முதல் இன்றுவரை

இதில் நமக்குரியது நான்காவது பிரிவுதான். 1800 இல் திருப்பமேற்படுவதற்கான தயார் நிலைகள் கி.பி. 1600 முதல் ஏற்படுகின்றன.

முன்றாவதன் தொடக்கம் (1300 வரை) சோழ பாண்டியப் பேரரசு முறைமையின் சிறைவினைக் குறிப்பதால் மாத்திரமல்லாது, இஸ்லாமிய ஆட்சி நிலைநிறுத்தப்படுவதாலும் முக்கியமாகின்றது. இந்த முக்கியத்துவத்தைச் சிறிது பின்னர் சற்று விரிவாகவே பார்ப்போம்.

முதலில் 1300 வரையுள்ள பண்பாட்டு வரலாற்றைப் பார்ப்போம்.

ஆரம்பம் முதல் கி.பி 200 வரையுள்ள காலப்பிரிவு சங்ககாலம் எனப் பரிச்சயப் படுத்தப்பட்டுள்ள காலமாகும். தமிழின் தனித்துவமான சில பாரம்பரியங்கள் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது இக் கால கட்டத்திலேயாகும். தினை மரபு உணர்த்தும் வாழ்க்கை முறைமைகள், அந்த வாழ்க்கை முறைகளுக்கேற்ற பண்பாட்டு நிலைமைகள் அந்தப் பண்பாட்டுப் பின்னணிக் கேற்ற இலக்கிய உருவாக்கம் இக்காலத்திலே நிகழ்கின்றது. குடியிருப்புக்கு உள்ளேயும் வெளியேயுமிருந்த வாழ்க்கை வேறுபாடுகள் அகம் - புறம் என இருகினைப்படுத்தப்பட்டுப் பின்னர் இலக்கிய மரபாகின்றது. இந்த அகத்தின் இலக்கிய மரபு தமிழின் தனிச்சிறப்பு ஆகிறது. ஆரிய அரசன் பிரகதத்தனுக்குத் தமிழ் கற்பிப்பான் பொருட்டுக் கபிலர் பாடியதாகக் கூறப்படுவது குறிஞ்சிப்பாட்டு; அகத்தினைக் கொத்து, தமிழ் என்பது அகத்தினைதான் என்கிறது. பின்னர் களவியலுரைகாரரும் களவியல் சுற்றியதை, 'தமிழ் நுதலிற்று' என்பார்.

அகமரபு தமிழ்மரபு என்பது மாத்திரமல்ல முக்கியம், தமிழ் தனது இலக்கிய வெளிப்பாட்டுக்குச் சமஸ்கிருத இலக்கிய மரபை உதாரணமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும் முக்கியம். தமிழின் இலக்கியத் தனித்துவம் வற்புறுத்தப்படுகிறது. இது பின்னர் மொழிநிலை வேறுபாடு வற்புறுத்தப்படும் பொழுது முக்கியமாகிறது.

250-600 இல் சமண, பெளத்த மேலாண்மை காணப்படுகிறது. தமிழின் களம் விரிவடைகிறது. ஆனால் இந்த விரிவாக்கம்

பெளத்தம், சமணத்தை அப்படியே பிரதிபித்த ஒன்றன்று. பெளத்தம், சமணத்தை உள்வாங்கித் தனக்கென ஒரு சிறப்புடைய தத்துவத்தைத் தருகிறது. திருக்குறள் வாழ்க்கை வாழப்பட வேண்டுமென்பது, அதில் வாழ்க்கை ஒரு சுமை அல்ல; அது சமூக முன்னேற்றத்துக்கான ஒரு பொறுப்பு. திருக்குறளின் இந்த நிலைப்பாடு அகில இந்திய அறநூல்களுக்குள்ளே திருக்குறளுக்கு அதன் வழியாகத் தமிழுக்கு- ஒரு தனித்துவத்தைத் தரும் முறைமையை அல்பேட் சுவைட்ஸர் எடுத்துக் கூறுவார். இது மாத்திரமல்ல இன்னுமொரு மாற்றமும் ஏற்படுகிறது. அகம், புறம் என இருகினைப்படுத்தி இலக்கிய மரபு போற்றப்பட்டத் தமிழ் நாட்டில் ஒரு வணிகனின் குடும்ப வாழ்க்கைக் கதை ஒரு நகரம் எரிவதற்கு ஒரு மன்னனும், அவன் மனைவியும் இறப்பதற்குக் காரணமாக அமைவதை ஒரு புதிய இலக்கியம்- சமஸ்கிருத காவிய மரபை நம்பியிருக்காத ஒரு தொடர் நிலைச்செய்யுள்காட்டுகின்றது. தமிழிலக்கியம் அறத்தின் குரலாக ஒலிக்கின்றது.

மூன்றாவது கட்டம் (600-1300) மிக முக்கியமானது. வடக்கும் தெற்கும் வைத்திக மத வரலாற்றில் இணைவதைக் காட்டும் இக்காலகட்டத்திலேதான், தெற்கில் தோன்றும் பல்லவ, சோழப் பேரரசுகள் இந்தியாவின் அரசியற் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியைத் தமக்கே உரிய வகையிலே பேணுகின்றன. தமிழ் நாட்டின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் இது முக்கியமான காலம். இந்தியப் பண்பாட்டின் தமிழ் ஆளுமை தெரியத் தொடங்கியது இக் காலத்திலேயே என்பர் ரெமிலாதாப்பர். பல்லவர் காலத்தில் தெரிய தொடங்கிய அந்த ஆளுமை சோழர் காலத்தில் சிலையெழுத்தாக நிச்சயப்படுத்தப்பட்டது.

அரசனுடைய மேலாண்மையையும், உள்ளுராட்சியின் முக்கியத்துவத்தையும் அரசனது இல்லமும், (கோ. இல்லம்) ஆண்டவனுடைய இருப்பிடமும் (கோவிலும்) சமூக - மத வாழ்க்கையின் அச்சாணிகளாக அமைந்து பண்பாடு வளர்ந்த / வளர்க்கப் பெற்ற காலம் அது.

பக்தி இலக்கியத்தின் தோற்றுத்தில், தொகுப்பில், கோயில்களின் வளர்ச்சியில், பெருக்கத்தில் அரண்மனை இலக்கியங்களின் தன்மையில், புதிய இலக்கண நூல்களின் தோற்றுத்தில், இந்தக் காலகட்டத்தின் சிறப்பைக் காணலாம். வேதம் ஆகமத்தோடு இணைகிறது. சமஸ்கிருத நூல்களிலேயே தென்னகத்தின் சாயல் வீசும் தமிழ் நாட்டின் பக்தி இயக்கமும், இலக்கியமும் இந்தியப் பண்பாட்டின் ஆணிவேர்களாகின்றன. சைவ சித்தாந்தம், விசிஷ்டாத்துவிதம் என்பன தனித் தரிசனங்களாக எழுவதற்கான காலகோள் இடம்பெறுகிறது.

தமிழ்ப்பண்பாடு அனைத்திந்திய பண்பாட்டை தன்னுள்ளடக்கியதாக, ஆனால் தனக்கேயுரிய சில பண்புகளை உடையதாக அமைகின்றது.

1300 க்குப் பின் ஏற்படும் மாற்றம் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பரிமாணத்தில் ஒரு புதிய விஸ்தரிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

இல்லாம் வட இந்தியாவில் பரவிய முறைமைக்கும் தென்னிந்தியாவில் பரவிய முறைமைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. இதனைப் பண்பாட்டு வரலாற்றிற் காணலாம். இல்லாத்தின் வருகை தமிழில் ஏற்படுத்திய விரிவையும், அதனாலும் அதற்கு அடுத்து வரும் இன்னொரு முக்கிய விஸ்தரிப்பாலும்

தமிழ்ப்பண்பாட்டின் வரைவிலக்கணம் விரிவடைகிறது.

II

தமிழ்நாட்டின் வரலாறு பற்றிய நூல்களில், இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசின் பின் முஸ்லிம் ஆட்சி நிறுவப்பட்ட வரலாறு சற்று மிகைப்படுத்தப்பட்டே கூறப்படுதல் மரபு. கிள்ளி மரபின் ஆட்சித் திணிப்போ ஆசன்கான் 1310 இல் நிறுவிய கல்தானாட்சியோ பொதுவான தமிழ் வாழ்க்கை மரபை மாற்றுவதற்கான வலிமையுடையனவாக அமையவில்லை. அந்த ஆட்சி வட்டம் குறுகியது, அதற்குள் அது பெரும்பாலும் நின்றுவிட்டது. ஆனால் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறும் இஸ்லாமியப் பரம்பல், தமிழ்நாட்டின் கிழக்குக் கரையோரப் பகுதியில் ஏற்பட்டதாகும். தமிழ்நாட்டின் கிழக்குக் கரையோரத்தே முஸ்லீம் வணிகர்கள் குடியேறினர். முத்துக்குளிப்பு முதல் முக்கிய ஊனுர்த் தானிய வணிகம் வரை பல துறைகளில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் தமிழையே பேசினர். தமிழ் - முஸ்லீம்கள் என்றே குறிப்பிடவும் பட்டனர்.

தங்கள் மதப் பண்பாட்டுத் தேவைகளுக்கு அவர்கள் தமிழையே பயன்படுத்தியதன் காரணமாக, தமிழ் தன் வரலாற்றில் முதல் தடவையாக இந்திய மரபுக்குப் புறத்தே, இந்தியப் பண்பாட்டு வட்டத்துக்கு அப்பாலே தோன்றிய ஒரு மதத்தின் மொழியாகிற்று. இது ஒரு மிக முக்கியமான மாற்றம். அறபு அந்த மதத்தின் வேதமொழி. அந்தமதத்துக்கு மறுபிறப்பில் நம்பிக்கையில்லை. தமிழை இதுவரை பயன்படுத்திய மதங்கள் மாவுமே மறுபிறப்பில் நம்பிக்கை வைத்துள்ள மதங்களே. இந்த மதத்தின் சமூக அமைப்பு

இந்தியப் பாரம்பரியச் சமூக அமைப்பு முறையின் அச்சாணியான சாதியமைப்பை ஏற்காதது, இது ஏக இறைவனை மாத்திரமே பேசுவது, இறைதாதர் என்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

தமிழ்மொழி அதுகாலவரை எடுத்துக் கூறியிராத சில கருத்துக்களை கோட்பாடுகளை இப்பொழுது எடுத்துக் கூறவேண்டியிருந்தது. இம்மதத்தின் அடிப்படைக்கோட்பாடுகள் பேசப்பட்ட பொழுது அறபுப் பதங்களே பயன்படுத்தப் பட்டன. ஆனால் இறை வணக்கத்துக்குரிய வெளிப்பாடுகள் - ஆத்ம வேட்கைகள் வேண்டுதல்கள் தமிழிலேயே சொல்லப்பட வேண்டியிருந்தன.

இந்த இஸ்லாமியக் குழுமத்துக்கு, பின்னால் கிறிஸ்தவம் பெற்றது போன்ற அரசு ஆதரவு இருக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டில் பின்னர் வந்த நவாப் ஆட்சியில் உருது பேசுவோரின் தொகை கூடிற்று. கிழக்குக் கரையோர முஸ்லீம்களின் நிலை வேறுபட்டது.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டாலும் இவர்கள் தமது மதத் தனித்துவத்தைப் பேணுவதிலும் அதில் சிதைவு ஏற்படாமல் பார்ப்பதிலும் பெருஞ் சிரத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் அவர்கள் தங்கள் மார்க்க தேவைகள் சிலவற்றைப் பூர்த்தி செய்வதற்குத் தமிழை அறபு விபியில் எழுதிப் படித்தும் பயின்றும் வந்தனர். இது தான் அறபுத் தமிழின் தோற்றமாகும்.

தமிழ்ப்பண்பாடு என்பது இக்கட்டத்தில் இந்திய மதப் பாரம்பரியத்தைக் கடந்த

ஒன்றாகக் செல்வதை நாம் அவதானித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் இஸ்லாத்தின் தொழிற்பாடு சில முக்கியமான அமிசங்களைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. இஸ்லாத்தின் மார்க்கநிலை மக்களுக்கேற்ற ஒழுக்க முறைமையாகப் பேணப்பட்ட அதேவேளையில், சில துறைகளில் ஒரு பாண்பாட்டுப் பகிரவும் நிகழ்வதைக் காணலாம். தர்கா வணக்கமுறைமையில் இது காணப்படுகின்றது. இன்னொரு முக்கியமான அமிசம் இலக்கிய மரபுப் பகிரவு ஆகும். காவிய மரபு, நாட்டார் பாடல் மரபு ஆகியனவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட இஸ்லாமியப் புலவர்கள், படைப்போர், மசாலா நொண்டி மூலகம் போன்ற புதிய வகைகளை அறிமுகஞ் செய்தனர். இந்த இலக்கியப் பகிரவில் மிக முக்கியமானது மறைஞானக் கவிதையாகும். தாயுமானவர் பாடலையும், குணங்குடி மஸ்தான் பாடலையும் ஒருங்கு நோக்கும் பொழுது ஒருமைப்பாடுடைய இலக்கிய மரபொன்றினைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது. தமிழிலுள்ள சூஃபிப் பாடல்கள் மிக முக்கியமானவையாகும்.

இஸ்லாத்தின் வருகை தமிழ்ப் பண்பாட்டின் விஸ்தீரணத்தை அகட்டிற்று.

தமிழின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் அடுத்த நிகழ்வாக அமைவது, தெலுங்கின் மேலாண்மையாகும். உனால் அது இந்துப் பாரம்பரிய வட்டத்தினுள் நின்று செய்யப் பட்டதாகும். உண்மையில் தெலுங்கால் ஏற்பட்ட மாற்றம் அளவு, அல்லது அதிலும் பார்க்க முக்கியமானது இந்தக் தமிழ்த் தொடர்பு தெலுங்கில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களே. தூரதீர்ஷ்டவசமாக அது பற்றிய

திட்டவட்டமான ஆய்வுகள் இன்னும் வெளிவரவில்லை. 1370 முதல் தொடங்கும் தெலுங்குத் தொடர்பு தமிழ்நாட்டில் மிக முக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்திற்று.

தெலுங்கு மொழியினைப் பிரதானப் படுத்திய ஓர் ஆட்சி முறைமை தமிழ்நாட்டில் தனது ஆட்சியை நியாயப் படுத்துவதற்கு இந்துமத ஒருமைப்பாட்டை வற்புறுத்திற்று. ஆனால் அதற்குள்ளிருந்தே ஒரு தமிழனரவும் பீரிட்டுக் கிளம்பிற்று. அதனை முருக வணக்கத்தின் எழுச்சியிற் கண்டு கொள்ளலாம்.

தென்னகம் முழுவதற்கும் பொதுவான கலை வடிவங்கள் கர்நாடக இசைமரபு, சத்ராட்ட (பரத நாட்டிய) மரபு ஆகியனவும் இக்காலத்தில் உருவாக்கம் பெறுவது ஒரு முக்கிய பண்பாட்டு பரிமாணம்.

சமஸ்கிருத நெறிப்படுகை இக்காலத்தின் பண்பாகின்றது.

இவையாவற்றிற்கும் மேலாக - உண்மையில் அடித்தளமாக அமைவது தமிழ்நாட்டினுள் தெலுங்கர்கள் வந்து குடியேறியமையாகும்.

தமிழின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் அடுத்த திருப்பு முனையாக அமைவது மேற்குலகின் தொடர்பாகும்.

இது முந்திய பண்பாட்டு மாற்றங்களிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாக விருந்தது. இந்த மாற்றம் மேற்கு நாட்டவர்களால் நேரடியாகத் தமிழ்மக்களிடையேயிருந்து செய்யப்பட்ட ஒரு மாற்றமாகும். இந்த மாற்றம் மொத்தமான

மாற்ற முயற்சியாகும். ஆட்சி முதல் மதம் வரை, சமூக ஒழுங்கு முதல் நிர்வாக ஒழுங்கு வரை செய்யப்பட்ட மாற்றமாகும். இந்த மாற்றங்களுக்குப் பின்னால் அரசபலம் இருந்தது. இந்த மொத்த மாற்ற முயற்சியைத் தங்கள் தேவைகளுக்கும் கண்ணோட்டத் துக்கும் ஏற்பவே மேனாட்டார் செய்தனர்.

இந்த மாற்றம் முதலில் மதத் துறையிலே தொழிற்பட்டது. போர்த்துக்கேய வருடைக்கும் கத்தோலிக்க வருடைக்கும் தொடர்புண்டு. போர்த்துக்கேயருக்கும் ஓல்லாந்தருக்கும் தமிழ் நாட்டில் நேரடி அரசியல் அதிகாரம் இல்லையெனினும் ஆரம்பத்திலும் அரசபலம் பற்றிய பிரக்ஞையில்லாதிருக்கவில்லை. முதலில் இவை பறங்கி மார்க்கமாகவே வந்தன. பறங்கி மார்க்கம் சத்திய வேதமாக வளர்ந்த வளர்ச்சியிலே கிறித்தவம் தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் இணைந்த வரலாற்றைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில், மேற்குலகத் தொடர்பு எனும் பொழுது பல மேனாட்டினர் சம்பந்தப் பட்டமை தெரிய வரும். (தென்மார்க்கு நாட்டவர்கள், பிரஞ்சுக்காரர், ஓல்லாந்தர், போர்த்துக்கேயர், ஆங்கிலேயர்) இவர்களுள் ஆங்கிலேயர்களே மிக முக்கியமானவர்கள்.

ஆங்கில ஆட்சியும் புரட்டஸ்தாந்தக் கிறித்தவமும் தமிழ்நாடு முன்னர் எக்காலத்தும் கண்டிராத மாற்றங்களை ஏற்படுத்திற்று.

1800 அளவில் பிரித்தானிய ஆட்சி ஏற்படுத்தப்பட்டதும், பிரித்தானியா வழியாக வந்த மேற்கத்திய சிந்தனையே மாற்றத்தின் மூலமாகிற்று.

தமிழ்நாடு மேற்குலகுக்கு முற்றாகத் திறந்து விடப்பட்டது. மூன்று முக்கிய துறைகளில் இத்திறந்த நிலை முக்கியமாகத் தெரிந்தது.

- 1) மதம்
- 2) சமூக - அரசியல் களம்
- 3) பொருளாதாரம்

புதிய அரசியல் முறைமையோடு இணைந்து நின்ற இத்தொடர்பு காரணமாக தமிழ்நாட்டின் பாரம்பரியச் சமூக அமைப்பு பெரியதொரு சவாலை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது.

பிரித்தானிய ஆட்சி காரணமாகத் தோன்றியுள்ள பொருளாதார, தொழில்நுட்ப, கருத்து நிலைச் சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்கத்தக்க வலு பாரம்பரியச் சமூகத்துக்கு இல்லையென்பது படிப்படியாகப் புலப்படலாயிற்று.

இது தமிழ்நாட்டுக்கு மாத்திரம் உரியதொன்று அன்று. பிரித்தானிய ஆட்சியின் இந்தச் சவாலை இந்தியாவின் சகல இனங்களுமே எதிர்நோக்கின. ஆனால் தமிழ்நாட்டின் சமூக அமைப்பு இந்தச் சவாலினை எதிர்நோக்கும் முறைமையில் தனக்கேயுரிய சில தன்மைகளைக் காட்டத் தொடங்கிற்று.

புதிய அமைப்புக்குள் மக்கள் வழிநடத்தப் பட்ட இந்தச் சவால் நன்கு புலனாயிற்று.

இந்தச் சவால் இரு வழிகளில் தெரியவந்தது. முதலாவதாக கிறித்தவ மிஷனரிகளின் தேவ ஊழியப் பணியின் பொழுது தெரிய வந்தது. இரண்டாவதாக

புதிய பிரித்தானிய ஆட்சியின் கருத்துநிலை அடிப்படைகளின் மூலம் தெரியவந்தது.

முதலில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் வழியாக இந்தச் சவால் புலப்பட்ட முறையினை நோக்குவோம்.

கிறித்தவத்தை அவர்கள் பரப்பும் பொழுது, கிறித்தவத்தை அவர்கள் விளங்கிக் கொண்ட முறையிலும் விளக்கிய முறையிலும், கிறித்தவ நம்பிக்கைகள், நவீன வெளக்கீ முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டிய முன்னேற்ற வழி முறைகளுக்கு முரணானவை அல்ல என்பன நிலை நிறுத்தப்பட்டது. நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டிய கல்வியைச் சகலரும் பெறும் முறைமை, கல்வி என்பது சமூக பொருளியல் வளங்களைப் பெருக்குவதற்கான ஒரு வழி வகை என்ற கோட்பாடு ஆகியன கிறித்தவத்தினுள் இணைந்து கிடந்தன. அன்றைய இந்தச் சமூக அமைப்பு இந்த மாற்றங்களை விரும்பவில்லை.

மனிதன் தனது அறிவினால் தன்னை முன்னேற்றிக் கொள்ள முயலவேண்டும் என்று புரட்டஸ்தாந்தவாதம் கூறிற்று. பாரம்பரிய சாதியமைப்பு இதனை அங்கீகரிக்கவில்லை.

இதனால், படித்தவர்களிடையே சமூகப் பெறுமானங்கள் சம்பந்தமாக ஒரு பெருமனக்குழப்பம் ஏற்பட்டது.

புதிய ஆட்சி நிறுவிய கல்விமுறை இந்தக் குழப்பத்தை மேலும் சிக்கற்படுத்திற்று. அன்றைய நிலையில் இந்தப் புதிய கல்விமுறை தான், புதிய அமைப்பில் முன்னேற்றத்துக்கான வாயிலாகவிருந்தது. அந்தக் கல்வியை அவர்கள் பாரம்பரிய அமைப்பிலிருந்தது போல அல்லாமல் யார் யார் பெறக்கூடியவர்களாக

இருந்தார்களோ அவர்கள் யாவருக்கும் கொடுக்கத் தயாராகவிருந்தார்கள். பிறப்பு படிப்புக்கான தகைமை அல்ல எனப்பட்டது. இது நமது சமூகத்துக்குப் புதியது.

இந்தக் கல்வி முறைமை மிஷனரிமார்களின் கையிலிருந்தது.

இன்னுமொரு முக்கியமான உண்மையென்ன வெனில், இந்தப் புதிய கல்விமுறை மூலம், தமது ஆட்சிக்கு வேண்டிய ஆதரவாளர்களை அரசாங்கம் திரட்சிக்கொள்ள விரும்பிற்று.

ஆதரவாளர்களையும், விசுவாசமுள்ள ஊழியர்களையும், கல்வி வழியாக அரசாங்கம் தோற்றுவிக்க முனைந்ததன் மூலம் இச் சமூகம், அதுவரை காணாத ஒரு நவீன அசைவாக்கத்தைப் பெற்றது. உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே என்பது இப் புதிய நிலைமையிலும் மாறவில்லை எனினும், அந்த உயர்ந்தோரை உயர்ந்த சாதியினர் என்று சொல்லப்படுவர்களில் இருந்துதான் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமென்ற பாரம்பரிய நியமத்தைப் புதியவர்கள் ஏற்கவில்லை. இது பலருக்கு உந்துதலாகவும், சிலருக்குச் சவாலாகவும் அமைந்தது.

இப்புதிய கல்விமுறை சற்று முன்னர் கூறிய வெளக்கீ முன்னேற்றக் கோட்பாட்டை முன்வைத்த அதே நேரத்தில், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் தோன்றிய புதிய அறிவையையும் தன்னையறியாமலே அறிமுகஞ் செய்து வைத்தது.

முதலாவது கோட்பாடு மதத்துக்கும் வெளக்கீ முன்னேற்றத்துக்கும், முரண்பாடு இல்லையென்று கூற, இந்தப் புதிய அறிவையோ கட்டற்ற சிந்தனை (Free thinking) க்கும் தெய்வ

மறுப்பு வாதத்துக்கும் முக்கியமாகப் பகுத்தறிவு வாதத்துக்கும் இடமளித்தது.

எனவே, பாரம்பரியச் சமூகத்தின் வழியாக வந்து புதிய கல்வியைப் பெற்ற பொழுது, தமிழையும் தமது பாரம்பரியத்தையும், எதிர் நோக்கிய சவாலை மூன்று வழிகளில் தீர்க்க முனைந்தனர். சிலர் மதம் மாறினர். சிலர் இந்து மதத்தினைச் சீர்திருத்தி அதனை நீண்ட உலகின் தேவைகளோடு இணைக்கப் பார்த்தனர். அதாவது மேற்குலகம் தந்த புது அனுபவத்தின் பின்னணியில் இந்து மதத்தை நோக்கத் தொடங்கினர். வேறு சிலர் பகுத்தறிவுப் பாதையை மேற்கொண்டு மதப் பாரம்பரியமே தமிழினத்தின் கீழ் நிலைக்குக் காரணம் என்றனர். இந்தக் குரல். சமூக சமத்துவத்தைத் தளமாகக் கொண்டிருந்தது.

கிறிஸ்தவம் இந்தப் புதிய சமூக சவாலை விடுத்துக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் அது தன்னை ஒரு அந்நிய மதமாக வைத்துக் கொள்ள விரும்பாமல், தமிழுடன் இணைத்துக் கொள்ள விரும்பிற்று. முஸ்லிம்கள் செய்தது போன்று அறபுத் தமிழ் என்ற தற்காப்பு முறை எதையும் வைத்துக் கொள்ளாமல் நோடியாகப் பயன்படுத்தும் முறையில் இறங்கினர்.

மத,கல்வித் துறைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் புதிய சவால்களைத் தோற்றுவித்த அதே வேளையில், இந்தியாவில் பிரித்தானிய ஆட்சி தனது நிர்வாகத் தேவைக்காகச் செய்த மாநில வகுப்பு தமிழ் மக்கள் அதுவரை எதிர்நோக்காத ஒரு பெரும் பிரச்சினையை இனத் தனித்துவம் பற்றிய ஒரு நெருக்கடி நிலையைத் தோற்றுவித்தது.

III

மதமாற்றம், மதச் சீர்திருத்தம், புதிய கல்வி, புதிய அதிகாரம், புதிய அதிகாரிகள்

எனப் பலவழிகளில் நிலைமை குழும்பியே கிடந்தது. இந்தப் புதிய சவால்களுக்குத் தமிழ்ச் சமூகம் எவ்வாறு முகம் கொடுத்தது என்பதை அறிவதற்கு முன், புதிதாகத் தோன்றிய பிரச்சினைகளை மிகத் தெளிவாக அறிந்து கொள்வது முக்கியமாகும்.

முதலாவது பிரச்சனை இனத் தனித்துவ உணர்வு பற்றியதாகும்.

பிரித்தானியர் தமது ஆட்சிச் செளகரியத்துக்காகச் சென்னை மாநிலம் - Madras Presidency - எனத் தோற்றுவித்தது முற்றிலும், புதிய அலகாகவே இருந்தது. கண்ணடப்பகுதிகளிற் சில (தென் கண்ணடப் பகுதி) ஆந்திரா, தமிழ்நாடு, கேரளம், குடகு ஆகிய பகுதிகள் ஒரு நிர்வாகப் பகுதியாகக்கப்பட்டன. நிர்வாகமோ முன்னர் இருந்தது போன்று பன்முகப்பட்டு கிடந்ததல்ல. இந்தஆட்சி நன்கு ஒரு முகப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சியாகும். இந்த நிலைமை ஏற்படுவதற்கு முன்னர் 1800 க்கு முன்னர் - தமிழ் நாடு சிறுசிறு ஊர்களாகத் துண்டுபட்டுக் கிடந்தது. ஒவ்வொரு தலைவனும் தன்னை ராஜாதிராஜனாகக் கூறிக்கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது தப்பமுடியாத ஒரு முகப்பாடு ஏற்பட்டது. இதற்குள் தமிழ்மக்களின் நிலை என்ன? தமிழ்மக்களைப் போலவே தெலுங்கர்களும், மலையாளிகளும், தங்கள் தங்கள் தனித்துவத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர்.

இதுவே முற்றிலும் புதிய ஒரு நிலைமை. இது போதாதென்று, இந்தப் பல்கலாவைச் சென்னை மாநிலம் இந்திய அரசின் ஒரு மாநிலமாக - பல்வேறு மாநிலங்களுள் ஒன்றாகவே கருதப்பட்டது. உண்மையில் பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்பக் கூற்றில்,

சென்னை பெருங்கடலுக்குப் பக்கத்திலுள்ள உப்பங்களி போன்றுதானிருந்தது. பிரித்தானிய ஆட்சியின் உந்துதலுடன் நடைபெற்ற ஆராம்பகால ஆராய்ச்சிகள் வட இந்தியாவின் புகழையும் சமஸ்கிருதத்தின் இந்தோ - ஆரியப் பிதுரார்ஜிதத்தையும், இந்தோ - ஆரியத்துக்கும், இந்தோ - ஜோப்பியத்துக்கு முள்ள இரத்த உறவையும் பற்றிப் பேசிப் பேசிக் குளிர் காய்ந்தனவே தவிர, தென்னிந்தியாவைப் பற்றியோ, அதன் மக்களைப் பற்றியோ, அவர்களது கடந்தகால நாகரிகத்தைப் பற்றியோ அதிகம் சிரத்தை காட்டவில்லை. புதிதாக மீன் கண்டுபிடிப்புச் செய்யப்பெற்ற 'ஆரிய' மேன்மை பற்றியே பேச்சு மேலோங்கி நின்றது. இந்த நிலைமை போதாது என்று, தென்னாட்டிலேயே வாழ்ந்து, வசித்துவந்தவர்களிற் சிலரும் தாழும் ஆரிய பரம்பரையினரே என்றனர்.

இவ்வாறாக தமிழ்ச் சமூகம் தென்னிந்திய மட்டத்திலும் அனைத்திந்திய மட்டத்திலும், ஒரு தனித்துவ அங்கீகாரச் சிக்கலை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. இதுதான் முதல் பிரச்சினை.

இரண்டாவது பிரச்சினை, தமிழக அமைப்பினுள் தமிழர் என்னும் ஒருமைப் பாட்டை எந்த மட்டத்தில், எந்த அடிப்படையிற் காண்பது என்பதாகும். மதங்களின் அடிப்படையிற் பார்ப்பதா என்ற பெரும் பிரச்சனை ஏற்பட்டது. இலங்கையிலும் இப்பிரச்சினை முக்கியமான ஒன்றாகிற்று.

முன்றாவது பிரச்சினை, மிக மிக முக்கியமானது புதிய ஆட்சி முறையும், அந்த ஆட்சி முறையின் அடிப்படை எடுகோளாக இருக்கும் அரசியல், சமூக சித்தாந்தங்களும், ஏற்படுத்திய தொழில் வாய்ப்புக்களும், அந்த வாய்ப்புக்களை மறுதலிக்கும் பாரம்பரியத்

தடைகளும், தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஒழுங்கமைவு உண்மையிலேயே நியாயமானதா நியாயமற்றதா என்ற சிந்தனையைத் தோற்றுவித்தன. இதனால் அதுவரை கேள்வி, மறுப்பு இன்றிப் பின்பற்றப்பட்ட நடவடிக்கைகள் இப்பொழுது எதிர்க்கப் பட்டன, மறுதலிக்கப்பட்டன. சாதி முறைமைக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்த நமது சமூகம் இந்தப் புதிய தேடுதலைச் சாதிகளின் உயர்வு தாழ்வு பற்றிய ஆராய்ச்சியில் இறங்கத் தொடங்கிற்று. இன்னொரு மட்டத்தில், நாம் முதற் சொன்ன அறிவுவாதிகள் அந்தச் சாதிகளையே மறுதலித்தனர்.

தமிழ்ப்பண்பாட்டின் இன்றைய சமூகப் பரிமாணங்கள் இந்த முன்றாவது பிரச்சினைக்குக் காணப்பட்ட தீர்வின் / தீர்வுகளின் வழியாகவந்தவையே.

இவை தமிழ் நாட்டிற்குள் நடைபெற்றவை. அதாவது பாரம்பரியமாகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த இடத்தில் மேற்குலகுத் தொடர்பு ஏற்பட்டதால் ஏற்பட்டவை. தமிழ்நாட்டைப்போல் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளிலும் சில இனத் தனித்துவப் பிரச்சனைகள் தோன்றின.

இந்தப் பிரச்சினைகளை விட இன்னுமொரு புதிய பிரச்சினையும் தோன்றிற்று.

பிரித்தானிய ஆட்சி தனது பேராட்சியின் கீழ் வந்த மற்ற நாடுகளில் கூலித்தொழிலாளர் தேவைப்பட்ட பொழுது, தமிழர்களையும் அவ்வந்நாடுகளுக்கு அனுப்பிற்று. பஞ்சாப் போன்ற இடங்களிலிருந்தும் மக்கள் அனுப்பப்பட்டனர். ஏற்கனவே தமிழர்கள், மழங்குடிகளாக வாழ்ந்துவந்த இலங்கையின் மத்திய பகுதிக்குத் தோட்டத் தொழிலாளராக அனுப்பப்பட்டனர். மலாயா, பர்மா,

மொரிசியஸ், தென்னாபிரிக்கா, பிஜி, பிரிட்டிஸ் கயானா போன்ற நாடுகளுக்குத் தமிழ்மக்கள் அனுப்பப்பட்டனர். பிரித்தானிய ஆட்சியின் பொதுமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குத் தமிழ்நாட்டு வணிகர்கள் சென்றனர்.

சென்றமைந்த நாடுகளில் இம்மக்கள் தமது தனித்துவத்தை எவ்வாறு பேணுவது என்ற ஒரு பெரும் பிரச்சினையுமேற்பட்டது. இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலோ, அல்லது இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைக் காலத்திலோ கூட அதிகம் உணரப்படவில்லை இப்பொழுதான் - கடந்த இருபதாண்டுக் காலமாக இது பெரிதும் உணரப்படுகிறது.

மேற்குலகின் நேரடித் தொழிற்பாட்டால் தமிழ்ச் சமூகத்தை முப்பெரும் பிரச்சினைகள் எதிர்நோக்கினா.

- அனைத்திந்திய மட்டத்தில் தனித்துவம்

- தமிழர் சகலரையும் ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு “கடறு”

- பாரம்பரிய தமிழ்ச் சமூக ஒழுங்கமைப்புப் பற்றிய விமர்சனமும் மீளமைப்பும்

இந்த மூன்று பிரச்சனைகளுக்கும் நமது சமூகம் கண்ட விடையினுள் இன்று தமிழ்ப் பண்பாடு எனக் கொள்ளப்படுவன பொதிந்து கிடக்கின்றன.

இனி, ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே பார்ப்போம்.

அனைத்திந்திய அமைப்பினுள் தெற்கின் தனித்துவமும், தெற்கினுள் தமிழின்

தனித்துவமும் அன்றைய முக்கிய புலமைவாதமான ஆரியக் கோட்பாட்டின் விஸ்தரிப்பால் பேணப்பட்டன.

வடஇந்தியா, சமஸ்கிருதம் ஆகியன பற்றிய புலமை ஆய்வுகள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க, இந்தோ - ஆரியக் குழுவினுள் வராத இந்திய மொழிகள், மொழிக் கூட்டங்கள் பற்றிய புலமைச் சிரத்தை அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. தென்னகத்து மொழிகள் இந்தோ ஐரோப்பியத் தொடர்பற்றவை என்பதும், தெரியப்படத் தொடங்க அவற்றினை ஒன்றாகத் தொகுத்து நோக்குவதற்கான முயற்சி கிளம்பிற்று. தென்னகத்திலிருந்து ஒரு பாதிரியார் - கால்டுவெல் - அப்பணியைச் செய்தார். தென்னகத்து மொழிகளைத் தனியேயும், தொகுத்தும் வடமொழியோடு ஒப்பு நோக்கியும் ஆராய்ந்த கால்டுவெல் இவற்றை ஒரு மொழிக் குடும்பம் என எடுத்துக் கூறினார். இந்த மொழிக் குடும்பத்துக்கு என்ன பெயரடை கொடுப்பது என்று சிந்தித்த அவர் சொன்னார் “The word I have chosen is Dravidiam from Dravida, the adjectival Dravida” நான் தெரிந்தெடுத்துள்ள சொல் Dravidam என்பதாகும் இது “திராவிட” என்னும் சொல்வழி வருவது. அச் சொல்லின் அடைமொழி வடிவம் என்றார்.

தமிழ் தெலுங்கு, கண்ணடம், மலையாளம், துளு, குடகு, ராஜ்மசானி ஆகிய மொழிகள் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தனவாக நிறுவப்பட்டன. தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கண்ணடம், குடகு, துளுவை ஒரு மொழிக் குடும்பம் என நிறுவியதன் மூலம், அனைத்திந்திய மட்டத்தில் தென்னகத்தின் தனித்துவம் நிறுவப்பட்ட அதே வேளையில், புதிய நிர்வாக

மாநிலமான சென்னை மாநிலத்துக்கு ஒர் அடிப்படையான சித்தாந்த அத்தி வாரமும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த அடிப்படையிலே தான் திராவிட நாட்டு இயக்கம் ஒர் அரசியல் இயக்கமாக மாறிப் பின்னர் மொழிவாரி மாகாண அமைப்புடன் தமிழ்நாட்டோடு அமைந்து கொண்டது.

அதெத்து, சென்னை மாநிலத்துள் தமிழின் தனித்துவத்தை நிறுவுதற்கு, “தமிழ் - திராவிட மொழிக் குடும்பங்களுள் மிகப் பழையமானது - சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தனித்து நிற்கக்கூடியது” என்ற கோட்பாடு முன்வைக்கப்பட்டது.

ஆரியத்தின் மேலாண்மை அதிகம் வற்புறுத்தப்பட்டதால், தவிர்க்க முடியாத வகையில் தோன்றிய திராவிடக் கோட்பாடு தமிழ் சமூக அமைப்புப் பற்றிய விமரிசனத்துக்கும் ஆய்வுக்கும் கருவியாகிறது. தமிழ் நாட்டில் பிராமணர் பிராமணர்ஸ்லாதார் என்ற சமூகப் பிரிவும் பிரக்ஞங்கும் வலுவான இடம் பெறுவதற்கு இந்தக் கோட்பாடு அடிப்படையாகிறது.

திராவிடம் ஆரியத்திலிருந்து தனியானது, புற்பானது என்ற கொள்கை நிலைப்பட்டதும், திராவிடத்தின் தனித்துவத்தைக் காண்பதற்கு, ஆரியச் செல்வாக்குக்கு முற்பட்ட திராவிடத்தைப் பற்றி அறிய முற்பட்டனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் கண்டு பிடிக்கப் பெற்ற சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கு நாகரிகம், திராவிட உணர்வைப் பெரிதும் வளர்த்தது. ஆரியச் செல்வாக்கற் திராவிடச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகச் சங்க இலக்கியம் போற்றப்பட்டது.

இவ்வாறாக மேற்குலகின் தாக்கம் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் அடிப்படை அமிசங்கள்

சிலவற்றைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு உதவிற்று. இவற்றை தனித்தனியே நோக்குவது பயன்தரும்.

மேனாட்டு ஆராய்ச்சி கண்டுபிடித்துக் கொடுத்த ஆரிய மேன்மைக் கோட்பாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டு தமிழூச் சமஸ்கிருதம் “சப்பி உமிழ்ந்த சக்கை” என்று கூறியவர்களுக்கெதிராகக் கொதித் தெழுந்தவர்கள் தமிழின் தனித்துவத்தை அதன் சுயாதீனத்தை நிலைநிறுத்தும் வகையில் தனித் தமிழியக்கத்தை நடத்தினர்.

தமிழ் மொழியின் தூய்மையையும் வடமொழியின் உதவியின்றி தனித்தியங்கும் ஆற்றலையும் எடுத்துக்காட்ட விரும்பிய அதே நேரத்தில், தமிழர் சிந்தனையின் தனித்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு - இந்துமதக் கோட்பாட்டுக்கு உள்ளேயே நின்று கொண்டு - சைவசித்தாந்தத்தை, அதன் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டினர்.

இத்தகைய ஆய்வுகள் காரணமாக இந்திய நாகரிகத்தில் தமிழ் ஆளுமையை இனங்கண்டு கொள்ளும் புலமை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இலக்கியத் துறையில் மாத்திரமல்லாது, கலைத்துறையிலும், தமிழின் பங்களிப்புப் பற்றி ஆராயத் தொடங்கினர். இத்துறையில் ஆனந்தக்குமாரசுவாமி எழுதிய Dance of Shiva - சிவநடனம் மிக முக்கியமானதாகும். சிவநடனத்தை தமிழ் மூலங்களின் அடிப்படையிலேயே விளங்கிக் கொள்ளலாமென்ற உண்மை நிலை நிறுத்தப்பட்டது.

நடராஜர் சிலையும் கோபுரமும் இந்தியப் பண்பாட்டிற்குத் தமிழின் பங்களிப்பாகப் போற்றப்படத் தொடங்க அந்தப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியான பரத நாட்டியமும் அடிப்படையில்

தமிழகத்தின் தொல்சீர் நடனமே என்ற உணர்வு வளர்த் தொடங்கிற்று.

ஆனால், ஆரிய திராவிடக் கோட்பாட்டின் மேலாண்மை காரணமாக, தமிழின் தனித்துவத்தை இந்துமதம் சாராத பண்பாட்டு அமிசங்களிலே கண்டு கொள்வதற்கான மனப்போக்கே அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இந்துமதத்தை சாராத தமிழர்களும் - தமிழ்க் கிறிஸ்தவர்களும், தமிழ் மூஸ்லீம்களும் அத்தகைய ஒரு பண்பாட்டுக் கோலத்தையே காண விழைந்தனர். அத்துடன் சமயச் சார்பற்ற பகுத்தறிவுச் சிந்தனையாளரும் அத்தகைய ஒரு நிலைப்பாட்டையே விரும்பினர். இதனால் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் ஆணிவேர்களை இலக்கியப் பாராம் பரியத்திலே காணும் தன்மையே முனைப்புப் பெற்றது. இதனால் சங்க இலக்கியத்தின் சமயச் சார்பின்மையும், திருக்குறளின் சமயப் பொதுமையும், சிலப்பதிகாரத்தின் தமிழகப் பொதுமையும், வற்புறுத்தப்பட்ட தொடங்கின. இவற்றைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடிவேராகக் காட்டும் பண்பு வளர்த் தொடங்கிற்று.

இவ்வாறு, அனைத்திந்திய அமைப்பினுள் தமிழின் தனித்துவத்தைக் காட்டுவதற்கான மீள் கண்டுபிடிப்புக்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில், மேற்குலகத் தொடர்பினால் ஏற்பட்ட, வளர்ந்த ஒரு சிந்தனை நெறி தமிழ் நாட்டின் பாரம்பரியச் சமுதாய அமைப்பின் அதிகார வரங்முறையை முற்றாக மறுத்தித்தது.. தமிழின் சிறப்பு தமிழரின் பகுத்தறிவிலேயே உண்டு என்ற கருத்தை முன்வைத்தது. தமிழரின் சுயமரியாதை அவர்கள் பகுத்தறிவுவாதத்தை மேற்கொள்வதிலும், சமூக சமத்துவத்தை மேற்கொள்வதிலும், சமூக சமயத்துவத்தை ஏற்பதிலும், முடநம்பிக்கைகளை விட்டொழிப்

பதிலுமே தங்கியுள்ளது என்ற கோட்பாடு முன் வைக்கப்பட்டது. மேனாட்டுப் பகுத்தறி வாளரான ரொபேட் இங்கர்சாவின் கருத்துக்கள் எடுத்துக் கூறப்பட்டன.

இத்தாக்கம் காரணமாக, தமிழ்ப் பண்பாட்டினுள் சனநாயகக் கோட்பாடு உண்டா, மதச் சார்பற்ற சிந்தனையுண்டா என்ற உசாவல்கள் செய்யப்பட்டன. தமிழர் பண்பாட்டின் அடிப்படை மனிதாயதப் பண்பும், சமத்துவமும் இதன் காரணமாக வெளிக் கொணரப்பட்டன.

தனிப்பகுத்தறிவு - சைவமும் தமிழும் என்ற இந்த இருகிளைப் பாட்டை ஒழித்து சுகல தமிழர்களையும் ஒன்றினைக்கும் தனித்துவம் ஒன்று “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்ற திருமந்திர வரியின் மீள் கண்டுபிடிப்புடன் வற்புறுத்தப்பட்டது. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் இன்றைய முக்கிய அடிப்படைகளில் இது முக்கியமான ஒன்றாகும்.

மேற்குலகத் தொடர்பின் சவால்களுக்கு நாம் கண்ட பதில்கள் இவை. இவை நம்மையும் நமது சமூகத்தையும் மாற்றியுள்ளன.

IV

மேற்குலகத்தொடர்பு காரணமாகத் தமிழ் சர்வதேசிய நிலைப்படுத்தப்பட்டது. முதலில் மேற்குலகினர் அதனைச் செய்தனர். இப்பொழுது அப்பணியைச் செய்யும் மேனாட்டவர்களுடன் கீழைத்தேயத் தவர்களும் குறிப்பாக தமிழர்களும் சேர்ந்துள்ளனர். மறைவாக நமக்குள்ளே நமது புகழை, நமது பண்புகளை நாம் பேசிக் கொள்ளாமல், தமிழை, தமிழ்ப் பண்பாட்டை உலகப் பொதுமேடையில் வைத்து அதனை மற்றவற்றுடன் ஒப்பிட வேண்டிய ஒரு தேவை

எற்பட்டுள்ளது. இந்தக் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் வகையில் ஆராய்ச்சியாளர் சங்கங்களும், ஆய்வுக் கழகங்களும் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பணியில் தனிநாயக அடிகளார் தொடங்கிய அனைத்துவக்த் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் முன்னணியில் நிற்கின்றது.

தமிழைச் சர்வதேச மட்டத்தில் வைத்து நோக்குவதன் காரணமாக இரு முனைப்பட்ட நடவடிக்கைகள் முக்கியம் பெற்றுள்ளன.

1) தமிழை உலகின் பிறமொழி கருடனும், தமிழ்ப் பண்பாட்டை உலகின் பிறமொழிப் பண்பாடுகளுடனும் ஒப்பு நோக்கித் தமிழின் பொதுமையையும், தனித்துவத்தை அறிவதற்கான முயற்சிகள்.

2) தமிழினால் - அதன் சமூக அமைப்பில், கலை இலக்கியத்தில் உள்ள, சர்வதேச முக்கியத்துவமடைய, உலகப் பொதுமைவாதப் பண்புடைய அமிசங்கள் அறிந்து கொள் வதற்கான முயற்சிகள்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அமிசங்களை இனக்கண்டறிந்து கொள்வதிலும், தமிழ்ப்பண்பாட்டின் உலக முக்கியத்துவத்தை எடுத்து விளக்குவதிலும் இரண்டாவது நடவடிக்கைகளே முக்கியமானவையாகும். இவைதான் மீன் கண்டுபிடிப்புக்கள். அதாவது ஏற்கனவே இருந்தவை; ஆனால் தேவையின்மை காரணமாக வற்பறுத்தப் படாதவை; இப்பொழுது தேவை காரணமாக விதந்தோதப்படுவை. அவற்றைப் பற்றிச் சற்று விரிவாக நோக்குவதற்கு முன்னர் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட நடவடிக்கைகள் பற்றிச் சிறிது பார்ப்போம். அதாவது தமிழையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டையும் உலகின் பிறமொழி கருடனும் பிறமொழிப் பண்பாடுகளுடனும் ஒப்பு

நோக்கும் புலமை முயற்சிகள் பற்றிப் பார்ப்போம்.

இவற்றுள் மிக முக்கியமானது மொழியியல் ஆய்வுகளாகும். தமிழ் மொழியின், தமிழ் இலக்கண அமைதிகளின் உலகப் பெரு முக்கியத்துவமுள்ள பல சிறப்புகளை இந்த ஆய்வுகள் நிலைநிறுத்தியுள்ளன. உதாரணமாக தொல்காப்பியத்தில் விவரிக்கப்படும் கிளவியாக்க, வாக்கிய ஆக்க அமைதிகள் இக்காலத்தில் நொழும் சொம்ஸ்கியால் எடுத்துக்கூறப்படும் Generative grammar முறையையுடன் எத்துணை ஒத்திருக்கின்றன என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு வியப்பைத் தந்துள்ளது.

இந்தியப் பண்பாட்டு ஆய்வில், தமிழுக்கு வட மொழிக்கில்லாத ஒரு பெருமை இப்பொழுது வற்பறுத்தப்படுகின்றது. இந்திய வரலாற்றில் நீண்ட தொடர்ச்சியுடைய மொழி தமிழே. எனவே தமிழின் தொடர்ச்சியில் இந்தியப் பண்பாட்டின் தொடர்ச்சி நெறிகளைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

பிற பண்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் பொழுது தமிழ்ச் சமுதாய அமைப்பின் அடிச்சரடான தாயமுறையை முக்கியமாக ஆராயப்படுகிறது. இன்றைய காலகட்டத்தில், உலகப் பண்பாட்டு வட்டங்களுள் திராவிட உறவுமுறை மிக முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. ஏங்கெல்ஸ் முதல் ஹன்மான் (Trantmann) வரை பலர் திராவிட உறவுகளை பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர்.

மேலும், ஒருமொழிப் பண்பாட்டு வட்டத்தினுள் பல்வேறு மதப்பண்பாடுகள் தத்தம் மதத் தனித்துவத்தைப் பேணுகின்ற அதேவேளையில், எவ்வாறு ஒரு பொதுவான பண்பாட்டுக்குக் கோலத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கின்றன என்பது பற்றிய ஆய்வுகளுக்குத்

தமிழும் தமிழ்ப் பண்பாடும் களமாக அமைந்துள்ளன. மானிடவியலாரும், சமூகவியலாரும் இவ்வாராய்ச் சிகிள்டாடுபட்டுள்ளனர். சமயவியல் அறிஞர்கள் கூடத் தமிழ் வெவ்வேறுபட்ட கோட்பாடு களையுடைய மதங்களுக்குப் பொதுமொழியாக அமைந்துள்ள முறையினை ஆராய்ந்துள்ளனர்.

(Bror Teliander Christian & Hindu Terminology, A Study in their mutual relations with Sp.ref.to the Tdamil area. Uppsala 1974) இந்த ஒப்பியல் ஆய்வு தமிழ் இலக்கியத்தையும் பரந்த ஒரு வட்டத்துக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளதென்றாலும், இத் துறையில் முயற்சிகள் போதாதென்றே கூறவேண்டும். இந்தப் போதாமை காரணமாக இளங்கோ, கம்பன், பாரதி ஆகிய மூவரும் குடத்து விளக்காகவே உள்ளனர். இந்த வகையில் திருவள்ளுவர் சற்று அதிர்ஷ்டம் செய்தவர் என்றே கொள்ளவேண்டியுள்ளது. அல்பேட் சுவைட்சரின் ஆய்வு திருக்குறளை உலகின் முக்கிய சிந்தனைக் கருவுலங்களில் ஒன்றாக்கியுள்ளது.

இது தமிழை உலக அரங்கில் வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது காணப்படுவன பற்றியது. தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சிறப்பை அறிவுதற்கு இவை உதவும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் இவற்றிலும் முக்கியமானது தமிழின் சர்வதேசியத் தன்மையை அதாவது தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உலகப் பெருநோக்கை அறிவுதான்.

மேற்குலகத் தொடர்பின் காரணமாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டை நாம் உற்று நோக்கத் தொடங்கிய பொழுது நாம் மீளக்கண்டு பிழித்துக் கொண்டவற்றுள் மிக மிக முக்கியமானவை, தமிழ் இலக்கியத்திலுள்ள சர்வதேசியப் பொதுமை, சனநாயகப் பண்பு, மானுடப் பண்பு ஆகியனவையாகும்.

வேறுபடும் வரலாற்றுச் சூழல்களிற் கூறப்பட்டிருந்தாலும், கணியன் பூங்குன்றனின் “யாதுமே யாவரும் கேளிர்” திருக்குறளின் அரச இலக்கணங்கள், கம்பனின் நாட்டு வருணரை ஆகியன சர்வதேசியப் பொதுமையை ஏதோ ஒரு வகையில் வற்புறுத்துவனவாகவே உள்ளன.

அடுத்தது, தமிழிலக்கியத்தின் சனநாயகப் பண்பாகும். இந்தத் தேடுதலில் பல்லவர் காலத்துக்கு முந்தியனவும், சோழர் காலத்துக்குப் பிந்தியனவுமான இலக்கியங்கள் முனைப்புறுத்தப்படுவது இயற்கையே. என்னில் இவற்றில்தான் முறையே இயல்பான தமிழ் நிலைப்பாட்டையும், பேராசர் அதிகாரத்திலிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்ளும் தன்மையையும் காணலாம். தமிழிலக்கிய மரபின் சனநாயக அடிப்படையை எடுத்துக் காட்டுவதில் காலஞ்சென்ற திரு. வி. க. பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம், ஜி.வானந்தம் ஆகியோர் முன்னணியில் நின்றனர். சிலப்பதிகாரத்தை தெ.பொ.மீ. குடுமக்கள் காப்பியம் என்றார். தமிழின் தொல் சீர் இலக்கியங்கள் (பல்லவருக்கு முன்னும் சோழருக்குப் பின்னும் இடையில் பக்தி இலக்கியங்களிலும்) நாட்டார் இலக்கிய அமைப்பினைப் பெரிதும் அடியொற்றிச் சென்றுள்ளமை தமிழிலக்கியத்தின் சனநாயக வேர்களை இனங்கண்டு கொள்வதற்கு உதவுகின்றன என்பது இப்பொழுது பெரிதும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

மேற்குலகத்தின் நவீன கருத்தியற் பெறுமானங்களில் முக்கியமானது, Humanitas எனப்படும் மானுடவாதமாகும். தமிழ்ப் பண்பாட்டில், தமிழ்ச் சிந்தனையில், தமிழ் இலக்கியத்தில் இப் பண்பு பெரிதும் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கிய

மரபிலும், தொடர்நிலைச் செய்யுள் மரபிலும், பக்தி இலக்கிய மரபிலும் (சிறப்பாக ஆழ்வார் பாடஸ்களில்) கூட்டப்பெறும் மனிதாயதப் பெறுமானங்கள் இன்றைய இலக்கிய விமரிசகர்களால் வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு செய்வது உண்மையில் வியாக்கியானத்தின் பாற்பட்ட ஒரு முயற்சியோகும். அதாவது பண்டைய சிந்தனைகளுக்கு இன்றைய தேவைகளுக்கேற்ற விளக்கத்தை - வியாக்கியானத்தைக் கொடுக்கின்றோம் என்பது உண்மையே. ஆனால் இதனை ஏன் சொல்கின்றோம் என்பதுதான் முக்கிய மானதாகும்.

இரண்டு வழிகளில் இவ்வகை விளக்கங்கள் முக்கியமாகின்றன.

முதலாவது நவீன உலகின் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றத்துக்குத் தமிழ் பயன்படத்தக்கது என்பதாகும். அதாவது நவீன முன்னேற்றத்துக்குத் தமிழ் பண்பாட்டைச் சரியாக விளங்கிக் கொண்டால், அது நமது முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக இருக்காது என்பதாகும்.

இரண்டாவது, முதலாவதனாடியாக வருவது. தமிழ் நவீன முன்னேற்றத்துக்குத் தடையாக அமையாது என்றால், அந்த மரபில் நின்று கொண்டே நாம் புதுமைகளை மேற்கொள்ளலாம். புதுமையின் அத்தியாவசியம் காரணமாக நமது பாரம்பரியத்தை நமது அடிவேர்களைக் கல்லி எறிய வேண்டுவது அவசியமில்லை என்பதை இத்தகைய விளங்கங்கள் காட்டுகின்றன.

இந்தக் கட்டத்திலேதான் நாம் தமிழ்ப் பண்பாட்டினைக் ‘கண்டு பிடிக்கும்’ அல்லது ‘மீளக்கண்டுபிடிக்கும்’ நிலையிலிருந்து மேற்

சென்று அது நவீனவாக்கத்துக்கு எவ்வாறு உதவுகின்றது என்பது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியவர்களாகின்றோம்.

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அமிசங்கள் என இன்று நாம் எடுத்துக் கூறுபவை, தமிழர்களைப் பின்தங்கியவர்களாக வைக்கவிடாது அவர்களை முற்போக்குப் பாதையில் இட்டுச் செல்வதற்கு உதவுபவை, உந்துதல் தருபவை எனக் கருதப்படுபவையே.

இதனாலேதான் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடிப்படை அமிசங்களாகக் கருத்து நிலைகளை முன்வைத்துள்ளோம். நடத்தைகளை, சடங்குகளைப் பண்பாட்டின் அமிசங்களாகக் கடறாது, பெறுமானங்களை கருத்துக்களைப் பண்பாட்டின் அமிசங்களாக எடுத்துக் கூறுவது இதனாலேயே.

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் கருத்துநிலை அமிசங்கள் தமிழ் மக்களின் நவீன மயப்பாட்டைத் தடுக்காது, அதற்கு உதவும் என்ற நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்ட பின், அந்த நவீன மயப்பாட்டுக்குத் தமிழ்மொழி எவ்வாறு தயராக்கப் பட்டுள்ளது என்பதையும் மிகச் சுருக்கமாகப் பார்த்தல் பயன்தரும்.

இன்றைய உலகில் அச்சுமுறையை நவீனத்துவத்தின் முதற்படியாகக் கருதுவர். தமிழை அச்சு உலகுக்கு அறிமுகங்களையை ஏற்படுத்தியவர்கள் கிறித்தவ ஊழியர்களே. அவர்கள் காட்டிய வழியிலே சென்று, அவர்கள் அச்சிடாத பழந்தமிழ் நூல்களைத் தமிழ்மக்கள் 1835 க்குப் பின்னர் அச்சிட்டுக்கொண்டனர். எழுத்துச் சீர்திருத்தம் என்பது உண்மையில் எளிமையான நவீனமயப்பாட்டுக்கான ஒரு கோரிக்கையேயாகும். பகுத்தறிவு வாதத்தைச் சமூக சீர்திருத்தத்துக்கு அடிப்படையாகக் கொள்ள

வேண்டுமென்ற ஈ.வே.ராமசாமி நாயக்கர் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தையும் வற்புறுத்தியது இப்பொன நடவடிக்கையோகும்.

தமிழின் நவீனமயப்பாட்டுக்கான முயற்சிகள் விஞ்ஞானத்தைத் தமிழிற் கொண்டு வருவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுத்து வந்துள்ளன. மாழிப்பாணத்தில் வைத்தியம் மூலம் தேவ ஊழியம் செய்த Dr. கிறீன் முதல் பலர் இதனைச் செய்து வருகின்றனர். மொழிபெயர்ப்பினால் மாத்திரம் ஒரு மொழியில் ஒன்றைச் சேர்த்து விடமுடியாது. அவ்வாறு சேர்க்கப்பட வேண்டியது அந்த மொழியின் மண்ணிலிருந்து கிளம்பவேண்டும் தமிழ்நாடு தொழில் நுட்பமயப்படுத்தப்படாது தமிழை விஞ்ஞானத் தமிழாக்கி விடமுடியாது.

தமிழ் நாட்டின் பன்முகப்பட்ட தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி தமிழை நவீனமயப்படுத்துவதை இன்று காணலாம்.

இந்த நவீன மயப்பாட்டுக்கு முக்கியமான உள்ளூடு ஒன்று உண்டு. நவீன மயப்பாடு சனநாயக அடிப்படையில் செல்லுதல் வேண்டும் அப்பொழுதுதான் தமிழில் நவீன மயப்பாடு நிச்சயப்படுத்தப்படும். மொழி பொது உரிமையானதால் அடிப்படைப் பொதுமை வலுக்கும் பொழுதுதான் மொழியின் வளமும் பெருகும்.

இந்தப் பேருண்மையைப் பாரதி உணர்ந்திருந்தான். தமிழும் தமிழ்ப்பண்பாடும் அடிப்படையான சனநாயகத்துக்கு, மக்கள் ஈடுபாட்டுக்கு இடம் கொடுக்கும் பொழுதுதான் தமிழும், தமிழரும் மன்னேற முடியுமென்பதைப் பாரதி, தனது பாஞ்சாலி சபதத்தின் முன்னுரையிற் கூறுகிறான்.

நன்றி: தமிழ்ச் சமூகமும் பண்பாட்டின் மீள்கண்டுபிடிப்பும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிமிட்டெட்., சென்னை.

“எனிய பதங்கள், எனிய நடை, எனிதிலே அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்தில் செய்து தருவோன் தமிழ்மொழிக்கு புதிய உயிர்தருவோ னாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற் பழக்கமுள்ள தமிழ்மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன் காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்” என்கிறான்.

இதிலே வரும் ‘பொது ஜனங்கள்’ ‘தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர்’ ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ்மக்கள்’ என்ற தொடர்களை ஊன்றிக் கவனிக்க வேண்டும். இவை தமிழை நவீன மயப்படுத்துவதன், சனநாயகப்படுத்துவதன் குரல்கள். தமிழ் நவீனமயப்பாட்டின் தேவையையும், சனநாயகப்படுத்துவதன் அத்தியாவசியத்தையும் உணர்த்தியது மேற்குலகத் தொடர்புதான்.

ஆங்கிலக் கல்வியையும், ஆங்கில முறைமைகள் பலவற்றையும் கண்டித்த பாரதியே, இதனைக் கூறுகிறான். மேற்குலகின் தாக்கத்தால் தமிழ் அமிழ்ந்துவிடாது காப்பாற்றப்படுவதற்கு மேற்குலகத் தொடர்பின் வழிவந்த சவால்களுக்கு நாம் முகம் கொடுத்த முறையே காரணமாகும்.

மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்யப்பட்ட தமிழ்ப்பண்பாடு தமிழின் தொடர்ச்சியை நிச்சயப்படுத்துகின்றது. இந்தப் பணியில் மேற்குலகின் பங்கு கணிசமானது.

புதிய நுறைகளில்

இரை நிலை

பெராசிரியர்
நா. வானமாமலை

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் இடையில் உரைநடையில் ஒரு புரட்சிகரமான மாறுதல் ஏற்பட்டது. உரைநடையைப் பயன்படுத்தும் நோக்கம் புதியதோர் துறையாகக் கத்தோலிக்கச் சமயப் பிரச்சாரத்திற்குச் சென்றதே அதன் கரணமாகும்.

அக்காலத்தில் அச்சு இயந்திரம் தமிழ் நாட்டிற்கு ஆண்டிருகு ஆண்ட்ரூஸ் என்ற கத்தோலிக்கச் சாமியாரால் கொண்டு வரப்பட்டது. மரக்கட்டையினால் அச்சுக்கள் செய்யப்பட்டன. கொல்லத்தில் முதன் முதலாகக் கிறிஸ்தவ ஜபநூல் அச்சிடப்பட்டது. அதற்குக் 'கிறிஸ்தியானி வணக்கம்' என்று பெயர். இதன் பிறகு, ஆண்டிருகு ஆண்ட்ரூஸ் சாமியார் தாம் வாழ்ந்த தூத்துக்குடியில் அச்சு இயந்திரத்தை நிறுவினார்.

அச்சமயம் கத்தோலிக்கர்களாக மாறியிருந்த கடற்கரை மக்களான பரதவர் எழுத்தறிவு இல்லாதவர்கள். புனித சேவியர் என்னும் பாதிரியார் அவர்களுக்குக் கிறிஸ்தவ வணக்கத்தைத் தமிழில் மனப்பாடம் செய்யக் கற்றுக்கொடுத்தார்.

சிறுவர்களுக்கு ஆண்டிருகு ஆண்ட்ருஸ் தமிழ் எழுத்தைக் கற்பித்தார். பெரியவர்களுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. எனினும், அடியார் வரலாறு (*Lives of Saints*) என்ற நூலை ஆண்ட்ருஸ் சாமியார் அச்சிட்டார். இதுவே தமிழில் முதலாக வெளிவந்த நீண்ட உரைநடை நூலாகும்.

மேற்கூறிய நிலைமைகளில், நூலில் பரதவர் பேச்சுத் தமிழையொட்டியே அடிகள் நூலை எழுதினார். அவரே கொச்சை கலந்த தமிழைத்தான் அறிந்திருந்தார். எனவே, அதனைச் சிறிது திருத்தியே தமிழ் நடையை அமைத்தார். பரதவர்களுக்கு நாட்டுப் பாடல்களிலுள்ள புராணக்கதைகள்தான் தெரிந்திருந்தன. எனவே, பாதிரியார், புராணக்கதைகளின் நடையிலேயே கிறிஸ்தவ அடியார் வரலாறுகளை எழுதினார். அந்த நடைதனிமையான பேச்சு நடையாக இருந்தது. எழுத்தறிந்த பரதவர் படிப்பதற்கேற்றவாறும் இருந்தது.

இக்காலத்திற்குப் பின் டிநோபிலி, பெஸ்கி முதலியவர்கள் தமிழில் எழுதினார்கள். அவர்கள் மதுரையில் வாழ்ந்தவர்கள். உயர் சாதிக்காரர்களைக் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாற்றும் நோக்கம் கொண்டிருந்தவர்கள். உயர் சாதிக்காரர்களுக்கு எழுத்தறிவும் இலக்கியப் பயிற்சியும் உண்டு. எனவே, இவர்கள் செய்யுள் நடையில் எழுதினார்கள். உரைநடையும் பண்டித நடையாக இருந்தது.

எனவே, இவர்கள் காலத்திலேயே தமிழ் உரை நடையில் இரு போக்குகள், பழைய உரைநடை மூலங்களின் தொடர்ச்சியாக வளர்க்கப்பட்டன. இலக்கியங்களுக்கு உரையர்க எழுதப்பட்ட உரை நடையும், கல்வெட்டில், எல்லோருக்கும் தெரிய வேண்டிய

செய்திகளை எழுதி வைக்கப் பயன்பட்ட 'வியவஸ்தை' என்ற பகுதியின் உரைநடையும் வளர்ந்தன என்று கூறலாம்.

கல்வெட்டுக்களில் மன்னர் குலப்பெருமை, மன்னர் போர் வெற்றிகள் பற்றிக் கூறும் பிரசஸ்தி, மெய்க் கீர்த்தி ஆகிய பகுதிகள் செய்யுள் நடையில் இருக்கும். வியவஸ்தை என்ற பகுதி, பேச்சு நடையைச் சற்றுத் திருத்திய உரைநடையில் இருக்கும்.

இந்த இருவகையான போக்குகளின் வளர்ச்சியாகவே கத்தோலிக்கப் பாதிரிகளின் இருவகை நடைகளையும் கருதலாம். ஒன்று, எழுத்தறிவும் இலக்கியப் பயிற்சியும் உடையவர்கள் படிப்பதற்காக எழுதப்பட்டது. மற்றொன்று, புதிதாக எழுத்துக் கற்றுக் கொண்ட, இலக்கியப் பயிற்சியில்லாத சாதாரண மக்களுக்காக எழுதப்பட்டது. 'பரமார்த்த குருக்கை', 'அடியார் வரலாறு' நடையில் இருந்து சிறிது திருத்தமானது. ஆனால், எளிமையானது.

ஒன்றுரங்கம் பிள்ளையின் டை

இதற்குப்பின் நமக்குக் கிடைக்கும் உரைநடை பற்றிய சான்று ஆனந்தரங்கம் பிள்ளையின் டை. இந்த டை எழுதப்பட்ட காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி. இவர் 1709 முதல் 1761 வரை 52 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தவர். இவரது உரைநடைக்கு எடுத்துக்காட்டாக சி.ச செல்லப்பா, அவருடைய தமிழிலக்கிய விமர்சனம் என்ற நூலில் கொடுத்துள்ள மேற்கோளையே குறிப்பிட்டு, அந்நடையின் தன்மைகளை ஆராய்வோம்.

இந்த நாள் காலமே ஆற்றரை மணிக்கு மேல் ஏழு மணிக்குள்ளாக குவர்னர் துரை வீட்டிலே போயிருக்கச்சே நம்மை

பார்த்து குவர்னர் துறை கேட்ட சேதி என்ன வென்றால் கையிலே என்ன இருக்கு என்று கேட்டார். அதுக்கு நீர் முந்தா நாள் கொடுத்த ஸோக்கா பொன்கட்டி இருக்குதென்று சொன்னேன் ஆனால் கட்டிக்கு இரு நூத்தினமுபத் திரண்டு வராகன் விலைக்குக் கொடுக்கிறார் என்று கேட்டார். அதுக்கு நான் சொன்னது சிஞ்ணோர் கேட்ட இருநூத்தி எழுபத்தொண்ணே முக்கால் வராகனுக்கு உமக்கு சம்மதியிருந்தால் கொடும். அதுக்கு மேல் ஒரு காச ஒசத்தலும் தேவையில்லை என்று சொன்னேன். அதுக்கு அவர் இருந்து கொண்டு இனிமேல் நீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கப்போகிற வராகன் இப்பொழுது வழங்கில் ஆஸ்புரவி வராகன் அல்லவோ கொடுக்கப்படுகிறது. அது ஏழே முக்காலேயரைக்கால் மாத்து யிருக்கிறது அது எனக்குச் சம்மதி அல்ல. எட்டே வீசம் மாத்திற்கும் வராகன் கொண்டு கொடுத்தால் தமக்கு சம்மதியென்று சொன்னார். அதுக்கு நான் சொன்னது நீ பித்தனை வராகன் கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்லுகிறாயா யென்று சொல்லி பின்னை ஒரு உத்தரவு சொன்னார். என்ன சொன்னார் என்றால் நாங்கள் நேற்றய தினம் கோன்செல் கூடி கோன்சவில் தீர்த்த காரியம் என்ன வென்றால் இனி மேல் இந்த ஊருக்குள்ளே எட்டு மாதத்திற்குள்ளே குறைந்த வராகன் யாதா மொருத்தன் கொண்டு வருகிறானோ அவன் கையிலே ஆயிரம் வராகன் அபராதமும் வாங்கிக் கொண்டு கொண்க்கு முத்திரை போட்டு பின்னையும் அவமானம் பண்ணுவோம் என்று தீர்த்தோம்.

காலமே சின்னத்துரை பேர் விளங்கன் வந்தான். ஆன் கழுக்கு மழுக்கென்று மண்ணிலே எடுத்த வள்ளிக் கிழங்காட்டமாயிருக்கிறான். முகம் பரந்த முகமாய் ஆனவாகனானாயிருக்கிறான். அவன் சென்னப் பட்டணத்துக்குப் போயிருந்து வந்தவன். மீனாட்சியம்மை சத்திரத்திலே வந்து சொல்லி யனுப்பினான்.

இந்த நடை பற்றி சி.க. செல்லப்பா தமது நூலில் கீழ்க் கண்டவாறு கூறுகிறார்:

பின்னையின் நடை ரொம்பத் தழியாக இருக்கிறது. சுருக் சுருக் என்று தகவல்களை நமக்குக் குத்திச் சொல்லிக் கொண்டே போகிறது. தகவல் தராத ஒரு வரி கிடையாது.

இந்த நடை, தகவல் தருவதற்கும் வருண ணைக்கும் பயன்பட்டிருக்கிறது. வருணனை மூன்று சொற்றொடர்களில் உள்ளன. இறுதிப் பத்தியில், ‘கழுக்கு மழுக்கு வள்ளிக் கிழங்கு, பாந்த முகம், ஆனவாகனன்’ என்ற சொற்கள் புதியவனை வருணிக்கின்றன. வருணனைக் குக்கூடப் பேச்க வழக்குச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு ஆளையே நம்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிடுகிறார் ஆசிரியர்.

தகவலை-உரையாடலைத் தம் சொற்கள் மூலம் (ரிப்போர்ட் செய்கிறார்) சொல்லுகிறார். தகவல் தரும் பகுதியில், ‘யாதாமொருத்தன், தீர்த்த காரியம், விச்சுத் தீர்த்தபடிக்கு, ஒரு காச ஒசத்தலும்’ போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை இன்றைய வாசகனுக்கு அந்நியம்தான். ஆயினும் இதே பிரயோகங்கள், முற்கால, சமகாலக் கல் வெட்டுக்களில் பயின்று வருவதைக் காணலாம்.

யாதாமொருத்தன் இதுக்கு அகிதம் பண்ணி னால் குரால் பசவைக் கொன்ற தோழத்திலே போவான்.

இதுக்கு விரோதம் பண்ணினாமாகில் பொன்றாக் கொண்டு மண்ணற விச்சுக் குடுத்தோம்.

‘ ஒரு காச ஒசத்தலும்’ என்பதற்குத்தான் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் இல்லை.

டெரியும் சாசனமும் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பேச்சு நடையில் எழுதப்பட்டவையாகத் தோன்றுகின்றன.

தமிழ் உரைநடை 2000 ஆண்டு கால வரலாறுடையதாயினும், பயன்படுத்தப்பட்ட துறைகள் புதிதாக இருக்கும் பொழுது,

அது முதிர்ச்சி பெறாத நிலையில் எழுதப்பட்டது என்றே கொள்ளவேண்டும். வாக்கியங்களை எப்படி அமைப்பது என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. கைப்பழக்கம் இல்லை. இலக்கணமும் தெரியாது. அவர்களுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். ஏதோ பேசினது போல் எழுதிவிட்டார் என்று சொல்லுவோம். (செல்லப்பா)

இலக்கிய நடைக்கும் பேச்சு நடைக்கும் உள்ள வேறுபாடு குறைந்து, வரப்போகிற நாவல், சிறுகதை இலக்கியங்களின் நடைக்கு இது முன்னுருவமாகத் தோன்கிறது.

வ.வே.சு. ஐயர் பாலபாரதியில் இந்த நடையைப் பற்றி ஒரு விமர்சனக் குறிப்பு எழுதியுள்ளார்.

இந்த தினசரியின்(டெரி) வாசகத்தைப் பற்றி ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்லுவது முறையாகும். அது செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்படவில்லை. அதில் எழுத்துப் பிழைகள் மலிந்துள்ளன. அநேக படியாத குமாஸ்தாக்களைக் கொண்டு எழுதுவித்தது, இந்த எழுத்துப் பிழைகளுக்கும் கருந்தமிழ் நடைக்கும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். தினசரி கருந்தமிழில் எழுதப்பட்டிருப்பதாலும், அதன் நடையில் ஒரு வன்மையும், ஒட்டமும் இருப்பதாலும் அதை நாம் செந்தமிழாக்காமல் அப்படியே அச்சிடுவதற்கு அறிவாளிகள் ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள் என்று கருதுகிறோம்.

அவர் எழுதி வைத்திருக்கும் குறிப்புக்களைப் படிக்கும்போது அக்காலத்துத் தமிழ் நாட்டைச் சலனப்படக் காட்சியில் பார்ப்பது போன்ற உணர்ச்சி நமக்கு உண்டாகிறது. அத்தினசரியாகப் புகைப்படச் சூருள் அவிழ அவிழ எத்தனை விதமான உருவங்கள் தோன்றி மறைகின்றன! ஒவ்வொரு உருவமும் உயிரோடு இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. ஊசியால் குத்தினால் அவ்வருவங்களில் இருந்து ரத்தம் வருமென்று நமக்குத் தோன்றும். ‘கிச கிச்’ மூட்டினால் சிரித்து விடுவார்கள் என்று நினைப்போம். அவ்வளவுக்கு அவை விஞ்ஞான மனிதர்கள் என்ற உணர்ச்சி நமக்கு உண்டாகிறது.

கருந்தமிழ் என்று கொச்சை கலந்த ஆனந்த ரங்கம் பிள்ளையின் நடையை வ.வே.சு. ஐயர் குறிப்பிடுகிறார். கொச்சை நீக்கிவிட்டாலும்கூட கருந்தமிழின் தன்மை போகாது. அப்படியானால்,

நடையையும், ஐயரின் நடையையும் ஒப்பிடும் பொழுது ஐயரின் நடைதான் செந்தமிழ் என்று சொல்லலாம். அதுவும் பேச்சு நடைக்கு நெருக்கமானது என்றறியலாம்.
(செல்லப்பா)

வராலாற்று நூல்களில் உரைநடை

18ஆம் நூற்றாண்டில் கொங்குதேச ராசாக்கள் சரித்திரம் என்ற நூல் எழுதப்பட்டது. அது கொங்கு தேச மன்னர்களின் வரலாறு. புராணப் பாங்கிலும் வரலாற்றுப் பாங்கிலும் இரு போக்குகளும் கலந்து எழுதப்பட்டது. இதன் நடையும் பேச்சு நடையில் உள்ளது. இதுவும் கல்வெட்டின் வியவஸ்தைப் பகுதியின் நடையை ஒத்தது. அரசர் பெருமை கூறும் பகுதிகள் செய்யுள் நடையில் இல்லாமல் உரைநடையிலேயே உள்ளன.

சோழன் பூர்வ பட்டயம் என்பதும் சோழர் வரலாற்றைப் புராணப் பாங்கிலும் மிகை நவிற்சியாகவும் கூறுகிறது. பேச்சு வழக்கைச் சிறிது மாற்றிச் செந்தமிழும் கருந்தமிழும் கலந்து எழுதப்பட்டது. இதில் பல ஊர்களின் பெயர்கள், அதிகாரிகளின் பெயர்கள், போர்களின் செய்திகள் முதலியன கூறப்பட்டுள்ளன. சோழர் வாழ்ந்த காலத்தில் அல்லாமல் மிகவும் பிற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய நூல் இது.

இவ்விரண்டு நூல்களும், வரலாற்று நூல்கள் என்ற நிலையில் பல குறைபாடுகள் உடையனவாயினும், தமிழ் நடைவளர்ச்சியில், ஒரு முக்கியமான கட்டத்தைக் குறிக்கின்றன. தமிழரது வரலாற்றுணர்ச்சிக்கும் வரலாற்று வெளியீட்டுத் திறனுக்கும் இவை சான்று களாக உள்ளன.

நாட்டார் கதைகள்

ஆயினும், நாட்டில் அந்நாளிலிருந்த குழப்ப நிலையில் பல நூல்கள் தோன்றுவதற்குச் சாதகமான நிலைமை இல்லை. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் அரசியல் குழப்ப நிலை முடிவுற்று அமைதி நிலை தோன்றியது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின்
தொடக்கத்தில் நாடக மேடைக்காகப் பல
தெலுங்கு நாட்டுக் கதைகள் உரைநடையில்
எழுதப்பட்டன. மதனகாமராசன் கதை,
விக்கிரமாதித்தன் கதை, மரியாதைராமன்-
தெண்ணாவிராமன் கதை முதலியன நாயக்கர்
ஆட்சிக்காலத்திலேயே தமிழ்நாட்டில்
அறிமுகமாகி மிருந்தன. இவை தெலுங்கு,
மராட்சிய நாட்டுக் கதைகள். இவை தமிழில்
நாட்டார். கதைத் தாக்கம் பெற்று
மாறுதல்களுடன் நூல்களாக அச்சேறின.

தமிழ்நாட்டுக் கதைகளான தூக்குத்தூக்கி
கதை, நல்லதங்காள் கதை, கோவலன் கதை,
வள்ளி திருமணம் முதலிய கதைகள்
நாடகங்களாக எழுதப்பட்டன. இவை
பொதுமக்களிடம் பரவின. மேற்கூறிய
நூல்களின் உரைநடை பேச்சு வழக்குக்கு
நெருக்கமாக இருந்தது.

இதே காலத்தில் புலமை பெற்றோர்
தெய்வங்க என் மீது பிள்ளைத்தமிழும்
உலாக்களும் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
உரைநடையை ஏற்றுத்தும் பார்க்கவில்லை.
அரைகுறைப் படிப்புடையவர்கள் இப்பாமர
வசன நூல்களை எழுதினார்கள். எனவே,
இவை இலக்கியச் சுவையில் தாழ்ந்து
காணப்படுகின்றன. ஆனால் நடை, மக்களது
பேச்சு நடைக்கு மிக நெருக்கமாக
இருக்கிறது.

ஷுறுமுக நாவலர் - இராமலிங்கர்

இந்நூற்றாண்டின் பிற்காலத்தில் புலமை பெற்றோரில் சிலர் உரைநடை நூல்கள் எழுதினார். அஷ்டாவதானம் வீராசாமிச் செட்டியார், ஆறுமுக நாவலர், இராமலிங்க சுவாமிகள், அராபிக் கதை ஆசிரியர் முதலியோர் பேச்சு நடையின் விறுவிறுப்பையும் உயிர்த்துடிப்பையும் உரைநடையில் ஏற்றினார். இராமலிங்கர் புலமை நடையையும் பேச்சு நடையையும் இணைத்து, அழகையும் ஆற்றலையும் உரைநடைக்கு வழங்கினார். பேச்சு நடைக்கு மிக நெருக்கமான நடையில் இவர் கதிதங்கள் எழுதினார். இவர்கள் தமிழ் உரைநடையை மக்களுக்கு விளங்கும் முறையில் எளிதாக்கப் பாதை வகுத்தார்கள். இவர்களும், இவர்கள் காலத்தில் எழுதிய இன்னும் பலரும் எழுதிய நடை தற்கால நடைக்கு முன்னோடியாகும். இவர்கள் நடை எளிதாகவும் விளங்கும்படியாகவும் இருப்பதற்கு அவர்கள் பொதுமக்கள் படிப்பதற்காக எழுதியதே காரணமாகும்.

இவர்களில் சிலரது நடைக்கு உதாரணங்கள் காட்டுவோம்.

ஷுறுமுக நாவலர்

சிவபெருமானோடு ஒற்றுமைப்பட்டு, அவ்விறைப் பணியில் வழுவாது நிற்கும் திண்ணனார், பகற் காலத்தில் மிருகங்களைக் கொன்று சுவாமிக்கு இறைச்சியை ஊட்டியும், இராக் காலத்தில் நித்திரை செய்யாமல் சுவாமிக்கருகே நின்றும் இப்படித் தொண்டு செய்து வந்தார்.

வீராசாமிச் செட்டியார்

பூர்வம் சோழ ராஜாவின் மேல் கவி பாடுப் பரிசு பெறும் புலவர்களை ஒரு

விறகுத் தலையன் பெண்சாதி பார்த்து இவர்கள் ஒரு வேலையும் செய்து கஷ்டப்படாமல் சுகமாக ஜீவனம் செய்துதர நம்முடைய புருஷன் மாத்திரம் காட்டுக்குப் போய் காலில் சுடுமுள் தைக்க நாள்தோறும் மாடு போல உழைத்து விறகு விற்று அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கும் இல்லாமல் அவதிப்பட வேண்டியது என்ன! என்று நினைத்தாள்.

இவ்வாசகங்கள் நீளமான வாக்கியங்களாக அமைந்திருந்தபோதிலும், நடையில் தெளிவும் விறுவிறுப்பும் காணப்படுகின்றன.

அராபிக் கதையில் நீளமான வாக்கியங்களைக் கைவிட்டு, சிறு வாக்கியங்களை ஆசிரியர் கையாளுகிறார்.

அந்த சூணமே ஒருவன் என்னிடத்துக்கு வந்து நீயார் என்று கேட்டான். அவனுக்கு நான் என் விருத்தாந்தத்தைக் குறித்துச் சொன்னேன். அதன் பின்பு அவன் என் கையைப் பிடித்து இழுத்து ஒரு குகைக்குள் இட்டுக் கொண்டு போனான். அவ்விடத்தில் அனேக மனிதர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களை நான் பார்த்துப் பிரமித்து ஆச்சரிய மடைந்ததைப் பார்க்கிலும், என்னை அவர்கள் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

தொடக்க கால நாவல் - சீருகதை

இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆங்கில இலக்கிய அறிவின் தாக்கத்தால் தமிழில் நாவலும் சிறுகதையும் தோன்றின. நாவல் என்ற தற்கால வரையறைக்கு அவை ஈடாக முடியாவிட்டாலும் கற்பனைக் கதை (*Romacne*) என்ற வகையில் அவற்றைச்

சேர்க்கலாம். வேதநாயகம் பிள்ளையின் நீண்ட கதைகளை இவ்வகையான படைப்புகளில் சேர்க்கலாம். ராஜமையரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம் தமிழில் தோன்றிய முதல் நாவல்களில் ஒன்று. பெண் கல்வி, விதவை மணம், சாதி சமத்துவம் முதலிய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைப் பரப்ப உரைநடையை இக்காலத்து ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்தினார்கள். பிரச்சார் வலிமை இவ்வுரை நடையில் காணப்பட்டது. தமிழ்ப்பற்று இவர்களனைவருக்கும் பொதுவான உணர்ச்சி.

வேதநாயக முதலியார்

எண்ணிறந்த தேவாலயங்களும், அன்ன சத்திரங்களும், நிலவளமும், நாகரிகமும் நிறைந்த இந்தத் தமிழ் நாடு, மற்றைய நாடுகளிலும் விசேஷம் எனவும், ஆக படியே தமிழ் பாஷையும் சர்வோத்திருஷ்டமான பாஷையென்றும் சகலரும் அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

கிராஜம் ஜயர்

முாநி வாசனுக்குச் சாந்தி முகூர்த்தமான சமாச் சாரத்தை நாம் முன்னமே சொல்ல அவகாசப்பட வில்லை-அவனும் ஸெட்சமியும் நனானும் தமயந்தியும் போல வெகு அந்நியோந்நிய மாக இருந்தார்கள்.

பாரதி காலம்

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நடை விரிவான பல துறைகளில் பயன்படுவதற்குப் பாரதி வழி காட்டினார். அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி, விஞ்ஞானம், சீர்திருத்தம், சமூகவியல் முதலிய பல வாழ்க்கைத் துறைகளிலும் தமிழ் உரை நடையின் செல்வாக்கை அவர் பரவச் செய்தார். இக்காலத்தைத் தமிழ் இலக்கியத்தின்

மறுமலர்ச்சி உதயம் என்று கூறலாம். பாரதி தமக்கு முன் மக்களுக்கு விளங்கும்படி எழுதிய ஆசிரியர்களுடைய நடையில், எளிமையும் உயிர்த் துடிப்பும் தெளிவும் உள்ளன வற்றைத் தமது நடைக்கு முன் மாதிரியாகக் கொண்டார். புதிய பொருள்களைத் தமது முன்னோர்களைவிட எனிய நடையில், உள்ளத்தைத் தாக்கும் முறையில் எழுதினார்.

சீர்திருத்த உணர்வையும் நாட்டுப் பற்றையும் வளர்க்க உணர்ச்சியூட்டும் நடையைக் கையாண்டார். அறிவை அகற்றி செய்யவும் தெளிவு காணவும் தருக்கார்தியான நடையைக் கையாண்டார். இரண்டிலும் எளிமையும் தெளிவும் மினிர்ந்தன. கட்டுரைகளுக்கு அவர் இலக்கிய அந்தஸ்தை அளித்தார். குறிக்கோருடன் கதைகள் எழுதினார். கற்பணக் கதைகளில் தத்துவக் கருத்துக்களை உட்பொருளாக அமைத்தார். எளிமையான நடையையே, கூறும் பொருளின் தன்மைக்கேற்ப, விதவிதமாகக் கையாண்டார். பல்வேறு கடினமான கருத்துக்களைக் கூட்ட எளிமையான நடையில் விளக்க முடியும் என்பதை அவர் நிருபித்தார்.

அவர் பல துறைகளிலும் கையாண் டிருக்கும் உரைநடையின் தன்மையைக் காணச் சில எடுத்துக் காட்டுக்களைக் காண்போம்.

கதை சொல்லும் உரைநடை (Narrative)

மறுநாட் காலை முதல் முத்தம்மா பாடு கொண்டப்பட்டாகிவிட்டு வீட்டில் அங்கிட்டு சட்டம். அவன் சொன்னது வேதம். ஸோமநாதம்யர் ஏதேனுமொரு காரியம் நடத்த வேணுமென்று சொல்லி அவள் கூடாதென்றால் அந்தக் காரியம் நிறுத்திவிடப்படும். அவர் ஏதேனும் செய்யக் கூடாதென்று கொல்லி அங்கு அதைச் செய்து

தீர்வேண்டுமென்பாளாயின் அதுநடந்தேதீரும் இங்ஙனம், முத்தம்மா தன் மீது கொடுவ்கோன்றை செலுத்துவது பற்றி மனவருத்த மேற்படுவதுண்டு. ஆனால், அம்மனவருத்தத்தை அப்போதப்போதே அடக்கி விடுவார்.

தமிழ்ப் பற்று

உலகத்திலுள்ள ஜாதியார்களிலே ஹிந்து ஜாதி அறிவுத் திறமையில் மேம்பட்டது. இந்த ஹிந்து ஜாதிக்குத் தமிழராகிய நாம் சிகரம் போல் விளங்கு கிறோம். எனக்கு நாலைந்து பாஷங்கரிலே பழக்க முண்டு. இவற்றிலே தமிழூப் போல வலிமையும், திறமையும், உள்ளத் தொடர்பும் உடைய பாஷை வெறோன்றுமேயில்லை.

இந்த நிமிஷம் தமிழ் ஜாதியின் அறிவு, சீர்த்தி வெளியிலக்த்திலே பரவாமல் இருப்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், போன நிமிஷம் போய்த் தொலைந்தது. இந்த நிமிஷம் ஸத்யமில்லை. நாளை வரப்போவது ஸத்யம். மிகவும் விரைவிலே தமிழின் ஒளி உலக முழுவதும் பரவாவிட்டால் என் பெயரை மாற்றி அழையுங்கள். அதுவரையில் இங்கு பண்டிதர்களாக இருப்போர் தமக்குத் தமிழ்ச் சொல் நேரே வராவிட்டால் வாயை மூடிக் கொண்டு வெறுமே இருக்க வேண்டும். தமிழூப் பிறர் இழிவாகக் கருதும்பூயான வார்த்தைகள் சொல்லாதிருக்க வேண்டும். இவ்வளவுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள்.

சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள்

செய்யுரிவிருந்து ஸ்ரீமாதவய்யா ஒரு கிழவருடைய விவாகத்தின் சம்பந்தமாக

எழுதியிருந்த கடிதம் சில தினங்கள் முன் ணே சுதேச மித்திரனில் பிரசரம் செய்யப்பட்டிருந்து.

கிழவருக்கு வயது 70. அவருடைய தாயார் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறாள். அந்தப் பாட்டிக்கு வயது 98. இந்தத் தாயாருக்கும் தமக்குப் பாசாரம் செய்யும் பொருட்டுக் கிழவர் ஒரு பதினாறு வயதுக் குமரியைக் கலியாணஞ்செய்து கொள்ளப் போகிறாராம். இதே கிழவரிடம் இதைத் தவிர இன்னும் 21 குமரிகளின் ஜாதகம் வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. கடைசியாக ஒருவாறு தீர்மானஞ் செய்திருக்கிற பெண்ணின் தகப்பனார் பணத்தையும், விதியையும், ஜோதிடத்தையும் நம்பி வேலை செய்கிறார். தெய்வத்தை நம்புவதாகத் தெரிய வில்லை. ஒட்டகத்துக்கு ஓரிடத்திலா கோணல், தமிழ்நாட்டிற்கு ஒரு வழியிலா துண்பம்? (தராக-வசனங்கள் 744)

ஆண் பெண் சமத்துவம்-பிரச்சாரம்

ருஷியாவில் கொடுகோல் சிதறிப் போய் விட்டதாம். ஜேரோப்பாவில் ஏழைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் நியாயம் வேண்டுமென்று கருதுகிறார்களாம்.

உலக முழுமைக்கும் நான் சொல்லுகிறேன். ஆண் பெண்ணுக்கு நடத்தும் அநியாயம் சொல்லுக் கடங்காது. அதை எட்டில் எழுதியவர் இல்லை. அதை மன்றிலே பேசியவர் யாருமில்லை.

பறையனுக்குப் பார்ப்பானும் கறுப்பு மனுஷனுக்கு வெள்ளை மனுஷனும் நியாயம் செய்யவேண்டு மென்று சொல்லுகிறீர்கள்.

பெண்ணுக்கு ஆண் நியாயம் செய்வது அதை யெல்லாம் விட முக்கியமென்று நான் சொல்லுகிறேன்.

எவனும் தனது சொந்த ஸ்திரீயை அலசுவியம் பண்ணுகிறான். தெருவில் வண்டி தள்ளி நாலணா கொண்டு வருவது மேல் தொழில் என்றும், அந்த நாலணாவைக் கொண்டு நாலு வயிற்றை நிரப்பி வீடு காப்பது தாழ்ந்த தொழிலென்றும் நினைக்கிறான். பெண்கள் உண்மையாக உழைத்து ஜீவிக்கிறார்கள். ஆண்மக்கள் பிழைப்புக்காச் செய்யும் தொழில்களில் பெரும்பாலும் பொய், சூது, களவு, ஏமாற்று, வெளி மயக்கு, வீண் சத்தம், படாடோபம், துரோகம், கொஸல, யுத்தம் !

இந்தக் தொழில்கள் உயர்வென்றும் சோற்றுக்கும் துணி தோய்த்துக் கோயில் செய்து கும்பிட்டு வீடு பெருக்கிக் குழந்தைகளைக் காப்பாற்றும் தொழில் இழிவென்றும் ஆண் மக்கள் நினைக்கிறார்கள்.

வியபிசாரிக்குத் தண்டனை இகலோக நாகம் ஆண்மகன் வியபிசாரம்பண்ணுவதற்குச் சரியான தண்டனையைக் காணோம்

பூமண்டலத்தில் துக்கம் ஆரம்பமாகிறது. ஆனும் பெண்ணும் ஸமானம். பெண் சக்தி ஆண்....?

பெண் ணுக்கு ஆண் தலைகுணிய வேண்டும். பெண்ணை ஆண் நகக்கக் கூடாது. இந்த நியாயத்தை உலகத்தில் நிறுத்துவதற்கு நீங்கள் உதவி செய்யவேண்டும். உங்களுக்குப் பாராசக்தி நீண்ட ஆயுனும் இஷ்டகாம்ய சித்திகளும் தருவாள் என்று அந்த மிளகாய்ப் பழச்சாமியார் சொன்னார்.

(மிளகாய்ப்பழச் சாமியார்-வசனம் 714)

தேசிய இயக்கத்தால் கிளர்ச்சி பெற்ற பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் சகலதுறைகளிலும் பாரதியின் உரைநடை ஊட்டுவி நிற்கிறது. உறங்குவோரைச் சாட்டையடி கொடுத்து எழுப்புகிறது. ஜயமுற்றோரை ஒளிகாட்டித் தெளிவிக்கிறது. பகைவர்களைத் தருக்கத்தால் மடக்குகிறது. புதிய கருத்துக்களை மக்களின் எளிய பேச்கத் தமிழில் கூறுகிறது. சமுதாயச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் சமூகப் புரட்சிக் கருத்துக்களையும் தமிழ் வளர்ச்சி பெறத் தமது திட்டங்களையும் பொருஞ்கேற்ற நடை வேறுபாடுகளோடு பாரதி வெளியிடுகிறார்.

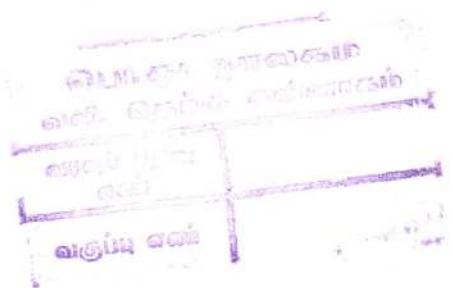
மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் கவிதைக்கு அவர் தந்தையாயிருப்பது போலவே, உரைநடைக்கும் அவர் தந்தையாகவே விளங்குகிறார்.

நன்றி: உரை நடை வளர்ச்சி.

தமிழ் அகராதியீ

பெராசிரியர்
எஸ். வையாபுரி பிள்ளை

அகராதி என்ற பெயர் முதன் முதலில் காணப்படுவது கி.பி. 1594இல் தோன்றிய 'அகராதி நிகண்டு' என்ற நாவின் பெயரிலேதான் ஆகும். இதன் ஆசிரியர் சிதம்பரரேவண சித்தர் என்னும் வீர சைவப் புலவர். இவர் இட்ட பெயரே இப்போது 'ஷக்ஷனரி' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறும் நூலுக்குரிய தமிழ்ப் பெயராய் அமைந்து விட்டது.

அகராதி முறை

அரிச்சுவடியிலுள்ள எழுத்து முறைப் படியே சொற்களை அமைப்பதுதான் அகராதி முறை. இது நமக்கு மிக எளிதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக வளர்ந்து வந்திருக்கிற தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்தில், இம்முறை 16 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில்தான் முதன்முதல் புலப்படுகிறது. அப்பொழுதும் இது அரைகுறையாய்த்தான் கையாளப்பட்டது. சொல்லின் முதல் எழுத்து முறையையே ஆசிரியர்கள் நோக்கி வந்தனர். உதாரணமாக அறிவென், அடியான் அருள், அவன், அஃது, அமர் முதலிய

சொற்களை முதல் எழுத்தாகிய அகரம் ஒன்றையே கருதி, அவற்றை ஒரு முறையில் நிறுத்தினார்; இரண்டாவது முதலிய எழுத்துக்களைக் கருதினார் களில்லை இந்த முறையை அகராதி நிகண்டில் காணலாம். இதனால் அகரத்தில் தொடங்கும் ஒரு சொல்லை, குறித்த ஓரிடத்தில் கண்டுபிடிப்பது எளிதாயில்லை. இரண்டாவது எழுத்தையும் நோக்கிச் சொற்களை முறைப்படுத்திய நூல் ஒன்று சமார் நூறு ஆண்டுகளின் பின் தோன்றியது. இதன் பெயர் ‘அகராதி மோனைக் ககராதி எதுகை’ என்பதாகும். இம்முறையிலேயும் ஒரு சொல்லைக் குறித்த இடத்தில் கண்டு பிடிப்பதற்கு வழி இல்லாமலிருந்தது.

பாதிரிமார்களால் விளைந்த நன்மைகள்

முதன் முதலில் சொற்களின் எழுத்துக்கள் அனைத்தையும் நோக்கி அகராதி அமைத்தவர்கள் ஐரோப்பியப் பாதிரிகளே ஆவர். 17 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பிய வியாபாரிகளும் பாதிரிமார்களும் மிகுதியாகத் தமிழ் நாட்டிற்கு வரத் தொடங்கினர். தமிழ் மக்களைக் கிறிஸ் தவர்களாக ஆக்குவதற்குப் பெரு முயற்சி செய்தனர். முக்கியமான இடங்களில் பாதிரிமார்கள் கிறிஸ்தவக் கோயில் கட்டி, அங்குள்ள மக்களோடு மக்களாய் வாழ்ந்து, தங்கள் மதத்தைப் பரப்பத் தொடங்கினர். தமிழ் மக்களுக்குக் கிறிஸ்தவமத உண்மைகளைத் தமிழ் மொழியிலே போதிக்க வேண்டுமென்று இவர்கள் கருதினார்கள். ஆகவே இவர்கள் தாழும் தமிழ் கற்க வேண்டுவது மிக அவசியமாய் முடிந்தது. கற்பதற்குக் கருவி நூலாக அகராதி ஒன்று இயற்ற வேண்டுவதும் இன்றிமையாததாயிற்று. எனவே, தமிழில் முதன் முதலில் அகராதி தோன்றுவதற்குக்

காரணமாயிருந் தவர்கள் இப் பாதிரிமார்களே ஆவர்.

அந்திய மொழிக்கு உரியோராகிய பாதிரிமார்கள் அகராதி இயற்றப் புகுந்தது ஒரு நல்ல அதிருஷ்டம் என்று தான் கூறவேண்டும். ஏனெனில், சில நன்மைகள் இதனால் விளைந்துள்ளன. முதலாவது, பிறமொழிகளில் அகராதிகள் செப்பமாக அமைந்துள்ள முறையைத் தமிழ் அகராதியிலும் கையாள முடிந்தது. இரண்டாவது, பாதிரிமார்களுக்குத் தமிழ் புதியமொழி ஆகையினாலே, இம் மொழியிலுள்ள எல்லாச் சொற்களுக்கும் இவர்கள் பொருளுணர் வேண்டியவர்களாயிருந்தனர். ஆகவே, கடின பதம், எளிய பதம் என்ற வேற்றுமையின்றி, எளிய பதங்களுக்குங் கூடப் பொருள் விளக்க வேண்டுவது அவசியமாயிற்று. உதாரணமாக நான், அது, வீடு முதலிய சொற்களையும் அகராதியில் விளக்க வேண்டியதாயிற்று. மூன்றாவது, நூல் வழக்கிலன்றி, சாதாரண மக்கள் பல பிராந்தியங்களிலும் வழங்கி வந்த சொற்களும் அகராதியில் இடம் பெற்றன. தமிழ் கற்ற பண்டிதர்கள் இவ்வழக்குச் சொற்களில் பலவற்றை இழிசன வழக்கு என்றேனும், வழக்சொல் என்றேனும் ஒதுக்கி விடுவார்கள். ஆனால் அந்திய நாட்டுப் பாதிரிகள் இவ்வாறு ஒதுக்க முடியாது. அவர்கள் சாதாரண மக்களோடு, அதிலும் கல்வி பெறாத கீழ்த்தர மக்களோடு, பழகி வந்தார்கள். அம் மக்கள் பேசுவதை உணர்வதும், அவர்கள் வழங்கும் சொற்களை உணர்வதும் அவசியம். எனவே அவ் வழக்குச் சொற்களும் அகராதியில் இடம் பெற்றன. இவ்வாறாக, தமிழ் மக்களுள் பல இனத்தாரும் வழங்கும் சொற்கள் எல்லாய் அகராதிகளில் அமைவதற்கு இப்பாதிரிகளே வழிகாட்டியாயிருந்தார்கள்.

தமிழில் பிறந்த முதல் அகராதி

கி.பி. 1679இல் தமிழ்ப் போர்த்துக்கீய அகராதி ஒன்று ப்ரொஅன்ஸா என்ற பாதிரியாரால் இயற்றப்பட்டது; ஆனால் இவ்வகராதி இப்போது மறைந்துவிட்டது. இதனை அடுத்துத் தோன்றியது பிரசித்தி பெற்ற சதுரகராதியாகும். இதுவே தமிழில் முதன்முதல் பிறந்த அகராதி என்று சொல்லலாம். இதனை இயற்றியவர் தெரியநாதஸ்வாமி என்றும், வீரமா முனிவர் என்றும் பெயர் வழங்கிய (Father Beschi) பெஸ்கி யாவர். இவர் இத்தாலி நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து, கிறிஸ்துமத போதனை செய்து வாழ்ந்த ஒரு பாதிரியார். கி.பி. 1710இல் இந்தியாவிற்கு வந்தார்; 1747முடிய மதபோதனை செய்யும் கடமையில் ஈடுபட்டார்; சில காலம் திருச்சியில் சந்தாஸாகிபுக்கு மந்திரியாகவும் இருந்தனர். தமிழ்லே பேரார்வம் கொண்டு, அதனைச் சுப்பிரதீபக் கவிராயர் முதலிய தமிழ் அறிஞர்களிடத்தே நன்கு கற்று, பல நூல்கள் செய்யினிலும், வசனத்திலும் இயற்றினார். தமிழ் நாட்டுச் சன்னியாசிகள் போலவே தாழும் வேஷந் தரித்து, தமிழ் மக்கள் போற்ற, வாழ்ந்து வந்தனர். இம் முனிவர் இயற்றிய செய்யுள் - நூல்களில் மிகவும் சிறந்தது 'தேம்பாவணி' என்று கூறுவர். 'ஜந்திலக்கணத் தொன்நூல் விளக்கம்', 'கொடுந் தமிழிலக் கணம்' முதலிய இலக்கண நூல்களும் இவர் இயற்றியவை. இவரது சதுரகராதியே நாம் இங்கே கவனித்தற்குரியது.

சதுரகராதி

சதுரகராதி என்றால் நான்கு வகைப்பட்ட அகராதி நூல் என்று பொருள். நான்கு வகையாவன:

- (1) பெயரகராதி
- (2) பொருளகராதி
- (3) தொகையகராதி
- (4) தொடையகராதி.

பெயரகராதியில், ஒரு சொல்லுக்குரிய பல பொருள்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். பொருளகராதியில் ஒரு பொருளுக்குரிய பல பெயர்களும் காணப்படும். தொகையகராதியில், இருசுடர், முக்குணம், நாற் பொருள் என்பனபோல் நூல்களில் தொகையாக வழங்கப்பட்டுள்ளனவற்றிற்கு விளக்கம் காணலாம். தொடையகராதியில் செய்யுட்கு வேண்டும் எதுகைச் சொற்கள் (rhyming words) வரிசையாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நாலில் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டுவது ஒன்று உண்டு. அகராதிகள் தோன்றுவதற்கு முன் அவற்றின் ஸ்தானத்தில் உதவிய நூல்கள் நிகண்டுகளாகும். இந் நிகண்டுகள் மனப்பாடம் செய்வதற்கு என்று ஏற்பட்டன. சுமார் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இயற்றின் வரலாறு நமக்குத் தெளிவாயுள்ளது. 'நிகண்டு' என்ற வட சொல்லுக்குத் 'தொகுதி' என்று பொருள். முதன்முதல் தோன்றிய நிகண்டு திவாகரம் ஆகும்.

திவாகரம் முதலிய நிகண்டுகளில் தெய்வம், மக்கள், விலங்கு, மரம், இடம், பல்பொருள், பண்பு, செயல், ஒவி முதலிய 12 தொகுதிகளாகப் பெயர்கள் வகுத்துக் கூறப்படுகின்றன. இவ்வகை நிகண்டுகளில் முக்கியமானவற்றிலுள்ள சொற்களை யெல்லாம் திரட்சி சதுரகராதி தந்துள்ளது. ஆகவே நிகண்டுகளைக் கற்று மனப்பாடஞ் செய்யவேண்டும் அவசியம் இல்லாமல் ஒழிந்தது.

இவ் அகராதி இயற்றப்பட்டது கி.பி. 1732இல். ஏடுகளில் இது பிரதிகள் செய்யப்பெற்றுத் தமிழ்நாடு முழுவதும்

பரவியது. ஆங்கிலத்தில் டாக்டர் ஜான்ஸன் தமது அகராதியை 1755 இல் இயற்றி வெளியிட்டனர். இதற்குச் சமார் 25 ஆண்டுகட்டு முன்பாகவே, சதுரகராதி தோன்றியதாகும். தமிழ் சொற்களுக்குத் தமிழில் பொருள் விளக்கும் பெயர்கராதியில் சுமார் 12,000 சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நாளின் இரண்டாம் தொகுதி (பொருளகராதி) 1819 இல் அச்சிடப்பட்டது. நூல் முழுதும் 1824இல் ரிச்சர்டு கிளார்க் என்பவரது உத்தரவின்பேரில், தாண்டவராய் முதலியார், இராமச்சந்திர கவிராயர் என்ற இரண்டு வித்து வான்களாலும் பரிசோதித்துப் புதுக்கப் பெற்று, வெளியிடப்பட்டது; கிழக்கிந்திய கம்பெனியாரின் நிர்வாக சங்கத்திற்கு உரிமையாக்கப்பட்டது.

கடைசியிற் குறிப்பிட்ட செய்தியால், பாதிரி மார்கள் செய்து வந்த இம்முயற்சியில் ஆங்கிலேய துரைத்தனத்தாரும் கலந்து கொண்டு, உதவி புரிந்தார்கள் என்பது புலனாம். துரைத்தனத்தாருக்கு வியாபாரத் துறையிலும், அரசியல் துறையிலும் பல படியாகத் தமிழ்நாட்டுப் பொதுமக்களோடு பழகிவந்த முறையிலும், தமிழ் ஆங்கிலம் இரண்டையும் ஒரு சேர்க் கற்றவர்கள் தேவையாயிருந்தனர். ஆகவே, இரண்டு மொழியையும் கற்பவர்களுக்கு பயன்படும் படியாக இருமொழியகராதி (Bilingual Dictionary) தோன்ற வேண்டும் அவசியம் உண்டாயிற்று. பெப்ரீஷியல், ப்ரெரம்தெறப்பட்ட என்ற இரண்டு ஜெர்மன் பாதிரி கள் தமிழ் - ஆங்கில அகராதி யொன்றை 1779இல் இயற்றினார். இதில் 9,000 சொற்கள் அடங்கியுள்ளன. ஓவ்வொரு சொல்லின் கீழும் பல வழக்குத் தொடர்களும் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன. 185 பக்கங்களுள்ள ஒரு சிறு

நூலாகச் சென்னையில் இது வெளியிடப் பட்டது. இது “தமிழும் இங்கிலேசுமா யிருக்கிற அகராதி” என்று இதன் முதற்பக்கம் குறிப்பிடுகின்றது. தமிழ் மொழியை ‘மஸபார் மொழி’ என்று ஜேரோப்பியர் வழங்கி வந்தனர் என்றாலும் இம் முதற் பக்கத்தால் அறிகிறோம். பெப்ரீஷியல் தம் நண்பர் ஒருவர் கடன் வாங்கியதற்குப் பிணையாளியாய் நின்றிருந்தார். கடன் தீராமையினாலே, இவர் சிறைவாசம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. தமிழ் ஆங்கில அகராதியை இயற்றிக் கொடுத்த வருவாய் கொண்டு அந்தக் கடனைக் கொடுத்து, சிறையினின்றும் மீண்டார்.

பெப்ரீஷியல் அகராதியால் தோன்றிய அகராதி முயற்சி

பெப்ரீஷியல் இயற்றிய அகராதி ஒரு சிறு நூல் என்றேன். எனினும் தமிழ் நாட்டிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் அகராதி பற்றிய முயற்சி தொடர்ந்தது நடப்பதற்கு இது ஒரு தூண்டுகோலாய் உதவியது. சுமார் 1833இல், யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்கன் மின்ன அதிகாரிகள் தமிழ் அகராதி ஒன்றும், ஆங்கில அகராதி ஒன்றும், தமிழ் ஆங்கில-தமிழ் அகராதி ஒன்றும் இயற்ற வேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தனர். திஸ்ஸெரா, பெர்ஸிவல் பாதிரியார் முதலியவர்களின் துணை கொண்டு, ரெவரெண்ட் நைட் என்பவர் இவ் அகராதிகளுக்குரிய சொற்களைத் திரட்சி வந்தனர். நைட்டின் மரணத்தால் 1838இல் இவ்வேலை நின்றுபோய்விட்டது.

யாழ்ப்பாண அகராதி

ஆனால் இத் தொகுப்புவேலை வீண் போகவில்லை. இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் சந்திரசேகர பண்டிதர் ஒரு தமிழ் அகராதி இயற்றி

முடித்தனர். இதற்கு, சென்னை களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் ஒரு அனுபந்தமும் சேர்த்தனர். ரெவர்ன்ட் ஸ்பால்டிங் என்பவரால் 1842இல் இது வெளியிடப் பட்டது. யாழ்ப்பாண அகராதி என்றும், மாணிப்பாய் அகராதி என்றும் வழங்கியது இதுவே. தமிழ் மொழியிலுள்ள எல்லாச் சொற்களையும் அடக்க முயன்ற அகராதிகளில் இதுவே முதலாவது. இதில் சுமார் 58,500 சொற்கள் அடங்கியுள்ளன. தமிழில் நூல் வழக்கிலாவது, உலக வழக்கிலாவது பயின்றுள்ளனவா என்பதை நோக்காமல், வடமொழி அகராதிகளினின்று சொற்களைத் தாராளமாய்க் கேர்த்து விட்டனர். இதனை ஒரு பெருங்குறை என்றே சொல்லவேண்டும்.

ஆங்கில-தமிழ் அகராதியும் தமிழ்- ஆங்கில அகராதியும்

அமெரிக்கன் மிஷன் அதிகாரிகள் தொடங்கிய மற்றை அகராதிகளும் வெளிவராயின. ஆங்கில - தமிழ் அகராதி வேலை ஹச்சிங்க்ஸ் பாதிரியாரால் மீண்டும் நடைபெற்றது. இவ் அகராதியை 1842 இல் உவின்ஸ்லோ பதிப்பித்தனர். இதற்குச் சில ஆண்டுக்கு முன்னர், சுமார் 1830இல் தமிழ்- ஆங்கில அகராதி ஒன்று டாக்டர் ராட்ஸ் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இதனைத் திருத்தம் செய்வதற்கு இரண்டு தமிழ் முனிவிகளையும், ஹார்க்கெநல்ஸ், ராபர்ட்ஸன் என்பவர்களையும் நியமனம் செய்தனர். முதற்பகுதி கவர்னர் ஜெனரல் பெண்டிங்க் பிரபுவிற்கு உரிமையாக்கப்பட்டு 1834இல் வெளிவந்தது. ராபர்ட்ஸன் இறந்து போகவே, பெட்மலர் பாதிரியாரும், வேங்கடாசல முதலியாரும் இவ் அகராதி வேலையை மேற்கொண்டனர். இவர்களால் இரண்டாம்

பகுதி 1837இலும், மூன்று, நான்காம் பகுதிகள் முறையே 1839, 1841இலும் அச்சில் வெளிவந்தன. இவற்றில் 1425 பக்கங்களும், 36,900 சொற்களும் உள்ளன. இவ் அகராதி மிகவும் பயனுடையது. யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கும் பல சொற்கள் இதிற் சேர்க்கப்படவில்லை என்பது ஒரு குறை என்பர்.

உவின்ஸ்லோஅகராதி

ராட்ஸ் அகராதி வெளிவந்த சில காலத்திற்குப் பின்னர், தமிழ்-ஆங்கில அகராதிக்காக யாழ்ப்பாணத்து அமெரிக்கன் மிஷன் சார்பில் தொகுக்கப்பட்ட சொற்களை உவின்ஸ்லோ சென்னையில் 1862இல் பதிப்பித்தனர். இப்பதிப்பு வேலையில் பல சிறந்த வித்து உவின்ஸ்லோ வாண்கள் பலவாறு உதவி செய்து வந்தனர். இவர்களில் இராமாநுஜ கவிராயர், விசாகப் பெருமாளையர், வீராசாமிச் செட்டியார் முதலிய அறிஞர்களை இங்கே குறிப்பிடல் தகும். இவ் அகராதியில் 67,452 சொற்கள் உள். இரு வகை வழக்கிலுமின் சொற்கள்¹ மிகக் கூட்டப்பட்டன; பல வகையான சாஸ்திரச் சொற்கள் விளக்கப்பட்டன; ஆசிரியர்கள், புலவர்கள், வீரபுருஷர்கள், தெய்வங்கள் முதலியோர்களின் பெயர்களும் இதிற் சேர்க்கப்பட்டன.

தமிழ்-லத்தீன் அகராதி முதலியன

மேற்குறித்த அகராதிகளேயன்றி, தமிழ் - லத்தீன் அகராதிகளும் தோன்றின. பெஸ்கி தாழும் சுமார் 1742இல் இவ்வகை அகராதியொன்று இயற்றினார். 1744இல் தமிழ் - பிரெஞ்சு அகராதியொன்றும், போர்த்துகீய- லத்தீன் - தமிழ் அகராதி யொன்றும் இவரே இயற்றி முடித்தனர். பெஸ்கி, ராட்ஸ்,

உவின்ஸ்லோ என்ற மூவர் இயற்றியவை களைப் பயன்படுத்தி ஆர்.பி. குரி என்ற பாதிரியார் ஒரு தமிழ் - வத்தீன் அகராதி இயற்றி நாகப்பட்டணத்திலிருந்து 1867இல் வெளியிட்டனர். இவ்வாறே தமிழ் - பிரெஞ்சு அகராதிகள் வேறு சிலவும் வெளிவந்துள்ளன.

சிறு அகராதிகள்

உவின்ஸ்லோ அகராதி மிகவும் பொரிய நூல்; எல்லோருக்கும் உதவக்கூடியதல்ல. ஆகவே அடக்கமான சிறு அகராதிகள் இயற்றுவதில் ஒரு சிலருக்கு நோக்கம் எழுந்தது. ஜி.யு போப் பாதிரியார் இவ்வகைச் சிற்றகராதி ஒன்றை 1859இல் இயற்றி வெளியிட்டனர். பொதுக் கல்வி அதிகாரியின் உத்திரவின் பேரில் ஒரு சிற்றகராதி 1870இல் தயாரிக்கப்பட்டது. இதனைத் திருந்திய நல்ல பதிப்பாக 1888-ல் மல்லாகம் விகவநாதபிள்ளை பதிப்பித்தனர்.

தரங்கம்பாடி அகராதி

பேரகராதிகளுக்கும், சிற்றகராதிகளுக்கும் இடைப்பட்டதாய், பொதுமக்களாது தேவைக்கு உதவுவதாய், ஓர் அகராதி வேண்டப் படுவதாயிற்று. இத்தேவையை நிரப்ப 1897இல் தரங்கம்பாடி (Tranquebar) அகராதி தோன்றியது. இது பெப்ரீவியஸ் அகராதியை ஆதாரமாகக் கொண்டது. ஒரு முக்கியமான முறையையும் இது கையாண்டது, டாக்டர் க்ரால் என்பவர் தமிழில் முக்காலத்தும் வரும் வினை விகற்பங்களையெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து வினையடிகளை 13 வகையாகக் கணக்கிட்டிருந்தனர். இவ்வகையை இவ் அகராதியும் மேற்கொண்டு, ஒவ்வொரு வினையடியையும் அது எவ்வகையைச் சார்ந்தது எனக் குறிப்பிட்டுச் சென்றது. இதனால் வினை விகற்பங்களையெல்லாம்

அகராதியில் கொடுக்க வேண்டும் அவசியம் இல்லாமல் போயிற்று. இப்படிச் சிறந்த முறையைக் கையாண்டதோடு, வழக்கொழிந்த சொற்கள், அருகிய சொற்கள் முதலிய வற்றையும் இவ் அகராதி நீக்கிவிட்டது. இதில் 11, 590 சொற்களும், 21,305 தொடர்கள் முதலியனவும் அடங்கியுள்ளன.

கதிரைவேற்பிள்ளை தமிழகராதி

இங்ஙனமாக, ஒருமொழி அகராதிகள் பலபடியாய்த் திருத்தமடைந்து பெருகின. ஆனால், ஒருமொழியகராதி விருத்திய டையாது ஒரு நிலையிலேயே வெகுகாலம் நின்று விட்டது. யாழ்ப்பாண அகராதி ஒன்றுதான் பயன்பட்டு வந்தது. அதனையும் பதிப்பாளர்களும், பிரசரார்த்தர்களும் பாழாக்கி வந்தனர். அச்சுப் பிழைகள் கூடத் திருந்தப்பெறாமல் இன்றும் பதிப்புக்கள் வெளிவந்த வண்ணமாயுள்ளன. இதற்கு ஒரு விலக்காக, நா. கதிரைவேற்பிள்ளை இயற்றி வெளியிட்ட அகராதியைச் சொல்லலாம். இவர் 40 வருஷங்களுக்கு முன் விளங்கிய ஒரு சிறந்த தமிழ்ப்பண்டிதர்; யாழ்ப்பாண நாட்சினர்; ஆறுமுகநாவலர் சிஷ்ய பரம்பரையைச் சார்ந்தவர்; தமிழ் நாட்டில் சைவப் பிரசாரமும், தமிழ்ப் பிரசாரமும் செய்து வந்தவர். இவரும் கூட தமது பிரசரார்த்தர்கள் தம் அனுமதியின்றிப் பதிப்புக்களை மோசடியாய் வெளியிட்டுப் பிழைகளைப் பெருக்கி வந்தனர் என்று முறையிட்டு எழுதியுள்ளார்.

தமிழ்ச்சங்க அகராதி

இந்நிலையில், யாழ்ப்பாணத்தில் நீதிபதி யாயிருந்த வி. டபிள்யூ. கதீர்வேற்பிள்ளை ஒரு சிறந்த பேரகராதி வெளியிடவேண்டி, அதற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்தனர். அகராதியிலும் ஒரு பகுதியை இவர் எழுதி

முடித்தனர். ஆனால் நூல் முற்றுப் பெறுவதற்குமுன், இவர் மரணமடைந்தனர். பின்னர் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் இவ் அகராதி ஒருவறாக முற்றுப் பெற்றது. இந்தக் காரணத்தால், தமிழ்ச் சங்க அகராதி என்று இதனை வழங்குவார். இதில் நூற்றுக் கணக்கான தமிழ்ச் சொற்கள் வட சொற்கள் புதியவாகச் சேர்க்கப் பட்டன. பல தமிழ் இலக்கியங்களினின்றும் தக்க மேற்கோள்கள் கொடுக்கப்பட்டன. சொற்களின் வடமொழி மூலங்களும் காட்டப்பட்டன. வடமொழிச் சொற்கள் அனைத்தையும் சேர்த்தாலன்றி, தமிழகராதி பூர்த்தியாக மாட்டாது என்ற கொள்கையுடையவர் நீதிபதி கதிர்வேற் பின்னை. இதனால், வடமொழிச் சொற்கள் ஏராளமாய் நுழைந்து, இவ் அகராதிக்கு ஒரு குறையை உண்டாக்கிவிட்டது. ஆங்கில அகராதியில், லத்தீன் சொற்கள் அனைத்தையும் புகுத்தினால் அகராதி முறையோடு முரணுமல்லவா?

முற்பட்ட அகராதிகளில் உள்ள குறைபாடுகள்
இத் தமிழ் அகராதி ஒருபறம் இருக்க, தமிழ் - ஆங்கில அகராதி பலவகையில் செப்பமடைய இடமிருந்தது. முதலாவது, சங்க இலக்கியம் முதலிய ஆதார நூல்கள் பல உவின் ஸ்லோவுக்குப் பின்னரே அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றை நன்கு பயன்படுத்துவது அவசியமாயிற்று. இரண்டாவது, சொற்களுக்குப் பொருள் எழுதுவதில் உவின் ஸ்லோ முதலியோரது அகராதிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு நயமிருந்தது. இந்நயங்கள் அனைத்தையும் ஒருங்கு கொணர்ந்து அவற்றை இன்னும் ஒழுங்காக விருத்தி செய்வது அவசியமாயிருந்தது. மூன்றாவது சொற்பொருள்களை அமைப்பதில் சில நியமங்களைக்

கையாளுவதும் அவசியமாயிற்று. தமிழ் அகராதி நூல்கள் பலவும் பொருள்களையுங் கூட அகராதிக் கிராமத்தில் அமைத்தன. இது தவறாகும். வரலாற்று முறையிலும், இயலாத இடங்களில், கருத்துத் தொடரும் முறையிலும், இவற்றை அமைக்க வேண்டுவது இன்றிமையாததாகும். நான் காவது, சொல்லுக்குப் பொருளாகப் பரியாயச் சொற்களைக் கொடுப்பது போதாது. சொல்லுக்கு உரிய பொருளின் லட்சணத்தையும் வரையறை செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு செய்யும் வழக்கமே தமிழ் அகராதிகளில் பெரும்பாலும் இல்லாமலிருந்தது; பரியாயச் சொல்லைக் கூறுவதுதான் லட்சணமாகக் கருதப்பட்டது. தமிழ் - ஆங்கில அகராதிகளிற் கொடுக்கப் பட்டுள்ள லட்சணங்களும் ஒவ்வொரு வகையில் பிழைபாடு உடையவனாயிருந்தன. இக் குறைகளைல்லாம் நீங்க வேண்டுவது அவசியமாயிற்று. ஐந்தாவது, சொல்லின் பிறப்பைக் குறித்து அகராதியாளர்கள் பெரும்பாலுக்கு கவனஞ் செலுத்தியதே இல்லை. வடமொழி மூலங்கள் சிலவற்றிற்குத் தரப்பட்டிருந்தன. பிற திராவிட மொழிகளினின்று பிறப்பொத்த சொற்கள் காட்டப் பெறவில்லை. ஆறாவது, மேற்கோள் காட்டுவதில் தகுதியான நியமங்கள் கையாளப்படவில்லை. தக்க நியமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கோள் கொடுப்பது அவசியமாயிருந்தது.

தமிழ் லெக்ஸிகன்

மேற்குறித்த அம்சங்களிலெல்லாம் திருத்த மெய்தியது சென்னை ஸர்வகலா சங்கத்தார் வெளியிட்டுள்ள ‘தமிழ் லெக்ஸிகன்’ ஆகும். இதுவும், அரசினர் ஆதரவில் சான்ட்லெர் என்ற அமெரிக்கன் மிஷன் பாதிரியாரால்

தொடங்கப்பெற்று, தமிழ் வித்துவான்கள் உதவிகொண்டு, ஆங்கிலமும் தமிழும் கற்ற வித்துவான்களால் முற்றுப் பெற்றது. இதில் குறைகளே இல்லை என்றாவது, இதனோடு அகராதி வேலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாயிற்று என்றாவது நினைப்பது தவறு. இதிலும் பல குறைகள் உள்ளன. அகராதி வேலை மேலும் மேலும் நடை பெற்றுக்கொண்டே செல்லவேண்டியது தான்.

அகராதி வேலைக்குமுடிவு கில்லை

மொழியின் வளர்ச்சி நமது வாழ்க்கை வளர்ச்சியைப் பொறுத்தது. இம் மொழிவளர்ச்சிக்கு சொல்லின் வளர்ச்சி ஒர்

சிறந்த அறிகுறியாயுள்ளது. நமது வாழ்க்கை வளமுறுவதானால் சொற்கள் பெருகிக் கொண்டுதான் செல்லும். அகராதி வேலைக்கும் முடிவில்லை. குறை பாடுகளைத் திருத்துவதும், சொற்களுக்கு ஜாதகம் கணிப்பதும், புதுச் சொற்களைச் சேர்ப்பதும், சாஸ்திர சங்கீத மொழி - அகராதிகளையும், கொடுந்தமிழ், திசைச் சொல் பற்றிய அகராதிகளையும், சொல் - உற்பத்தி அகராதி களையும் இயற்றுவதும் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு இன்றிமையாத பெருஞ் செயல்களாகும். இவ் வேலைகள் இடையீடின்றி நடைபெறுவதற்குரிய முயற்சியை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும். தமிழ் மக்கள் உள்ளாம் இதிலே செல்லுவதாக !

நன்றி: இலக்கியச் சிந்தனைகள், பாரி புத்தக நிலையம், சென்னை.

மத்தியாண்பநாடு

நூற்றாண்டில்

இலக்கியம்

பேராசிரியர்
எஸ். வையாபுரிமிள்ளை

தமிழ் நாட்டில் ஆங்கிலமுட்சி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஆங்கில அரசாட்சி தமிழ்நாட்டில் நிலைபெறத் தொடங்கிறது. கலகங்களும் குழப்பங்களும் அங்கங்கே நிகழ்ந்தன. ஆனால் இவற்றை அடக்கி, அமைதி உண்டாவதற்குரிய முயற்சிகளைத் துரைத்தனத்தார் திறமையுடன் செய்து வந்தனர். இந்நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் தமிழ்நாடு முழுமையும் பூரண அமைதி நிலவலாயிற்று. துரைத்தனத்தார் அதிகாரமும் எங்கும் பரவி, நாட்டின் அபிவிருத்திக்குக் காரணமாயிற்று.

தமிழ் மக்களின் நன்மையைப் பெரிதும் போற்றி வந்த அரசினர் அவர்களுடைய கல்வி விஷயங்களையும் கவனிக்கலாயினர். கிழக்கு இந்தியக் கம்பெனியார் தாம் அரசாட்சியை நடத்திவந்தனர். இவர்களுடைய வியாபாரத்தொழிலும் ஆட்சி முறையும் செம்மையாக நடைபெறுவதற்குத் தமிழும் ஆங்கிலமும் தெரிந்த பல உத்தியோகஸ்தர்கள் வேண்டியிருந்தார்கள். இக்காரணத்தால் நாட்டின் பொதுக் கல்வியை இவர்களே மேற்கொள்ள

நேரிட்டது. நாட்டில் பல இடங்களிலும் கலாசாலைகளை ஏற்படுத்தினார்கள். ஆங்கிலக் கல்வி எங்கும் பரவத் தொடங்கிற்று. தமிழ் மக்கள் ஆர்வத்தோடு இப்புதுமொழியைக் கற்றுவரலாயினர். தமிழ்க் கல்வியும் பல புதிய துறைகளில் நிகழ ஆரம்பித்தது. ஆங்கிலமக்களும் தமிழைக் கற்கத் தொடங்கி, புதிய நூல்களை இயற்றி, புதிய பயிற்சி முறைகளையும் வகுத்தார்கள். கலாசாலை மாணவர்க்குரிய நூல்கள் பல வெளிவருவதற்கு இப்பொழுது தருணம் வாய்த்தது. நாட்டின் பொதுக் கல்வியை அரசினராயுள்ளோர் முதன்முதலாகப் பேணியது இப்போதுதான்.

கல்விச் சங்கத்தின் சேவைகள்

கல்வி இலாகாவின் மூலம் தமிழை வளர்த்துதேயன்றி, வேறு வகையாகவும் தமிழுக்குக் கம்பெனியார் நன்மை புரிந்தனர். தமிழ் வித்துவான்களைச் சென்னையில் ஒருங்கு கூட்டுச் கல்விச் சங்கம் ஒன்று நிறுவினர். இச்சங்கம் தோன்றுவதற்கு முக்கிய காரணமாயிருந்தவர்கள் கர்னல் மக்கெள்ளியும் சென்னையில் கலெக்டராயிருந்த எல்லிஸ் துரையும் ஆவார்கள். பஞ்சதந்திர வசனத்தின் ஆசிரியான வித்துவான் தாண்டவராய முதலியார் இச்சங்கத்தில் சிறந்து விளாங்கியவருள் ஒருவர். பண்டை நூல்களைப் பரிசோதித்துத் திருத்தமான முறையில் அச்சிட்டு வெளியிடவேண்டும் என்பதே இச்சங்கத்தின் முழு நோக்கம். திருக்குறள் முதலிய பெருநூல்கள் பல இங்ஙனம் வெளிவந்தனவாம்.

பாதிரிமார்களும் தமிழும்

அரசினரைப் போலவே கிறிஸ்தவ மதப் பாதிரிகளும் தமிழைப் போற்றி வரலாயினர். இப்பாதிரிகள் தமிழ்நாட்டில் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரவச் செய்தவில் மிகவும் ஊக்கத்தோடு முயன்று வந்தனர். இவர்கள் தன்நலம் என்பது சிறிதும் இன்றி, உற்றார்

உறவினரையெல்லாம் மறந்து, ஆயிரக் கணக்கான மைல் தூரத்திலிருந்து கடலைக் கடந்து இந்நாட்டுக்கு வந்து, தமிழ் நாட்டில் தாழ்ந்த வகுப்பாரிடையே தம்முடைய குடவாழ்க்கையை வைத்துக் கொண்டு, கஷ்டப்பாடுகளையும் எதிர்ப்புக்களையும் பொருட்படுத்தாது, இடையராது உழைத்து வந்தனர். தங்கள் மதம் வெளியிடே பரவுவதற்குத் தமிழ்க் கல்வியும் ஆங்கிலக் கல்வியும் அவசியம் என்பதைத் தொடக்கத்திலிருந்தே நன்கு உணர்ந்து கொண்டனர். வேண்டும் பொருள்களைத் தங்கள் நாட்டிலுள்ள செல்வவான்களிடமிருந்து பெற்று, கல்வி ஸ்தாபனங்களை ஏற்படுத்தினர். இந்நன்முயற்சியில் அரசினராது ஒத்துழைப் பையும் பெற்று வந்தனர். இவ்வாறாகப் பொதுக் கல்வியின் அபிவிருத்திக்கு உதவியதோடு அமைந்துவிடாமல், இப்பாதிரிகள் தாங்களும் தமிழ்மொழியைக் கற்று, மொழி வளர்ச்சியைப் பேணலாயினர். போப் ஜயர் முதலானோர் குறள், நாலடி முதலிய நீதி நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தனர். ஒருசிலர் பைபிள் முதலிய கிறிஸ்தவ நூல்களை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் பெயர்த்தனர். இன்னும் சிலர் புதிய முறையில் இலக்கண நூல் முதலியவற்றைப் புதிதாக எழுதினர். கால்டுவெல் என்பவர் தமிழ் மொழியையும் பிற திராவிட மொழிகளையும் கற்று, திராவிட மொழி களின் ஒப்பிலக்கண நூல் ஒன்று எழுதினர். ஜரோப் பிய நாடுகளில் வழங்கிய விஞ்ஞான சாஸ்திரங்களைத் தமிழ் மக்களும் அறிந்து பயன்பெறவேண்டுமென்று கருதி ‘கெமிஸ்தம்’ (இரசாயன சாஸ்திரம்), ‘மனுஷவங்காதிபாதம்’ (டட்டங்கூற்று நூல்) முதலியவற்றை அமெரிக்கப் பாதிரிகள் யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டனர். இம்முயற்சிகளோடு அமையாது, இப்பாதிரிகள் பல தமிழ் அறிஞர்களையும் தூண்டி நல்ல நூல்களை எழுதுவித்து வெளியிட்டனர்.

அச்சுயந்திரம்

இவற்றையெல்லாம் விடச் சிறந்த பேருபகாரத்தை இப்பாதிரிமார்கள் நமக்குச் செய்திருக்கிறார்கள். அது என்ன வென்றால், அச்சு வித்தையை நமது நாட்டில் நிறுவியது தான். பழங்காலத்தில் நூல்களை ஒலையில் எழுத்தாணி கொண்டு கையால் எழுதி வந்தார்கள். முதலாவது, இது மிக்க சிரமமான காரியம் என்பது எனிதில் உணர்த்தகும். இரண்டாவது பெருவாரியாகப் பிரதிகளை இயற்ற முடியாது. கம்பராமாயணம் முதலிய நூல்களில் ஒரு பிரதியை எழுதி முடிப்பதற்கு ஓர் ஆண்டேனும் வேண்டுவதாயிருந்தது. ஒவ்வொரு பிரதியையும் எழுதியின் ஒப்பிட்டுச் சரிபார்ப்பதும் அவசியமாயிருந்தது. நன்றாக எழுதக்கூடியவர்களும் அங்கங்கே ஒருசிலர் தாம் இருந்தார்கள். அவர்களைக் கொண்டு நூல்களை எழுதுவித்து முடிப்பதற்குப் பணக்செலவும் மிகுந்தியாக நேரிட்டது. ஆகவே, வித்துவான்களிடத்தும் கல்வியில் ஆவலுள்ள செல்வர்களிடத்தும்தான் நூற்பிரதிகள் கிடைக்கக்கூடியவையாயிருந்தன. மூன்றாவது, எழுதி முற்றுவித்த நூல்களைச் சேமித்து வைப்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியமாயிருந்தது. ஒலைகளைப் பூச்சிகள் எனிதில் அரித்துவிடும்; அவ்வாறு அரித்து விடாதபடி காப்பாற்றுவது எனிதில் முடிவதன்று. ஒருவாறு காப்பாற்றியபோதிலும் ஒலைகள் காலக் கிரமத்தில் பொடிப் பொடியாய் உதிர்ந்து அழிந்துவிடக் கூடியனவே. இந்த அழிவைத் தடுப்பதற்கு வழியே இல்லை. கடைசியாக, ஒலைகளில் உள்ள எழுத்துக்கள் ஒரே மாதிரியான வரிவடிவத்தோடு இருப்பனவல்ல. இடத்துக்கு இடம், காலத்துக்குக் காலம் வரிவடிவங்கள் மாறிக்கொண்டே வந்திருக்கின்றன. இம்மாறுபாடுகள் அனைத்தும் கவடிகளில் காணப்படுதல் இயல்லே. இதனால் அரிதிற் சேமித்து வைக்கப்பெற்ற ஏட்டுப்

பிரதிகளை வாசித்துத் தெரிந்துகொள்ளுதல் ஒரு சிலருக்கே இயலுவதாயிருந்தது.

அச்சிட்ட முதல் தமிழ்ப் புத்தகம்

ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகளை அழகிய எழுத்துக்களில் மிகச் சுருங்கிய காலத்தில் வெளியிட்டு, நாட்டில் பல இடங்களிலும் பரவும்படி செய்து, நூல்கள் அழிந்துவிடாதபடி காப்பதற்கு அச்சுயந்திரம் நிருமிக்கப்பட்டது. இந்த யந்திரம் ஜெர்மனி தேசத்தினரான கூடென்பார்க் என்பவரால் கி.பி. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் அமைக்கப் பட்டது. இங்கிலாந்தில் வெஸ்ட்மினிஸ்டரில் காக்ஸ்ட்டன் என்பவர் கி.பி. 1475இல் முதன் முதலாக அச்சுக்கூடம் ஸ்தாபித்தனர். தமிழ்ப் புத்தகம் ஒன்று பாதிரிகளால் கி.பி. 1575இல் முதன் முதல் அச்சிடப்பட்டது. ஆனால் 19ஆம் நூற்றாண்டில்தான் நமது தமிழ்நாட்டில் அச்சுத்தொழில் நிலைபெறத் தொடங்கியது. கிறிஸ்தவப் புத்தகங்களை வெளியிட்டுப் பரவச் செய்வதற்கு இது அவசியமாயிருந்தது.

பழைய நூல்கள் புதிய புத்தகங்களாயின

நூல்களை வெளியிடும் இப்புது முறையைக் கையாளுவதில் தமிழ்நாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்களும் பின்வாங்கவில்லை. ஆனால், பழைய நூல்களை அச்சிட்டுக் காப்பாற்றுதலில் தான், அவர்கள் மனம் முற்படச் சென்றது. திருக்குறள் மூலமும் நாலடியார் மூலமும் 1812இல் வெளிவந்தன. வித்துவான்தாண்டவராய் முதலியார், விசாகப் பெருமாளையர், மழவை மகாலிங்கையர், களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் முதலானவர்கள் இத்துறையில் ஆரம்பத்தில் உழைத்து வந்தவர்கள். குறள், நாலடியார், தாயுமான கவாயிகள் பாடல், திரு விளையாடற் புராணம், அரிசந்திரபுராணம், கலிங்கத்துப் பரணி, தேவாரம், பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம்,

பாரதம், நெடுதம், சூடாமணி நிகண்டு, திவாரகம், நன்னால் முதலியன 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பதிப்பிக்கப் பட்டன. அதன் பிற்பகுதியில் ஆறுமுகநாவலர், தாமோதரம்பிள்ளை, டாக்டர் சாமிநாதையர் என்ற மூவரும் பதிப்பாளருள் சிறந்து விளங்கினார்கள். இவர்களுள் நாவலர் சைவபுராணங்களையும், சைவ சாஸ்திரங்களையும், பிறசைவ நூல்களையும் திருத்தமுற அச்சிட்டு, சைவ உலகத்துக்கு மட்டிலும் நன்மைபுரிதலை மேற் கொண்டனர். தாமோதரம்பிள்ளை தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களையும் சங்க நூலுள் ஒன்றாகிய கலித்தொகையையும், சூடாமணி, முதலிய சில இலக்கியங்களையும் பதிப்பிட்டு, தமிழ் உலகத்துக்கு நன்மை புரிவதை மேற்கொண்டனர். டாக்டர் சாமிநாதையர் சங்கநூல்களையும், இலக்கணங்களையும், ஐம்பெரும் காவியங்களையும், புராணங்களையும், பிரபந்தங்களையும் மிக நீண்ட காலமாக ஆராய்ந்து, பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் செவ்விய முறையில் பதிப்பிட்டு, சைவ வைஷ்ணவ - உலகிற்கும், இலக்கிய - உலகிற்கும், தமிழாராய்ச்சி உலகிற்கும் நன்மை புரிதலை மேற்கொண்டனர்.

ஸ்தல புராணங்கள்: மீனாட்சி சூந்தரம்பிள்ளை

இவர்கள் அனைவரும் பண்டைப் பெருநூல்கள் இறந்து படாதபடி பாதுகாத்த பெரியோர்கள். இனி, புது நூல்கள் இயற்றியவர்களை நோக்குவோம். இவர்களுள் முற்காலத்து வழங்கிவந்த தமிழ் இலக்கிய நெறியைக் கடைப்பிடித்து நூல்களை இயற்றியவர்கள் ஒரு சிலர். மகாவித்வான் மீனாவிசிகந்தரம் பிள்ளை ஸ்தல புராணங்கள் பல இயற்றினர். கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து இவ்வகைப் புராணங்கள் இயற்றப் பெற்ற

போதிலும், 19 ஆம் நூற்றாண்டிலே இவை பெருவாரியாகப் பிறந்தன. பல ஊர்களுக்கும் நூதனமாகப் புராணங்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றில் காவியரஸமும் ஒரு சிறிது இருந்தமையினால், சமயப்பற்றுள்ள மக்களும் பிறநூம் இவற்றைக் கற்றுவந்தனர். ஆனால், எல்லாப் புராணங்களும் ஒரே நெறியிலே சென்று அறிவைச் சலிப்புறச் செய்தமையாலும், இவற்றில் காணப்பட்ட காவியரஸம் அதிகச் சிறப்பின்றி இருந்தமையாலும், இவைகள் நாளடைவில் மதிப்பிழந்து போயின. எனினும் மீனாவிசிகந்தரம் பிள்ளை 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சிறந்த புலவர்களுள் ஒருவர்.

கிராமலிங்க சுவாமிகள்

பழைய நெறியைப் பின்பற்றியவர்களுள் மற்றொருவர் இராமலிங்க சுவாமிகள். இவாது பாடல்கள் தோத்திர முறையை அனுசரித்தவை. எனிமையும், இனிமையும், அழகும் இவற்றில் ததும்புகிளின்றன. கல் நெஞ்சையும் கனிவிக்கும் இச் செய்டுகள் பண்டிதரும் பாமரரும் ஒருங்கே பாடி இன்புறுதற்கு உரியவை. இவற்றின் இசையின்பம் இவற்றுக்குத் தனிச்சுவையைத் தந்து கொண்டிருக்கிறது.

கிறிஸ்தவ கவிஞர் எச். ஏ. கிருஷ்ணபிள்ளை

இந் நூற்றாண்டின் இறுதியில் 'இரசுவணிய யாத்தி ரிகம்' என்ற கிறிஸ்தவ காவியத்தைக் கிருஷ்ண பிள்ளை இயற்றினார். இதுவும் செய்யுள் அமைப்பில் பழைய நெறியை மேற்கொண்டது. கம்பராமாயணச் செய்யுளின் நடையையும் அதன் சிறந்த போக்கையும் அனுசரித்தே இந்நால் அமைக்கப்பட்டதென்று ஆசிரியர் கூறுகின்றனர். ஆங்கிலத்தில் ஜான் பன்யன் இயற்றிய 'பில்க்ரிம்ஸ் ப்ராக்ரெஸ்' என்ற நூற்பொருளையே மேற்கொண்டது இக் காவியம்.

செய்யுள் நெறியில் பழைமையைத் தழுவி, தம் காலத்து நிகழ்ச்சியை அமைத்துப் பாடிய நூல் பஞ்சலட்சணம் என்பது. இதனை இயற்றியவர் வில்லியப் பிள்ளை. தாது வருஷத்தில் (1876) நிகழ்ந்த பஞ்சத்தின் கொடுமையே இந்நூற் பொருள். இந்நூல் பொதுமக்கள் விரும்பும் எளிய நடையில் உள்ளது. நடையில் மிக்கது. நூலின் அமைப்பிலும் கருத்திலும் ஆசிரியருது திறமை நன்கு புலப்படுகிறது.

கீர்த்தனைக் கதைகளும் காலசேஷங்களும்
பாயர் மக்கள் கேட்டு அனுபவித்தற்குரிய எளிய இனிய கீர்த்தனைக் கதைகள் இந்நூற்றாண்டிற்கே தனித்து உரியனவாம். தஞ்சையில் அரசு புரிந்த மகாராஷ்டிர மன்னர்களின் ஆதரவில் இக்கதைகள் பெருகின. பொதுஜனங்களும் இவைகளை மிகவும் பாராட்டி அனுபவித்து வந்தார்கள். கதாகாலஷேபங்கள் எங்கும் நிகழ்ந்தன. இவற்றிற்குரிய நூல்களிலே காதுக்கிணிய சங்கீதமும், மனத்துக்கு இனிய புண்ணிய கதையும் ஒன்றாக அமைந்திருந்தன. இந்நெறியில் தோன்றியவற்றுள் சிறப்பாக யாவரும் அறிந்தது நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை. இதனை இயற்றியவர் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்.

இசையுடன் கூடிய நாடகங்கள்

கீர்த்தனைக் கதைகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இடைய்ப்பகுதியிலும் தோன்றிய நாடகங்கள். இவைகளும் பொது மக்களைக் கருதியே இயற்றப் பட்டன. இவற்றில் சங்கீதமும் நடிப்பும் முக்கிய அம்சங்களாய் இருந்தன. முதன் முதலில் ஊர் மக்கள் அனைவரும் திரண்டு இருத்தற்குரிய இடங்களில் நாடகம் நடிக்கப்பெற்றது. பின்னர் நடிப்புக்கெனவே நாடக அரங்கு ஏற்பட்டது. இவ் வகையான

நாடகங்களிற் சிறந்தன இராமச்சந்திர கவிராயர் இயற்றிய சகுந்தலை நாடகமும், பாரத விலாசமும், ரங்கப்பிள்ளை இயற்றிய அரிச்சந்திர நாடகமுமாம். தஞ்சையில் வாழ்ந்த கோவிந்தசாமி ராவ் என்பவர் நடிகர் தொகுதிகளை நெறிமுறையே பயிற்றுவித்து, மேல்நாட்டு முறையில் நாடகங்களை நடத்திவந்தனர். இவரே சாவித்திரி நாடகம் முதலியவற்றை இயற்றினார். 1872இல் டம்பாச்சாரி விலாசத்தைக் காசி விகவநாத முதலியார் எழுதினார். இவையே தற்கால நாடகங்களுக்கு வழிகாட்டிகள்.

கீர்த்தனை ரூபமாய் அமைந்த நாடகங்களைக் குறித்து மேலே கூறினோம். ஆங்கில அறிவு பெருகப் பெருக, மேல் நாட்டு முறைகளில் நாடகங்கள் எழுதவும் நடிக்கவும் பெற்றன. இவ்வகை நாடகங்களுள் கீர்த்தனை என்பது பெரும்பாலும் கிடையாது. சம்பாஷணை முறையினாலும், நடிப்புத்திறமையினாலும், கதையின் ரஸத்தினாலும் சங்கீதத்தின் துணையின்றியே சுவைபெறும்படி நாடகத்தை அமைப்பதே தகுதியெனக் கருதப்பட்டது.

மனோன்மணீயமும் பிற நாடகங்களும்

இம்முறையில் இயற்றப்பட்ட நாடகங்களில் முதன்முதல் தோன்றியவை மொழிபெயர்ப்புக் களாகும். ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய வெளில் வர்த்தகன் என்ற நாடகம் 1872இல் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. ஆங்கிலக் கதை ஒன்றைத் தழுவி மனோன்மணீயம் என்ற நாடகத்தை சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றினார். இதுமுழுவதும் அகவற்பாவால் அமைந்தது; நடிப்பதற்கன்றிப் படிப்பதற்கென்றே எழுதப் பட்டது. இன்றுவரை வெளிவந்துள்ள இலக்கிய நாடகங்களுள் இதுவே முதன்மை பெற்று விளங்குகிறது. ஆங்கில முறையையும் வடமொழி முறையும் பின்பற்றி ரூபாவதி, கலாவதி என்ற

நடகங்கள் தோன்றின. இவற்றை இயற்றியவர் வி.கோ. குரியநாராயண சாஸ்திரியார். இவற்றில் செய்யஞம் வசனமும் கலந்து வந்துள்ளன; கையாண்டுள்ள நடையும் உயரிய நடையாகும். நடிக்கும் நோக்கம் ஒன்றையே கொண்டு இயற்கையான நடையில் எழுந்த நாடகங்கள் நாடகங்கள் லீலாவதி கலோசனை முதலியன. இவற்றை இயற்றியவர் பம்மல் சம்பந்த முதலியார். ஜம்பது நாடகங்களுக்கு மேல் இவர் எழுதியுள்ளார்.

தேசீய எழுச்சியால் தோன்றிய மறுமலர்ச்சி

இங்கே கூறிய நாடக முதலியன பொது மக்களுடைய உகப்பையே முக்கிய நோக்கமாகக் கொண்டன. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மக்கள் உள்ளத்தில் தேசீய உணர்ச்சி குடிபுகத்தொடங்கியது. இதன் பயனாகத் தமிழ் மொழி ஒரு நூதன சக்தியைப் பெற்றது. தமிழ்ச் செய்யுள் நூதன முறைகளையும் நூதன உருவங்களையும் கையாண்டது. கவித்துவத்தில் புதிய நோக்கங்களும், புதிய உத்வேகங்களும் நிரம்பின. இவற்றால் தமிழ் மொழிக்கு உண்டான நன்மைகள் மிகப் பல. தேசீய இயக்கத்தில் தோன்றிய கவிஞர்களை நாம் 'தேசீய கவிகள்' எனக்கூறுதல் தகும். இத் தொடர்க்குத் தேசாபிமானத்தைப் பற்றிய பாடல்களை இயற்றியவர்கள் என்று கருங்கிய பொருள் கொள்ளலாகாது. தேசீய இயக்கத்தின் காரணமாக நாட்டில் நிகழ்ந்த மறுமலர்ச்சியில் தோன்றிய கவிஞர்கள் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். இக்கவிஞர்களுள் தலைசிறந்தவர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். இவருடைய பாடல்களில் கருத்தழகும், ஆற்றலும், எளிமையும், இசை நயமும், தொடரின்பழும் ஒருங்கு அமையக் காண்கிறோம். இவர் 20 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியவரே ஆவர். இவ்வளவு சிறந்த கவிஞர்

தமிழ் உலகில் சில நூற்றாடுகளாகத் தோன்றியதில்லை.

தமிழில் வசனம் உயரிய நிலையைப் பெற்றது

அரசினர் ஆதரவு பற்றியும், பொதுக் கல்வியின் இயல்பு பற்றியும், கிறிஸ்தவ சமயத்தாரின் துாண்டுதல் பற்றியும், ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழி உணர்ச்சியின் பயன்பற்றியும், வசன நூல்கள் பெருகவேண்டு என்ற கருத்து இந் நூற்றாண்டில் தோன்றுவதாயிற்று. முற்காலத்தில் மணிப்பிரவாள் நடையில் அமைந்த ஒருசில நூல்களும், இலக்கணம், காவியம் முதலியவற்றின் உரைகளும், சிலப்பதிகாரம் முதலிய காவியங்களில் இடையே பயின்றுள்ள உரை நடைப் பகுதிகளும் தவிர, வேறு வசனங்கள் கிடையாது. தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வசன நூல்கள் இன்றியமையாதன என்ற கருத்து நாளடைவில் வலி பெறலாயிற்று. இராமாயணமும் மகாபாரதமும் வசனத்தில் தோன்றின. கந்தசாமிப் புலவர் 1822இல் தரும நூல் என்ற சட்ட நூல் ஒன்றை எழுதி வெளியிட்டனர். தாண்டவராய முதலியார் பஞ்சதந்திரத்தையும், கதாசிந்தாமணியையும் இயற்றினர். அரிச்சந்திரன் கதை, நளன் கதை முதலிய பல பழங்காலக் கதைகளும் அச்சில் வெளிவந்தன.

அற்புது கதையும் நாவலும்

வசன நூல்களில் கதைகளே முதன்முதலில் மக்களை வசீகரித்தன. இக்கதைகளுள் முக்கிய மானது பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் என்ற அற்புத சம்பவக் கதை. இவ்வகைக் கதையை ரொமான்ஸ் (*Romance*) என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவார். இதனை இயற்றியவர் மாழூர் மேவதநாயகம் பிள்ளை. இதன் பின்னர் கமலாம்பாள் சரித்திரமும், பத்மாவதி சரித்திரமும் தோன்றின. இவற்றின் ஆசிரியர்கள் முறையே ராஜம் ஜயரும், மாதவையரும் ஆவார்கள். இவை

இரண்டும் இயற்கை வாழ்க்கைக் கதைகள். இவ்வகைக் கதைகளை நால்வர் (Novel) என்று ஆங்கிலத்தில் கூறுவர்.

சிறு கதைகளும், கட்டுரைகளும் அருகிக் காணப்பட்டன. ஜனவிநோதினி, விவேக சிந்தாமணி முதலிய பத்திரிகைகளில் இவ்வகை வசனங்கள் வெளிவந்தன.

பத்திரிகைகளின் அரிய சேவை

19ஆம் நூற்றாண்டின் முக்கிய சிருஷ்ட என்று சொல்லத் தகுவது பத்திரிகை - உலகம். முதன் முதலில் மக்களுடைய கல்வி அறிவு பெருகவேண்டும் என்ற கருத்தோடு இப்பத்திரிகைகள் தொடங்கப்பட்டன. இடையிடையே இலக்கியம், மதம் முதலியவற்றை பற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்களும், கண்டனங்களும் இவற்றில் வெளியிடப்பட்டன. முதன் முதல் தோன்றிய பத்திரிகைகளுள் முக்கியமானது தினவர்த்தமானியாகும். இது சென்னையிலிருந்து 1856இல் வாரப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. சென்னைக் கல்வி இலாகாவிலிருந்து 1870இல் ஜனவிநோதினி என்னும் பத்திரிகை பிரசுரிக்கப்பட்டது. மாதப்பத்திரிகைகளுள் இதுதான் முதலாவது தோன்றியது. பின்பு, செய்திப் பத்திரிகையாகிய 'சுதேசமித் திரன்' 1882இல் தொடங்கப் பெற்றது. செய்திப் பத்திரிகைகள் நாளைவில் பிரபலமடைந்தன. தேசீய உணர்ச்சி நாட்டில் பெருகப் பெருக, இச்செய்திப் பத்திரிகைகள் மிகவாகப் பெருகின. போயர் யுத்தம், வங்காள பிரிவினை, தேசீய இயக்கம், ருஷிய-ஜப்பானிய யுத்தம், ஜர்மனியப் போன்ற மகாத்தமா காந்தியின் தேசீயக் கிளர்ச்சி, அதன் விளைவு: இவைகளைல்லாம் பத்திரிகைகளைப் பொதுமக்கள் நாடிப் படிக்கும்படி செய்தன.

ஜனவிநோதனி முதலிய மாதப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவற்றுள் முக்கியமானவை மொழி பெயர்ப்புக்களும் விஞ்ஞான சாஸ்திர விஷயங்களால் உண்மையான அறிவை நாம் அடைவதற்கு முடிந்தது.

அகராதிகள்

19ஆம் நூற்றாண்டில் வேறாருதுறையிலும் முயற்சி தொடங்கப் பெற்றது. தமிழ் மொழியில் முதலாவதாக (1732) அகராதி இயற்றியவர் வீரமாழனிவர். இது பெரும்பாலும் நிகண்டுகளை அகராதி ரூபத்தில் அமைத்திட்டேயாகும். இதனை விரிவுபடுத்தி 1842இல் யாழ்ப்பாண அகராதி இயற்றப் பட்டது. ஆனால் இந்த அகராதியில் வடமொழி அகராதிகளினின்றும் சொற்கள் மிகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டிலும் அங்கங்கே வழங்கும் வழக்குச் சொற்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. வழக்குத் தொடர்களும், இவற்றிலே காணக்கிடையா. சொற்களின் பொருளும் திட்ட மாக வரையறுக்கப்பட வில்லை. 1830இல் ராட்லர் என்பவர் தொடங்கிய தமிழ்-ஆங்கில அகராதியில் தான் வழக்குச் சொற்கள், வழக்குத் தொடர்கள், பொருள் வரையறை முதலியவை திட்டமாக அமைந்துள்ளன. இம்முறையில் இன்னும் சிறந்த அகராதி விண்ஸ்லோ என்பவர் இயற்றிய 'தமிழ்-ஆங்கில அகராதி'யாகும். இது 1862இல் வெளிவந்தது.

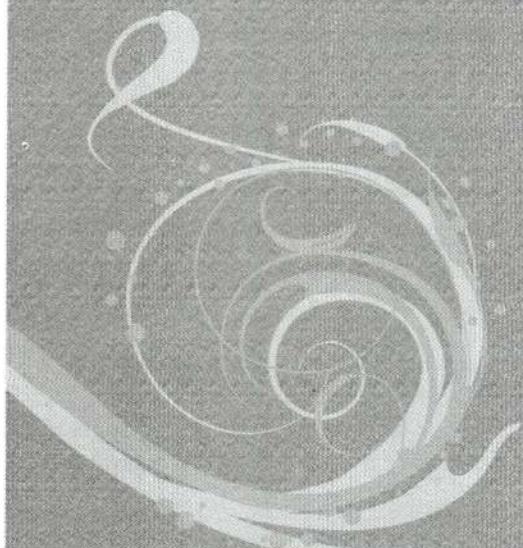
இவ்வாறு 19 ஆம் நூற்றாண்டில் நிகழ்ந்த பெரு முயற்சிகளே தற்காலத்தில் பல துறைகளிலும் நமது அறிவு விருத்தியடைந்து இலக்கியம் பெருகுவற்குக் காரணமாயுள்ளன.

நன்றி: இலக்கியச் சிந்தனைகள், பாரி நிலையம், சென்னை.

மத்தீர்ண்யநாம்

நாற்றாண்டு

ஏழுத்துநீர் குழிழ் வளர்ச்சி

பேராசிரியர்
ஸா. பூலோகசீங்கம்

ஏ. முத்து தமிழ் இலக்கிய
வரலாற்றிலே முன்னைய காலப்
பிரிவுகளிலும் குறிப்பிடத்தக்கதாகவும்
சிறந்ததாகவும் மினிர்வது பத்தொன்பதாம்
நூற்றாண்டு ஆகும். இந்நூற்றாண்டிலே
தமிழ் இலக்கியம் புதிய பல சக்திகளின்
தாக்கங்களினாற் பாதிக்கப்பட்டு
வளர்ச்சியடைந்தது.

குரு சிஷ்யக் கிரமத்திலே உயர்கல்வி
பயின்ற தமிழ் மாணாக்களின் தொகையைப்
பரவலாக்கும் வகையிலே பத்தொன்பதாம்
நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே பல
கல்லூரிகள் தமிழ்ப்பகுதிகளில்
நிறுவப்பட்டன. அமெரிக்க மிசன் சபையினர்
டாக்டர் டானியல் பூர் தலைமையில் வட்டுக்
கோட்டையிலே 1823 ஆம் ஆண்டில்
'வட்டுக்கோட்டை செமினரி'யையும்
வின்ஸ்லோ பாதிரியாரினதும் அவருடைய
பாரியாரினதும் தலைமையிலே உடுவில்
மகளிர் விடுதிப்பாடசாலையை 1842 ஆம்
ஆண்டிலும் நிறுவியமை சிறப்பாகக்
குறிப்பிடத்தக்கது. வெஸ்லியன் மிசன்
சபையைச் சேர்ந்த ஜோன்ஸ்ரன் பாதிரியார்
1841 ஆம் ஆண்டிற் சுண்டிக்குளி

செமினரியையும் (பின்னர் அர்ச். யோன் கல்லூரி), கதலிக மதத் தலைவரான பெத்தாசினி சுவாமிகள் 1850 ஆம் ஆண்டளவிலே யாழ்ப்பாண ஆண்கள் செமினரி அல்லது யாழ்ப்பாண கதலிக ஆங்கில பாடசாலையையும் (பின்னர் சம்பத்திரிசியர் கல்லூரி) நிறுவினர். இக்கல்லூரிகள் மாணாக்கர் தொகையைப் பரவலாக்கியதோடு அமையாது பாரம் பரியமாக வழங்கிவந்த கல்வி முறையையும் மாற்றியமைத்தன. இம்மாற்றங்களினால் ஏற்பட்ட கல்வி விருத்தி இலக்கியத்திற்கும் வளர்ந்து சேர்ப்பதாக அமைந்திருந்தது என்று கூறலாம்.

புறச்சமயத்தினர் கல்வித்துறையிலே எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளை அடுத்து உடுப்பிட்டி அ. அருளம்பலமுதலியார் முதலானோர் ஆங்காங்கே சைவ மாணக்கருக்காகச் சிற்கில பள்ளிக் கூடங்களை நிறுவமுற்பட்டனர். அவர்களுடைய முயற்சியின் பலாபலன் கள் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைப்பதற்கில்லை. ஆயினும், 1848 ஆம் ஆண்டிலே ஆறுமுகநாவலர் வண்ணார் பண்ணையிலே நிறுவிய சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை சைவ மாணாக்கருக்கு சிறந்த பணியாற்றுவதாக அமைந்திருந்தது என்று அறியமுடிகின்றது. வில்லியம் நெவின்ஸ் (மு. சிதம்பரப்பிள்ளை) கேதேசிய பட்டண உயர்நிலைப் பாடசாலையை (The Native Town High School) 1887 ஆம் ஆண்டிலே நிறுவுவதற்கும் அது பின்னர் இந்துக் கல்லூரியாக வளர்வதற்கும் நாவலரவர்களின் பணிகளும் அனுபவங்களும் உதவியாயமைந்தன என்று கூறுவதிற் பிழையில்லை எனலாம். நாவலரவர்களின் கல்வி முறை, பாரம்பரியமான கல்வி முறையிலே புதிய ஆங்கிலக் கல்விமுறையை

இணைத்து அமைதி காண்பதாக அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்வி வளர்ச்சிக்கான வித்துகள் ஊன்றப்பட்டு மலர்ச்சி காணாத்தொடங்கிய இந்நூற்றாண்டிலே அச்சியந்திர வசதிகள் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு ஈழத்திலே தோன்றின. இவ்வசதிகள் பலவிதமான பிரகரங்களை வெளியிடத்தக்க வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தித் தந்தமையால் இலக்கியம் வளர்ச்சி காணக்கூடிய சூழல் உருவாகியது.

தேசாதிபதி இம்ஹெஹ (Gustaaf Willem Baron Van Imhoff) காலத்தில் 1736 ஆம் ஆண்டில் ஈழத்தில் முதன் முதலாக அச்சியந்திரம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. 1737 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் முதலாக அவ்வச்சியந்திரத்திலே அச்ச வேலைகள் நடைபெற்றன. இவருடைய ஆளுகையின் கடைக்கூறிலே வேறொரு அச்சியந்திரம் ஒல்லாந்தரால் நிறுவப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. 1739 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பெற்ற சமய வினாவிடையும் செபங்களும் என்னும் நூல் முதலாக, ஏற்குறைய இருபதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைத் தமிழ்மொழியிலே ஒல்லாந்தர் ஈழத்திலிருந்த தமது அச்சகங்களிலிருந்து வெளியிட்டனர். கிறமர், பி.த.விறிஸ்ட், பிலீப்புத.மெல்லோ, எஸ்.எ.புதொன்ஸ்வெல்ட், எம். ஜே. ஒந்தாச்சி முதலிய குருவானவர்கள் சுயமாகவும் தழுவலாகவும் மொழி பெயர்ப்பாகவும் ‘இறப்பிறமாது’ சமய போதனைக்கு உதவும் பொருட்டு எழுதிய நூல்களேயவை. இவற்றிலே மெல்லோ பாதிரியார் மொழிபெயர்த்த புதிய ஏற்பாடும் (1759) கதலிக மதத்திற்கு எதிராக எழுதிய சத்தியத்தின் செயம் எனும் நூலும் (1753) குறிப்பிடத்தக்கன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே எட்வேட் பாண்ஸ் பிரபு (1820 – 1830) காலத்திலே, அமெரிக்க மிசனுக்காகக் கறட் என்பவர் கொண்டு வந்த அச்சியந்திரத்தினை நிறுவத் தேசாதிபதி அனுமதிக்காததனாற் சேர்ச் மிசன் சங்கத்தினர் அதனைப் பொறுப்பேற்று நல்லூரிலே நிறுவினர். ஈழத்தின் வடபகுதியில் முதன்முதலாக நிறுவப் பட்டதாகக் கொள்ளக் கிடக்கும் இவ்வச்சகத்திலே யோசப் நைற் பாதிரியார் முத்திவழி என்னும் பிரசாத்தைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டனர்.

அமெரிக்க மிசன் சபையினர் தமது அச்சியந்திரத்தை நிறுவ அனுமதிக்கப் பட்டதால் அதனை மானிப்பாய்க்குக் கொண்டு சென்று 1834 ஆம் ஆண்டிலே நிறுவினர். அமெரிக்க மிசனுக்கும் ஏனைய 'புரோடஸ்தாந்து' மிசன்களுக்கும் அவ்வச்சி யந்திரம் சமயப்பிரசாரத்திற்கும் இந்து, கதலிக மதங்களுக்கெதிராகக் கண்டனம் செய்யவும் பேருதவியாக அமைந்தது. ஆயினும், பாதிரி மார்களின் தேவைகளையும் மிசன்கள் நிறுவிய பாடசாலைகளின் தேவைகளையும் ஒட்டிச் சமயப் பிரசாரமல்லாத நூல்களையும் இவ்வச்சி யந்திரசாலை வெளியிட்டது. மானிப்பாய் அகராதி 1842 ஆம் ஆண்டிலே மானிப்பாய் அச்சியந்திரசாலையிலிருந்து வெளிப்போந்தது; குடாமணி நிகண்டு 1856 இல் வெளிவந்தது. டாக்டர் கிரீன் அவர்களினதும் அவர்களுடைய மாணாக்கர் சிலரின் துமான விஞ்ஞான நூல்களும் ஜே.ஆர்.ஆணோல்ட் எழுதிய வான சாஸ்திரம், சாதாரண இதிகாசம் என்பனவும் வில்லியம் நெவின்ஸ் ஈழத்திய நியாய இலக்கணம், கறல் விசுவநாத பிள்ளையின் வீசகனிதம் முதலியனவும் மானிப்பாயில் அச்சிடப்பெற்றனவே என்பது குறுப்பிடத்தக்கது.

'புரோடஸ்தாந்து' கிறித்தவர்களுக்கு அச்சியந்திரம் சமயப் பிரசாரத்திற்குப் பேருதவியாக அமைந்திருப்பதைக் கண்ட ஆறுமுகநாவலர் 1849 ஆம் ஆண்டு நல்லூரிலே வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையை நிறுவினார். இவ்வச்சியந்திரசாலை பின்னர் வண்ணார்பண்ணைக்கு மாற்றப் பட்டது. புறச்சமயத் தாக்கலை எதிர்ப்பதற்காக மட்டுமென்றித் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சிக்கும், அதன் மூலம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும், இவ்வச்சியந்திரசாலை நாவலரவர்களுக்கு உதவியது. நாவலரவர்களின் பாலபாடங்கள், திருத்தொண்டர் புராணம் (வசனம்). திருச்செந்தில் நிரோட்டகயமக வந்தாதியரை, திருமுருகாற்றுப்படையரை, நன்னூல் விருத்தியரை முதலியன வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையிலேயே அச்சிடப்பெற்றன.

நாவலரவர்களைப் பின்பற்றிப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிலே கிறித்தவர்களார் பலர் அச்சியந்திரங்களை நிறுவிச் சமயப் பணியுடன் தமிழ்பணியும் புரிந்தனர்.

பொஞ்ஜீன் ஆண்டைக்கு 1870 ஆம் ஆண்டிலே கிடைத்த அச்சியந்திரம் கொழும்புத்துறையிலே நிறுவப்பட்டு 1871 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அச்சுவேலியிற் பயன்படுத்தப் பட்டது. இவ்வச்சியந்திரம் பின்னர் சுண்டிக்குளிக்கு மாற்றப்பட்டு அர்சு. சூசமாழனிவர் கத்தோலிக்க அச்சியந்திரசாலை என்ற பெயருடன் பயன்படுத்தப்பட்டது.

யாழிப்பாணம் இலங்கைநேச முத்திராக்ஷரசாலை, யாழிப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை, வல்லவ பாரதீநிலைய

முத்திராக்ஷராலை, அச்சுவேலி ஞானப் பிரகாச யந்திரசாலை முதலியன பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்காறிலே தமிழ்நூல்களை அச்சிடும் பணிகளிலே முன்னர் கூறியனவற்றுடன் சேர்ந்து பங்குகொண்டன.

அச்சுயந்திரங்கள் நிறுவப்பட்டதை மடுத்துப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பல பத்திரிகைகள் ஈழத்திலே தமிழ்மொழியிலே தோன்றியுள்ளன. நாளேடுகள் அக்காலத்திலே தமிழ்மொழியில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வார இதழ்களாகவும் மாதமிருமுறை இதழ்களாகவும் திங்களிதழ்களாகவும் பல பத்திரிகைகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றியுள்ளன.

கென்றி மாட்டின், செத் பேசன் என்னும் இரு தமிழரை ஆசிரியராகக் கொண்டு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் மாதமிருமுறை இதழாக 1841 ஆம் ஆண்டு ஐனவரி 7 ஆம் திகதி முதலாக வெளிவந்தது உதயதாரகை அல்லது Morning Star என்னும் அமெரிக்க மிசன் பத்திரிகையாகும். சீமான் காசிச்செட்டி 1841 ஆம் ஆண்டு முதல் பதின் மூன்று மாதங்களுக்கு நடத்திய திங்களிதழ் உதயாதித்தனாகும். வைமன் கதிரைவேற் பிள்ளை ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்கள் வரை தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் 1853 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 6 ஆம் தேதி முதல் நடத்திய திங்களிதழ் வித்தியாதர்ப்பணம் அல்லது Literary Mirror என்னும் பத்திரிகையாகும். வில்லியம் சின்னத்தம்பி என்பவர் சிறுவர்களுக்காக 1859 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் முதல் நடத்திய பத்திரிகை பாலியர் நேசன் ஆகும். என.ஜி.கூல் அவர்கள் 1863 ஆம் ஆண்டு செப்ரம்பர் முதல் நடத்திய Jaffna Freeman

ஆங்கிலப் பத்திரிகையாகப் பரபரப்பேற் படுத்திய தொன்றென்று ஈண்டு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகலாம். வைமன் கதிரைவேற் பிள்ளை 1863 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 6 ஆம் திகதி முதல் நடத்திய The Ceylon Patriot என்னும் வார இதழிலே கடைசிப் பக்கம் தமிழ்மொழியில் அமைந்திருந்தது. ஆனால், 1865 ஆம் ஆண்டில் சொலமன் ஜோன் பிள்ளை அதனைப் பொறுப்பேற்ற பின்பு அப்பத்திரிகை ஆங்கிலப் பத்திரிகையாக மட்டுமே வெளியிடப்பெற்றது. இப்பத்திரிகையுடன் கூல் அவர்களின் முன்னர் குறிப்பிடப் பெற்ற பத்திரிகை 1867 ஆம் ஆண்டில் இணைப்புறுத்தப்பட்டது.

இலங்கை நேசன் 1875 இலும், சத்தியவேத பாதுகாவலன் அல்லது The Jaffna Catholic Guardian 1876 இலும், சைவத்தயபானு 1880 இலும், விஞ்ஞான வர்த்தனி 1882 இலும், முஸ்லிம் நேசன் அல்லது Muslim Friend 1882 இலும், சன்மார்க்கபோதினி 1885 இலும், இந்து சாதனம் அல்லது Hindu Organ 1889 இலும் முதன்முதலாக வெளிவந்தன. சத்தியவேத பாதுகாவலன் முருகப்பா, பிலிப்பையா என்பவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு மாதமிருமுறை இதழாக ஆரம்பத்திலே வெளிவந்ததாகும். சைவ உதயபானு ஊரெழு சு. சரவணமுத்துப் பிள்ளையை (-1916) ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்ததாகும். முத்ததம்பிச் செட்டியார் வெளியிட்டது விஞ்ஞானவர்த்தனி. மு. கா. சித்திலெப்பை அவர்கள் (1838-1898) இஸ்லாமிய சமூக விழிப்பினை மனதிற் கொண்டு வார இதழாக வெளியிட்டது முஸ்லிம் நேசன். சன்மார்க்கபோதினி கையெழுத்துப் பிரதியாக முன்னர் வழங்கியது ; அச்சுவேலி ச. தம்பிமுத்துப் பிள்ளையால் (1857-1934) வெளியிடப்

பெற்றது. இந்துசாதனம் ரி.பி.செல்லப்பா பிள்ளை அவர்களின் முயற்சியின் திருவினையாகும்.

மாணிப்பாய் ஆ.முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை 1898 இல் வைத்திய விசாரணை என்னும் பத்திரிகையை வெளியிட்டுள்ளார். அதனைத் திங்களிதழ் என்பார்.

வல்வை ச. வயித்தியலிங்கபிள்ளை (1843–1900) வெளியிட்ட சைவாபிமானி முதலாம் ஏனைய சில பத்திரிகைகளின் விபரங்கள் தேடிக் கண்டு கொள்ள வேண்டிய நிலையிலுள்ளன.

அச்சியந்திர வசதிகள் ஈழத்திலே சிறந்த பதிப்பாசிரியர் சிலரைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோற்றுவித்து அரும்பணி ஆற்றவுதவின. இவர்களிலே ஆறுமுகநாவலர் (1822–1879), சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை (1832–1910), ச.தம்பிமுத்துப்பிள்ளை (1857–1934), வல்வை ச.வயித்தியலிங்கபிள்ளை (1843–1900) முதலியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். தமது பரந்துபட்ட பணிகளின் ஊடே ஆறுமுகநாவலர் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட சிறியதும் பெரியதுமான நூல்களைப் பதிப்பித்துள்ளார். அவருடைய பதிப்புகள் 'நாவலர் பதிப்பு' என்றழைக்கப்படும் சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளன. குடாமணியுரை (1849), நன்னூல் விருத்தியுரை (1851), திருக்கோவையாருரை (1860), திருக்குறளூரை (1861), சேதுபுராணம் (1866), இலக்கணக்கொத்து (1866), பதினேநாராம் திருமுறை (1869), கந்தபுராணம் (1869) என்பன அவற்றுட் சிலவாம். சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை தொல்காப்பியம் சேனாவரையம் (1868), வீரசோழியுரை (1881), இறையனாரகப்பொருளூரை (1883),

தணிகைப்புராணம் (1883), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியமும் போராசிரியமும் (1885), கலித்தொகையுரை (1887), சூளாமணி (1889), இலக்கண விளக்கம் (1889), தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம் (1892) என்பனவற்றை முதன்முதலாகப் பதிப்பித்தனர். வல்வை ச.வயித்தியலிங்க பிள்ளை குடாமணி நிகண்டு (1875), நம்பியகப்பொருளூரை (1878), கல்வனையந்தாதியுரை (1887), கந்தாலங்கார வூரை, சிவராத்திரி பூராணம் என்பனவற்றை பதிப்பித்துள்ளார். அச்சுவேலி ச. தம்பிமுத்துப் பிள்ளை இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்சாப்தங்களிலும் வாழ்ந்தவரெனினும், அவருடைய பதிப்பு முயற்சிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைக் கூறிலே ஆரம்பித்துவிட்டன. கதலிக மதத்தினருடைய நூல்கள் பலவற்றைப் பதிப்பித்து உதவியவர் தம்பிமுத்துப்பிள்ளை. திருச்செல்வர் காவியம் (1896), சந்தியோ குமையோர் அம்மானை (1894), ஊசோன் பாலந்தை கதை (1891) முதலியவை அவர்பதிப்புகளிலே குறிப்பிடத்தக்கவை.

இவர்களை விடக் காரைதீவு மு. கார்த்திகேய ஜயர் (1819–1898), நல்லூர் வித்துவ சிரோமணி ச. பொன்னம்பலபிள்ளை (1837–1897) முதலிய வேறுபலரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நூற்பதிப்பிலே ஈடுபட்ட ஈழத்தவராகக் காணப்படுகின்றனர்.

ஆங்கிலக் கல்விமுறையின் அறிமுகத் தினாலே தமிழ் மாணாக்கருக்குப் புதிய பாடங்கள் பல போதிக்கப்பட்டன. இவற்றைப் பிறமொழியிற் பயிற்றுவதிலும் தாம்மொழியிற் பயிற்றுவது பயனளிக்கத் தக்கது என்பதை உணர்ந்து அப்பாடங்களுக்கு வேண்டிய

நூல்களைத் தமிழ்மொழியிலேயே இயற்றும் முயற்சிகள் தோன்றின. இம்முயற்சிகளிலே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை டாக்டர் எஸ். எப். கிரீன் (1822 – 1884) அவர்களும் அவர்களுடைய மாணாக்கரான ஜே. டன் போத், டி. டபிள்யூ. சப்மன், வில்லியம் போல், எஸ். சுவாமிநாதர் ஆகியோர் விஞ்ஞானக் கல்விக்கு ஆற்றிய அரும்பணிகளாம். இரண்வைத்தியம் (1867), மனுஷ அங்காதிபாதம் (1872), வைத்தியாகரம் (1872), மனுஷ சுகரணம் (1872), கெமிஸ்தம் (1875), மனுஷ சுகரணம் (1883), இந்து பதார்த்தசாரம் (1884) முதலியன அவர்கள் மொழிபெயர்த்தும் தொகுத்தும் தந்த விஞ்ஞான நூல்களிலே குறிப்பிடத்தக்கவை. வில்லியம் நெவின்ஸ் (-1889) எழுதிய நியாய இலக்கணம் (1850), கறல் விகவநாதபிள்ளை (-1880) எழுதிய வீசகணிதம் (1855), ஜே. ஆர். ஆணோல்ட் (1820–1895) எழுதிய சாதாரண இதிகாசம் (1858), வர்ணசாஸ்திரம் (1861), விளான் பே. சுவாமின்னை எழுதிய கணக்கதிகாரம் (1844), ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய இலங்கைப் பூமிசாத்திரம் (1874) என்பன அறிவியற் கல்வி வளர்ச்சிக்கு உதவும் பொருட்டு ஈழத்தவரால் எழுதப் பட்டனவாம்.

ஆறுமுனாவலர் எழுதி, யாழ்ப்பாணத்திற் பதிப்பித்த மூன்று பாலபாடநூல்களும் (இவை 1852 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் பதினேராம் தேதிக்கு முன்னர் வெளிவந்தவை) படிமுறை வளர்ச்சிலே தமிழ்க் கல்வி போதிக்க வழிவகுத்தன. அவருடைய இலக்கண வினாவிடை (1875), இலக்கணச் சுருக்கம் (1874) என்பன புதுமுறையிலே தமிழ்மொழி இலக்கணத்தைப் புகட்ட வழியமெந்தன. ஜி. பி. சுவந்தரநாயகம் பிள்ளை (1882) நன்னூலின் முக்கியமான சூத்திரங்களைத் தொகுத்து நன்னூற்

சுருக்கம் (1862) என வெளியிட்டு உதவினார். வில்லியம் நெவின்ஸ் அதுவரை காலமும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பெறாத வசன இலக்கணத்தைத் தமிழ் வியாகரணம் (1886) என்னும் நூலிலே விளக்கியுதவினார். சங்கத மொழியிலிருந்து இயல்பாடும் விகாரமாடும் வந்து தமிழ்மொழியிலே வழங்கும் சொற்களுக்கு சன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் (1854–1922) எழுதிய இலக்கணமாகிய ‘இலக்கண சந்திரிகை’ 1897 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பலவகையான வசனநூல்கள் தோன்றின. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலும் வாழ்ந்தவராகக் கருத்த தக்க மாதகல் மயில் வாகனப்புலவர் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை என்னும் வரலாறு சம்பந்தமான நூலை இயற்றினார். பல்வேறு சமயத்தினரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தத்தம் சமயத்தின் உயர்வினையும் ஏனையவற்றின் குறைபாடுகளையும் துண்டுப் பிரகரங்கள் மூலமும் சிறுநூல்கள் மூலமும் வெளிப்படுத் தியுள்ளனர். கண்டனத்திற்குப் பயணப்படுத்தப்பட்ட இத்தகைய நூல்களிலே வசனநடை பலவிதமான உத்திகளைப் பெறுவதைக் காணலாம். ஆறுமுகநாவலர், சங்காபண்டிதர் (1829–1870) முதலியோர் இயற்றிய கண்டன நூல்களை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறலாம். திருத்தொண்டர் புராணம் (1852), வசன சூலாமணி (1898), வில்லூணீயம் (1875) முதலியன வசனநடையிற் செய்யுளிலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்த ஈழத்தவரால் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகளாம்.

வசனநடை செல்வாக்குப்பெற்ற பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிறபகுதியிலே இருபதாம் நூற்றாண்டின்

பிரதான இலக்கிய வடிவங்களான நாவலும் சிறுக்கதையும் கருக்கொள்த்தொடங்கின. காவலப்பன் கதை. அசன்பே சரித்திரம், ஊரோன் பாலந்தை கதை, மோகனாங்கி என்பன ஈழத்து நாவலிலக்கியத்தின் முன்னோடிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை மொழி பெயர்ப்பாகவும் தமுலாகவும் அமைவன. இவற்றிலே நாவலம்சம் மோகனாங்கியிற் குறிப்பிடத்தக்களவு இடம் பெறுதல் நோக்கற்பாலது. இதனை இயற்றியவர் திரிகோணமலை சரவணமுத்து பிள்ளை. ஜே. ஆர். ஆணோல்ட் அவர்களின் நன்னென்றிக் கதாசங்கிரகம், ச. சந்தியாகுப் பிள்ளையின் கதாசிந்தாமணி என்பன வற்றிலே ஈழத்துச் சிறுக்கதையின் தோற்றத்தைக் காணும் முயற்சிகள் நடை பெற்றுள்ளன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஈழத்திலே எடுக்கப்பட்ட முக்கியமான முயற்சிகளிலான்று அகராதி ஆக்கமாகும். 1883ஆம் ஆண்டளவிலே சேர்ச்சிசன் சபையைச் சேர்ந்த ஜோசப் நைற் பாதிரியாரின் தலைமையிலே அகராதி ஆக்கத்திற்கு ஒரு குழு புறோடஸ்தாந்து சபைகளினாலே அமைக்கப்பட்டது. லெவி ஸ்போல்டிங் பாதிரியார், சாமுவல் ஹர்சிங்ஸ் பாதிரியார், வின்ஸ்லோ பாதிரியார், பேர்சிவல் பாதிரியார் ஆகியோரும் இக்குழுவிலே சேர்ந்து பணியாற்றியவராவர். கொழும்பு காபிரியல் திசார (1800–1838), உடுவில் அ. சந்திரசேகர பண்டதார (-1879), கறல் விசுவநாதபிள்ளை, வில்லியம் நெவின்ஸ் முதலிய ஈழத்தவர் முற்கிழந்த பாதிரிமார்களுக்கு உதவியாக அமைந்து அகராதி ஆக்கத்திலே பங்குகொண்டனர். இருபாலை நெ. சேனாதிராய முதலியாரும் (-1840) உதவியதாக அறிகிறோம்.

இக்குழுவினர் தமிழ், ஆங்கிலம்-தமிழ், தமிழ்-ஆங்கிலம் ஆசிய மூன்று வகையான அகராதிகளை ஆக்கும் பணியிலே எடுப்பனர். தமிழகராதியும் ஆங்கிலம் - தமிழ் அகராதியும் 1842 ஆம் ஆண்டிலே வெளியிடப்பெற்றன; தமிழ் - ஆங்கிலம் அகராதி 1862 ஆம் ஆண்டிலே வெளிவந்தது. தமிழகராதியானது மானிப்பாம் அகராதி யெனவும் தமிழ் - ஆங்கிலம் அகராதி வின்ஸ்லோ அகராதி எனவும் அழைக்கப்படுவன. இக்குழுவிலே பணிபுறிந்த பேர்சிவல் பாதிரியார் சென்னையிலே 1861ஆம் ஆண்டிலே தமிழ் ஆங்கில அகராதி யொன்றினையும் 1867 ஆம் ஆண்டிலே ஆங்கிலம் தமிழ் அகராதி யொன்றினையும் வெளியிட்டமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. வில்லியம் நெவின்ஸ், கெலக் விசுவநாதபிள்ளை (-1884), ஆறுமுக நாவலர் ஆகியோரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே அகராதி ஆக்கத்திலே எடுப்பிருந்தனர். இவர்களிலே கெலக் விசுவநாதபிள்ளையின் தமிழ்-ஆங்கில அகராதி 1870 ஆம் ஆண்டிலே வெளிவந்தது; ஏனையவர்களின் ஆக்கங்கள் அடைந்த 'கதி' அறியுமாறில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தவர் சிலர் தமிழ் இலக்கியத்தினை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து, அம்மொழி அறிந்தவர் கணக்கு தமிழ்ப் பெருமையை உணர்த்த முற்பட்டுள்ளனர். கு. முத்துக்குமார் சுவாமி பிரபு அவர்கள் (1833–1879) அரிச்சந்திரன் நாடகத்தை ஆங்கிலத்திலே வசனமாக இயற்றியுள்ளார் (1863). இவர் மருகர் பொ. குமாரசுவாமி முதலியார் (1849–1906) குறிஞ்சிப்பாட்டு, பொருநராற்றுப்படை என்பவற்றினை வசனமாக மொழிபெயர்த்து வேத்தியல் ஆசிய சங்கத்தின் இலங்கைக்

கிளையின் சஞ்சிகையிலே வெளியிட்டனர் (1894). இவர் தமிழ்யார் பொ. அருணாசலம் பிரபு அவர்கள் (-1924) திருமுருகாற்றுப்படையையும் கந்தபுராணம், கல்லாடம், திருக்கோவையார், தாயுமானவர் பாடல்கள் முதலியன வற்றிலுள்ள சிற்சில பாடல்களையும் மொழிபெயர்த்துப் பாடல்களாகத் தந்துள்ளார் (Studies and Translations from the Tamil, Madras, 1898). கிறிஸ்தோபர் பிறிரோ அவர்கள் யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையை மொழிபெயர்த்துள்ளார் (1879). கெலக் விசுவநாதபிள்ளையும் யாழ்ப்பாணம் மோசஸ் சிந்தாமணி வேலுப்பிள்ளையும் (J. M. S. Velupillai) திரிகோணமலை த. சரவண முத்துப் பிள்ளையும் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழ்மொழியிலே பலவற்றை மொழி பெயர்த்துத் தந்துள்ளார்.

நல்லூர் ம. சரவண முத்துப்புலவர் (-1845), நீர்வேலி சி. சங்கரபண்டிதர் (1829–1870), சன்னாகம் அ. நாகநாதபண்டிதர் (-1887), புலோலி வ. கணபதிப்பிள்ளை (-1895) முதலிய ஈழத்தவர்கள் சங்கத மொழியிலே நூண்புலமை பெற்றவர்களாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே விளங்கிய வர்கள். இவர்கள் சங்கதத்தில் எழுந்த நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தும் சங்கதத்திலே உள்ள நூல்களுக்கு உரை வகுத்து சங்கதத்திலேயே எழுதியும் சிறப்படைந்தவர்களாவர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நாடகக் கலையும் அதன் மூலம் இசைக் கலையும் ஈழத்திலே குறிப்பிடத்தக்க அளவு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன என்று கருதவைக்கும் சான்றுகள் ‘தமிழ்புரூராக்’ பாவலர் சரித்திர தீபகம் முதலிய நூல்களிலே காணப் படுகின்றன. நாவலரவர்களின் தந்தை

ப.கந்தப்பிள்ளை (1766–1842) இருபத்தொரு நாடகங்களை இயற்றினார் என்பர். வட்டுக் கோட்டை கணபதி ஐயர் (-1803), சுதுமலை வ. இராமலிங்கம், பார் குமாரகுலசிங்க முதலியார் (1826–1883), வல்வெட்டி க. குமாரசாமி முதலியார் (1792–1874), வட்டுக்கோட்டை இ. நாகேசையர் (-1862) முதலிய பல நாடகாசிரியர்களைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு வரிசைப் படுத்த முடியும். ஆயினும் இவர்கள் ஆக்கிய நாடகங்களிலே பல பேணுவாரற்று அழிந்தொழிந்துவிட்டமை வருந்தத்தக்கது. நாடகங்களுக்காக அல்லாது தனித்தனிப் பதங்கள், கீர்த்தனங்கள் முதலிய இசைப் பாடல்களைப் பாடிய ஈழத்தவரும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தனர். ஆயினும் அவர்களுடைய ஆக்கங்கள் இன்றைய சந்ததியினருக்குக் கிடைப்பதற்காரியனவாகவே காணப்படுகின்றன.

இருபதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுத முற்பட்டவர்களுக்கு உதவிய நூல்களிலே சீமான் காசிச்செட்டி (1807–1860) எழுதிய ‘தமிழ்புரூராக்’ என்னும் ஆங்கில நூலும் (1859) ஜே.ஆர். ஆணோல்ட் எழுதி பாவலர் சரித்திர தீபகமும் (1886) சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவ்விரு நூல்களும் தமிழ்ப்புலவர் சரிதங்களை அகரவரிசைப்படுத்தி தொகுத்தனிப்பனவாம். பேரிசைச் சூத்திரத்தினையொட்டி சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை வீர சோழியப் பதிப்புரையிலே (1881) திருத்தியளித்த ‘தமிழ்ப்பாலையின் கால வருத்தமானம்’ ஆர்.ஒ.டி. அஸ்பரியின் தமிழ்ப் பாலை வைபவத்திற்கு (A History of Tamil Literature, 1886) மட்டுமென்றி பின்வந்த இலக்கிய வரலாற்று நூல்களுக்கும் உதவியுள்ளமையும் என்டு கட்டற்பாலதாகும்.

மல்லாகம் வி.கனகசபைப்பிள்ளை (1855–1906) பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்திற் காணப்பெறும் விசயங்களையும் வெளி நாட்டார் நூல்களிலும் இந்திய இலக்கியங்களிலும் பண்டைத் தமிழர் பற்றியுள்ள குறிப்புக் களையும் தொகுத்து, அவற்றை நேர்மையுடனும் நுட்பத்துடனும் சரித்திரப் பாங்குடனும் பரிசீலனை செய்து, பின்னர் ‘ஆயிரத்து எண்ணும் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர்’ என ஆங்கிலத்தில் 1904 இல் வெளிவந்த நூலில் இடம்பெற்ற கட்டுரைகளை ‘மதராஸ் றிவியு’ (Madras Review) எனும் சஞ்சிகையில் எழுத்த தொடங்கியது 1895 ஆம் ஆண்டிலாகும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே புராணம், குறவுஞ்சி, தூது, பிள்ளைத்தமிழ், அந்தாதி முதலிய இலக்கிய வடிவங்கள் ஈழத்துப் புலவரிடையே செல்வாக்குப் பெற்றனவாகத் தெரிகின்றன. இவை பெரும்பாலும் சமயம் அல்லது தலம் சம்பந்தமானவைகளாக இயற்றப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களில் வாழ்ந்த கதவிக்கரான தொம்பிலிப்பு ஞானானந்தபுராணம் (1874) எனவும் ‘புரோடஸ்தாந்து’ சமயத்தினரான அளவெட்டு வே.கனகசபைப்புவர் (1816–1873) திருவாக்குப் புராணம் எனவும் (1866) கிறித்தவ வேதாகமத்தினை விளக்கிச் செய்யுளாகப் பாடியுள்ளனர். 1815 ஆம் அல்லது 1816 ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணம் செய்கு மீரான் அவர்களுடைய பொருளுத்தியினாற் பதுறுத்தீன் புலவர் முகியித்தீன் புராணத்தைப் பாடினார் (1889). இளசைப்புராணம் (1895), நகுலமலைக்குறவஞ்சி (1895), நல்லூர் கந்தசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது (1924), செல்வச்சந்திதி பிள்ளைத்தமிழ் (1897),

மறைசைக் கலம்பகம் (1883) முதலிய தல சம்பந்தமான பிரபந்தங்கள் தோன்றியுள்ளன; தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு (1932), அருளம்பலக்கோவை முதலிய சில பிரபந்தங்கள் உலகியற் சார்புடையனவாகவும் விளங்குகின்றன.

இப்பிரபந்தங்களிலே கனகிபுராணம், கோட்டுப்புராணம், தாலபுராணம், தத்தை விடுதூது, வடதிருமுல்லைவாயில் மும்மணிக் கோவை முதலியவை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

வடதிருமுல்லைவாயில் மும்மணிக்கோவை ஒருவராலன்றி மூவராற் பாடப்பட்டதாகும்: இம்மூவருள் இருவர் ஈழத்தவர். தமிழ்நாட்டின் கண்ணுள்ளதாகும் வடதிருமுல்லை வாயிலிலுள்ள தலமூர்த்தி மீது பாடப்பட்ட இம்மும்மணிக்கோவையிலுள்ள ஆசிரியப் பாக்களை நல்லூர் சிற். கைலாசபிள்ளை அவர்களும் (1856–1916) வெண்பாக்களை சிறுப்பிட்டி தா.அமிர்தவிங்கம் பிள்ளை அவர்களும் கட்டளைக் கலித்துறைப் பாடல்களை க. வ. திருவேங்கடநாயகு அவர்களும் பாடியுள்ளனர். சி.தா.அமிர்தவிங்கம் பிள்ளை அவர்கள் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களின் புதல்வராவர். இப்பிரபந்தம் சென்னையிலே பிலவ ஞுசித்திரை மீ’ (1901) பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னை ‘பிரசிடென்சி’ கல்லூரி நூல்நிலையத்தின் தலைவராக விளங்கி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிறபகுதியிலே வாழ்ந்து மறைந்த திரிகோணமலை த. சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் பாடிய தத்தைவிடு தூது உருவத்திலும் உள்ளடக்க கத்திலும் புதுமை பொலிந்து விளங்குவதாகும். 1892 ஆம்

ஆண்டில் வெளிவந்த தத்தைவிடுதூது இந்து சமுதாயத்திலே உள்ள பெண்களின் அவல நிலையை எடுத்துவிளக்கி, அவர்களுக்கு விடுதலை அளிக்க வேண்டிய முக்கியத் துவத்தைக் கூறுவதாக அமைகின்றது.

தாலபுராணம், கோட்டுப்புராணம் பற்றிப் பாவலர் சரித்திர தீபகம் தரும் செய்தி அன்றி வேறு விபரங்கள் கிடைக்குமாறில்லை. ‘பனங்காய்ப் பாரதம்’ என அழைக்கப்பட்ட தால புராணம் பணப்பெறுமை கூறினும் ஒர்போது ஒருவகைக் கேவிப்பாடலாகவும் இருக்கலாம் என்பர் பாவலர் சரித்திர தீபகத்தின் ஆசிரியர். கோட்டுப்புராணம் நீதித்தலத்திலே வாதி பிரதிவாதிகளுக்கு நேரிடும் பணநட்டம், கஷ்டம்,

தொல்லைகளையும், வழக்கறிஞரின் தந்திரங்களையும் இழித்தும் பழித்தும் கூறும் நூலாகும் என்பர்.

‘கனகி சுயம்வரம்’ என்னும் கனகிபுராணம் வண்ணை சிவன் கோயிற் தாசிகளி ஸொருத்தியாகிய கனகி என்பவளைக் கதாபாத்திரமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட அங்கத இலக்கியமாகும். பிரமலூர் வில்லியப்பிள்ளையின் பஞ்சலட்சணத் திருமுக விலாசம், தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் வழி மாண்மியம் முதலிய பேர்பெற்ற அங்கத இலக்கியங்களுக்கு முன்னர் எழுந்தது கனகிபுராணம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நன்றி : நான்காவது உலக தமிழராய்ச்சி மாநாடு நினைவு மலர், மாழ்ப்பாணம், 1974.

மத்தீரான்பதாம்

நூற்றாண்டின்

இலக்கண நூல்கள்

மயிலை சீனி. வெங்கடசாமி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையில் தமிழில் வசன நூல்கள் ஏற்படவில்லை. 18 ஆம் நூற்றாண்டிலே, கிறித்தவப் பாதிரியார் சிலர், வசன நடையில் தமிழில் நூல் இயற்றத் தொடங்கியது உண்மைதான். ஆனால், 19 ஆம் நூற்றாண்டிலேதான், வசன நூல்கள் வளர்வதற்கு வாய்ப்பும், அச்சியந்திரம் முதலிய சூழ்நிலைகளும் ஏற்பட்டன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார், நமது நாட்டைக் கைப்பற்றி, அரசாளத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள், இங்கிலாந்து தேசத்திலிருந்து ஆங்கிலேயரை அழைத்து வந்து, இந்நாட்டின் அரசாங்க மேலதிகாரிகளாக நியமித்தார்கள். ஆங்கிலேயர், நமது நாட்டு மொழிகளை அறியாதவர்கள். மேலதிகாரிகளாக அமர்ந்த அவர்கள், நாட்டு மொழிகளை அறிந்திருக்க வேண்டியவராக இருந்தனர். ஆகவே, அவர்கள் அலுவல் நடத்தும் வட்டாரங்களில் வழங்கும் இந்திய மொழிகளை அவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும் என்னும் கட்டாயம் அக்காலத்தில் இருந்தது. அக்காலத்தில்,

ஆங்கிலமொழி, அரசாங்க மொழியாக அமையவில்லை. இந்திய நாட்டு மொழிகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப் படித்துப் பரீட்சையில் தேறின ஆங்கில உத்தியோகஸ்தர்களுக்குச் சம்பளம் உயர்த்திக் கொடுக்கப்பட்டபடியால், ஆங்கிலேய உத்தியோகஸ்தர்கள், இந்திய மொழிகளில் ஏதேனும் ஒன்றைக் கற்கத் தொடங்கினார்கள். இந்த முறையில் தமிழ் நாட்டில் வந்து அலுவல் செய்த ஆங்கிலேயர்கள், தமிழ் மொழியைப் படிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

தமிழ் மொழியைப் படிக்கத் தொடங்கிய ஆங்கிலேயர்களுக்குத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள், எளிதில் விளங்கவில்லை. ஏனென்றால், நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்கள், செய்யுள் நடையில் அமைந்திருந்தன. வசன நடையில் இலக்கண நூல்கள், அந்தக் காலத்தில் இல்லை. குத்திரங்களைப் படித்து, அவற்றிற்குப் பொருள் தெரிந்துகொண்டு, பின்னர் இலக்கணத்தை அறிந்துகொள்வது கடினமாக இருந்தது. ஆகவே, அவர்களுக்கு, வசன நடையில் அமைந்த இலக்கண நூல் தேவைப்பட்டது. ஆகவே, அக்காலத்து ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய அரசாங்கத்தார், தமிழில், வசன நடையில் இலக்கண நூல் எழுதுகிறவர்களுக்கு, ஒரு தொகைப் பணம் பரிசு அளிப்பதாக விளம்பரம் செய்தார்கள். இதன் காரணமாக, முதன்முதல், தமிழில், வசன இலக்கண நூல் தோன்றியது.

அந்தப் பரிசு பெற்று வெளியிடப்பட்ட முதல் வசன இலக்கண நூல், தமிழ் விளக்கம் என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது. அந்நூல், 1811ஆம் ஆண்டில், திருவேற்காடு சுப்பராய முதலியார் என்பவரால் எழுதப்பட்டு அச்சிடப்பட்டது. நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு

முன்னர் அச்சிடப்பட்ட அந்த இலக்கண நூலின் பிரதியொன்றை, முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, சிதலமான நிலையில், நான் பார்த்தேன். அந்நூலின் பிரதி, இப்போது எங்கேனும் இருக்கிறதா என்பது தெரியவில்லை.

இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு, 1817ஆம் ஆண்டு அச்சிடப்பட்டது. இதன் பிறகு வசன நடையில் எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கண நூல், தாண்டவராய முதலியார் எழுதிய இலக்கண வினா விடையாகும். சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் தலைமைத் தமிழ்ப் புலவராக இருந்த தாண்டவராய முதலியார், ஆக் கல்விச் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த ரிச்சர்டு கிளார்க் துரை அவர்கள் விரும்பியபடி, இந்த இலக்கண வினா விடையை எழுதினார். இது, 1820ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டது.

அரசாங்க	அலுவலில்	இருந்த
ஆங்கிலேயர்	அல்லாமல்,	19 ஆம்
நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்திருந்த ஐரோப்பியக் கிறித்துவப் பாதிரிமாரும், தமிழ் படிக்கத் தொடங்கினார்கள். அன்றியும், தமிழ்க் கிறித்துவப் பிள்ளைகள் படிப்பதற்காகப் பாடசாலைகளும் அமைத் தார்கள் அரசாங்கத்தாரும், சென்ற நூற்றாண்டில், உயர்தரப் பாடசாலைகளையும் கல்லூரிகளையும் அமைத் தார்கள். ஆகவே, மாணவர்களுக்காகவும், வசன இலக்கண நூல்கள் தேவைப்பட்டன. சென்ற 19 ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த வசன இலக்கண நூல்களின் பட்டியலையும், ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்து அச்சுப் புத்தகமாக அச்சிடப் பட்ட பழைய இலக்கண நூல்களின் பட்டியலையும், நான் அறிந்தவரையில் தருகிறேன். இதனை, முழு விவரப் பட்டியல் என்று சொல்ல முடியாது; விடுபட்ட நூல்களும் இருக்கக்கூடும்.		

பதிப்பித்த ஆண்டு	நூலின் பெயர்	பதிப்பித்தவர் பெயர்
1811	தமிழ் விளக்கம்	திருவேற்காடு சுப்பராய் முதலியார், சென்னை.
1817	தமிழ் விளக்கம்	“இரண்டாம் பதிப்பு”
1820	இலக்கண வினா-விடை	தாண்டவராய முதலியார், சென்னை.
1828	இலக்கணச் சுருக்க, வினா-விடை	திருத்தணிகை விசாகப்பெருமாள் ஜயர்.
1835	நன்னூல் மூலம் நம்பி அகப்பொருள் மூலம் புறப்பொருள் வெண்பாமாஸல மூலம்	இவை, இலக்கணப் பஞ்சகம்' என்னும் தொகுப்பில், தாண்டவராய முதலியாரால் அச்சிடப் பட்டன, சென்னை.
1845	இலத்தீன் இலக்கணச் சுருக்கம்	ரோமன் கத்தோலிக்கப் பிஷப்பாகிய <i>Clément Bonnand</i> எழுதியது, புதுவை.
1846	தமிழ் இலக்கண நூற் சுருக்க வினாவிடை	ஜி.யு. போப்பையர், சென்னை. இது, இரண்டாம் பதிப்பு.
1847	நன்னூல் விருத்தியுரை	முகவை இராமநுச கவிராயர் எழுதியது. அவரது அச்சகத்தில் பதித்தது. சென்னை.
1847	தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன்	மழவை மகாலிங்கையர்

1847	இலக்கண நூற் சுருக்கம்	இயற்றமிழாசிரியர் இராமநாச கவிராயர், சென்னை.
1848	இலக்கணச் சுருக்கம்	இயற்றமிழாசிரியர்
	எழுத்திகாரம், சொல்	இராமநாச கவிராயர்
	லதிகாரம், வாசக நடை	எழுதியது, சென்னை.
1848	நன்னூல்,	
1851	ஆங்கில விளக்கத்துடன்	ஜோயஸம் சாமுவேல் பிள்ளையும் எழுதியது; Rev.T.Brotherton திருத்தியது.
1849	இலக்கண நூலாதாரம்	பதுச்சேரி (1855இல் இதன் இரண்டாம் பதிப்பு)
1851	நன்னூல்-சங்கர நமச்சிவாயர் உரை	ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு.
1851	யாப்பருங்கலக் காரிகை மூலமும், குணசாகரர் விருத்தியுரையும்	களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் பதிப்பித்தது, சென்னை.
1852	பாலபோத இலக்கணம்	திருத்தணிகை விசாகப் பெருமாளையர்.
1853	தமிழ் இலக்கணம்	அருணாசலம் பிள்ளை, பாளையங்கோட்டை.
1853	இலக்கண நூற் சுருக்கம்	நாகர்கோவில்.
1855	இலக்கணச் சுருக்க வினாவிடை	வேதக்கண் எழுதியது
1858	நன்னூல் ஆங்கில விளக்கம்	ஐ. யு. போப்பையர்.
1860	இலக்கணச் சுருக்கம்	மயிலை சௌவரிமுத்துப் பிள்ளை எழுதியது. புதுவையில் அச்சிடப்பட்டது.

1864	நன்னூல் மூலம், நம்பி அகப்பொருள் மூலம் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலம், யாப்பருங் கலம் மூலம், யாப்பருங் கலக்காரிகை மூலம், தண்டியலங்காரம் மூலம்	நரசிங்கபூரம் வீரசாமி முதலியார் பதிப்பித்தன. சென்னை இயற்றமிழ் விளக்க அச்சுக்கூடம், ஆனந்தவரு. புரட்டாசி மீ.
1864	நன்னூற் சுருக்கம்	G. P. சவுந்தரநாயகம் பிள்ளை சென்னை.
?	அணியியல் விளக்கம்	திருத்தணிகை சரவணப் பெருமானையார், சென்னை.
1870	யாப்பிலக்கணச் சுருக்கம்	கொட்டையூர் சி. சாமிநாத தேசிகர் எழுதியது. நாகர் கோவில் தேவகாருண்ய அச்சுக்கூடப் பதிப்பு.
1878	நன்னூல்-ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு	By a Graduate of the Madras University (J. Lazarus) சென்னை.
1878	அகப்பொருள் விளக்கம் உரையுடன்	வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை, சென்னை. (1879இல், மற்றொரு பதிப்பு)
1879	இலக்கணச் சுருக்கம்	வாசதேவ முதலியார்.
1879	இலக்கணச் சுருக்கம்	மழவை மகாலிங்கையார் இதணை, 1898-இல், வி.கோ. குரிய நாராயண சாஸ்திரியார், மீண்டும் அச்சிட்டார்.
1880	நன்னூல் காண்டிகையுரை	இராசகோபாலப் பிள்ளை.
1880	நன்னூல் காண்டிகையுரை	ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு.

1880	இலக்கணச் சிந்தாமணி	ஐகராவ் முதலியார்.
1880	நாலாதாரத்தின் மேலாதாரம்	முத்துசாமி முதலியார்.
1880	வினைமர் விளக்கம் <i>Pictorial (Tree of Verbs)</i>	
1881	வீர்சோழியம்	சி. வை தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு. (1895-இல், இரண்டாம் பதிப்பு) சென்னை.
1881	கட்டளைக் கலித்துறை	சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை.
1882	பிரயோகவிவேகம் - மூலமும் உரையும் - சுப்பிரமணிய தீசிதர் எழுதியது	ஆறுமுக நாவலர்; 1884இல் மறுபதிப்பு. சாலை.
1882	யாப்பருங்கலக் காரிகை	பரப்பிரம் முத்திராசஷா
1883	இலக்கணச் சூடாமணி	கிருஷ்ணபிள்ளை.
1884	இலக்கணச் சுருக்கம்	வரதாச்சாரி.
1884	இலக்கணச் சுருக்கம்	சீனிவாச முதலியார்.
1884	நன்னூல்-ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பு	Rev.John Lazarus
1887	வினைச்சொல் விளக்கம்	வேங்கடசாமி ஐயர்.
1885	தொல்காப்பியம்	சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு.
1885	வினையுருவ விளக்கம்	சீனிவாசாசாரி.
1885	விருத்த யாப்பியல்	வீரபத்திர முதலியார்.
1886	பஞ்சலக்ஷணம், நேமிநாதம் வீர்சோழியம் - மூலம்	இராமசுவாமிகள்.

1886	இலக்கணச் சுருக்கம்	தியாகராஜ் ஜயர்.
1886	இலக்கணச் சுருக்கம்	முத்துசாமி முதலியார்.
1887	நன்னூல்-சங்கரநமச் சிவாயருஞர்	ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு, யாழ்ப்பாணம்.
1888	யாப்பிலக்கணச் சூசனம்	முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.
1889	முத்துவீரியம்-முத்துவீர உபாத்தியாயர் இயற்றியது	டாக்டர் பழனியாண்டி பதிப்பித்தது, சென்னை.
1889	பாட்டியல்	தியாகராஜ் தேசிகர் இயற்றியது.
1889	இலக்கண விளக்கம் உரையுடன் திருவாழூர் வைத்தியநாத தேசிகர் இயற்றியது.	சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு, சென்னை.
1891	தமிழ் இலக்கணத் தீபிகை	ஜேம்ஸ், T. அப்பாபிள்ளை பட்டுகோட்டையில் அச்சிட்டது.
1891	அல்-ஹிதாயத் அல் காஸிமீயத் (அரபு மொழி இலக்கணம்)	முகமது காசிம்ஹிபின் ஸித்தீக் அவர்கள் எழுதியது. (அரபுத் தமிழ் எழுத்து)
1892	தமிழ் இலக்கணச் சுருக்கம்	இராயப்பேட்டை சீனிவாச முதலியார், சென்னை.
1893	தமிழ் இலக்கணச் சிந்தாமணி	ஞானமணி நாடார், சென்னை.
1894	இளைஞர் பயில் இலக்கணம்	மோகூர் வேங்கடசாமி ஜயர், சென்னை.

1895	குவலயாந்தம் அணியிலக் கணம் (அப்பைய தீட்சிதர் வடமொழியில் எழுதியது)	ஸ்டடயபுரம் சங்கர நாராயண சாஸ்திரியும் முகலூர் மீனாட்சிசுந்தரக் கவிராயரும் தமிழில் மொழி பெயர்த்தது, சென்னை.
1897	முதல் இலக்கணம்	முனிசாமி நாயுடுவும், பார்த்தசாரதி ஐயங்காரும் எழுதியது, சென்னை.
1898	யாப்பிலக்கணச் சுருக்கம்	முத்தி சிதம்பரம்பிள்ளை, திருச்சிராப்பள்ளி.
1900	இலக்கண விளக்கம், செய்யுளியல்-திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் இயற்றியது.	சி. வெ. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்பு, சென்னை.
1900	வச்சணந்திமாலை என்னும் வெண்பாப் பாட்டியல், வரையறுத்த பாட்டியல்	குணவீர பண்டிதர் இயற்றியது; சென்னையில் அச்சிடப்பட்டது.

நன்றி: மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம்.

மந்திராண்யதாழி நூற்றாண்மூல் நமிழ் அச்சுரீ யண்பாடும் முந்தை உருவாக்கமும்

பேராசிரியர்
வீ. ஆரசு

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் முதல் மனிதர்கள் வாழும் சூழலில் பல்வேறு மாற்றங்கள் அவ்வப்போது உருவாகி வளர்ந்து வருவது இயல்பு. இயற்கை நிகழ்வுகளை எதிர்கொண்ட மனிதர்கள் அதன் மூலம், புதிய புதிய வளங்களை உருவாக்கிக் கொள்ளுவதும் கற்றுக் கொண்டார்கள். பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படைகளான வான், காற்று, நீர், நிலம், நெருப்பு ஆகிய பிற மூலங்களைக் கொண்டு தங்களது இடைவிடாத உழைப்பால் புதியன உருவாக்குதலை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். இவ்வகையில் உருவாக்கப்பட்ட புதிய புதிய கருவிகள் மனிதர்கள் பல்வேறு வகைகளில் செயல் படுவதற்கான அடிப்படைகளை உருவாக்கித் தந்தன. இடம்பெயர் தலிலிருந்து ஒரிடத்தில் தங்குதல் நிகழ்ந்தபோது, ஒரு குழுவிற்கும் இன்னொரு குழுவிற்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்பது ஏற்பட்டது. இவ்வகையான தன்மைகள் மனித சமூகத்தை உருவாக்கியது. இந்த நீண்ட நெடிய வரலாற்றில் மனிதர்கள் தங்களுக்குள் உறவு கொள்ளுதல் அல்லது தொடர்பு கொள்ளுதல் என்னும் செயல்பாடு

மிக முக்கியமானது. இதற்கென உடல் மொழிகள், ஒலிகள், புள்ளி/கோடு சார்ந்த குறியீடுகள், இதன் தொடர்ச்சியாக உருவான எழுத்து வடிவங்கள் ஆகியன உருப்பெற்றன. பிரபஞ்சத்தின் முதன்மையான பகுதியாக நம்மால் அறியப்படும் பூமிப்பந்தில் வாழும் ஒவ்வொரு வகை இனக்குமுக்களும் ஒவ்வொரு வகையான ஒலியையும் எழுத்து வடிவங்களையும் கொண்டிருந்தன என்பது மனிதத் தொடர்பில் (Human Communication) முதல் கட்டமாகும். இத்தொடர்பை அவர்கள் வளர்த்தெடுத்த வரலாறு மிக நீண்டது. இதில் தமது எழுத்துக் குறியீடுகளைப் பல்வேறு பொருள்களில் பதிவு செய்த செயல் முக்கியமானது. அப்படியான ஒவ்வுக்களில் ஒன்றாகவே அச்சுக்கருவி மனித சமூகத்திற்கு கிடைத்தது. உலகின் பல்வேறு தேசிய இனக்குமுக்கள் இக்கருவியை எப்படியெல்லாம் பயன்படுத்தி, குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்தின் தொடர்புத் தன்மைகளை வளர்த்துக் கொண்டது என்பது குறித்த வரலாற்றைப் பதிவு செய்வது, இன்றைய சூழலில் மிக முக்கியமானதாகும். ஏனெனில் சுமார் ஐநூறு ஆண்டுகள் செயல்பட்ட அக்கருவி இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் புதிய மின்மயக் கருவிகளால் தனது தன்மையை இழக்கத் தொடங்கியுள்ளது. இத்தருணத்தில் கடந்த ஐநூறு ஆண்டுகளில் அக்கருவி ஒவ்வொரு தேசிய இனச் சமூகத்திலும் செயல்பட்ட வரலாறு மற்றும் அதன் விளைவுகளை நாம் அச்சுப் பண்பாடு என்ற சொல்லில் குறிக்கலாம். இப்பின்புலத்தில் தமிழ் ‘அச்சுப் பண்பாட்டு’ வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் கடமை நமக்கு உண்டு. ஆனால் தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டு வரலாற்றின் விரிவான பதிவுகளை இக்கட்டுரையில் மேற்கொள்வது இயலாது. பல்வேறு போக்குகளை நாம் கோடிட்டு இனம் காட்டலாம்.

உலகின் மிகச்சிறந்த ஆவணக் கூடமாக அமைந்திருக்கும் இலண்டன் பிரித்தானிய அருங்காட்சியக நூலகம், நூலடைவு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது. கிரகாம் ஷா (Graham Shaw) அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ள The South Asia and Burma: Restrospective Bibliography (1987) என்ற ஆவணம் தென்னாசிய மற்றும் பர்மாவில் (மியான்மர்) அச்சில் வெளிவந்தவைகளைக் குறித்த பதிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. மூன்று நிலைகளில் அப்பதிவைச் செய்ய அவர் திட்டமிட்டிருக்கிறார். அவை, 1556-1800 ஒருநிலை, 1801-1867 இரண்டாம் நிலை, 1868-1900 மூன்றாம் நிலை. ஆனால் நமக்கு இப்பொழுது கிடைப்பது முதல் நிலையிலுள்ள பதிவு மட்டுமே. இப்பதிவையும் இதனைப் போன்ற வேறுபல பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்களையும் கொண்டு தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டை கோடிட்டுக் காட்ட முயலலாம். பேராசிரியர் கிரகாம் ஷா பாகுபடுத்திய ஆண்டு ஒழுங்கில் தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டு வரலாற்றைக் கட்டமைக்க இயலும். ஏனெனில் அவர் 1987 வரை வெளிவந்த அனைத்து ஆவணங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இத்தொகுப்பை உருவாக்கி யுள்ளார். அவரது மூன்று நிலையில் அமைந்த தொகுதிகளும் வெளிவந்திருக்குமேயானால் நமது அச்சுப் பண்பாட்டை மேலும் துல்லியமாக வரையறுத்துக் கொள்ள முடியும். அவரால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள முதல் தொகுதி (1556-1800) மட்டுமே வெளிவந்துள்ளது. அந்த ஆவணத்தைக் கொண்டு, அந்தக் காலத்தின் தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டை நாம் வரையறை செய்ய முடியும். கிரகாம் ஷா குறிப்பிடும் இரண்டாம் நிலையில் உள்ள காலம் குறித்து, வெளிவந்துள்ள வேறுபல ஆவணங்களைக் கொண்டு 1801-1867 வரையிலான அச்சுப்பண்பாட்டையும் மற்றும் 1868-1900

வரையிலான அச்சுப் பண்பாட்டைடும் கட்டமைக்க முடியும். இம்மூன்று நிலைப்பட்ட தமிழ் அச்சுப்பாண்பாட்டு வரலாற்றில் முதன்மையாக செயல்பட்ட அச்சுச் செயல்பாடுகள் பின்வருன:

- பதினாறாவது நூற்றாண்டு தொடக்கம் அன்றைய இந்திய நிலப்பகுதிகளைத் தம் அதிகாரத்தில் கொண்டுவந்த பிரித்தானிய வணிகக் குழுவினர், பின்னர் ஆரூரும் அதிகார மையங்களாக உருப்பெற்றனர். இத்தருணத்தில், அவர்கள் தம்முடைய ஆட்சி அதிகாரச் செயல்பாடுகளுக்கான தொடர்பு ஊடகமாக அச்சுக் கருவியைப் பயன்படுத்தினார்கள். பல்வேறு அறிக்கைகள், கெசட்டியர் எனப்படும் அறிவிப்புகள், அவ்வப்போது அவர்கள் உருவாக்கும் சட்ட வரையறைகள், விதிமுறைகள் ஆகிய பிறவற்றை அச்சிட்டு வெளி பிப்படுத்தி னார்கள். இம்முறையில்தான் அச்சுக்கருவி அந்தக் காலத்தில் செயல்பட்டது. அதில் அவர்கள் முதன்மையாக ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் மொழிகளைப் பயன்படுத்தி னார்கள். வட்டார மொழிகளை இவ்வகையான செயல்பாடுகளுக்கு பின்னர் பயன்படுத்தினார்கள்.
- ஐரோப்பாவிலிருந்து கிறித்தவச் சமயப் பரப்பலுக்கான சபைகளும் (Missions) இங்குவரத் தொடங்கின; தனிப்பட்ட பயணிகளும் வந்தனர். இவர்கள் அச்சு ஊடகத்தை சிறப்பாகப் பயன்படுத்தியவர்கள் என்று சொல்ல முடியும். தொடக்கத்தில் பைபிள் தொடர்பான மொழிபெயர்ப்புகளையும் கிறித்தவ சமயப் பரப்பலுக்கான இசை வழிப்பட்ட பாடல்கள் சார்ந்த பரப்புரைகளையும் அச்சிட்டார்கள். இவர்களே பின்னர் கல்வி நிறுவனங்களை உருவாக்கிய தருணத்தில், மிக அதிகமான பாடநூல்களை அச்சிட்டவர்கள். மேலும் தாங்கள், குறிப்பிட்ட வட்டார மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதற்கான பல்வேறு வகைப்பட்ட கையேடுகளையும் அச்சிட்டுக் கொண்டார்கள்.
- 1835 வரை மேற்குறித்த அடிப்படையிலேயே தமிழ் அச்சுப் பண்பாடு உருவாகி வளர்ந்து வந்தது. 1835-1867, 1868-1900 ஆகிய காலச் சூழ்வுகளில் உருவான அச்சுப் பண்பாடு மிக முக்கியமானது. உண்மையில் இக்காலங்களில்தான் தமிழில் அச்சுப் பண்பாடு என்பது உருப்பெற்று வளர்ந்து வந்தது என்று சொல்ல முடியும்.
- மேற்குறித்த மூன்று வேறுபட்ட சூழ்வில் உருவான இதழ்கள், குறுவெளியீடுகள், சூறு அறிக்கைகள், கையறிக்கைகள் (Phamlet), விளம்பரங்கள் ஆகிய பல பதிவுகள் பற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்யவேண்டிய தேவையுண்டு. இக் கட்டுரையில் அம்முயற்சி மேற்கொள்ளப் படவில்லை.
- மேலும் 1843 இல் சென்னையில் முதன்முதல் பள்ளிக்கூடம் உருவாக்கப் பட்டுள்ளது. 1857 இல் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வகையில் உருவான கல்வி நிறுவனங்கள் சார்ந்து உருப்பெற்ற பாடநூல்கள் (Text Book), கையேடுகள் (Hand Book) ஆகிய பிற குறித்து விரிவாக பதிவு செய்ய வேண்டும். அம்முயற்சியும் இக்கட்டுரையில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் புத்தக உருவாக்கம் சார்ந்த அச்கப் பண்பாடு கவனத்தில் கொள்ளப்படுகிறது. புத்தக உருவாக்கம் என்பது குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்தின் புலமைச் செயல்பாடாகும். நாம் குறிப்பிடும் இக்காலத்தில் உருவான புத்தகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சமூகத்தின் புலமைச் செயல்பாட்டை மதிப்பீடு செய்ய முடியும். தமிழ்ப் புலமை மரபின் வரலாறு என்பதற்கும் தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கத்திற்கும் மிக நெருக்கமான உறவுண்டு. 1800–1835 காலத்தில் உருவான தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கம் குறித்த உரையாடலைப் பின்காணும் புள்ளிகளில் நாம் குறித்துக் காட்டலாம்.

பிரித்தானியர்கள் அன்றைய இந்திய நிலப்பரப்பைத் தங்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டுவந்த சூழலில் பல்வகையான புலமைச் செயல்பாடுகளையும் நடைமுறைப் படுத்தத் தொடங்கினர். கி.பி. 1600இல் புரூனோ உலகம் சுற்றுகிறது என்று சொன்ன கூற்றிற்காகக் கொலை செய்யப்பட்டார். வெறிபிடித்த கிறித்தவ மடாலயங்கள் ஜோரோப்பாவை அதன் நவீன வளர்ச்சிகளுக்கு இட்டுச் செல்லாமல் பாரம்பரிய மதக் கருத்துகளில் இருத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்பட்டன. அதற்கு எதிரான புத்தொளி அமைப்புகள் ஜோரோப்பாவில் பல வடிவங்களில் உருவாயின.

தங்களது எதிர்ப்பை ஒவியங்களாக உருவாக்கிய கலைஞர்கள் பலர். தாங்கள் கண்டுபிடித்த புதிய புதிய கருவிகளின் மூலமாக கிறித்தவ மடாலயத்தை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியவர்கள் பலர். இவ்வகையான புத்தொளிச் செயல்பாடுகளில் மனித உரிமை குறித்த செய்திகள் புதிய பரிமாணங்களில்,

எழுச்சியோடு பேசப்பட்டன. பிரெஞ்சுப் புரட்சி, தொழிற்புரட்சி, அக்டோபர் புரட்சி என இப்படியான வரலாறுகள் நாம் அறிந்ததே, ஜோரோப்பாவில் உருவான இவ்வகையான செயல்பாடுகள் இலண்டன் மாநகரத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு பல்வேறு நிறுவனங்கள் உருப்பெற பின்புலமாக அமைந்தன. மொழி (Philology) குறித்தும் மனித சமூக வரலாறு (Anthropology) குறித்தும் புலமைப் பல்வேறு தேசிய இனங்களின் அடையாளங்கள் (Raceidentify) குறித்தும் புலமைப் பாரம்பரியம் சார்ந்த ஆய்வு நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. புரூனோ, காரல்மார்க்ஸ், டார்வின் ஆகிய பிற மனிதர்கள் உலகத்தில் இதுவரை பேசப்பட்ட நியதிகளை தலைகுப்புற மாற்றிப் பேசத் தொடங்கினர். இந்தப் பின்புலத்தில் இலண்டன் மாநகரில் Aborigin Protection society, Ethnological Society of London. Royal Anthropological Society முதலான அமைப்புகள் உருவாயின.

இலண்டனில் உருவான இவ்வமைப்பு களின் நீட்சியாக கல்கத்தா நகரில் 1784 இல் ஆசியவியல் ஆய்வுக்கழகம் (The Asiatic Society) உருவாக்கப்பட்டது. அதன் தொடர்ச்சியாக கல்கத்தா நகரில் ஜோரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு ஆட்சி செய்யவரும் அலுவலர்களுக்கு பயிற்சி கொடுக்கும் கல்வி நிறுவனமும் உருவாக்கப்பட்டது. (விரிவுக்கு பார்க்க பேரா. தாமஸ் ஆர்டிராவுட்மன் – Languages and Nations; The Dravidian Proof in Colonial Madras). வில்லியம் ஜோன்ஸ் (William Jones) உள்ளிட்ட பலர் ஆசியவியல் ஆய்வுக் கழகத்தின் மூலமாக இந்திய மொழிகள், இந்தியப் பண்பாடு ஆகியன் குறித்து உரையாடல்களை மேற்கொண்டனர்.

காக்கள், தொல்லியல், அகழ்வாய்வுகள், மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு, மொழி ஆய்வுகள் ஆகிய பல துறைகளில் கவனம் செலுத்தினார். கல்கத்தாவில் நிகழ்ந்த இச்செயல்பாட்டை ஒட்டி சென்னையில் இரு நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவை சென்னை கல்விச் சங்கம் (1812) புனித ஜார்ஜ் கோட்டைக் கல்லூரி. இந்நிறுவனங்கள் தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கப் பண்பாட்டைத் தொடங்கி வைத்தன என்று கூறலாம்.

சென்னைக் கல்விச் சங்கம் உருவாக்கிய புத்தகப் பண்பாடு என்பது சென்னை கீழ்த்திசைப் பள்ளி (Madras School of Orientalism) என்னும் கருத்தாக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தை உருவாக்கிய எஃப். டபுள்ஷு. எல்லீஸ் (1777–1819) தமிழில் உருவாக்கிய புத்தகங்கள் மூலம் சென்னை கீழ்த்திசையில் பள்ளிக்கான கால்கோளிட்டார் என்று கூறுமுடியும். சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் நூல் பட்டியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு இதனை விவாதிக்க வேண்டும். பேராசிரியர் தாமஸ் டிரவுட்மன் கொடுத்துள்ள தகவல்களைத் தமிழ்ச் சூழலின் வரலாற்றோடு இணைப்பதன் மூலம் அதனைச் சாத்தியப் படுத்தலாம். சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தில் திருச்சிற்றம்பல தேசிகர், தாண்டவராய் முதலியார், வேங்கடாசல முதலியார் ஆகிய பிறர் செயல்பட்ட பின்புலங்களை விரிவான உரையாடலுக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் இதனைச் சாத்தியப் படுத்தலாம். சென்னைக் கல்விச் சங்கம் மட்டுமே இவ்வகைச் செயல்களில் ஈடுபட முடிந்திருக்கிறது. ஏனெனில் பிரித்தானியர் வைத்திருந்த அச்சுத் தடைச் சட்டம் இதற்குக் காரணமாகும். இலக்கணப்படிப்பு, தமிழ் உரைநடை உருவாக்கம், தமிழில்

மொழிபெயர்ப்பு இன்னபிற செயல்பாடுகள் எவ்வகையில் ‘சென்னைக் கீழ்த்திசைப்பள்ளி’ என்னும் கருத்தாக்கத்தை வலுப்படுத்தியது என்பது குறித்தும் அக்காலத்திய தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கப் பண்பாட்டின் அடையாளமாக அத்தன்மை அமைந்தது குறித்தும் நாம் விரிவாக உரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டும்.

திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் எழுதிய இலக்கணச் சுருக்கம் (1813) மற்றும் இராமாயண உத்தர காண்டம் (1815) ஆகிய நூல்களும் தாண்டவராய் முதலியார் தொகுத்த கதாமஞ்சரி (1826) மொழி பெயர்த்த பஞ்சதந்திரக் கதை (1826) மற்றும் இலக்கண வினாவிடை (1828) ஆகிய நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஹென்றி ஆர்ட்னெஸ் என்பவருடன் இணைந்து வேங்கடாசல முதலியார் உருவாக்கிய பிரித்தானியர்களுக்கான தமிழ் ஹரிச்சுவடி (1827) என்ற நூலும் குறிப்பிடத்தக்கது. சென்னைக் கீழ்த்திசைப் பள்ளி என்ற கருத்தாக்கத்தைக் கட்டமைக்க சென்னைக் கல்விச் சங்கச் செயல்பாடுகள் - குறிப்பாக அவை வெளியிட்ட புத்தகங்கள் - குறித்த விரிவான உரையாடலை நாம் இனிமேல்தான் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதற்கான அடிப்படையை பேராசிரியர் தாமஸ் ட்ரவுட்மன் உருவாக்கித் தந்தளார்.

1800–1835க்கு இடைப்பட்ட காலமென்பது தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியத்தில் சென்னை கீழ்த்திசைப் பள்ளி என்னும் கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கியதைக் கொடர்ந்து 1835இல் கொண்டு வரப்பட்ட அச்சுத் தடைச் சட்ட நீக்கம் சுதேசிகள் அச்சுத் துறையில் செயல்படுவதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கித் தந்தது. சார்லஸ் மெட்காஃப் (Charles

Metcalfe) என்பவரால் கொண்டு வரப்பட்ட இச்சட்டம் வட்டார மொழிகளில் புத்தக உருவாக்கம் வேகமாகச் செயல்பட வழி கண்டது. 1867 இல் தமிழ் நூல் பதிவு முறைமை (Book Registration - xxv-act) அரசாங்கத்தால் கொண்டு வரப்பட்டது. இவ்விடைப்பட்ட காலங்களில் வந்த நூல்கள் பற்றிய பதிவுகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழில் உருவான புலமைப் பாரம்பரியத்திற்கும் அச்சுநூல் உருவாக்கத்திற்குமான உறவை ஊகித்த நியலாம். (இக்காலங்களில் மிகுதியாக அச்சிடப்பட்ட பாடநூல்கள் மற்றும் சமய உரையாடல்கள் குறித்த அறிக்கைகள் ஆகியவற்றை கவனத்தில் கொள்ளவில்லை.) 1822 இல் பிறந்த யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலரும் அதன் அடுத்த ஆண்டில் பிறந்த. சி. இராமலிங்கமும் (1823-1874) தமிழ்ச் சமூகப் பண்பாட்டு உருவாக்கத்தில் இடையீடுகளைச் செய்தவர்கள். 'தமிழ் அச்சுப் புத்தக உருவாக்கப் பண்பாடு' என்ற இக்காலத்திய கருத்தாக்கத்திற்கு ஆறுமுக நாவலரை (1822-1879) ஓர் அடையாளமாகக் கொள்ள முடியும். ஜோப்பிய பாதிரி மார்க்களோடும் அரசு நிர்வாகிகளோடும் நெருக்கமாக உறவு கொண்டிருந்தவர் இவர். யாழ்ப்பாணச் சமூகம் என்பது ஜோப்பிய கல்வி முறையை தென் ஆசியப் பகுதியிலேயே முதன்முதல் உள்வாங்கிய சமூகமாகும். இந்தப் பின்புலத்தோடு உருவான நாவலர் கிறித்தவ பரப்புரைகளுக்கு மாற்றாகத் தமிழ் சைவம் தொடர்பான நூல்களை அச்சிடுவதற்காக அச்சுக்கத்தை உருவாக்கியவர். 1835-1867க்கு இடைப்பட்ட காலங்களில் வெளியான நூல்கள் குறித்த நூல் பட்டியல்கள் தரும் தரவுகள் மற்றும் தற்போது ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தில் உள்ள நூல்கள் மற்றும் நுண்படச் சுருள்கள் ஆகிய தரவுகளைக் கொண்டும் தமிழ் அச்சு நூல்

உருவாக்கத்தைப் பின்வருமாறு நாம் தொகுத்துக் கொள்ள முடியும்.

கிறித்தவ சமய பரப்புதல் நடைபெற்ற குழலில் தமிழில் பட்டினத்தார் (10ஆம் நூ.) திருமூவர் (10ஆம் நூ.) ஒளவையார், அருணகிரிநாதர் (15ஆம் நூ.) குமரகுருபர் (17ஆம் நூற்.தாயுமானவர் (18ஆம் நூ.) ஆகியோரின் பாடல்கள் பலப்பல வடிவங்களில் வெகுசன நுகர்வோடு கூடிய தன்மையில் அச்சிடப்பட்டிருப்பதை அறியலாம். தமிழில் உருவான மூன்றாம் பக்தியுகம் (பார்க்க: பேரா. கா. சிவத்தம்பி இரண்டாம் பக்தியுகம்) என்று சொல்லத்தக்க அளவுக்கு இக்காலத்தில் பக்தி நூல்கள் அச்சாகின. (இதனை விளங்கிக் கொள்ள நாவலரது 'பிரசித்த பத்திரிகை' பின்னினைப்பைப் பார்க்கவும்) நாவலர் சைவப் புலமைப் பாரம்பரியத்தை அச்சுவழி உருவாக்கியதன் விளைவுகளை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் காண முடியும். சைவப் புலமையாளர்கள் தமிழ்ச் சூழலில் மிகுதியாக செயல்பட்ட காலம் இது. 1850-1950 என்ற காலங்களில் தமிழ்ச் சூழலில் மிக விரிவான உரையாடலுக்கு உட்பட்டதும் மிக அதிகமாக அச்சுப் புத்தகங்கள், மற்றும் இதழ்களைக் கொண்டுவந்ததும் சைவப் புலமைப் பாரம்பரியம். நாவலர் கால அச்சுப் புத்தக உருவாக்கப் பண்பாட்டின் விளைவாக இதனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இக்காலங்களில் சென்னை, மதுரை, தஞ்சாவூர், தூத்துக்குடி என்று பல இடங்களிலும் கிறித்தவ சமயப் பரப்பலுக்கான வெளியீடுகளும் வெளிவந்தன என்பதை இங்கு நினைவில் கொள்வது அவசியம். (இது குறித்த விவரங்களை அறிய ஜான் மர்டாக் நூற்பட்டியலைப் பார்க்கவும்.)

1800–1835 காலங்களில் ஐரோப்பிய சமூகத்தில் உருவான புத்தொளியை உள்ளவாங்கி இந்தியாவில் உருவான சென்னைக் கல்விச் சங்கம் போன்ற அமைப்புகள் தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கத்தில் புதிய புலமைப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியதை நாம் அறிவோம். ஆனால் 1835–1867க்கு இடைப்பட்ட காலங்களில் சமய உரையாடல்கள் சார்ந்த புத்தக உருவாக்கமே முதன்மைப்பட்டிருப்பது, சென்னையில் உருவான கீழ்த்திசைப் பள்ளியின் தொடர்ச்சியாக அமையவில்லை. மாறாக, சமயம் என்ற பழும்சரக்கு புதிய ஊடகத்தில் பற்றீசலென உருவான வரலாற்றைப் பார்க்கிறோம். பெரியபுராணம், திருமுரு காற்றுப்படை முதலான சைவ சமய நூல்களுக்கு உரை எழுதுதல் மற்றும் பதிப்பித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்த நாவலர் சங்க நூல்கள் மீது கவனம் செலுத்தாமல் போனது நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய செய்தியாகும். இதனை நாவலர் செய்த வரலாற்றுப் பிழை என்றே மதிப்பிடலாம். 1850 களில் தமிழ்டிமிருந்த சங்க இலக்கியச் சுவடிகளைத் தமிழ் சைவப் பாரம்பரியத்தில் உருவாகி வந்த நாவலர் பதிப்பித்து வெளிக்கொண்டு வந்திருப்பாரேயானால், பின்னர் ‘தமிழ்த் தாத்தா’ உருவாக வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்திருக்காது. தமிழ்த் தாத்தாவிற்கு வாய்ப்பளித்து, ஆறுமுக நாவலர் கண்ணே மறைத்தது மதம். மதம் எல்லாக் காலங்களிலும் மதம் பிடித்தே செயல்படுவது என்பது வரலாற்றின் முடிவு.

மேற்குறித்த பின்புலத்தில் தமிழ் நூல் உருவாக்கப் புலமைப் பாரம்பரியத்தில் ஒரு வேறுபட்ட மனிதராக கால்டுவெல் (1814–1891) செயல்பட்டிருக்கிறார் என்பதை நாம் இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

1800–1835, 1836–1867 ஆகிய காலங்களில் வெளிவந்த புத்தக வெளியீடு குறித்த விவரங்கள் முழுமையானவை என்று ஒப்பீட்டளவில் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் 1867இல் அரசாங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட நூல் பதிவுச் சட்டம், புத்தகங்கள் பற்றிய விவரங்களை நமக்கு வழங்குவதாக அமைந்திருப்பதைக் காணகிறோம். ‘தமிழ் நூல் விவர அட்டவணை’ ஏழு தொகுதிகளில் 28 பகுதிகளாக (1867–1968) உள்ள தரவுகள் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதிகால தமிழ் நூல் உருவாக்கப் பண்பாட்டை பற்றிப் பேசுவதற்கு அரிய ஆவணங்களாக உள்ளன. இத்தொகுதிகள் வழி தமிழ் நூல் உருவாக்கத்தை மதிப்பிடிட முயலும் நமக்கு, கீழ்க்காணும் தன்மைகள் முதன்மைப் படுகின்றன.

- தமிழகம் முழுவதும் பல்வேறு சங்கங்கள் உருப்பெற்று தமிழ் நூல் வெளியீட்டில் ஈடுபட்டதை அறிகிறோம். தொண்டை மண்டலக் கல்விச் சங்கம், சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் என்று பல எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கூற முடிகிறது.
- பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் எல்லீசைத் தொடர்ந்து கால்டுவெல் வளர்த்துதெடுத்த திராவிடக் கருத்தியல், மதத்தை முதன்மைப் படுத்தாத மரபு ஒன்றை உருவாக்கியது. அது தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியத்தை வளர்த்துதெடுக்கும் வகையில் நூல்கள் மற்றும் இதழ்களைக் கொண்டுவந்ததை அறிகிறோம்.
- மாழுரம் வேதநாயகம் பிள்ளை (1826–1889) முன்னெடுத்த மதம் சார்ந்த

- மனிதநேய அடிப்படையில் புனைக்கத்துறை நூல்களும் உருவாயின. இராமலிங்கரின் நண்பரான வேதநாயகர் அவர் பேசிய 'சமரச சன்மார்க்கத்தை' தன் ஆக்கங்களின் ஊடாகக் கொண்டு வந்தார். இக்காலத்தில்தான் சி. இராமலிங்கரின் ஆக்கங்கள் அனைத்தும் அச்சு வடிவம் பெற்றன. வேதநாயகர் மரபை செழுமைப்படுத்திய அ. மாதவையாவும் (1871–1925) பிற்காலத்தில் செயல்பட்டார். இவ்வகையில் சமயம் என்ற ஒரே நோக்கத்தை முதன்மைப்படுத்தாத மனித நேயமிக்க ஆக்கங்கள் இக்காலங்களில்தான் அச்சு வடிவம் பெற்றன.
- சைவப்புலமைப் பாரம்பரியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க புலமையாளரான மனோன்மணீயம் கந்தாம்பிள்ளை (1855–1897) உருவாக்கிய 'நூற்றொகை' போன்ற நூல்கள் தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கத்தின் பல்பரிமாணங்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவும்.
- சி. வெ. தா., (1832–1901) உ. வே. சா., (1855–1942) ஆகிய பெரும் புலமையாளர்கள் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் அடையாளத்தை கண்டெடுத்த புத்தக உருவாக்கச் சூழல் இக்காலத்தில் தான் நிகழ்ந்தது.
- மேற்குறித்த பஸ்வேறு தன்மைகள் குறித்து அன்மைக் காலங்களில் விரிவாக பேசப்படுவதை நான் அறிவேன். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் செயல்படும் ஆய்வாளர்கள் இத்துறையில் முனைப்பாக செயல்படுகின்றனர்.
- தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்க புலமைப் பாரம்பரியம் குறித்து நாம் விவாதித்த பரிமாணங்களில் இருந்து தமிழ் இதழ்கள் குறித்த பரிமாணங்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டன. தமிழ் சமூகத்தின் இயங்குதளத்தைத் தமிழ்ப்புத்தக உருவாக்கப் பண்பாட்டிலிருந்து கூறுவதைவிட தமிழ் இதழ்கள் உருவாக்கப் பண்பாட்டில் மிகத் துல்லியமாக அறியமுடிகிறது. அதனை வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் உரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டும்.

அடிப்படைத் தரவுகள்

- Bartholomäus Ziegenbalg's Vergeichnis der Malabarischen bucher, 1967.
- Classified Catalogue of Tamil Printed Books - John Murdoch 1865, Reprint 1968.
- Languages and Nations the Dravidian proof in Colonial Madras - Thomas R. Trautmann - 2006.
- History of Printing and Publishing in India Two Volumes - B. S. Kesavan - 1985.
- A Catalogue of the Tamil Book in the Library of the British Museum - L. D. Barnett, G U. Pope 1995
- தமிழ்நூல் விவா அட்டவணைத் தொகுதி 1 & 2, 1961.
- A Supplementary Catalogue of the Tamil Books in the Library of the British Museum C. D. Barnett, 1995.
- அச்சும் பதிப்பும், மா. சு. சம்பந்தன், 1980.
- A Catalogue of the Christian Vernacular Literature of India with Hints of the Management of Indian Tract Societies, John Murdoch, 1870
- பாவலர் சரித்திர தீபகம், அ. சுதாசிவம்பிள்ளை, 2006 (ஏசியன் எஜுகேஷனஸ் சர்வீஸ்)

நன்றி: தமிழ்ப் பதிப்புலகம் (1800–2009)

கிறிஸ்தவ மிஷனரியர் தமிழக்கு ஆற்றிய மணி

கே. ஈ. மதியாபரணம்

“கண்ணப்ப னொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி னென்னப்ப னென்னொப்பி வென்னென்யுமாட் கொண்டருளி” என் தெல்லாம் தன்னைத் தரைமட்டுந் தாழ்த்தும் நிலைக்கு மணிவாகசகர் பெருந்தகையாரைக் கொண்டுவந்தவரும் கல்லெறிபட்டு இரத்தம் ஆறாய்ப் பாயும்போது தன் உடல் வருத்தத்தையும் நோக்காது தன் பகைவர்கள் மேற் பெருகிய பேரன்பை ‘ஆண்டவரே இவர்கள் மேல் இந்தப் பாவத்தைச் சுமத்தாதிரும்’ என்னும் மொழிகளாற் காட்டிய முதலாங் கிறிஸ்தவ இரத்தச் சாட்சியாகிய ‘ஸ்தேவானு’க்கு அவ்வாறான களங்கமற்ற தெய்வீக அன்பு நிறைந்த உள்ள நிலையை அளித்த வருமாகிய இறைவனே இலங்கைக்கு ஈரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய பிற நாடுகளிலிருந்து மிஷனரிமாரை அனுப்பினாரென்பது எமது கொள்கை. அவர்களை இறைவன் அங்கு அனுப்பும் போது இங்குள்ளவரது ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்குரிய நிலையையே பெரிதும் கருத்தில் வைத்திருந்தாரனில், அவர்கள் இங்கு வந்ததின் விளைவாகத் தமிழ், தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப் பண்பாடு யாவும்

இலக்கியம், தமிழ்ப் பண்பாடு யாவும் திருந்தவேண்டுமென்பது இறைவன் திருவுள்ளாம் போலும். சென்ற நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு வந்த வேற்று நாட்டு மிஷனரிமார் மூலம் இங்குத் தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம் முதலியவைகள் வளர்ந்தோங்கிய வரலாற்றைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்குங்கால் இன்னோரன்ன வளர்ச்சி இறைவன் பேரருளின்றி யுண்டாகா தென்பதை அவன் வழிப்பட்டோர் யாரும் ஏற்றுக் கொள்வரேன்பதற்கு ஜயமில்லை.

அகவே 'என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்னுந் திருவாக்கின் உண்மையை உள்ளத்திருத்தி, எம்மெல்லாரையும் ஆண்டவனும் ஆளுபவனுமாகிய எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழுத்தி, இக் கட்டுரையை அடியார்க்கும் அடியேன் எழுதத் தொடங்குகின்றேன். இறைவன் அருள்புரிவானாக.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தின் ஜோப்பிய அமெரிக்க மிஷனரிமார் இலங்கைக்கு வரும்போது எண்டு வாழ்ந்த தமிழரின் நிலையாது? அவர்கள் கல்வி எந்திலையி விருந்தது? அவர்கள் எத்துணைப் பண்பாடு பெற்றிருந்தனர்? என்று இன்னோரன்ன விஷயங்களை ஆராய்தல் இன்றியமையாதது.

பதினாறாம் பதினேழாம் நூற்றாண்டு களில் இலங்கையை ஆண்ட போர்த்துக்கேயர் தமது கத்தோலிக்க மதத்தை எண்டுப் பரபுவான் வேண்டிக் கல்விச்சாலைகளை முதலில் நிறுவினர். நான்கு தொகுதிகளாக இங்கு வந்த கத்தோலிக்க குருமார் தேசீய மொழிகளைக் கற்று, அம்மொழிகளைப் பெரும்பாலான மக்கள் கற்கக்கூடிய வசதிகளை உண்டாக்கினர். பின் வந்த ஒல்லாந்த அரசினரோ கல்வி விருத்திக்காகச் சிறந்த முயற்சிகள் செய்தனர். தம்மதக்

கலாசாலைகளிலேயே பிராஜைகள் யாவரும் தம் பிள்ளைகளைப் படிக்கவிட வேண்டும் என்று கட்டாய விதியை விதித்தனர். இதனால் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் அரசினர் பாடசாலைகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் பதினெண்ணாயிரம் பிள்ளைகள் படித்தனர் என்று அரசினர் அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. ஆசிரியரைப் பயிற்றுத்தஞ்சூருப்பாணத்தில் ஒரு செமினாரியையும், கொழும்பில் ஒருயர்தாக்க கலாசாலையையும் நிறுவினர்.

கொழும்பிலே வாழ்ந்துவந்த சிறந்ததொரு தமிழ்க் குடும்பத்தில் ஆயிரத்து எழுநூற்று இருபத்து மூன்றாமாண்டு பிறந்து அங்குள்ள உயர்தரக் கலாசாலையிற் கல்விகற்று விளங்கிய மேமல்லோ என்பவரை யாழ்ப்பாணத்தில் குரு ஊழியம், நடாத்துமாறு ஒல்லாந்த அரசினர் நியமித்தனர். இவர், தமிழ்மொழியிற் புலமை வாய்ந்தவர். போர்த்துக்கேயம், ஒல்லாந்தம், எபிரேயம், கிரேக்கு, இலத்தீன் முதலிய மொழிகளிலும் நன்கு தேர்ந்தவர். இவரே வேதாகமத்தின் புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் முதன்முதலில் மொழி பெயர்த்தவர். கத்தோலிக்க சமயத்துக்கு மாறாக இவர் செய்த 'சத்தியத்தின் ஜெயம்' என்னும் நூலை அரசினர் கொழும்பில் அச்சிடுவித்துப் பரப்பினர். இவர் செய்ததாகக் கூறப்படும் 'உவமைப் பாட்டுகள்' மிகச் சிறந்தவை. (அவைகளை அமெரிக்க மிஷனரிமார் மானிப்பாயல் தாம் வெளியிட்ட நிகண்டு நூலிற் சேர்த்து வெளியிட்டனர்.) இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் குரு ஊழியர்கள் செய்து ஆயிரத்து எழுநூற்றுத் தொண்ணுராம் ஆண்டு இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தனர். ஏறக்குறைய இதே காலத்திலேயே வீரமாழுனிவர் தென்னிந்தியாவில் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்து வந்தனர்.

அக்கால அரசினர் 'டி மெல்லோ, என்னும் போதகர்மூலம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஐந்து தமிழ் வாலிபரைத் தெரிந்து ஒல்லாந்து தேசத்திற்கு உயர்தரக் கல்வி கற்றுவருமாறு அனுப்பினர். அவர்களுள், இறந்தவர்கள் ஒழிந்த மூவரும் மூன்றாண்டுகளாகப் பலதிறக் கலைகளையும் நன்கு கற்றுத்தேறிப் பெரும் பட்டங்களும் பெற்று யாழ்ப்பாணம் திரும்பி வந்தனர். அவர்களுள் 'தொன்பிலிப்பு இலங்கைக் கோன் முதலியார்', 'ஒந்தாச்சி' என்பவர் இருவர்.

ஒல்லாந்த அரசாட்சிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற் குடியேறிய கடவுள்பற்று வாய்ந்த சில ஒல்லாந்த கிறிஸ்தவக் குடும்பத்தினர் ஆங்கில அரசினர்க்குக் கீழமைந்து யாழ்ப்பாணத்தில் வாழும் வாய்ப்புப் பெற்றனர். அவர்களுக்கும் ஆங்கில உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் போதிக்குங் குருவாகத் தஞ்சாவூரில் ஆயிரத்து எழுநூற்று எழுபத்தொராம் ஆண்டு பிறந்த கிறிஸ்தியின் தாவீது ஆயிரத்து எண்ணுறை ஹராராம் ஆண்டில் நியமிக்கப்பட்டனர். இவர் பற்றிச் சுருங்கக் கூறுதல் முறைமை யாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதல் ஆங்கிலக் கல்வி கற்பிப்பதற்குத் தொடங்கியவர் இவரே. கண்டிக்குழியில் ஓராங்கில பாடசாலை இவரால் நிறுவி நடாத்தப்பெற்றது. அப் பாடசாலையிற் கல்வி கற்ற 'மத்தேயு பிலிப்பு' என்பவரே 1816 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவிலிருந்து முதன் முதல் யாழ்ப்பாணம் வந்த மிஷனரிமார் ஜவருள் ஒருவராய் 'மெயிக்ஸ்' பாதிரியாருக்குத் தமிழ்க் கல்வி கற்பிப்பதற்கு உதவினர். அடுத்த ஆண்டில் பண்டத்தரிப்பில் அமெரிக்க மிஷனரிமாரால் ஆண்களுக்கென ஸ்தாபிக்கப்பெற்ற விடுதிப் பாடசாலையில் இவராசிரியரானார். 1818ஆம் ஆம் ஆண்டில் 'சேட்ச்' மிஷனரிச் சங்கத்தாரால்

யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட கனம் நைற் ஜையரவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிப்பதற்கும் அவரது ஊழியத்திலுதவி செய்வதற்குமாக அமெரிக்க மிஷனரியாகிய கனம் 'ஸ்போல்டிங்' பாதிரியாரவர்கள் மேற்குறித்த 'மத்தேயு பிலிப்' பவர்களை நல்லாருக் கணுப்பினர். இவரே தென் இந்தியாவில் புகழ்பெற்ற 'சௌவாச சாஸ்திரியா' ரவர்களின் ஆசிரியரான 'ஜே. எம். ஹென்ஸ்மன்' அவர்களின் தாய்வழிப் பாட்டனார்.

குறித்த கிறிஸ்தியன் 'தாவீது' பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிற் பிறந்தவராயினும் சனசமூகத்தில் பெண்கள் பெறவேண்டிய இடத்தைக் குறித்துத் தகுந்த கொள்கை உடையவரா யிருந்தனரென அறியக் கிடக்கின்றது. "ஆறு ஆண்கள் குணப்படுவதிலும் பார்க்க, ஒரு பெண் குணப்படுதல் சிறப்பு வாய்ந்தது" என்று அவர் மிஷனரியின் செய்வோருக்குச் சொல்வதுண்டென அக்காலத்தவர் கூறியுள்ளார். இக் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே எதிர்ப்புகள் எத்தனையோ இருந்தபோதிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்த அமெரிக்க மிஷனரிமார் விடாப் பிடியாகவிருந்து பெண்களுக்குக் கல்வியூட்டத் தொடங்கினர்.

"எழுத்தறிவித்தவன் இறைவ னாவன்" என்ற முதுமொழிக்கேற்ப வேற்று நாட்சிலிருந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டு தொடங்கி இந் நூற்றாண்டு வரையும் வெவ்வேறு நோக்கத்தோடு இங்கு வந்துள்ளோர் இங்குள்ள எழுத்தறியா தோர்க்கு எழுத்தறிவித்து இறைவராயினர் எனக் கூறல் மிகையாகாது. போர்த்துக்கேயர் எண்டு வருவதற்கு முன் இந் நாட்சிலிருந்த தமிழர் எழுத்தறியா திருந்தனரா என்றாராயும்போது மிகச் சிறு தொகையினரே

கல்வி கற்றிருக்க வேண்டுமென அறியக் கிடக்கின்றது. அவருள்ளும் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார், பரராசுகேகரன், செகராசுகேரன், அரசுகேசரி முதலியோரே கற்றுத்தேர்ந்த புலவர்களாயிருந்ததோடமையாது பாவலர்களாயும் மிருந்துள்ளனர்.

இலங்கையில் தமிழ்க் கல்விநிலை இவ்வாறிருக்கையில், ஆஞ்சை ஒல்லாந்தர் கைகடந்து ஆங்கிலேயர் கைப்பட்டதும், ஆங்கிலேயர் ஒல்லாந்தர் கையாண்ட முறையைப் பின்பற்றி முதலில் இடையிடையே கல்விச்சாலைகளை நிறுவித் தம்பொறுப்பில் நடாத்திவந்தனர். 1801 ஆம் ஆண்டு இலங்கை முழுவதிலும் 170 கல்விச்சாலைகள் (யாழ்ப்பாணத்தில் 47) அரசினர் பொறுப்பில் நடைபெற்றன. யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற கல்விச்சாலைகள் மேற்குறித்த கனம் கிறிஸ்தியன் 'தாவீது'ப் போதகரின் கண்காணிப்பிலிருந்தன. 1805 ஆம் ஆண்டு 'சேர் தொமஸ் மேயிற்லண்ட்' தேசாதிபதி பணக்குறைவு காரணமாக எல்லாக் கலாசாலைகளையும் நிறுத்திவிட்டனர்.

அரசினர் கல்வி விஷயத்தைக் கைவிடவே, கிறிஸ்து மதத்தை இங்கு பரப்ப வந்த வெவ்வேறு தொகுதியான மிஷனரிமார் அத்தொண்டைத் தம் பொறுப்பாக ஏற்றுக் கொட்டுவந்தனர். ஆங்கிலேய அரசினர் சமய இட்டங் கொடுத்தமையின், ஒல்லாந்தர் கால அடங்கியிருந்த உரோமன் கத்தோலிக்க சபையார் முற்பட்டுத் தமக்குரிய கல்விச்சாலைகளை நிறுவினர். 'பிரெஸ்பிரீனியன்' யாரும் அவ்வாறே செய்தனர். 1812 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைவந்த 'ப்ரிஸ்ற்' மிஷனும் அடுத்த பதினாலில் வந்த 'உவெஸ்லியன்' மிஷனும் பதினாறில் வந்த 'அமெரிக்கன்' மிஷனும், பதினெட்டில் வந்த 'சேட்ச்' மிஷனும் தத்தமக்குரிய கல்விச்சாலைகளை நிறுவின.

இவற்றுள் ஈற்றிலுள்ள மூன்றுமே தமிழ்க் கல்வியை விசேஷமாகப் பரப்பின. அமெரிக்கன் மிஷனே மக்கள் என்றும் மறக்கமுடியாத தொண்டை ஆற்றிவந்தது.

1818 ஆம் ஆண்டில் உவெஸ்லியன் மிஷன் வண்ணார்பண்ணை, நாவற்குழி, புத்தூரென்னும் இடங்களில் மூன்று தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நிறுவியது. அடுத்த ஆண்டில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற் பதினெண்ணும் வேற்றிரண்டுமாக மொத்தம் பதின்மூன்று பாடசாலைகள் 650 பிள்ளைகளுடன் தோன்றின. 1824 ஆம் ஆண்டில் எல்லாமாக இருபத்தொரு கல்விச்சாலைகள் நிறுவப்பெற்றன. இவைகளை நிறுவியது மன்றி, 1826 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி 1851 ஆம் ஆண்டு வரையிலும் 'பீற்றர் பேர்சிவல்' என்னும் மிஷனரியைத் தந்து தமிழ்க் கல்வி முதலியன தழைத்தோங்கப் பேருதவியும் புரிந்தது.

உவெஸ்லியன் மிஷனரிமாருள் தமிழ்றிவில் 'பேர்சிவல்' பாதிரியார்க்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இதுவரையிலிருந்த தில்லை. தமிழரை நடைக்குத் தந்தையெனக் கூறத்தக்கவரும் தமிழ் வழங்குந் தாய்நாடாம் இந்தியாவிலும் பேர்ப்படைத்தவருமாய 'ஆ ரு கநா வல்' ரவர்களுடன் கிறிஸ்தவ வேதாகமத்தைச் சிறந்த தெளிவான தமிழ்நடையில் இப்பாதிரியார் மொழிபெயர்த் துள்ளார். அன்றியும், 'மெதடிஸ்த வினாவிடை', 'ஆராதனை ஒழுங்கு' முதலியவற்றையும் தமிழில் எழுதிக் கிறிஸ்தவர்களுக் குதவினர். பொதுவாகத் தமிழ் ரெல்லாருக்கு முதவான் வேண்டு 'ஆங்கில - தமிழ்கராதி' யொன்றியற்றியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்திற் சைவ சமயந் தமிழாதியவற்றின் மேம்பாட்டிற்கு விடா

முயற்சியுடன் ஊனுறக்கமின்றி, அஞ்சா நெஞ்கடையரா யுழைத்தவர் அரும்பெறல் அமுதாம் ஆறுமுக நாவல ரொருவரே. அவரிப்பணியைச் செவ்வனே புரிவதற்கு, மத்திய கல்லூரியிலவர் கற்ற கல்வியும் 'பேர்சிவலைய'ரூடன் அவர் பெற்ற நெருங்கிய நட்புமே பெரிதுமவர்க்குப் பயன்பட்டன.

1836 - ஆம் ஆண்டில் ஸண்டனிலிருந்த தாய்ச் சங்கத்துக்குக் குறித்த பாதிரியார் அவர்கள் எழுதிய கடிதம் கல்வியைச் - சிறப்பாகத் தமிழ்க் கல்வியை எவ்வாறு மதித்தன ரென்பதை நன்கு விளக்குகிறது. இறைவன் தமக்களித்திருந்த ஊழியத்தை நிறைவேற்றற்கு அறியாமை யென்னுமிருளையகற்றி அறிவென்னு மொளியை மக்களுள்ளத்திற் பகுத்துவது இன்றியமையாத தென்பதை அவர் தெள்ளத் தெளிவாயறிந்திருந்தனர். அதனாலேயே அரசினரும் அமெரிக்க மிஷனரிமாருங்கல்விச்சாலைகள் பல நிறுவியபோது தமது மிஷன் பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர் தொகை குன்றுமென அறிந்திருந்தும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

இனி, 1818 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையை வந்தடைந்த சேட்ச் மிஷன் சங்கத்தார் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டை யாராய்வோம்: மற்றைய மிஷனரிமாரைப்போற் கல்விச்சாலைகளைத் திறந்ததுமன்றி, யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதல் அச்சியந்திரத்தைப் பயன்படுத்திய. பெருமை இவர்கட்கேயுரியது. குறித்த இயந்திரம் அமெரிக்க மிஷனரி மாருடைய சொத்தே யாயினும் சேட்ச் மிஷன் சங்கத்தாரே முதன்முதல் அதனைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். 1821 ஆம் ஆண்டில் 'கறைற்' என்னும் ஓரமெரிக்க பாதிரியாரை இயந்திரத்துடனும் அச்சுகளுடனும் அமெரிக்கச் சங்கம் இலங்கைக்

கனுப்பியது. அக் காலத்தில் இலங்கையை ஆண்ட தேசாதிபதி அமெரிக்க மிஷனரியார் அரசியல் விஷயத்தில் எதிர்ப்புகள் ஏற்படுத்தக்கூடுமெனக் காரணமின்றி எண்ணியமையினால், அச்சியந்திரங்கொண்டுவந்த 'கறைற்' என்பவர் ஆறு வாரத்திற்குள் இலங்கையை விட்டு நீங்க வேண்டும் என்னும் கட்டளையைப் பிறப்பித்தனர். 'கறைற்' என்பவர் இந்தியா செல்ல, அச்சியந்திரம் நல்லூரிலிருந்த கனம் 'நைற்' ஜயரவர்களிடம் அளிக்கப்பட்டது. அவ்வச்சியந்திரமே யாழ்ப்பாணத்தில் முதன் முதலில் நிறுவினாதாகும். அதில் அச்சேற்றிய முதனுல் 'முத்திவழி' என்பதே. 1834 ஆம் ஆண்டு வரையும் நல்லூரிலிருந்த அவ்வியந்திரம் 'சேர் றபேட் ஹோட்டன்' உத்தரவினால் திரும்பவும் அமெரிக்கன் மிஷனுக்குக் கொடுக்கப் பெற்றது.

அச்சுத் தொழிலைப் பார்ப்பதற்கென்று 'ஸ்ரோங்மைன்' ரும் அவர் மனைவியும் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்தனர். நாள்கு அச்சுக் கோப்பவருடன் தொடங்கிய அச்சுகம் ஆறு ஆண்டுகளுக்குள் எண்பத்தொரு வேலைக்காரருடன் தொழில் செய்யத் தொடங்கியது. இவ் அச்சுகம் சிறப்பாகக் கிறிஸ்தவ இலக்கியத்தை வெளியிடுவதற்காகப் பயன்படுமேனும், பொதுவாக யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ்க் கல்வி வளர்ந்தோங்குதற்குப் பெரிதும் உதவியது என்பதற்கு ஜயமேயில்லை. ஆண்டுவரையும் யாழ்ப்பாணத்தில் வேறு அச்சுகம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே அதுவரையும் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சேற்றிய வெளியீடுகள் இவ்வியந்திரத்தினாலேயே அச்சிடுவித்தனவாகும். வட்டுக்கோட்டையில் 1823 ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய 'செமினரி'க்கும் 1824 இல் உடுவிலில் தொடங்கிய பெண் பாடசாலைக்குமிரிய

பாடப்புத்தகங்களும், சூடாமணி, நிகண்டு போன்ற அகராதிகளும், ஆனெல்ட் சதாசிவமின்ஸை, கறல் விகவநாதபின்ஸை, நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பின்ஸை, உவையன் கதிரைவேற்பின்ஸை போன்ற செமினரியிலரங்கேறிய பாவலர்கள், புலவர்கள், எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூல்களாகிய சாதாரண இதிகாசம், வீச கணிதம், நியாயவிலக்கணம், சுப்பிரதீபம் முதலிய நூல்களும், பிறவும், கிறீன் வைத்தியரும் அவர்மாணவரும் எழுதிய வைத்திய நூல்களும் எல்லாம் குறித்த அச்சகத்து வெளியீடுகளே. இவற்றைவிட, செமினரியிலும் உடுவிறபாடசாலையிலும் இலக்கிய பாடமாக வைத்திருந்த நெடதம், பாரதம், இராமாயணம், கூர்மபுராணம், தத்துவக் கட்டளை முதலிய நூல்கள் பலவும், இன்றேற் சிலவாகிலும் இவ்வச்சகத்து அச்சேறியிருக்கக்கூடும். அமெரிக்க மிஷன் அச்சகத்தில் 1821 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி இற்றையவரையும் வெளிவந்த நூல்களைக் கணக்கிட்டுச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்போமாயின் அத் தொண்டொன்றே எம்மவர் உள்ளங்களைச் செய்ந்நன்றியால் நிரப்புவதற்குப் போதிய காரணமாகும்.

அமெரிக்க மிஷனரிமார் இலங்கைக்கு வந்ததனால் இங்குள்ள தமிழர், அவர்களால வரைக்கப்பட்ட அச்சகம் ஓன்றினால் மட்டும், நன்மை யடைந்தனரா? வேறு துறைகளைக் குறித்து ஆராய்வதற்கு முன், குறித்த அச்சகத்தினால் இலங்கைத் தமிழர் மாத்திரமன்றித் தென்னிந்தியாவிலுள்ள தமிழரும் அடைந்த பெரிய நன்மை யாதெனில் செய்தித் தாள்கள் வெளியீடாகும். 1841 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்கமிஷன் 'உதயதாரகை' யெனும் செய்தித் தாளை வட்டுக்கோட்டையிற் ரொடங்கிபோது இலங்கை முழுவதிலும் 'சிலோன் ஒப்சேவர்' எனும் ஒரேயொரு

செய்தித் தாளே நடந்துகொண்டு வந்தது. இது ஆங்கிலத்தில் நடக்க உதயதாரகை'போ ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நடந்துவந்தது. இச் செய்தித் தாளைத் தொடங்கினவருள் ஒருவராகிய 'பூர் ஜெயர்', "நாகரிகம் படைத்த மக்கள் அறிவைப் பெருக்குங் கருவிகளுள் மேம்பாடுள்ளது புதினப் பத்திரிகை" எனக் கூறியுள்ளார். அதன் நோக்கம் முதலாம் பிரதியிலேயே பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது: 'உதயதாரகைப் பத்திரிகை கற்கை, சாத்திரம், பொதுவான கல்வி, பயிர்ச் செய்கை, அரசாட்சி, மார்க்கம் முதலான வைகளைப் பற்றியும், பிரதான புதினச் சங்கதிகளைப் பற்றியும் அச்சடிக்கப்படும்'. இப்பத்திரிகையைத் தொடங்குதற்குத் தூண்டுதலாயிருந்தது மிஷனரிமாராயினும், அன்று தொடங்கி இன்று வரையும் பெரும்பாலும் எம்மவரே பத்திரிகையை நடாத்தி வந்திருக்கின்றனர். வெளியீடு தொடங்கிய போது இதழாசிரியராயிருந்தோர் ஹென்றி மாட்டின் அவர்களும் செத் பேசனவர்களுமாம். இவ்விருவருஞ் செமினரியில் படித்தரங்கேறியவர்கள். இவர்களுள் முன்னையரின் ஞாபகமாகவே "மாட்டின் ரோட்" எனும் வீதி அவர் காலத்திலோ அவருக்குப் பின்போதிருக்கப்பட்டுள்ளது. பேசன் என்பவரே தம் வாழ்க்கையின் பிற் பகுதியில் பல்லாண்டாகச் சண்டிருப்பாய் உடையாராக விளங்கினர்.

பழைய 'உதய தாரகை'ப் பத்திரிகைப் பிரதிகளை ஆராயும்போது, அதுமூலமாக இலங்கைத் தமிழர் மட்டுமன்றித் தென்னிந்தியத் தமிழரும் பெரும்பயனடைந்தன ரென்பதற் கையமேயில்லை. அக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து புலவராய் 'வேதகிரி முதலியார்' போன்றவர்களும் கட்டுரைகள் அளித்தனர். தமிழ் வழங்கும் இந்தியாவிற் காலத்துக்குக் காலந் தோன்றிய சூரியநாராயண

சாஸ்திரியார் முதலிய புலவர் பாவலருடைய செய்திகளை ஸ்லாம் பத்திரிகைகளும் மற்றிக்கப்பட்டன.

தமிழரைநடை வளர்வதற்கு 'தாரகை' சிறந்ததொரு கருவியாயிருந்தது. ஆறுமுக நாவலர் போன்ற சைவர்கட்கும், கறல் விசுவநாதபிள்ளை போன்ற கிறிஸ்தவர்கட்கு யிடையில் சமய முதலிய விஷயங்களைக் குறித்து வாக்குவாதங்கள் நடந்ததன் விளைவாக உரை நடை தமிழில் தெளிவடைந்து சிறப்புற்றது. உதய தாரகையைவிட, ஆங்கிலத்திலுள்ள 'Children's News paper' போன்றதொரு பத்திரிகையும், 'பாலியர் நேசன்' என்ற பெயருடன் 1859 ஆம் ஆண்டில் வெளிவரத் தொடங்கியது. ஆங்கிலத்திலுந் தமிழிலும் 'கத்தோலிக்க பாதுகாவலன்' என்ற செய்தித் தாள் 1879 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்தது.

வைத்தியத்துறையில் கிறீன் வைத்தியர் முயற்சியினால் தமிழில் வெளிவந்த நூல்களோ பல. அக் காலத்தில் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய கண்டங்களில் வெளிவந்திருந்த வைத்திய நூல்களிற் சிறந்தவற்றைத் தெரிந்தெடுத்துத் தாம் மொழிபெயர்த்துமன்றி, தமது மாணவராய் 'உவில்லியம் போல்', 'யோசவா டான்வோத்' முதலியவர்கள் மூலமாகவும் மொழி பெயர்ப்பித்தார். இம் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சி தொடங்குதற்கு முன் 'வைத்தியச் சொற்களுஞ் சொற்றொடர்களும்' என்னுந் தலைப்பின் கீழ் ஆங்கில வைத்தியச் சொற்களைத் தமிழ்ப்படுத்தி எத்தனையோ புதுச் சொற்களை ஆக்கியமைத்தனர். கிறீன் வைத்தியரும் அவர் மாணவர்களும் மொழிபெயர்த்த நூல்கள் எல்லாமாக நாலாயிரம் பக்கம் அடங்கியுள்ளன.

நல்லூரிலிருந்த கனம் நெற் பாதிரியார் தமிழைப் படிக்கத் தொடங்கும்போதே தமிழிலே தகுந்ததோர் அகராதி யின்மையை உணர்ந்து, அவ்வாறானதோர் அகராதி செய்வதற்குத் தேவையான குறிப்புகளை யெடுக்கத் தொடங்கினர். எனினும், அவரவ் வகராதியை நிறைவாக்குவதற்கு ஏதோ காரணத்தினால் வசதி வரவில்லை. அக் குறிப்புகளை யெடுத்தே 'உவின்சிலோ' பாதிரியார் மிகவும் பெரிய பேர்காராதி இயற்றினர். அவ் வகராதியைக் கோத்து நிறைவாக்குவதால் செமினரியிற் கல்வி கற்று அரங்கேறி அங்கேயே ஆசிரியராயிருந்த கறல் விசுவநாதபிள்ளை அவர்களும், நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களும் அவருக்குப் பெரிதும் உதவியாயிருந்தனர்.

இவர்களுட் பின்னையவர் பேர்சிவல் பாதிரியார் கோத்த அகராதி வேலையிலும் பேருதவி புரிந்துள்ளார். அதுமட்டுமன்று, இவர் தாமாகவே ஆங்கில - தமிழ் அகராதி யொன்று எழுதினார். தமிழர் அதனை நெடுங்காலம் பயன்படுத்துவதற்கு இறைவன் திருவருள் இல்லாததனால், அது வழக்கழிந் தொழிந்துபோனது. அது அச்சிலிருக்கும் போது அதனைக் கற்றறிந்தோர், தற்காலத்தில் ஆங்கிலத்திலுள்ள விஞ்ஞான சாத்திரச் சொற்களுக்கும் சொற்றொடர் களுக்கும் அவர் கொடுக்கும் யுத்தியும் சுதந்திர யூகமும் நிறைந்த வரை விலக்கனங்கள் கருத்துக்கள் முதலிய வற்றிற்காகப் பெரிதும் மெச்சிக் கூறியுள்ளனர்.

இத் தொடர்பிலே மிஷனரிமார்களைத்த கல்விச்சாலைகளிற் கல்வி பயின்று அவர்கள் பலருடன் நெருங்கிப் பழகியதன் பயனாகத் தமிழ்ப் பெருந்துகையினர் இருவர் வெளியிட்ட அகராதிகள் இன்னுமிரண்டுள். காலஞ் சென்ற கனம் 'உவெல்ச்' போதகரவர்களின்

மனைவியாருக்குத் தந்தைவழிப் பாட்டனாராகிய உடுவிற் 'சந்திரசேகர பண்டிதர்வர்கள் எழுதியதும், சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நீதவானா யிருந்தவரும் 'உவைமன்றோட்' என்ற வீதிக்குப் பேரளிப்பதற்குக் காரணராயிருந்த வருமாய உவைமன் கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள் கோத்ததுமே இவ் விரண்டுமாம். இவர் கனம் 'ஸ்போல்டிங்' பண்டிதருடனும், கனம் நைநற் அவர்களுடனும் பல மொழி பெயர்ப்புகள் செய்வதிற் சம்பந்தப் பட்டிருந்தனர். நைநற் பாதிரியார் செய்ய முயன்ற தமிழ் - ஆங்கில அகராதி ஆக்குவதற்கு உதவி செய்தவர்களுள் இவருமொருவரே.

வட்டுக்கோட்டை செமினாரியிற் கல்வி கற்றார்கேறிய பலர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் தமிழ் மொழி, தமிழ்க் கல்வி, தமிழிலக்கியம் முதலியன மேம்படுத்தற்குரிய நூல்கள் பல துறைகளிலும் எழுதினர். குமாரகுலசிங்க முதலியார் எழுதிய 'பதிவிரதா விலாசம்', ஜென்றி மாட்டின் எழுதிய 'எஸ்தர் விலாச' மும். ஆனல்ட் சதாசிவம்பிள்ளையவர்க ளாக்கிய 'இல்லற நொண்டி', 'பாவலர் சரித்திர தீபகம்', 'சாதாரண இதிகாசம்', 'பஞ்சரத்தின மாலை', சுகமரண பீஷ்டம்', முதலியனவும் நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளைதொகுத்ததும் ஆக்கியதுமாகிய 'இலக்கிய சங்கிரகம்', 'நியாய விலக்கணம்', 'தமிழ் வியாகரணம்', பாடசாலைக் கணிதம், என்பவைகளும், கறல் விகவநாதபிள்ளைசெய்த 'பஞ்சாங்கம்', 'சுப்பிர தீபம்', 'வீச கணிதம்' முதலியனவும் அந் நூல்களுட் சில. சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை யவர்கள் பதிப்பித்த தொல்காப்பியம் (சொல்லதிகாரமும், பொருள்திகாரமும்), கலித்தொகை,

வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம் என்னும் நூல்களின் பதிப்புகளும் வட்டுக்கோட்டை செமினாரியில் அவர் கற்ற கல்வியின் சிறப்புக்குச் சான்று பகரும். மேற்குறித்த நூல்கள், நூற்பதிப்புகளொவ்வொன்றும் மாராய்ந்து பார்ப்பின், வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரக் கல்லூரிக்கும் அதனைத் தொடங்கி நடாத்திய, மின்னரிமாருக்கும் தமிழ்நாடு முழுவதும் எத்துணைக் கடப்பாடுள்ளது என்பதை உற்றுணரலாம். மேற்குறித்தவரும் பிறரும் தாங்கள் நூல்களையுதியது மாத்திரமன்று, 'யாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்றுணர்ந்து பலருக்குத் தம் கல்வியைப் பரப்பி அவர்களையும் நூலாசிரியராக்கினர்.

இச் சாஸ்திரக் கல்லூரியில் அரங்கேறிப் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களுள் ஒருவராகிய 'நெவின்ஸ் சிதம்பரப்பிள்ளை' அவர்கள் 1887 ஆம் ஆண்டில் 'Native Town High School' என்னும் பெயரளித்து வண்ணனார்பண்ணையில் தொடங்கிய கலாசாலையே இன்று யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி என்னும் பெயருடன் நடைபெறுகின்றது.

சங்க காலத்திலும் அதற்குச் சிறிது பின்பும் பெண்கல்வி தமிழ் நாட்டில் விருத்தியடைந்த போதிலும், பத்தாம் நூற்றாண்டின் பின் தேசத்தில் பெண்கள் கற்பது முறையன்று என்றதொரு கொள்கையுண்டானது. அதனாலே பத்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு மிடையில் பெண்கல்வி இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் மிகவுங்குன்றியது. பெண்கல்வியளவில் இலங்கைத் தமிழர் இருந்த நிலையை உணர்ந்த 'பூர் பண்டிதர்' முதலியவர்கள் முன்குறிப்பிட்டது போல், பல் வேறான எதிர்ப்புகளிருந்த

போதிலும் தேசத்துப் பெண்கள் கற்றாலன்றித் தேசங்க் சீர்திருந்தாது என்னுமுண்மையைத் தாங்களாகவும், கிறிஸ்தியன்தாவீது முதலியவர்கள் மூலமாகவும் அறிந்துணர்ந்து உடுவிற் பெண்பாடசாலையைத் தொடங்கினர். படிக்கவிரும்பாத சிறு பிள்ளைகளுக்குப் பஸ்திரப்பட்ட கவர்ச்சி காட்டி அவர்களைப் படிக்கப் பண்ணுமாறுபோல, உடை, சீதனம், தமக்கேற்ற தலைவனைப் பெறுதல், ஆண் சேகோதரர்களைச் சாஸ்திரக் கல்லூரியிற் சேர்த்தல் முதலாய கவர்ச்சிகளைக் காட்டிப் பெற்றார் தம் பெண்மக்களை உடுவில் பெண்பாடசாலைக்கு அனுப்பப் பண்ணினர், இவ்வாறு தொடங்கிய பாடசாலையிற் கல்விகற் றரங்கேறிய பெண்கள் சிலர் இலங்கையிலும், வேறிடங்களிலும் கல்வியைப் பெண்களுக்குப் பரப்புவதற்குச் சிறந்த கருவிகளாயிருந்தனர். 'Carolise Chester' என்ற ஆங்கிலப் பெயரையுடைய யாழ்ப்பாண மகளிரொருவர் நல்லூரிற் பெண்கள் கல்வியைப் பரப்பத் தொடங்குதற்கு உதவியாயிருந்தனர். 'ஸ்போல்ட்சின் பண்டிதர்' ஏவுதலினால் இராமநாதபுரத்து வாழ்ந்த ஓர் இளவரசியைக் கற்பிப்பதற்கு உடுவிற் பாடசாலையிற் கற்ற 'Anne Mana' என்னுமொரு பெண் அனுப்பப்பட்டனர். 1828 ஆம் ஆண்டில் உடுவிற் பெண்பாடசாலையிற் கல்வி கற்ற 'Hamet Newell Ambrose' என்னும் பெண் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்தில் ஒரு பெண்பாடசாலையைத் தொடங்கினர். இவ்வாறு பெண்கள்வி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இலங்கையிற் பரவிக்கொண்டு வந்தது. இக் காலத்திலே தான் குளத்தூர் வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் பெண்கள்வியின் காத்திரத்தையுஞ்

சிறப்பையும் 'பெண்கல்வி' யென்னும் நூலிலுணரக் கூறினர்.

வட்டுக்கோட்டைச் சாஸ்திரக் கல்லூரிக்குத் தலைவராகப் பத்தே பத்தாண்டுகள் உழைத்த 'Horsington' பண்டிதர் அத்தனை ஆண்டுக்குள் இதற்குமுன் கூறியவர் செய்யாததொரு தொண்டைச் செய்தனர். அவர் தமிழூ வரையறக் கற்றது மட்டுமன்று யாழ்ப்பாணத்தில் இக்காலத்திற் சிறந்தோங்கிய சமயமாய சைவசமயத்தையும், சைவசித்தாந்தக் கொள்கைகளையும் ஆராய்த் தொடங்கினர். இதற்குதவியாகக் கல்லூரியிற் கந்தபுராணத்தை இலக்கிய பாடத்திற்காக வைத்தனர். அவ்வாறு முதன்முதல் வைத்தபோது சைவர் பலர் எதிர்த்தனர். அதனை அவர் கவனியாது கற்பித்ததனாலிரண்டு பயன்கள் விளைந்தன. முதலாவதாக, கல்லூரியிற் கல்விகற்று நீங்கிய சைவ மாணவர் தமது சமயத்தை யறிந்தனர். கிறிஸ்தவ மாணவர் தமது மதத்திற்குஞ் சைவமதத்திற்முள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை களை யறிந்தனர். இரண்டாவதாக, பண்டிதரவர்கள் கந்தபுராணத்தைக் கற்பதிற் கொண்ட சுவையினாற் சைவசித்தாந்த நூல்களையாராய்ந்து 'தத்துவக் கட்டளை', 'சிவஞானபோதம்', 'சிவப்பிரகாசம்', ஆகிய நூல்களைப் போதிய குறிப்புடன் 1854 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலத்தில் முதன்முதல் மொழிபெயர்த்தனர். இம் மொழி பெயர்ப்பே நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள் பலவாண்டு களுக்குப்பின் சிவஞானபோதத்துக்குச் செய்த மொழி பெயர்ப்புக்கு உதவியாயிருந்தது.

இக் கட்டுரையை எழுத்த தொடங்கும்போது இத்துணையெல்லாங்

கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டுபுரிந்துள்ளாரென்னு முணர்ச்சி அடியேனுக்குச் சிறிதளவேனு மிருக்கவில்லை. காற்றினாற் சூழப்பட்டுக் காற்றையே உண்டு வாழும் மக்களாகிய நாம் காற்றில்லா விடின் வாழுமாட்டோ மென்பதை பெரிது

முணர்வதில்லை. அவ்வாறே கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் தமிழ்க் கல்வி விஷயத்திற் செய்த தொண்டை நாம் எப்போதும் நன்றியணர்வுடன் நினைப்பதில்லை. காற்றன்று எமக்குமிரைத் தருவது. காற்றையும் மெம்மையும் படைத்த, எல்லாம் வல்ல இறைவனே உயிருக்கு ஊற்று. அதே

போலவே கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்ஸர், அவகளையும் மெம்மையுந் தம் பெரும் கருணையாற் படைத்து, எமக்கு அருமையாகத் தந்த தெய்வீக மொழியாகிய தமிழை வளர்ப்பதற்கு அவர்கள் கையிற் கொடுத்துச் சீர்திருத்தித் திரும்பவும் எங்கையி வதைத் தந்திருக்குங் கருணை வள்ளாகிய இறைவனே எம் மொழியை வளர்த்து இம் மேம்பட்ட நிலைக்குக் கொணர்ந்தனன். “அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி” எழுதிய இக்கட்டுரையை அவற்கே சமர்ப்பிக்கின்றேன். அவற்கே எல்லா மேன்மையுந் துதிய முண்டாவதாக.

நன்றி: சமுத்தில் வளர்ந்த தமிழ், வசந்தா பதிப்பகம்,

பிரத்தோணியர் ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழ் நாடகம்

பேராசிரியர்
அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் புது முறையில் நாடகங்கள், விலாசம், நாடகம், விஜயம், கூத்து, உபாக்கியானம், பள்ளு, குறம் முதலிய பல பெயர்களுடன் நாடகங்கள் தோன்றின. திண்டவனத்தில் 1852 இல் தோன்றிய இராமசாமி ராச, பாரிஸ்டர் பட்டம் பெற்றவராகலால் ஆங்கிலம், வடமொழி என்பவற்றில் நாடகங் எழுதியதுடன் 'பிரதாபச் சந்திர விலாசம்' என்ற தமிழ் நாடகம் ஒன்றையும் எழுதினார். அறிவில்லாமல் பணம் மட்டும் படைத்த தறுதலைகள் படிப்பினை பெறக் கூடிய இந்நாடகம் அந்நாளில் அரைகுறை ஆங்கிலங் கற்றுத் திரிந்த மைனர்களைப் பற்றி எழுந்தது. இதில் வரும் ஒரு பாடல் மிக்க கவை பயப்பதாகும்.

மைஷயர் பிரதரே! எங்கள் மதருக்குக் கூட்டுதல் நீலம் ஜிலாம் அவனும் தூங்க அறுத்துதுதை விற்று நானும் சைலில் ஓர் லேடியாகச் சட்காலில் ஏறிக்கொண்டே ஒண்டான ரோட்டின் மீதில் உல்லாசமாகப் போனேன்

சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயரின் இராம நாடகம், அசோமுகி நாடகம் என்பவை இலக்கிய வளத்துடன் இருப்பவை.

திருக்கச்சூர் நொண்டி நாடகம், பழனி நொண்டி நாடகம் என்பவை ஒரு கருத்தையே மையமாகக் கொண்டவை. இவற்றை அடுத்து சுமதி விலாசம், மார்க்கண்டேய விலாசம், அரிச்சந்திர விலாசம், பாரத விலாசம், சகுந்தலை விலாசம் முதலிய பல விலாசங்கள் தோன்றின. இவற்றில் பெரும்பாலானவை பழைய கதை தழுவியனவாகவே உள்ளன. இவற்றை அடுத்துத் தோன்றிய 'டம்பாச்சாரி விலாசம்' முதலிய நாடகங்கள் சமூகத்தில் காணப்படும் குறைபாடுகளை எடுத்துக் காட்டுவனவாகும்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை 'மனோன் மணியம்' என்ற அகவற்பா நாடகத்தை எழுதினார். இந்நாடகம் நடிப்பதற்கென்று எழுதப்பெற்றது என்று கூறுவதைக் காட்டிலும் படிப்பதற்கென்றே எழுதப் பெற்றது என்று கூறுவது நலம். பரிதிமாற்கலைஞர் (குரிய நாராயண சாஸ்திரிகள்) 'நாடகஇயல்' என்ற நாடக இலக்கண நூல் ஒன்றைச் சென்ற நூற்றாண்டில் ஆக்கித் தந்தார். வடமொழி நாடகம் ஆங்கில நாடகவியல் இவை இரண்டிலும் இருக்கும் சிறந்த பகுதிகளைத் திரட்டித் தமிழ் நாடகத்திற்கென்று ஆக்கித் தந்த இலக்கண நூலாகும். 'நாடக இயல்' ஆனால் பரிதிமாற்கலைஞர் இத்தகைய ஓர் இலக்கண நூலை ஆக்குங்காலத்திலேயே தமிழ் நாடகம் மீண்டும் ஒரு புதிய சகாப்தத்தில் புகுந்துவிட்டது. நொண்டி நாடகம், விலாசம் நாடகம், முதலிய பெயர்களில் புகுந்து நாடகம் சமுதாய அடிப்படையில் வளர்த்தொடங்கி விட்டது. அன்று வரை நடைபெற்றுவந்த புராண இதிகாச நாடகங்கள் மெள்ள மெள்ளத் தம் செல்வாக்கை இழந்துவிட்டன. புதிய

உத்திகளைக் கையாண்டு நாடகங்கள் வரத்தொடங்கின.

ஆயினும், பல்லாண்டு காலமாக மக்கள் மனத்தில் ஓர் இடம் பிடித்து வந்திருந்த புராண நாடகங்களும் அவ்வப்பொழுது தலைதூக்காமல் போகவில்லை. புராண நாடகங்கள் என்று கூறப்பெற்றும் அவற்றை எழுதுவார் கற்பனைத்திறனுக்கு ஏற்ப, இவை ஒவ்வொருவர் கையிலும் ஓரளவு மாற்றம் பெற்றன. ஒரே வள்ளி திருமணத்தை இருவேறு ஆசிரியர்கள் எழுதினால் இருவேறு வள்ளி திருமணங்களாகவே அவை அமையலாயின.

இந்தியாவில் மட்டுமன்றி இலங்கையிலும் பல நாடகங்கள் தோன்றியுள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தவரான ப. கந்தப்பிள்ளை (1766–1842) என்பார் திரு ஆறுமுகநாவலரின் தந்தையாவார். இவர் 'இராம விலாசம்' 'ரோது நாடகம்', 'கண்டி நாடகம்', 'சுந்திரகாச நாடகம்' முதலிய 21 நாடகங்களை இயற்றினார். ஏறத்தாழ இதே காலத்தில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த அநந்தபாரதி ஐயங்கார் 'பாகவத தசம ஸ்கந்த நாடகம்' 'திருவிடை மருதூர் நொண்டி நாடகம்' முதலிய நாடகங்களை இயற்றினார்.

அஷ்டாவதானம் சபாபதிப்பிள்ளை குறவஞ்சி முதலிய நூல்களை இயற்றினார். 1816–1895இல் வாழ்ந்த முத்துப்பிள்ளை, 'கழுகுமலைப் பள்ளு' என்ற நூலை இயற்றினார். பரிதிமாற்கலைஞர் 'நுபாவதி', 'மானவிஜயம்' என்ற நாடகங்களை இயற்றினார். திருச்சிராப்பள்ளி அப்பாவுப் பிள்ளை 'சித்திராங்கி விலாசம்' (1886), 'அரிச்சந்திர விலாசம்' (1890) என்பவற்றை

எழுதினார். சென்னையில் வாழ்ந்த இராமச்சந்திரக் கவிராயர் 'சகுந்தலை விலாசம்', 'தாருக விலாசம்', 'இராங்கன் சண்டை நாடகம்', 'மகாபாரதவிலாசம்' என்ற நாடக நூல்களை இயற்றினார். 1870 ஜூ அடுத்து வாழ்ந்த காசி விசுவநாத முதலியார் புகழ்பெற்ற 'டம்பாச்சாரி விலாசம்' 'பிரம்ம சமாஜ நாடகம்' என்பவற்றையாத்தார். இவற்றை அல்லாமல் 'சோதி நாடகம்', 'வீரகுமார நாடகம்', 'தேசிங்கு ராஜவிலாசம்', 'அவிபாதுஷா நாடகம்', 'தமயந்தி நாடகம்', 'குசலவ நாடகம்', 'திருநீலகண்டநாயனார் விலாசம்', 'வில்லிபாரதம்', 'மங்கலவல்லி விலாசம்', 'சயிந்தவ நாடகம்' முதலிய இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நாடகங்கள் 1864 முதல் 1900 க்குள் அச்சாகி இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. (19-ம் நூற்றாண்டில் தமிழ்லக்கியம், மயிலை. சௌ. வேங்கடசாமி, பக் - 189.)

இவற்றையடுத்துப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றி இந்நூற்றாண்டிலும் வாழ்ந்த தவத்திரு சங்கரதாஸ் கவாமிகள் நாடக உலகில் ஒரு புது யுகத்தை ஏற்படுத்தினார்.

கவாமிகள் 1867 ஆம் ஆண்டு தூத்துக்குடியில் தோன்றினார். வண்ணச்சரபம் பழனி தண்டபாணி கவாமிகளிடம் சங்கரதாசர் தமிழ்ப் பயின்றார் என்று கூறினாலே கவாமிகளுடைய சிறந்த தமிழ்ப் புலமைக்கு அளவு கூறிவிட்டதாகக் கொள்ளலாம். கவாமிகள் முதலில் ஒரு நாடகக் குழுவில் நாயுடு அவர்கள் நாடக சபையில் சூத்திரதாராகவும் நடத்துப் பழகினார். பிறகு துறவுக்கோலம் பூண்டபின்னர், புதுக்கோட்டை மகா வித்துவான் மான்புண்டியாபின்னை அவர்களிடம் இருந்துவந்ததாகவும் அறிகிறோம். கவாமிகள்

சிறந்த சந்தக் குழுப்புகள் பாட, தாளச்சக்கரவர்த்தியான மாண்புண்டியாபின்னை கஞ்சிரா வாசித்துக் களிப்படைந்தார் என்றால், கவாமிகள் சொற்கட்டுகள் எவ்வளவு தூல்லியமான அளவுடையவை என்பதை அறியலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நூற்றுக்கணக்கான நாடகங்கள் எழுதப் பெற்றிருப்பினும் அவற்றுள் ஒருசில போக எஞ்சியவை அனைத்தும் பழைய கதை தழுவியனவேயாகும். ஆதிநாராயணனார் என்பவர் 1896இல் வெளியிட்ட 'ஜனமனோல்லாசினி', திருச் செந்தூர் ஒளிமுத்து சுப்பிரமணியபின்னை எழுதிய 'மோஹனாங்கி விலாசம்' என்பவை புதுமை புனைந்தவையாகும். கிரேக்க நாடகமாகிய சொபாக்ஸீஸ், 'மங்கள வல்லி' என்ற பெயரில் நாராயணசாமிப்பின்னை என்பவராலும், ஷேக்ஸ்பியரின் 'சிம்பலின்' என்ற ஆங்கிலநாடகம் 'சரசாங்கி நாடகம்' என்ற பெயரில் சரசலோசனைச் செட்டியாராலும் தமிழாக்கஞ்செய்து வெளியிடப்பெற்றன. எனவே மொழி தமிழாக்கஞ்செய்கின்ற முயற்சியும் அற்றை நாளில் இருந்துவந்தது என அறிகின்றோம்.

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாடக சபைகள் பல தோன்றலாயின. இவற்றில் பல நாடகங்கள் எழுதி நடிக்கப்பெற்றன. 'குடந்தை வாணி விலாச சபை', 'திருச்சிராளிகரஞ்சனி சபை' முதலியன இவ்வாறு தோன்றியவையே. இந்நூற்றாண்டு நாடக வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறும் ஒரு சிலருள் பம்மல் சம்பந்த முதலியாரும் ஒருவர். ஆங்கில, வட மொழி நாடகங்கள் பலவற்றை மொழி பெயர்த்த சம்பந்த முதலியார் 'மனோகரா', 'சபாபதி', 'கல்தான் பேட்டை

சப்மாஜிஸ்திரேட்' முதலிய நாடகங்கள் பலவற்றை தாமே எழுதி நடித்தும் வந்தார். தொழில் முறை நாடகக் கம்பெனிகள் மட்டுமே செய்து வந்த பணியைச் சம்பந்தமுதலியார் மாற்றிப் பயில்முறை நாடகக் குழுக்களை ஏற்படுத்தினார். இந்த நூற்றாண்டில் தமிழ் நாடக உலகிற்குப் பம்மல் சம்பந்த முதலியார் செய்த தொண்டு அளவிடற்கிறது.

மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதல் துணை வேந்தராயிருந்து ஓய்வு பெற்ற டாக்டர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனாரின் தமையனார் சதாவதானம் கிருஷ்ணசாமிப்பாவலர் 'பாலமணோஹர சபா என்ற பெயரில் ஒரு நாடக சபையை உண்டாக்கி 'இராஜா பர்த்ருஹரி' 'கதரின் வெற்றி' முதலிய நாடகங்களை இயற்றி அவற்றில் தாமே நடித்தும் வந்தார். இதுவே தேசிய அடிப்படையில் எழுந்த முதல் சமூக நாடகமாகும். திரு.எ.ம். கந்தசாமிமுதலியார் ரங்க ராஜாவின் நாவல்களை நாடகமாக்கினார்.

கன்னையா கம்பெனியார், நவாப் ராஜமாணிக்கம் கம்பெனியார், திரு.ஷ.கே.எஸ். சகோதரர்கள், சேவாஸ்டேஜ் முதலிய மாபெரும் நிறுவனங்கள் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தோன்றித் தமிழ் நாடகத்தை வளர்த்தன. இந்த நிறுவனங்கள் பலப்பல புதிய உத்திகளைக் கையாண்டு புதுமுறையில் நாடகங்களை இயற்றி நடித்துக் காட்டின. திரு கன்னையா கம்பெனியார் அந்நாளில் ஒப்பற் ற காட்சி ஜோடனைகட்கு உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தனர்; இராஜமாணிக்கம் கம்பெனியார் கதைப் பகுதி இல்லாத நாடகங்களைக் கூட நடித்துக் காட்டிப் புகழ்பெற்றனர். டி.கே.எஸ். சகோதரர்கள் சிறந்த ஜோடனையோடு ஒப்பற் ற நடிப்பாற்றலுங் கொண்டு விளங்கினர். புதிய உத்திகளைச் சோதனை செய்வதற்கு அஞ்சாமல் புதுமுறை நாடகங்களை அரங்கேற்றிய பெருமை. சேவாஸ்டேஜாக்கு உண்டு.

நன்றி: தமிழ்நாடக வரலாறும் சங்கரதாஸ் சுவாமியும், கங்கை புத்தக நிலையம், 2002.

வினாக்கள்

இசையின்

வியார்காலம்

I

தக்ர தாகவினாத்யாஸ்தாவத்
பஹந்ருத்த கீதவாத்யா
கைசிகிப்ராயா: சதுர மதுர லலிதாங்கா
பின்யாச்ச
..... தகவினாஸ்ய ஸமுத்ரஸ்ய
ததா விந்தயஸ்ய சாந்தரே.¹
(நாட்டிய சாஸ்திரம் - பாதர்)

[தென்னிந்திய மக்கள், பற்பல நடனங்களிலும், வாய்ப்பாட்டிலும், வாத்ய ஸங்கீதத்திலும், விசேஷ ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள். அவர்களின் கலைகளில் அழகும், மதுரமும் முக்கிய அம்சங்களாக விளங்குகின்றன. இப்படி லலித கலைகள் உலாவும் நாடானது, வடக்கே விந்திய பர்வதத்தினாலும், மற்ற மூன்று திக்குகளில், ஸமுத்திரத்தினாலும் சூழப்பட்டுள்ளது.]

உலகைப் பொறுத்தவரையில் இந்திய இசைக்குத் தனித்த இயல்பு உண்டு. இராகத்தை அடிப்படையாகச் சொன்ன மைவதில் அதன் தனித்துவம் தங்கியுள்ளது. அதிற் காணப்படும் நுண்மையான சுருதிகள்,

க. நிருப்பன்

கமகங்கள் முதலான நூண்ணிய அம்சங்கள் மேலைத்தேய இசையில் காணமுடியாதவை. இத்தகையதான இந்திய இசை இலகுவாக இனங்காணத்தக்க இருவகைப்பட்ட இசை மரபுகளைத் தன்னுட் கொண்டுள்ளது. ஆயினும்,

“பண்ணைக்காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் ஒரே வகையான ஸங்கீதம்தான் பழக்கத்திலிருந்தது. வடதேசத்து (ஹிந்துஸ்தான்) ஸங்கீதம், தென்தேசத்து (கர்னாடக) ஸங்கீதம் என்னும் வித்தியாசம் சற்றேறக்குறைய அறுநாறு வருடங்களுக்கு முன்புதான் ஏற்பட்டது. பின்னர் இவைகள் தனித்தனியாக வளர்ச்சி பெற்று, ஆதி ஸங்கீதம் என்னும் நதியினின்றும் பிரிந்த இரண்டு கிளை நதிகளாக விளங்குகின்றன.”²

தென்னிந்திய - குறிப்பாக - தமிழ்நாட்டு இசையின் தொடக்கத்தை பாணர் மரபிலே கண்டு கொள்ளலாம் என்பர். சிலப்பதிகாரம் அக்காலத்திலே தென்னிந்திய இசை செவ்விய நிலை உற்றுவிட்டதை மிகத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன்னர் தோன்றியதான பரதரின் ‘நாட்டிய சாஸ்திரம்’ ஒரு நாட்டிய இலக்கண நூலாக இருந்த போதிலும் இசைபற்றியனவான பல அதிகாரங்களைத் தன்னுட் கொண்டுள்ளது. அது தென்னிந்தியாவில் தனித்துவமான செவ்வியற் கலைகள் சிலப்பதிகார காலத்துக்கு முன்பே நிலவியமையை நன்கு உறுதிப்படுத்துகிறது (கட்டுரைத் தொடக்கத் திலுள்ள கலோகத்தைக் காண்க).

தென்னிந்தியாவில் பத்திமார்க்கம் தோன்றிய காலம் முதற்கொண்டு அது இசையையே தனக்குரிய பிரதான

சாதனமாகக் கொண்டு வளர்ந்தது. நாயன்மார்க்களும் ஆழ்வார்களும் இசையோடு பாடுவதற்குரிய இலக்கியங்களை சாலித்தியங்களைப் பெருந்தொகையாகப் பாடியளித்தனர். பண் என்ற பெயரில் அக்காலத்திற் புகழுத்திலிருந்த, பல இராகங்களில் அவர்களது பாடல்கள் அமைந்து விளங்கின. அவை பிற்காலத்தில் தோன்றிய இசை உருப்படிகளினுக்கான அடிப்படைகள் பலவற்றைத் தம்முட் கொண்டு விளங்கின (உதாரணம் : - முத்திரை) நாயன்மார், ஆழ்வாராதியரின் இசை மரபினை அடியொற்றி பிற்காலத்தில் அருணகிரிநாதர் முதலானோர் தென்னிந்திய இசைமரபை வளர்த்தெடுத்தனர்.

இந்திய இசைத் துறையான துநடைமுறைப் பிரயோகத்தில் மாத்திரமன்றி ஆராய்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட விளக்க முறையிலும் வளர்ந்தே வந்துள்ளது. இசை தொடர்பான பல விளக்க நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவை இசைப் பயிற்சி உடையவர்களுக்குக்கூட விளங்கிக் கொள்வதற்கு அரியவை; இசையைக் கணித முறைப் படி ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டவை. பெரும்பாலானவை சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவை. ததிலம், பிரஹதேசி, சங்கீத மகரந்தம், சங்கீத ரத்னாகரம் சங்கீத சுதாகரம் என்பவை அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கவை. சிலப்பதிகார உரைகளால் தமிழில் எழுதப்பட்ட இசை இலக்கண நூல்கள் பல அறிய வருகின்றன. அகத்தியம், இசை நுணுக்கம், இந்திரகாளியம், தாளவகையோத்து முதலான அந்நூல்கள் இன்று காண்பதற்கில்லை.

இடைக்காலத்தில் தென்னிந்தியப் பிராந்தியங்களில் வாழ்ந்த குறிப்பிடத்தக்க சங்கீத விற்பனைகள் தென்னிந்திய இசையின்

வரலாற்றில் தடம் பதித்தவர்களாக விளங்குகிறார்கள். அவர்களுள் அன்னமாச்சார்யா (1424 – 1503), புந்தரதாஸர் (1480 – 1564) இருவரும் முக்கியமானவர்கள்.

அன்னமாச்சார்யா, பின்னயை இசையாளர்களால் ‘பதகவிதா – பிதாமஹ’ என்று போற்றப் பெற்றவர். புந்தாதாஸரும் அவரைத் தமது முன்னோடியாகப் போற்றுவார். தெலுங்கு மொழியிலே அமைந்த அவரது பக்திப்பாடல்களும் அவற்றின் அமைப்புப் பற்றி அவர் எழுதிய ‘சங்கீர்த்தன வகைணம்’ என்ற நூலும் தென்னிந்திய இசைமரபில் குறிப்பிடத்தக்க பணிகளாகக் கொள்ளப் படுகின்றன. புந்தாதாஸர் ‘கர்நாடக இசைப் பிதாமஹ’ என்று பின்னோராற் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டவர்; கன்னட மொழியிலே இசை உருப்படிகளைப் படைத்தவர். இவர்கள் இருவருக்கும் பின் குறிப்பிடத்தக்கவர் 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவரான ஷேந்திரக்ஞர் என்பவர். தக்காண த்திலுள்ள கோல் கொண்டாவிலிருந்து சோழநாட்டின் தஞ்சாவூர், பண்டியநாட்டு மதுரை வரையில் கர்நாடக இசை பரவுவதற்கும் தென்னிந்திய இசை என்ற ஒருமைப்பாடு நிலவுவதற்கும் காரணராயிருந்தவர் என்று போற்றப் பெறுபவர். ஏறக்குறைய இவர்காலத்திலேயே அருணகிரிநாதர் போன்றோர் தமிழில் அற்புதமான இசை உருப்படிகளை யாத்தனர்.

இப்படிப்பட்ட இசை வஸ்லுநர்களால் இசையும் இசைக்கான சாஹித்தியமும் படிப்படியாக வளர்ச்சி கண்டு வந்தன. கர்ணாடக இசையுலகில் இன்று புழக்கத்திலுள்ள இசையுருப்படிகள் கீர்த்தனை, கிருதி, கீதம், பதம் எனப் பலவாக வகைப்படுத்திப் பேசப்படுவன. அவற்றுட் பெரும்பாலன பல்லவி, அநுபல்லவி,

சரணம் என்ற மூன்று உறுப்புக்களைக் கொண்டவை. இத்தகைய முறைமை உண்மையில் 17 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே பூரணமான வகையில் அமைவற்று. அக்காலத்திலேயே தென்னிந்திய இசை இன்றுள்ள நிறைவான நிலையை எய்தியது. பெருந்தொகையான இசைவிற்பன்னர்கள் தோன்றி 18ஆம் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளைத் தென்னிந்திய இசையின் பொற்காலமாக ஆக்கினார்.

தென்னிந்திய இசைமரபில் மூழ்மூர்த்திகள் என்று போற்றப் பெறும் திஜாகராஜர் (1767–1847), சியாமா சாஸ்திரிகள் (1763–1827), முத்துஸ்வாமி தீசுவிதர் (1775–1835) ஆகிய மூவரும் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர்கள். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே தேவாரப் பாரம்பரியம் நன்கு நிலைபெற்ற திருவையாற்றை ஓட்டியதாகவே இவர்களது வாழ்விடம் அமைந்தது. தென்னிந்திய இசைமரபில் இவர்களது சாதனை மகத்தானது.

“இம் மூவரின் காலத்துக்கு முன் ஒரே வர்ன மெட்டில், பல ஸாஹித்யங்கள் இயற்றப்பட்டிருந்தன. ஆயிரக்கணக்கான உருப்படிகளை இயற்றிய தாளபாக்கம் அன்னமாச்சாரியார், புந்தரதாஸர், தேவாரகாரர்கள், அருணகிரிநாதர், ஷேந்திரஜ்ஞர் முதலிய மகான்களுடைய உருப்படிகளைப் பரிசீலனை செய்யுங்கால், ஒரே வர்னமெட்டில் பல ஸாஹித்யங்களை இயற்றியுள்ளதைப் பார்க்கிறோம். இதில் வியப்பிற்கிடமேயில்லை. ஏனெனில் அந்தக் காலங்களிலிருந்த இராகங்கள் வெகு சொற்பம்தான். ஸங்கீத கவித்துவமும் வெகுவாக வளரவில்லை.

“இம் மூவர்கள்தான் முதன்முதலில், ஒவ்வொரு பாட்டும் தனித்தனி வர்ணமெட்டில் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்னும் நியதியைக் கைக்கொண்டார்கள். அதன் காரணமாக நாதரசனை என்பது வனரலாயிற்று, ராகங்களுடைய பூரண வடிவங்களும் பிரகாசிக்கலாயிற்று. பூர்வ ஸங்கீத கிரந்தங்களில் சூறப்படாத பல ராகங்களில் இவர்கள் கிருதிகளைச் செய்துள்ளார்கள். ராக புஷ்டியுடன் சூழிய இவர்களின் உருப்படிகள் மனதைக் கவரும்படியான வர்ண மெட்டுக்களில் அமைந்துள்ளன. கிருதி என்னும் உருப்படிக்கு இவர்களே மூல புருஷர்கள் ஆவார்கள்”³

மும் மூர்த்திகளுள் முதல்வரான தியாகராஜர் தனியே இசைக் கலைஞர் மாத்திரமல்ல. இந்திய இசைமரபின் அடிப்படையாய் அமைந்த பக்திமார்க்கத்தில் தலைசிறந்து நின்றவர். விளம்பரத்தை அறவே வெறுத்தவர். பல சமஸ்தானங்கள் இவரைத் தம்மோடு வைத்துக்கொள்ள விரும்பிய போதிலும் அந்த அழைப்புக்களை அறவே நிராகரித்தார். பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெருந்தொகையான பாடல்களைத் தன் தாய்மொழியான தெலுங்கிலே இயற்றினார். தாளத்தில் பல புதுமையையும் சங்கதிகளையும் கண்டு பிடித்த பெருமை தியாகராஜரையே சாரும். இன்றைக்கு இவரதுபாடல்கள் ஆயிரத்துக்குக் குறையாத எண்ணிக்கையில், ஸ்வரக் குறிப்போடு முழுமையாகக் கிடைக்கின்றன.

முத்துசாமி தீக்ஷிதர் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருதத்திலேயே உருப்படிகளை இயற்றினார். பக்திரசம் மிகுந்தவையாக இவை .

விளங்குகின்றன என்பது சமஸ்கிருத மொழிவாணருடைய கணிப்பு. இவருடைய பாடல்களில் இந்துஸ்தானி சங்கீதத்தின் சாயல் இருப்பதாகக் கூறுவர். சில காலம் இவர் வடிந்தியாவில் வாழ்ந்த காரணத்தால் அது நிகழ்ந்ததாகலாம். இசையாளர் என்பதிலும் பார்க்க இசைக் கோட்பாட்டாளர் என்ற வகையிலே முத்துசுவாமி தீக்ஷிதர் பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறார். ஸ்வரஜதி என்னும் பாடல் முறையை அறிமுகப்படுத்தி தாள நுட்பங்களை வெளிப்படுத்திய வகையில் சியாமா சாஸ்திரிகள் சிறப்பிடம் பெறுகிறார். ராக முத்திரைகளை அமைப்பதிலும் சாஸ்திரிகள் தனிமுத்தினா பதித்தார்.

சங்கீத மும்மூர்த்திகளாகப் போற்றப்பெறும் இவர்களுக்குச் சிறிது முற்பட காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களும் தமிழிலே உருப்படிகளை இயற்றியவர்களுமான முத்துத்தாண்டவர், அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர், மாரிமுத்தாப் புலவர், அருணாசலக் கவிராயர் ஆகிய நால்வரும் இவ்விடத்தில் நினைவு சூறப்பட வேண்டியவர்கள்.

முத்துத்தாண்டவர் கி.பி 16 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் வாழ்ந்தவராகக் கணிப்பிடப் பெறுகிறார். சிதம்பர சபாநாதர் மீது இவராற் பாடப்பெற்ற கீர்த்தனங்கள் மிகப் பிரபலமானவை. அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர், 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர் இவர் 2800 க்கு மேற்பட்ட கீர்த்தனைகளை தமிழில் இயற்றினார். கீர்த்தனைகளை அருணாசலக் கவிராயர் 1712 இல் பிறந்தவர். ‘இராம நாடகக் கீர்த்தனை’ இவரது புகழ்பெற்ற படைப்பு. 1787இல் இயற்கை எம்திய மாரிமுத்தாப்பின்னை, சிதம்பர சபாநாதர் மீது இவராற் பாடப்பட்ட நிந்தாஸ்துதிகள் தமிழிசை உலகில் வெகு பிரசித்தமானவை.

சங்கீத முழுமூர்த்திகள் வாழ்ந்த காலத்திற் பிறந்து அவர்கள் காலத்தின் பின்னரும் வாழ்ந்த கோபால கிருஷ்ணபாரதியார் (1811–1881) நெட்டிகப் பிரமச்சாரியாக வாழ்ந்து தன்னை இசைத்துறைக்கே அர்ப்பணித்தவர்; ‘நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனை’ என்ற புகழ் பெற்ற படைப்பின் ஆசிரியர் என்ற வகையில் நன்கு அறியப்பட்டவர். தமிழிலக்கிய உலகில் மகாகவி எனப் போற்றப் பெறும் சுப்பிரமணிய பாரதியின் பாடல்கள் சிலவற்றின் மெட்டுக்கு இவர்தம் கீர்த்தனைகள் அடிப்படையாக அமைந்தன. இந்துஸ்தானி இசைப் பயிற்சியும் வாய்க்கப்பெற்ற கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் தமது கீர்த்தனைகளில் கட்கா, லாவணி போன்ற அமைப்புக்களையும் உருவாக்கினார். கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரின் தனிக்கீர்த்தனங்களும் அவர் படைத்த நாடக கீர்த்தனங்கள் போன்று பாவ, ராக கலை யப்பனவே.

கனமார்க்கத்திற் சிறப்புற்று கனம் கிருஷ்ணையர் என்று பேர்பெற்ற இசைவல்லார், தமிழிலேயே கீர்த்தனங்களைப் படைத்தவர். கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் அவரிடம் இடையிடையே அப்பியாசித்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. தஞ்சை சரபோஜி அரண்மனையிலே கிருஷ்ணையர் கனம் கிருஷ்ணையர் என்று சிறப்புச் செய்யப்பட்டார்.

கர்ணாடக இசைக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர்களுள், திருவிதாங்கூர் சமாஸ்தான மன்னராக விளங்கிய ஸ்வாதி திருநாள் (1813 – 1846) குறிப்பிடத்தக்க மற்றொருவர். மிகச் சிறுவயதிலேயே உருப்படிகளைப் படைக்க ஆரம்பித்துவிட்ட ஸ்வாதி திருநாள் தான் வர்ணங்கள், பதவர்ணங்கள், கீர்த்தனைகள், கிருதிகள், ராகமாலிகைகள், தில்லானாக்கள்,

ஜாவளிகள் என்று பலதரப்பட்டனவும் இசைநலம் மிக்கனவுமாக அவற்றைப் படைத்தார். 1883 இல் மாஹா வைத்தியநாதையரால் 72 மேன இராகமாலிகை இயற்றப்பட்டமையும் பிற வகைணப் பிரபந்தங்கள் இயற்றப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கன.

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டவர் கரும் குறிப்பிடப்படாதவர் கருமாக 18 ஆம் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே வாழ்ந்து இசைத்துறையில் ஈடுபட்ட வித்துவான்கள் பலர். அவர்கள் படைத்த பக்திநலம் சொட்டும் இன்னிசை இலக்கியங்கள் அக்காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றன. இதன் விளைவாக இயற்றமிழ் புலவர்கள் கூட கீர்த்தனைகளைப் படைப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆறுமுக நாவலர், சி. வெ. தாமோதரம் பிள்ளை, மாழுரம் வேதநாயகம் பிள்ளை முதலானோர் அவ்வகையில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். ஆறுமுகநாவலர், கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரின் இசையை மெச்சி அவருக்கு 10 ரூபா சன்மானம் செய்தார் என்ற செய்தியும் அறியத்தக்கது. எனினும் கடும்போக்கான இயற்றமிழ்ப் புலவர்கள் கீர்த்தனை, இலக்கியங்களை இழிவானவையாகவே கருதினார்கள் என்பது இங்கு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

எது எவ்வாறாயினும் 18 ஆம் 19 ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதி தென்னிய இசை உந்த நிலையினை அடைந்த காலப்பகுதி என்பதைப் புறந்தள்ளமுடியாது. கீர்த்தனங்கள் அதிகமாக எழுந்த வகையில் மாத்திரமன்றி அரங்க ஆற்றுகையிலும் பல நுட்பங்கள் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட காலப்பகுதியாக இது அமைகின்றது.

“கச்சேரிகளில் கேட்கப்படும் ஸங்கீதத்தைக் கல்பித ஸங்கீதமென்றும், மனோதர்ம ஸங்கீதமென்றும் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். கல்பித ஸங்கீதமென்பது பெரியோர்கள் செய்த உருப்படிகளைக் குறிக்கும். இசை வல்லுநர்கள் உருப்படிகளைச் செம்மையாக அப்பியாசம் செய்து, கச்சேரிகளில் அழகு மேம்பட மெருகுடன் பாடுவார்கள். மனோதர்ம ஸங்கீதமென்பது கற்பணையாகப் பாடப்படும் ஸங்கீதத்தைக் குறிக்கும். இது ராக ஆலாபனை, தானம், பல்லவி, நிரவல், ஸ்வரம் என்று ஐந்து வகைப்படும். இவற்றுள் பல்லவி பாடுதல் மிகச் சிறந்ததோர் கலையாகும். பல்லவி பாடுதல் என்பது 13ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ஸங்கீதரத்னாகரத்தில் ஒருவாறு குறிப்பிட்டுள்ள போதிலும் அது 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் பூரண களையுடன் பிரகாசிக்க ஆரம்பித்தது. ரூபக ஆலப்தி (அதாவது ஒரு ரூபக அல்லது இசையைத் தழுவின ஆலப்தி) என்று ரத்னாகரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதே பிற்காலத்தில் பல்லவியாக வளர்ந்தது. பல்லவி பாடும் கிரமத்தை பச்சிமிரியம் ஆதியப்பையா (18 ஆம் நூற்றாண்டு) சீர்பெற வகுத்தாகப் பெரியோர்கள் கூறுவார்.”⁴

இந்தியாவில் பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலவிய காலத்திலே தென்னிந்திய இசைத்துறையில் இத்தகைய மலர்ச்சிகள் நிகழ்ந்தேறின. ஆயினும் இலக்கியம் முதலான துறைகளில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட நவீனமையாகக்கத்துக்கு, பிரித்தானியர் ஆட்சி பெருமளவில் காரணமானதுபோல் இசைத் துறையிலுண்டான வளர்ச்சிக்கு அவ்வாட்சி

காரணமாய் அமைந்ததென்று கொள்வதற் கில்லை. அவ்வளர்ச்சி தன்வயமாக நிகழ்ந்தேறிய ஒரு வளர்ச்சியாகும். ஆயினும் தென்னிந்திய இசைத்துறையில் பிரித்தானியர் ஆட்சி முற்றிலும் தாக்கம் செலுத்தவில்லை என்றும் கொள்வதற்கில்லை. பிரித்தானியர் ஆட்சி தென்னிந்திய இசைத்துறையில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்குகளையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும்.

பிரித்தானியரால் தென்னிந்திய இசைக் கச்சேரிக்குரியதாக பக்கவாத்தியம் ஒன்று புதிதாக அறிமுகமானமை அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கர்ணாடக இசைக் கச்சேரிகளில் இன்றியமையாத ஒரு அங்கமாக இன்று விளங்கும் வயலின் வாத்தியமே அவ்வாறு புதிதாக அறிமுகமானது. வில்போட்டு வாசிக்கப்படும் தந்திவாத்தியம் முதன்முதலில் இந்தியாவிலேயே தோன்றியது என்ற ஆராய்ச்சி முடிவும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. எனினும் வயலின் அடிப்படையில் ஒரு மேல்நாட்டு வாத்தியமே.

“முதன்முதலில் வயலின் வாத்தியத்தை அப்பியாசித்து, அதில் கர்ணாடக ஸங்கீதத்தைச் சீராக வாசித்துக் காட்டலாம் என்று காண்பித்தவர் பாலஸ்வாமி தீக்ஷிதர் (1786 - 1858). இவர் தகப்பனாராகிய ராமஸ்வாமி தீக்ஷிதர் (1735 - 1817) மணலி முத்துகிருஞ்ஜன முதலியாரின் வேண்டு கோளின் பேரில் சென்னைக்கருகிலுள்ள மணலிக்கு விஜயம் செய்தார். அச்சமயம் சென்னை Fort St. George Band Master இடத்தில், தமது கணிஷ்ட குமாரரான பாலஸ்வாமி தீக்ஷிதருக்கு, மேல்நாட்டு ஸங்கீதம் கற்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். மேதையான

பாலஸ்வாமி தீக்ஷிதர் வயவின் வாத்தியத்தில் மேல்நாட்டார் முறைபிரகாரம் ஸாதகம் செய்து, சீக்கிரம் தேச்சி பெற்றார். கர்னாடக ஸங்கீதத்தை அதில் வாசிப்பதற்காக வேண்டி, மேல்நாட்டு முறையில் GDAE (பரிதக் அல்லது ஸபரித) என்ற ஷட்ஜ-பஞ்சம முறையில் சுருதி கூட்டப்பட்ட நான்கு தந்திகளை ஸபஸப (CGCG) என்றவாறு சுருதி கூட்டி வாசித்தார். அவர் வாசிப்பு கவர்ச்சி கரமாகவும், மிக்க மதுரமாகவும் இருந்தது. பிழில் வாத்தியத்தில் இவர் அடைந்த தேர்ச்சியினால்தான் பின்னர் 1824ஆம் வருடத்தில், எட்டய புரத்தில் இவர் ஸமஸ்தான வித்வானாக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் ஸம காலத்திலிருந்த தஞ்சை வடிவேலு பின்னளை (1810–1846) அவர்கள் திருவாங்கூரில் ஸ்வாதி திருநாள் மஹாராஜாவின் ஸமஸ்தானத்தில் வித்துவானாக இருந்தார். வடிவேலுவின் பிழில் வாசிப்பின் திறமையைப் பாராட்டி ஒரு தந்த பிழில் (Ivory Violin) செய்து 1834ஆம் வருஷத்தில் பரிசாக அளித்தார்.⁵

தஞ்சை வடிவேலுபிள்ளையும் பின்னர் தோன்றிய சிலரும் வயவினில் தீவிர பயிற்சி செய்து கல்பித சங்கீதம், மனோதர்ம சங்கீதம் இரண்டையும் அதில் சிறப்புற வாசிக்கலாம் என்பதை நிருபித்தமை தென்னிந்திய இசை வரலாற்றில் முக்கிய தடமாக அமைகின்றது. வயவின் போலவே வேறுபல மேல்நாட்டு இசைக்கருவிகள் கர்னாடக இசைக்கு இசைவானவையாக ஆக்கப்பட்ட போதிலும் வயவினுக்கு உரிய இடம் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது.

பிரித்தானியராட்சியால் அல்லது நவீனமயமாக்கத்தால் இசைத்துறையில்

ஏற்பட்ட மற்றொரு மாற்றம் குறிப்பிடத்தக்கது. அம்மாற்றம், ஸாஹித்தியங்களின் பொருள் தொடர்பானது. தெய்வ பக்தியையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்த இசை உருப்படிகள் சமூக விடயங்களையும் பாடுவதற்கான சாதனமாக மாற்றமுற்றமையே இங்கு குறிப்பிடப்படுவது. அந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில் முதல் நபராக விளங்கியவர் மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரே. அவருடைய சாதனை இலக்கிய சாதனை என்ற அடிப்படையிலேயே நோக்கப்படும் போக்கினால் இசைத்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றமாக அதனைக் கொள்ளுகின்ற தன்மை இல்லாமலாகிவிட்டது. அதுமட்டுமன்றி பாரதியாரும் அவரைப் பின்பற்றிய சிலரும் சமூக விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடிய உருப்படிகள் இசைக் கச்சேரிகளில் ‘துக்கடா’க்களாகவே அமைந்து விடுகின்றன.

பாரதியார் மேலைத்தேய இசையையும் பொருத்தமான இடத்திலே பொருத்தமான வகையிலே கையாண்டார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“அவர் புதுவை என்னும் பாண்டிச்சேரியில் 1908 ஆம் ஆண்டு முதல் 1918 ஆம் ஆண்டுவரை வாழ்ந்துள்ளார். அக்கால கட்டத்தில் அங்கே இருந்த பிரெஞ்சு அரசின் போர்க் கீதங்களைக் கேட்கும் வாய்ப்பு அவருக்கு வாய்த்தது. பலவிதமான தாளக்கருவிகள், துளைக் கருவிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு அப்பாடல்கள் இசைக்கப்பட்டன. தான் கேட்டுச் சுவைத்த அந்தத் தாளக் கட்டைத் தன் மனதிலே இறுகப் பதித்துக் கொண்டவர், தன் மனதில் ஏரிமலையாய்க் குழறிக் கொண்டிருக்கும் சுதந்தரக்

கனலைப் பிரெஞ்சுக் கீத தாளக்கட்டிலும் வடித்துத் தன் மன வெப்பத்தைத் தணித்துக் கொண்டார்..

பல்லவி

ககபதா,மகமரி, சநிரிசா, ;;/
விடுதலை, விடுதலை, விடுதலை,.../
ககபதா, பமகரி, / சநிரிசா,;;//
விடுதலை, விடுதலை / விடுதலை...//
..... " 6

என்று தொடங்கும் பிலகரி ராகப் பாடல் போல பல பாடல்களை பாரதியார் மேலைத் தேய மெட்டில் அமைத்துக் கொண்டார். கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரின் மெட்டுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் பாடல்களைப் பாடினார் என்பது முன்பே குறிப்பிடப்பட்டது. மிகப் பொருத்தமான வகையில் அமைந்த சுதந்திரப் பாடல்களாக அவை விளங்குகின்றன. அவை வருமாறு.

1. அந்தியர் தமக்கடிமையில்லையே
2. ஓய் திலகே
3. தொண்டு செய்யும் அடிமை
4. நாட்டில் எங்கும் சுதந்திர வாஞ்சையை
5. நாம் என்ன செய்வோம் திலகே
6. வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார்

பாரதியார் நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சுதந்திர கீதங்களுக்கு மெட்டமைத்தமைக்கான காரணம் அக்காலத்தில் அந்நாடகம் சமூகத்திற் பெற்றிருந்த செல்வாக்கேயாகும். அந்நாடகம் மாத்திரமன்றி வேறு பலரின் இசை நாடகங்களும் அக்காலத்தில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தன.

அத்தகைய இசை நாடக மரபில் இருந்துதான் தமிழ்ச் சினிமா உருவாயிற்று என்பதும் இற்றை வரையிலே பாடல்களற் தமிழ்ச் சினிமாவை நினைத்தும் பார்க்க முடியாதுள்ளது என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கன.

தென்னிந்திய இசைத்துறை குறித்த ஒரு காலகட்டத்தில் தெலுங்கினதும் சமஸ்கிருதத் தினதும் மேலாதிக்கத்துக்கு உள்ளானது. குறித்த காலப்பகுதியில் தெலுங்கரது ஆட்சி தமிழகத்தில் நிலவியமை அதற்கான ஒரு முக்கிய காரணம். அன்றியும் கர்ணாடக இசையில் உந்நத சாதனை நிகழ்த்திய மூவரும் தெலுங்கர்களாக - தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிற் பாடியவர்களாக விளங்கியமையும் ஒரு காரணம் எனலாம். இவ்வாறான காரணங்களால் தெலுங்குதான் இசைக்குரியது என்ற ஒரு மனோபாவம் தமிழகத்தில் வளர்ந்தது. இதன் எதிர் விளைவாக 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்கூற்றிலே தமிழைச் மன்றம் முதலானவை தோன்றியமை தென்னிந்திய இசைவரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும்.

இசை மாநாடுகள் கூட்டப்பட்டதும் ஆபிரகாம் பண்டிதர், சுவாமி விபுலாநந்தர் முதலானோர் இசைவரலாற்று ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டதும் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் இசைத்துறை உள்வாங்கப்பட்டதும் சினிமா முதலான நவீன துறைகளினுடைய இசை வளர்ந்ததும் என்று இன்னோராண்ன விடயங்கள் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலப்பகுதியில் தென்னிந்திய இசைக் கலையின் பொற்காலத்தில் வீசிய ஓளிக்கதிர்களின் நீட்சியாக அமைவனவே.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பி. ஸாம்பலூர்த்தி (1968), கர்னாடக சங்கீத புஸ்தகம் முதல்பாகம் (பத்தொன்பதாம் பதிப்பு 1998) இந்திய இசை வெளியீட்டகம், சென்னை, ப.8
2. மேற்படி (மேற்கோள்), ப. 9
3. மேற்படி, பக். 56, 57
4. பி. ஸாம்பலூர்த்தி (1967), 'பல்லவியின் வரலாறு', வெளியிழாச் சிறப்புமலர், தமிழ் இசைச் சங்கம், சென்னை, ப. 135
5. பி. ஸாம்பலூர்த்தி (1968), பக். 83, 84
6. இரா. கலைவாணி (2003), பாரதி ஓர் இசைக் களஞ்சியம், ஏழிசைப் பதிப்பகம், மயிலாடுதுறை, பக். 43, 44

குறை நூல்கள்

சாமிநாதையர், உ.வே (மறுமதிப்பு – 1987), சங்கீதமும்மணிகள், உ.வே, சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், சென்னை. ஞானகுலேந்திரன் (1990) பழந்தமிழ் ஆடவில் இசை, தமிழ் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

மகாதேவன் ரமேஷ் (2009) கர்நாடக சங்கீதம் – ஓர் எனிய அறிமுகம் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு – கிரிதரன் ராஜ்கோபாலன்) கிழக்கு, சென்னை.

ஸாம்பலூர்த்தி. பி. (1966) கர்நாடக ஸங்கீத புஸ்தகம் இரண்டாம் பாகம் (பத்தொன்பதாம் பதிப்பு 1998), இந்திய இசை வெளியீட்டகம், சென்னை.

ஸாம்பலூர்த்தி பி. (1970) கர்நாடக சங்கீத புத்தகம் மூன்றாம் பாகம், (பதினாறாம் பதிப்பு, 2001) இந்திய இசையீட்டகம், சென்னை.

நவீனமயமாக்கல்

சூழலில்

ஸ்மர்த்தில் தமிழ்மாழி

பேராசிரியர்
செ. யோகுராசா

1. முன்னுரை

தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே இருபதாம் நூற்றாண்டு நவீன காலம் என்று கருதப்படுகின்றது. எனினும் நுணுகி நோக்கும்போதுதான் அதற்கான பின்புலம் - நவீன மயமாக்க குழல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே ஆரம்பித்து விட்டமை புலப்படும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு (தமிழ்நாடு சார்ந்த) இலக்கிய வரலாற்றிலே 1835 ஆம் ஆண்டு முக்கியமானது என்றும் தமிழில் நவீனத்தின் (Modern) தொடக்கம் அப்போதுதான் ஏற்பட்டதென்றும் அன்மைக் கால ஆய்வாளர் விதந்துரைப்பர். 1835 ஆம் ஆண்டு அச்சு ஊடகத்தின் (Print Media) வரவினை, அது பொதுமக்கள் பாவனைக்கு உரித்தாக்கப்படுவதனை குறித்து நிற்கின்றது. ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக்கும் அது ஏற்பட்டையதே.

தமிழ்ச் சூழலில் அச்சு ஊடகத்தின் வரவு என்பது தமிழ்ச் சமூகத்தின் பாய்ச்சலை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்ற குறியீடாகும்.

நவீன மயமாக்கச் சூழல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே மேனாட்டுமயவாக்கம் (Westernization) காரணமாக ஏற்பட்ட முக்கியமான மாற்றங்களுள்ளூன்று சனநாயக மயப் படுத்தலாகும் (Democratization). சனநாயகப் படுத்தல் என்பது செயற்பாட்டு ரீதியில் உரைநடை என்ற ஊடகத்துடன் தொடர்புபட்டது. உரைநடை என்ற ஊடகம் அச்ச ஊடகத்துடன் பின்னிப் பின்னைந் திருப்பது.

இன்னொரு விதமாகக் கூறின். புதிய (நவீன) சமூகச் சூழலிலே ஏற்பட்ட புதியமாற்றங்களின் பின்னியில் தமிழ்மொழி புதிய சவால்கள் பலவற்றை எதிர்கொள்ள நேரிட்டது. இத்தகைய சவால்களின் ஒன்றுதிரண்ட வடிவமாக உரைநடை காணப்படுகின்றது. புதிய தேவைகள் (எடுபாடநூல்கள்). புதிய ஊடகங்கள் (எடுபத்திரிகை. மேடை), புதியதுறைகள் (எடுபுணக்கதை) உருவானபோது ஏலவே குழந்தைநிலையில் தளர்நடை பயின்று கொண்டிருந்த உரைநடை திக்குமுக்காட வேண்டிய நிலைக்குள்ளானது. எனவே தமிழ் உரைநடையானது பரவலாக - வேகமாக - மாற்றங்கள் பலபெற்று வளர்வேண்டிய நிலைக்குத் தன்னைத் தயார்படுத்தத் தொடங்கியது. புதிய மாற்றங்கள் பலவும் அடிப்படையில் சாதாரண மக்களுடன் தொடர்புடிருந்தமையால், கடினமாக வளர்ந்திருந்த உரைநடை எளிமைத் தன்மையையும், நெகிழிச்சித்தன்மையையும், புதுமைத்தன்மையையும் பெறவேண்டியதும் தவிர்க்கவியலாததாயிற்று ஆதலில் இவை பற்றி விரிவாக நோக்குவது அவசியமானது.

02. குண்டுப் பிரசரங்கள்

அச்ச ஊடகப் பாவனையின் ஆரம்ப நிலையில் துண்டுப் பிரசரங்களே கூடுதலாக

வெளிவரத் தொடங்கின. இவை, ஆ) கண்டனங்களாகவும் ஆ) சமூகக் குறைபாடுகளைச் சுட்டுவன வாகவும் வெளிப்பட்டன.

கண்டனங்கள் சமயஞ் சார்ந்தனவாகவும். இலக்கிய, இலக்கணம் சார்ந்தவையாகவும் அமைந்திருப்பினும் சமயம் சார்ந்தனவே அதிகமாகும். (துரிதமான உரைநடை வளர்ச்சிக்கு மதமாற்றமும் முக்கியமானதொரு காரணமென்பதனை இவ்வேளை நினைவுக்கு பொருத்தமானது.) இத்தகைய கண்டனங்களை எழுதியோருள் ஆறுமுக நாவலர் முக்கியமானவர். விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரம் என்ற தலைப்பில் அவரைதிய கண்டனத்தின் ஒருபகுதி பின்வருமாறு:

'நமது புஸிலியர் குணாத்தைச் சாதுக்கண்டீது ஏற்றி நமது கிறிஸ்து யேசுவினால் நியாயத்தீப்பு நாளின் பிரம்பி படாதீர்'

இவ்விவிலிய குற்சிதம் யாம் அனுப்பாதிருக்க அனுப்பியதெனக் கனவு கண்டோ? கண் மயக்கால் நினைவிறந்து இறந்தோ? தயைசெய்து மலரும்! மலரும்!! நமது பாழ்மதக் கிறிஸ்தவப் படுகுழியின் கண்ணே பல்லாயிரவர் வீழ்ந்து மாயாது, ஆரிய மதத்திலே நின்று உய்யும் வண்ணம் எமது விவிலிய குற்சிதம் நிறுத்திப் பெரும்புகழ் படைத்துப் பெரும்புண்ணியம் ஈட்டியதென்பதைச் சிறிது சிந்திப்பீராக. நுமது பாவ கண்மம் அங்ஙனம் சிறிது சிந்திக்கவும் ஒட்டாதே! நுமது நூலுக்கு வேத நூலெனப் பெயரொன்று எங்கே திருச் சேர்ந்திருக்கின்றோ! நுமது பைபினுக்கு அர்த்தம் வேதந்தானோ!....."

உளக் கருத்தைத் தெளிவாகவும் எளிதாகவும் புலப்படுத்தும் வண்ணம் மேற்கூறிய உரைநடைப் பகுதி அமைந்துள்ளது என்னம்.

சமூகக் குறைபாடுகளைச் சுட்டு வனவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாக நாவல ரெழுதிய ‘யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை’, ‘நல்லூர் கந்தசாமி கோயில்’ முதலானவற்றை எடுத்துக் காட்டலாம். (அடிப்படையில் இவையும் சமயச் சார்பினாலே)

03. பத்திரிகை

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியிலே பத்திரிகைகளின் தோற்றுத்திற்கு முக்கிய பங்குண்டு. இவை தமிழ் உரைநடையின் துரிதமான வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்ததோடு பல்வேறு தன்மைகள் கொண்ட உரைநடை வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தன. பத்திரிகைகளின் கூறுகள் என்பதை ஆசிரிய கடிதம், அறிவித்தல், கட்டுரை, செய்தி விபரிப்பு, வாசகன் கடிதம், புனைக்கதை எனப் பலவகைப்பட்டனவாதவின் அவற்றிற்கேற்ப தமிழ் உரைநடையும் வெவ்வேறு இயல்புகளைப் பெறுவது தவிர்க்கவியலாதே. இவ்வழி இரு உதாரணங்களை மட்டும் கவனிப்போம்.

3.1 தீவிபத்துப் பற்றி இலங்கைநேசன் (வைகாசி 1879) பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்தியொன்றின் ஒருபகுதி இங்கே இடம்பெறுகின்றது.

“அக்கினியால் வந்த அபாயம்

சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு முந்தினின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமே காரவெட்டியில் உள்ள கிராயியற் பிள்ளையார் கோயிலில் பற்றிய நெருப்பால் நூறுபேர் நூற்றைம்பது பேர் இறந்தார்களென்று எமது காதிற்கிட்டிய சங்கதியை

யதார்த்தமாயறியக் கோச்சியிலேறி எங்கள் சகோதரன் இலங்கா பிமானியாரோடு கோயில் சென்றோம். நாங்கள் சென்ற நன்நோக்கமெனக் கோச்சித்தலைவன் கண்டு செலவை விட்டது மாத்திரமல்ல நாங்கள் அவ்விடம் சென்று அந்த காட்டுமிராண்டிச் சனங்களோடு தொந்தரப்படாமல் நாங்களைத் வசதியாகப் பார்க்க வழிகாட்டின வாலிபருக்கும் நன்றி யறிந்தவர் களாயிருக்கிறோம்..... சனிக்கிழமையிரவு பூசையாகிச் சவாமி எழுந்தருளிப் பண்ணி கொடி மரத்துக்கு முன் நின்று தெற்கு நோக்கி உள்ளீதி திரும்புஞ் சமயத்தில் குல விளக்கில் இருந்து அக்கினி தேவன் தூங்கிய வாருமாலை வழியாய்ப் பந்தரிலேறித் தகனஞ் செய்யவெத்தனிக்கப் பகல் வத்தி வெளிச்சத்தாலும் தீவர்த்தியாலும் சற்றுநேரம் தோன்றவில்லை. வெளியில் நின்றவர்கள் பந்தரில் நெருப்புப் பற்றியதெனக் கூவ உள்ளே நின்றவர்கள் சண்டையாகுமென வெளியேயோடுவிட வெளியே நின்றவர்கள் உள்ளே வரக் கோபுரவாயிலிற் சந்தியாய்ச் சனத்திரள் கூடியது. இதுசமயம் அக்கினி பகவான் கடுஞ் சினங்கொண்டு சனங்களை வருத்த வெத்தனித்து அக்கினி பாணமாய் புசக்கிவரக் கயிற்றில் தூங்கிய பந்தருமறுந்து சனங்கள் மேல் விழுந்தது.....”

மேற் தரப்பட்ட பகுதியூடாக, பொது மக்களுக்குரிய உரைநடையின் எளிமைத்தன்மை புலப்படுவதுடன் தமிழில் புனை கதைமரபு வளர்வதற்கேதுவான உரைநடையின் தோற்றுத்திற்குரிய குழல் ஆரம்பிப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

- 3.2 'உதயதாரகை'ப் பத்திரிகையில் இடம்பெற்ற பின்வரும் உரைநடைப் பகுதியில் ஆங்கில மொழியின் சாயல் கண்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

"என். குருமார்கள் சில தருணத்தில் மிகுதியாய்க் காத்திருந்து தங்களுதவிக் காரரை மெத்தக் கடுரோமாய் நடத்தவில்லையோவென்று கேட்டதற்கு, அவர் சொன்னார் - ஒருவேளை அவர்களை அவர்கள் கடுரோமாய் நடத்தக்கூடும். ஆனாலும் அவர்கள் வேதாகமம் விதித்தபடி நடந்து தங்களைப் போல பிறரையும் பேணுகிறார்கள். அவர்களொருக்காலுந் தங்களுக்குந் தங்கள் பிள்ளை குட்டிகளுக்கும் பணம் பண்டத்தை சேர்த்து வையாமல் எப்பொழுதும் பிறர் நயத்துக்குரிய வைகளைச் சாக்கிரதையுடன் நாடுகிறார்கள் - என்றார். அப்போ நான் சொன்னேன் - நீர் சொன்ன துசிதான். ஆனாலும் பாதிரிமாரிடத்திற் பெரிய பெரிய விஸ்தாரமான வீடுகளும் குதிரைகளும், பண்டிகைகளுமுண்டே. எங்களிடத்தில் அவைகள் இல்லை - ஏன் - எங்கள் வீடு மாதிரியாய்க் கட்டினால் என்னவென்றேன். அதற்கவர் சொன்னார் நீரொரு மதிகெட்டவன் போலே கானுது. ஏனென்றால் அந்தக் குருமார்கள் எப்பொழுதுஞ் சொகுசா யிருந்தே பழகிவிட்டார்கள்.."

(உதயதாரகை 1844. சித்திரை 25)

- 3.3 சமயம் பரப்பும் நோக்குடன் சிறுவர்களுக்காக வெளிவந்த 'பாலியர் நேசன்' பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரையிலே கையாளப்பட்ட உரைநடையின் பண்புகளை பின்வரும் பகுதி எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

"குழந்தைகளை எண்ணிடத்தில் வரவிடுங்கள். தடை பண்ணாதீர்கள். பரம இராச்சியம் அப்படிப் பட்டவர்களுக்கே உரியது. பிள்ளைகளே, பாருங்கள் எவ்வளவு இனிமையான அழைப்பும் வாக்கும், இது ஆராற் சொல்லப்பட்டது? நம் போலிய பாவும் நிறைந்த மனுஷராலா? இல்லை. உங்கள் பெற்றோரைப் பார்க்கிலும் அதிகமாய் உங்களை நேசித்து வருபராகிய ஒருவராலேயே. அவர் ஆர்? யேசுக்கிறிஸ்து" (பாலியர் நேசன், தை 1865.)

மேற்கூறியவற்றோடு பத்திரிகைகளில் வெளிப்பட்ட முற்கூறிய பகுதிகளுக்குமான எடுத்துக்காட்டுகளை விரிவாக நோக்கும் போதுதான் (விரிவஞ்சி அவை இங்கு இடம்பெறவில்லை) தமிழ் உரைநடை மார்ச்சியில்பத்திரிகைகளுக்கிருந்த செல்வாக்கினை எளிதாக அறிய முடியும்.

04. நூல்கள் / கட்டுரைகள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே வெளிவந்த நூல்கள், கட்டுரைகளை (அ) கல்வி சார்ந்தவை (ஆ) மொழி, இலக்கிய வரலாறு, வரலாறு, சமயம் முதலான துறைகள் சார்ந்தவை என வசதிக்காக இருவகைப்படுத்தலாம்.

4.1. பாடநூல்கள் :

முற்குறிப்பிட்ட கல்வி சார்ந்த நூல்களைப் 'பாடநூல்கள்' என இவ்வேளை குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

நிறுவன மயப்பட்ட பாடசாலைகளும், நல்னகல்வியும் அறிமுகமான சூழலில் தமிழில் பாடநூல்களின் தேவை மிக அவசியமென்பது உணரப்பட்டது. மின்னாறி சார்ந்தவர்களும் (எ-

டாக்டர் கிறீன், கறோல் விசுவநாதபிள்ளை, ஆணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை) சுதேசிகளும் (எ-டு: ஆறுமுகநாவலர்) பல்வேறு சிரமங்களுக்கு மத்தியில் இம்முயற்சியில் வீடுபடுவராயினர்.

மாணவருக்கேற்ற பாடநூலுக்குரிய உரைநடைத் தன்மை பற்றி ஆணல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை தமது 'சாதாரண இதிகாசம்' நூல் பாயிரத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளமை இவ்விடத்தில் கவனித்தற்குரியது :

“இந்நூற்போக்கும் பாலை நடையும். அலங்காரம் பள்ளப்பு, சொல்லின்பம், பொருளின்பம், முதலியன பயந்திருக்க வேண்டுமென்று நாம் துணியாமற் பாலரும் பிறரும் எளிதில் விளங்கவும் நூல் மிகச் சுருங்கவும் நினைந்து, சுருங் கச் சால் லியும் விளங்க வத்து ம் இடங்களுக்கிணங்கச் செம்மொழி தெரிந்தும் எழுதினோம.....”

அன்னாரெழுதிய 'சாதாரண இதிகாசம்' முதலாம் அதிகாரம் இவ்வாறு ஆரம்பமாகின்றது :-

“இதிகாசமாவது, பற்பல இடங்களிலும் காலங்களிலும் நடந்த சங்கதிகளை முறையணர்த்தும் நூலாம். அது, புராதன இதிகாசம் (Ancient History) நூதன இதிகாசம் (Modern History) என்னுமிரு வகைப்படும். அவற்றுள் புராதன இதிகாசம், உலகமுன்டான காலந்தொடங்கி கிறிஸ்து நாதர் மறு அவதாரஞ் செய்த காலம் வரைக்கும் நிகழ்ந்தவைகளையும் நூதன இதிகாசம் கிறிஸ்துநாதர் மறு அவதாரஞ் செய்த காலந் தொடங்கித் தற்காலம் வரைக்கும் நிகழ்ந்தவைகளையுங் கூறுகின்றன.....”

4.2 செய்யுள்களிலே அமைந்த நூல்களை வசனவடிவில் எழுதுகின்ற முயற்சியும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இடம்பெற்று வந்துள்ளது. நாவலர், சி. வெ. தமோதரம்பிள்ளை, அ. குமார சுவாமிப் புலவர் முதலான பலர் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இவ்வழி, நாவலரது 'திருவிளையாடற் புராண வசனம்' நூலின்து பின்வரும் பகுதியாக :

“சிலநாள் கழிந்தபின், சோழராசன், வரகுண பாண்டியனோடு போர் செய்யக் கருதித் தன் சேணேயோடு வந்து, மதுரையை அனுகினான். வரணகுணபாண்டியன், அஃதறிந்து, தன் சேணேயோடு எதிர்த்துப் பொருதான். போரிலே சோழன் சேணை பாண்டியன் சேணைக்குத் தோற்றோடிற்று. சோழனும் நாணிப் புறங்காட்டி ஓடினான். வரகுண பாண்டியன், சோழனைப் பிடிக்கும் பொருட்டுத் தூத்தித் கொண்டோடும் பொழுது, காவேரிந்தியை அடைந்தான். அடைந்து, பூசத் துறையிலே ஸ்நானஞ் செய்து; அக்காவேரிக்குத் தென் பக்கத்திலுள்ள திருவிடை மருதாரிற் சென்று, திருக்கோயிலின்து கீழே வாயிலைக் கடந்து சென்றான்”

மேலுள்ள பகுதியில் சிறு சிறு வாக்கியங்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையும் நடையின் எளிமைத் தன்மையும் கவனத்திற்குரியன. நீண்ட, கடினமான வாக்கியங்களே பெருமளவு இடம்பெற்ற அன்றைய சூழலில் இவை மாறுபட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (நாவலரும் நீண்ட வாக்கியங்கள் கொண்ட உரைநடையையும் பழைய செந்தமிழ் நடை தமுவிய

உரைடையையும்
மனங்கொள்ளத்தக்கது).

4.3 இலக்கிய வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய நூலாகிய ஆண்ட்ட சதாசிவம் பின்னை எழுதிய ‘பாவலர் சரித்திரதீபகம்’ நூலிலிருந்தும் ஒரு பகுதியை எடுத்தாள்வது பயனுடையது:

“இவர் பாடிய நாடகங்கள் சந்திரகாசநாடகம், இராம விலாசம், நல்லைநகர்க் குறவஞ்சி, கண்டிநாடகம், ஏரோது நாடகம், சம்நீக்கிலார் நாடகம், இரத்தின வல்லி விலாசம் ஆதிய உக எனக் கேள்வி. இறுதியிற் சொல்லப்பட்டதே இவர் கடைசியாய்ப் பாடத் தொடங்கிய பாடல். அதனைப் பாடிக் கொண்டிருந்த தருணம் காகூலம் ஆண்டு ஆனி - மீடு - மு உ புதன் கிழமை ஏசு பிராயத்திலே சட்டென யாதோர் நோயும் இன்றி இறந்தனராம் - இவர் பாடத் தொடங்கி வீட்டிலிருந்த இரத்தின வல்லி விலாசத்தை ஆறுமுகநாவலரே பாடிமுடித்தனர். கையறம் பாடுவதிலும் அதிகுரார் என்றும், கண்டி நாடகம் பாடிக்கொண்டிருந்தபோது முற்றத்திலே நின்ற மாயாத்திற் காய்களை அரித்துத் கொண்டிருந்த அணிலுக்குத் கையறம் பாடச் சட்டென்று அது விழுந்து இறந்தது என்றும் சொல்லிக் கேள்வி”

மேலுள்ள பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்கவழக்கிலே பயின்ற சொற்றொடர்களும் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

05. புனைக்கதை இலக்கியம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே புதிதாக ஆக்க இலக்கியவகை சார்ந்த புனைக்கதைகள்

(நாவல். சிறுக்கதை) தோற்றம் பெற்றபோது, அவற்றிற்கேற்ற உரைநடைத் தேவையையும் தமிழ்மொழி வேண்டினின்றது. எழுத்திலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நாவல்களும், சிறுக்கதைக்கு முன்னோடியாக அமைந்த கதை நூல்களும் வெளிவரத் தொடங்குகின்றன. கதை நூல்கள் என்ற விதத்திலே ஆண்ட்ட சதாசிவம்பின்னை எழுதிய ‘நன்நெறிக் கதாசங்கிரகம்’ குறிப்பிடத்தக்கதொன்று. இந்நாலின் முன்னுரையிலே ஆசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவது மனங்கொள்ளற்பாலது.

“ எ த் தி ற த் த வ் ர் க் கு ம் பிரயோசனப்படவேண்டும் என்பதே நோக்கமாதலிற் கூடிய வரையில் வாசகங்களைச் செம்பாகமாய் எழுதப் பிரயாசப்பட்டோம..... அவசரம் நுழைக்க வேண்டிய கருகலான பதங்களுக்கு அரும்பத விளக்க அகராதி சேர்த்திருக்கிறோம். பெருஞ் சொற்பிரயோகம் மிகுதியென ஆசிரியர் குறை கூறுவாராயினுந் தமிழ்ப் படித்தோர் குறைகூறாரென்பது நமது கருத்து. எம்மூர்ப் பெண்களாதி யாய் எவரும் பழமொழிப் பிரீதியாதலால், அவற்றிற் சற்றும் ஒறுப்பின்றித் தாராளமாய்ச் சேர்த்துக் கொண்டோம்... ”

விளக்கம் கருதி. நன்நெறிக்க தாசங்கிரகம் நூலிலிடம் பெற்றுள்ள ‘பொன்னளந்த பெருமான் கதை’ யின் ஆரம்பப் பகுதியை இவ்விடத்தில் எடுத்தாள்வது பொருத்தமானதாகும். அது பின்வருமாறு:

“திருவிருத்தபாரம் என்னும் பட்டினத்தில் வணிகர் குலதிலகன் என்னும் ஒரு கோழுடி இருந்தான். இவனுக்கு

வினையளந்த பெருமான் என்றும் பொன்னளந்த பெருமான் என்றும் இரண்டு புத்திரரூபர். இவ் இருவருட் சேட்டபுத்திரனாகிய வினையளந்த பெருமான் அதி தனவானுங் கனவானுமாகிய கனகாபிசேஷகன் என்னும் ஒரு வணிகேசனுடைய புத்திரியை மண முடித்தான். அவ்வாலைப் பெண்ணுக்கு அபிகாயசுந்தரி என்னும் காரணப் பேருளது. தம்பியாகிய பொன்னளந்த பெருமானோ நிரந்தரத்திரத்தியன் என்று ஹேர் பஸ்தீத் ஒரு வேளாளன் புத்திரியாகிய பாக்கிய சுந்தரிளன்பாளை விவாகம்பண்ணியிருந்தான். இவன் பிதாவோ பண்டுதொட்டு ப்ரவணியான செல்வக் குடும்பத்திற் பிறந்தோனாயினும் பிற்காலத்தில் அதி தரித்திரனானான். பிதா நிதத் தரித்திரனாயிருக்க மகனுக்குப் பாக்கிய சுந்தரி என்று பெயரிடப்பட்டது “தடவிப் பிடிக்க மயிரில்லை, அவன் பெயர் சவரிராசன்” என்றாற் போவிருந்தத தாயினும் அவன் மனசோ என்றுங் கிலேசமற்றுப் பொறுமை முதலான பல சகுணங்களாற் பாக்கியம் பெற்றிருந்தது”

ஈழுத்துத் புனைக்கதைக்கேற்ற உரைநடை உருவாக்கத்திலே மேற் கூறப்பட்டவாறான கதைநூல்களின் பங்கு முக்கியமானதென்பது வற்புறுத்தப்பட வேண்டியதே.

06. மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிகள்

ஆங்கில நூல்களைத் தமிழிற்கு மொழிபெயர்க்க வேண்டிய தேவையும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உருவானது. இவ்வழி பாடநூல்களைப் பொறுத்த வரையில் தமிழ் உரைநடை மேன்மேலும் புதிய சிக்கல்களை எதிர்கொண்டது. (கலைச் சொல்லாக்கம் பற்றிய அவசியமும் உணரப்பட்டது) அதேவேளை பாடநூல்கள்

மட்டுமேன்றி, வேறுவகையான நூல்களும் மொழி பெயர்ப்பிற்குள்ளாகின. நாவலர் மொழி பெயர்த்த விவிலிய நூலின் ஒரு பகுதியை இவ்விடத்தில் எடுத்தாள்வது பொருத்தமானது. அது, பின்வருமாறு:

“அப்பொழுது யேசு சுற்றிப் பார்த்து, தம்முடைய சீஷரை நோக்கி ஜகவரியம் உள்ளவர்கள் தேவனுடைய இராச்சியத்திற் பிரவேசிப்பது மிகவும் அரிதென்றார் - சீஷர் அவருடைய வாக்குகளைக் குறித்துப் பிரமித்தார்கள். பின்னும் யேசு அவர்களைப் பார்த்து பிள்ளைகளே, ஜகவரியத்தை நம்பு கிறவர்கள் தேவனுடைய இராச்சியத்திற் பிரவேசிப்பது அரிது - ஜகவரியவான் தேவனுடைய இராச்சியத்தை பிரவேசிப் பதிலும், ஒரு ஒட்டகம் ஊசியின் காதில் நுழைவது எனிதென்றார். அவர்கள் மிகவும் பிரமித்து அப்படியானால் யாவர் இரட்சிக்கப்படுவாரென்று தங்களுக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டவர்கள் இயேசு அவர்களை நோக்கி மனுஷரால் இது கூடாது. தேவனால் கூடாததல்ல; தேவன் எந்தக் காரியத்தையுஞ் செய்ய வல்லவரென்றா”

மேலுள்ள பகுதியை நோக்கும் போது அது ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்ற எண்ணமின்றி தமிழில் எழுந்த ஒரு தனிநூல் என்று கருத்தக்க வகையிலே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

07. உரைநூல்கள்

அச்சுண்டகம் அறிமுகமானமையும், கல்வித் தேவையும் புராணபடன் அவசியமும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பழைய தமிழ்நூல்களுக்கு உரை முத வேண்டிய சூழலை உருவாக்கின பத்தொன்பதாம்

நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட - தமிழின் ஆரம்பநிலைப்பட்ட - உரைநடை வளர்ச்சியிலே அவ்வக்காலங்களில் எழுதப்பட்ட உரை நூல்களுடான் உரைநடை வளர்ச்சியே முக்கிய இடம்பெற்றிருப்பதை இவ்வேளை நினைவுசூர்வது அவசியமாகும். (மாணவர்கள் பலர் உரைநூல், உரைநடை நூல் ஆகியவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாடு தெரியாமல் குழம்பிக் கொள்வதுண்டு. இதனால் இவ்வடிப்படையிலான தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியைப் பற்றி விளங்கிக் கொள்ளவும் இடர்ப்படுவதுண்டு.) ஆறுமுகநாவலர். நா. கதிரைவேற்பிள்ளை. ஆ. குமாரசவாமிப் புலவர். சிவசம்புப் புலவர். வல்லை. ச. வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை முதலான பலரும் இடம்பெற்ற பகுதிகள் பலவும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இத்தகைய

நூல்களும் 'விளக்கவுரை'யாக இடம்பெற்ற பகுதிகள் பலவும் கடினமான உரைநடைத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளதை தவிர்க்க வியலாததே.

08. முடிவுரை

இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து ஈழத்திலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேற்பட்ட சமூக. அரசியல், இலக்கியம் முதலியன சார்ந்த மாற்றங்களும் அவ்வழி தமிழ்மொழி எதிர்கொண்ட சவால்களும் அவ்வடிப்படையில் உரை நடையின் முக்கியத்துவமும் அவ்வழி உரை நடை பெற்ற மாற்றங்களும் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டு இவற்றின் தொடர்ச்சியும் முதிர்ச்சியுமே என்பதனை மனங் கொள்வதவசியமாகும்.

நூவலர் மணிகளில்

நவீனாத்துவம்

கலாந்தி
ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பின் பல இடங்களிலும், இலங்கையிலும் பிரித்தானியர் ஆட்சி பெரும்பான்மையும் நிலைபெற்றுவிட்ட 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுக்காட்சில் வாழ்ந்தவர் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் (1822–1879). பிரித்தானியர்களாலும் அவர்கட்கு முன்பு, இந்நாடுகளின் வாணிகத்திலும், அரசியலிலும் செல்வாக்குச் செலுத்திய பிற ஐரோப்பியர்களாலும் (போர்த்துக் கேயர், ஓல்லாந்தர், பிரெஞ்சுக்காரர்) கீழே நாடுகள் பல புதிய அறிமுகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டன. அச்சியந்திரசாலை அறிமுகம், பாடசாலைக் கல்விமுறை என்பவற்றால் மொழி, பண்பாட்டு வரலாற்றில் பாரிய மாற்றம் நிகழ்ந்தது. மேலும், இவர்களுடைய கொடைகளாகப் பல நன்மைகளும் வந்து சேர்ந்தன. இந்திய அரசாங்க சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இயற்றப் பெற்றன. புதிய நிர்வாக அலகுகள் தோன்றின. பல நகர்கள் நவீன போக்குவரத்து சாதனங்களால் இணைக்கப் பட்டன. ஆங்கிலக் கல்வித்திட்டம் உருவானது. பிரித்தானியர் ஆட்சித் திறமையால் மோதல்கள் அற்ற அரசியல், சமுதாய நிலைமை தோன்றியது.

முன்னெ நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் இலக்கியமானது பெரிதும் சமயத் தொடர்புட்டு வந்தது. இதன் தன்மையை மாற்றி, சமூக உணர்ச்சிக்கு இதனை மடைமாற்றம் செய்த காலம் பிரித்தானியர் காலம்தான்.

இவ்வாறு, ஐரோப்பியர் தொடர்பால், கடந்த பல நூற்றாண்டுகளாகக் கிட்டத்தட்ட ஒரே குழலுக்குள் மாறிமாறிச் சுழன்று வந்த இந்திய சமுதாயத்துக்குப் பல புதிய அனுபவங்கள் கிடைத்தன. இதனால், நவீனத்துவ சிந்தனை அரும்பல் நிகழ்ந்தது. சமவேளையில், 'புதிய' வைகளைத் தந்த ஐரோப்பியரின் உள்ளோக்கம், சமய மாற்றம் பொருளாதாரச் சுரண்டல் என்பவையாக இருந்தமையும் உணரப்பட்டது. படித்த சுதேசியர்களிடம் இது தொடர்பாக ஒரு விழிப்புணர்வு தோன்றியது. தமது சொந்தப் பண்பாட்டை, அந்திய காலனித்துவச் சூழலில் இருந்து காப்பாற்றிப் பேண வேண்டுமெனும் எண்ணம் அவர்களிடம் முளைவிட்டது. சமயமாற்றத்தில் பிரித்தானியர் முனைப்பாக ஈடுபட்டமையால், சுதேசியர்களை அவர்களது சொந்த மதத்திலேயே நிறுத்த வேண்டிய தேவை இந்த விழிப்புணர்வுக்காரரிடம் இருந்தது. எனவே, இவர்கள் சுதேசிய மதம் சார்ந்து இயக்கமாகத் தொழிற்படவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இந்நிலையிலேதான் பிரமசமாசம் (1828) ஆரிய சமாசம் (1875) இராமகிருஷ்ண மிஷன் (1886) போன்ற இயக்கங்கள் தோன்றி, சமய அடிப்படையிலான பண்பாட்டு மீட்டெடுப்புக்கு உழைத்தன. இவ்வாறு, சமய மறுமலர்ச்சிக்கு உழைத்த இந்த நிறுவனங்கள், அப்படியே பழைமையைப் பேணிந்திர்கவில்லை.

பழைமையிலிருந்து தம் காலத்துக்குப் பொருத்தமற்ற வேண்டாதவற்றை நீக்கி, ஐரோப்பியரால் அறிமுகமான பல புதியவைகளிலிருந்து வேண்டிய அளவு நவீனத்துவங்களைக் குழைத்து (இயக்கத்துக்கு இயக்கம் இதன் தன்மையில் வேறுபாடு இருந்தது) தமது பண்டைய பண்பாட்டை நவீனப்படுத்தி மீட்டெடுத்தன.

இவ்வாறு, வடத்தியாவில் இயக்கங்கள் தோன்றி, சமய - பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிக்கு பாடுபட்டு வந்த வேளையில் உழைத் தமிழகத்தில், கிட்டத்தட்ட இவற்றையொத்த பணிகளை நிறைவு செய்ய, தனிமனித இயக்கமாக உழைத்தவர் ஆறுமுகநாவலர். ஆங்கிலக் கல்வியும், சமூக, சமகாலச் சிந்தனையும் நாவலரின் சமய, மொழி, பண்பாட்டு மீட்டெடுப்புப் பணிகளுக்கு, நவீனத்துவத்தை வழங்கியதுவின். இதனால், சைவக் காவலராக தமிழ்மொழி மீட்பராக மட்டும் அமைந்துபோகாமல் நாவலர், தமிழின் நவீனத்துவ முன்னோடிகளுள் ஒருவராகவும் மினிரத்தலைப்பட்டார்.

இவர் காலத்திலும், சற்று முன் பின்னாகவும் வாழ்ந்த தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் மற்றும் அறிஞர்கள் சிலரிடம் காணப்பெற்ற இயல்புதான் சில அளவு மாற்றங்களோடு நாவலரிடமும் காணப்பெற்றது. அதாவது, இக்கால அறிஞர்கள் பெரும்பாலும், பழைமையைப் போற்றிப் பேணிய அதே வேளை நவீனத்துவத்தின் சில கூறுகளை உள்வாங்கியவர்களாகவும் விளங்கினர். பாரதி, வேதநாயகம்பிள்ளை, சுந்தரம் பிள்ளை போன்ற பலரும் பழைமையும், நவீனத்துவமும் கலந்த ஆளுமைகளாகவே வரலாற்றில் மினிரந்தனர். நாவலரும், காலனித்துவத்தின் கொடுராமுகங்களுள்

சிலவான மதமாற்றம், பண்பாட்டுச்சிதைவு போன்றவற்றிலிருந்து தமது கடேசிய மதத்தையும் பண்பாட்டையும் காக்க விழைந்தார். மரபின் காவரலாய்ப் பணியாற்றியவர் எனினும், பழையமையை மீட்டெடுப்பதற்கான வழிகளாகவும் பிறவாகவும் நவீனத்துவ அமிசங்களை அவர் கைக்கொள்ளத் தவறவில்லை.

நாவலரிடம் நவீனத்துவ அரும்பல் காணப்பெற்றமைக்குக் காரணங்கள் பல.

அவருடைய சமகாலப் பிரக்ஞங்கும், சமுதாய உணர்ச்சியும் - குறிப்பாக பொதுமக்கள் சார்புணர்ச்சியும் முதன்மைக் காரணங்கள் எனலாம். பண்டைய பண்பாட்டை, மரபுத் தமிழ் நெறியை வலியுறுத்திய நாவலர், அவற்றைத் தமது காலத்து சமுதாயத்துக்கு வழங்க விழைகையில், மேற்கூறப்பெற்ற இரு காரணங்களாலும், பல நவீனத்துவமான விளைவுகளைக் கார்க்கூடியவரானார்; புதிய முயற்சிகளில் இறங்கத் துணிவு பெற்றுக்கொண்டார்.

இவ்வாறு, புதிய அறிமுகங்கள் சிலவற்றை தமிழுக்கு ஏற்படுத்திய நாவலர், வேறு சில அறிஞர்களால் ஆங்காங்கு தொடங்கப்பெற்ற புதிய முயற்சிகள் சிலவற்றைப் பின்னர் மீளக் கைக் கொள்ளவிழைந்தார். அவ்வாறு தாம் மீள அவ்விடயங்களில் முனையும் போது, சமகாலப் பிரக்ஞை, பொதுமக்கள் சார்பு என்பவற்றால், அவ்விடயங்களின் நவீனத்துவப் பெறுமதியை அதிகரித்தார். அவ்விடயங்களை அடுத்த கட்டத்துக்கு வளர்த்துதொர்.

எடுத்துக்காட்டாக, திருமுருகாற்றுப் படைப் பதிப்பைச் கட்டவேண்டும். திருமுருகாற்றுப்படைக்கான முதற்பதிப்பு நாவலருடையதுதான் என ஆய்வாளர் சிலர் குறிப்பிட்டுள்ள போதும், இன்று, நாவலர் பதிப்புக்கும் முந்திய பதிப்பொன்று உளதெங்க் கூறப்படுகிறது. திருத்தணிகை சரவணப் பெருமாளையர் வெளியிட்டுள்ள திருமுருகாற்றுப்படைப் பதிப்பானது நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் கூடியது. ஆனால், நாவலர், திருமுருகாற்றுப் படையைப் பதிப்பிக்க விழைந்தபோது. அவ்வாறே நச்சினார்க்கினியர் உரையை வெளியிடும் உளம் கொண்டார்ல்லர். தம்காலத்துச் சாதாரணப் பொதுமக்கள் நச்சர் உரையைப் புரிந்து கொள்வது கடினமானது என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் நாவலர். எனவே, மக்கள் வாசித்து விளங்கும் பொருட்டு தாமேயொரு புத்துரையை வரைந்து வெளியிட்டார். இதுதான் தமிழ் நூற்பதிப்பு வரலாற்றில், சங்க இலக்கியமொன்றுக்கு முதன்முதல் வெளிவந்த புத்துரைப் பதிப்பாகும். இது, பண்டைய உரைமாபுக்குப் புதிய ஒளி பாய்ச்சும் ஒரு நடவடிக்கையாகும். பிற்காலத்தில் என்னிக்கையில் அதிகாளில் சங்க இலக்கியப் புத்துரைகள் (பொழிப்புரை, பதவுரை, விசேஷவுரை) வெளிவந்துள்ளன என்றால், இவற்றுக்கு வழிகாட்டிய பெருமை, திருகாற்றுப்படை நாவலர் உரைப் பதிப்புக்குத்தான் உரியது எனலாம்.

அறிஞர் ஒருவர் சமகால உணர்ச்சியுடன் சமுதாய ஈடுபாடு காட்டவேண்டியவராவார். மொழி அறிஞர் என்பவர் வெறுமனே ஏடு களோடும், பாடங்களோடும் மட்டுப் பட்டவராக, விளங்கியிருந்த காலத்தில் நாவலர் காட்டிய வழி, - அதாவது சமகால,

சமூக உணர்ச்சியுடன் கூடிய முயற்சி-முன்னோடியாகத் திகழுத் தக்க வழியாகும். சமுதாய மக்கள் பருச்சுத்தால் பிணிக்கப்பட்ட வேளை, தமது மொழி, சமயப் பணிகளைப் புறந்தள்ளிவிட்டு நாவலர் ஈடுபட்ட, கஞ்சித்தொட்டித் தருமம் முதலான சமுதாயப் பணிகள், நாவலரை நவீன மனிதனாகக் காட்டவல்லன. இவ்வாறு தமது சமகாலத்துக்கு அவசியமான வேலைகளை நாவலர் நிறைவேற்றிய தன்மையை ஆய்வாளர் பின்வருமாறு சுட்டுவர்.

“தனது காலத்திற் கேற்றவை எவ்வெ
என்பதையும், இன்றியமையாதன எவ்வெ
என்பதனையும் சிந்தித்துக் கொள்ளுங்கள் தெளிந்து
அவற்றைச் செயற்படுத்தியமையே
நாவலரது சிறப்புக்கும் தனித்துவத்
துக்கும் அடிப்படையாகும். பத்தொன்பதாம்
நூற்றாண்டிலே தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு
ஆவசியகமாயிருந்து சிற்கில கருமங்
களை நிறைவேற்றியவர். நன்கு
ஆற்றப்பட்ட அக்கருமங்கள் பிறருக்கு
ஆதர்சமாக அமைந்தன. அவையே
புதுப்பாதை காட்டும் புதுப்
பணிகளாகவும் அமைந்தன”

(ஈகலாசபதி, க. நாவலர் வகுத்த புதுப் பாதை, நாவலர் மாநாட்டு விமா மலர், ப. 19)

மேலும் பொன். இராமநாதன் த்
தேர்தவில் ஆதரித்தமை மூலம், அவர்
மக்களுக்கு நன்மையபக்கத்தக்க அரசியல்
மாற்றத்தை விழையும் ஓர் அறிஞரின்
உண்மைப் பங்களிப்பையும் பிரதிநிதித்துவம்
படுத்துகிறார்.

நாவலருடைய பொதுச்சனங்கள் மீதான உணர்ச்சிதான், அவர்களின் பிரச்சினைகளில் அவரைத் தலையிடுமாறு தூண்டியது. பொதுமக்கள் சார்பான்

பிரச்சினைகளில் முன்னின்று உழைத்து, அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு முற்பட்ட வேளை, ஒரு சைவத் தொண்டரும் தமிழறிஞருமான நாவலர், தேசிய வீரராகப் பரிணமிக்கத் தொடங்கினார் எனலாம்.

நாவலரிடம் நவீனத்துவ அரும்பல் காணப்பெற்றமைக்கு, புதிய விடயங்களை எவ்வாறாவது அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதில் அவர் கொண்டிருந்த அக்கறையும் பிரதானமான காரணமாகும். இயல்பிலேயே அவரிடம் காணப்பெற்று விளங்கிய, இப்பண்பு காரணமாக சமகாலத்தில் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்த புதியவைகள் பலவற்றையும் நாவலர் நன்கு அறிந்து கொண்டார். அப் புதியவைகளில் தமது ஆளுமையை விருத்தி செய்து கொண்டார்.

ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதராக மட்டும் நின்று, இலக்கிய, இலக்கணங்களைக் கற்றுக் கொள்வதோடு அமைந்துவிட்டவரும் அல்லர் அவர். அறிவியல் சாஸ்திரங்களையும் அறிய வேண்டுமெனும் பெருவிருப்புக் கொண்டிருந்தவர். தமது 19 வது வயதிலே, நயன சாஸ்திரம் குறித்துத் தமக்கேற்பட்ட ஜயத்தைத் தெரிவித்து, அவ்வயத்தைத் தீர்த்து வைக்கும்படி பத்திரிகையொன்றுக்கு அவர் அனுப்பிய கடிதம் மேற்கூறிய இயல்பைக் காட்டவல்லது. அது பின்வருமாறு:

“ ஒருவன் தனக்கு ஏறக்குறைய பத்தடி
தூரத்துக்கப்பாலிருக்கும் ஒரு
பொருளுக்குந் தன் கண்களுக்கு
முடாகத் தன் ஒரு கையை நீட்டி
அதனொரு விரலைப் பிதித்துக் கொண்டு
அப்பொருளைப் பார்ப்பானாகில்
அவ் விரலும் அப் பொருளும்
இரட்டையாகத் தோன்றும்..... இப்படித்

தோற்றுதற்குக் காரணம் என் புல்லறிவுக்கு புலப்படாமையால் இதனை... உதய தாரகைப் பத்திரத்திற் பிரசித்தம் பண்ணிப் பின் நயன் நூலிற் கற்றுவல்லோர் எழுதும் விடையை அப்பத்திரிகையின் வழியாய் பயிரங்களு செய்யும் பொருட்டு உங்களை அதிக தாழ்மையுடன் வேண்டிக் கேட்கிறேன்.”

(பார்க்க: நாவலர் பணிகள், 1969, ப. 3)

சமகால அநீதிகளைத் தட்டிக்கேட்குந் துணிவு பெற்றிருந்த நாவலர், இச்சமுதாயச் செயற்பாடுகளின் போது, சமயம், இனம் முதலிய வட்டங்களுள் நின்றுவிடவில்லை என்பது கருத்தத்திற்கது. ஒரு சமுதாயப் போராளியின் அறைக்கூவலோடு அவர் விடுத்த ‘இது நல்ல சமயம்’ எனும் கட்டுரை இது தொடர்பில் முக்கியமானது. இக்கட்டுரையில் அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

“இது நல்ல சமயம்! சைவருக்கும் நல்ல சமயம்! வைஷ்ணவருக்கும் நல்ல சமயம்! கிறிஸ்தவருக்கும் நல்ல சமயம்! மகமதியருக்கும் நல்ல சமயம்! ஒரு சமயமும் இல்லாதவருக்கும் நல்ல சமயம்! எல்லோருக்கும் நல்ல சமயம்! ஒருவரும் சந்தேகிக்காத சமயம்! இது நல்ல சமயம்! கச்சேரி உத்தியோகத்தர் களுக்கும் தலைமைக்காரர்களுக்கும், உண்மைக்கு மாறாகப் பயப்படாதே யுங்கள்....”

‘சைவத்தின் காவலர்’ எனப்படுகிற நாவலர், இங்கு, சமுதாயப்பணி என வந்ததும் வைஷ்ணவரையும், மகமதியரையும் தழுவுகிறார். மேலும், தாம் யாரை -

மதமாற்றத்தின் பொருட்டுக் கடுமையாகச் சாடி வந்தாரோ - அக் கிறிஸ்தவர்களையும் இணைத்துக் கொள்கிறார். இது ஒர் தமிழ்நினுரின் உண்மையான நவீனத்துவக்குரலாகும்.

நாவலர் பணிகள் அறிஞர் வட்டத்தோடு மட்டும் அடங்கிவிடவில்லை. அறிஞரோடு மட்டுப்படாமல், எனைய பொது சனங்களையும் தழுவிச் சென்றவராக நாவலர் விளங்கியுள்ளார். நாவலருடைய பணிகளுள் நவீனத்துவ அமிசங்கள் காணப் பெறுகின்ற மைக்கு இதுவும் ஒரு முக்கியமான காரணமாகும்.

கற்றோருக்கு மட்டுமல்லாது, மற்றோர்க்குமாகவே நாவலர் நூற்பதிப்புப் பணியிலும், உரைநடையாக்கப் பணியிலும் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பதை அவரது பெரிய புராண, கந்தபுராண உரைநடை நூல்கள் விளக்கம் செய்கின்றன.

“ஆசிரியர்களை வழிபட்டுக் கற்றுணர்ந்த புலவர்கள் ஒழிய மற்றை யாவரும் சிவபுராணங்களை அறியாதவர்களா யிருக்கின்றார்கள்.

இதுகண்டு, நம்முடைய சைவசமய நூல்களை எல்லாருக்கும் எளிதின் உபயோகமாகும் பொருட்டு வெளிப்படுத்தின், அது பெரும் புண்ணியமாகும் என்று துணிந்து, சில வருடத்துக்கு முன்னே பெரிய புராணத்தை அப்படிச் செய்தேன். அது அநேகருக்குப் பெரும்பயன் விளைத்தலைக் கண்டறிந்தமையால் கந்த புராணத் தையும் அப்படியே செய்கின்றேன்.”
(கந்தபுராண உரைநடை நூல் (2003) காசித்திருமடம், ப. 7)

இங்கு நாவலர், “மற்றை யாவரும்” எனவும், “எல்லோருக்கும்” எனவும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, அவர், கற்றவர்க்கத்தினர் தவிர்ந்த சாதாரண பொதுமக்களையும் கருத்திற் கொண்டிருந்துள்ளார் என்பது புலனாகின்றது. மேலும், “எனிதின் உபயோகமாகும் பொருட்டு” எனக் கூறுவதிலிருந்து, எனிமையாக எல்லாரையும் சென்றடைய வேண்டும், என அவர் கொண்டிருந்த அக்கறை புலனாகின்றது.

இவ்வாறு, வாசிப்பவர்களுக்கு எனிமையாக இருக்க வேண்டுமென வாசகர்நோக்கில், சிந்தித்துச் செயற்பட்டமையை, இதற்கு முன்பே வெளிவந்த பெரியபூராண வசன நூல் முகவுரையினுடாகவும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இவ்விடயத்தில் நாவலரிடம் காணப்பட்ட இந்த நவீனத்துவ அமிசத்தின் வளர்ச்சி தான்.

“எனிய பதங்கள், எனிய நடை, எனிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம்” எனவும்

“ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களைல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி ஏழுதுவதுடன்...” எனவும் பாரதியிடம் காணப்படுகின்றது எனலாம்.

மேலும், சமகால அநீதிகளைத் தட்டிக்கேட்கப் புகுந்த நாவலரால் கண்டன எழுத்துக்கள் பலவும் வெளியிடப்பட்டன. இவற்றால் தமிழ் உரைநடை பெற்ற வீறுணர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நேர்மையிக்க கண்டனங்களில் காணப்படும் வெளிப்படை தன்மையும், எள்ளலும் நாவலர்

நடையில் காணப்படும் தனித்துவ அம்சங்கள். இவை வெளிப்படும் கண்டனங்களில் சமகால அநீதிகளை அவர் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதற்கு பின்வரும் பகுதி நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

மடாதிபதிகள், கல்வி விருத்தியும் சமயவிருத்தியமாகிய பொது நன்மைக்குரிய பொருள்ளெல்லாம், இடம்பத்தின் பொருட்டும், நிருத்தகீதங்களின் பொருட்டும் தம்முடைய பாசத்தாரைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டும், அவருக்குக் கிராமம் வாங்கற் பொருட்டும், அவருக்குக் கல்யாணஞ்சு செய்வித்தற் பொருட்டும், மற்றை மடாதிபதிகளோடு சண்டை செய்தற் பொருட்டும், வழக்காடற் பொருட்டும், அதிகாரிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் பரிதானத்தின் பொருட்டும், தன்மைத் தரிசிக்கும் பிரபுக்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும், அவர் பெண்டிர் பிள்ளைகள் பரிசாரகர்களுக்கும் ஆபரணம் பீதாம்பரம் வஸ்திர முதலிய கொடுத்தற் பொருட்டும், அதிகாரிகள் வீட்டிலே கல்யாணம் நடக்கும்போது மணமகனுக்கும் மணமக்களுக்கும் உயர்ந்த வஸ்திரம் அனுப்புதற் பொருட்டும் செலவு செய்து கொண்டு தமது காலமெல்லாம் உலக விவகாரங்களிலே போக்குவராயின் ஒகோ! பொதுநன்மை எப்படி நடத்தப்படும்! ஜயயோ உலகத்தார் எப்படிக் கடைத்தேறுவர்! இவ்வியல்புடையவரைத் துறவறத்தாரென்றும் ஆசாரியரென்றும் கொள்வது எப்படி!

மடங்களைச் சார்ந்தவர்கள் நாவலரை மிகவும் போற்றி, அவரைப் பல்வேறு வழிகளிலும் கொள்வித்துள்ளனர். அச்சியந்திரம்

வாங்கத் தம் இரண்டாவது பயணமாகத் தமிழ் நாடு சென்ற நாவலரின், பிரசங்க வன்மையைக் கண்ட திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து இரண்டாவது சந்திதானம், ஆறுமுகத்துக்கு 'நாவலர்' பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தார். அவரின் மூன்றாவது தமிழகப் பயணத்தில் (1858) திருவாவடுதுறை, தருமபுரம் ஆகிய மடங்களின் அதிபதிகள் நாவலரைச் சொற்பொழிவாற்ற அழைத்து, உரிய கெளரவும் வழங்கியுள்ளனர். இம் மடங்களைச் சார்ந்த பண்டார சந்திதிகள் பலரும் நாவலரிடம் பாடம் கேட்டனர். திருவண்ணாமலை ஆதீனத்துச் சின்னப் பட்டமான ஆறுமுகதேசிகர் நாவலருக்கு உருத்திர சஞ்சியத்தை அணிந்து சிறப்புக் கெளரவும் வழங்கினார். இவ்வாறு, தம்காலத்தில் வாழ்ந்த பல வித்துவான் களைக் காட்டிலும், ஆதீனங்கள், மடங்களால் பெரிதும் பராட்டப் பெற்ற அறிஞராக நாவலர் விளங்கியுள்ளார். எனினும், இக் கெளரவங்களைக் கனம் பண்ணி, நன்றிக்கடன் பாராட்டுவதற்காக மடங்களின் எல்லாச் செயற்பாடுகளையும் அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை. மிகவும் உயர்நிலையில் மடாதிபதிகளும், மடச் சம்பிரதாயங்களும் போற்றப்பட்ட காலத்தில் நாவலர், மடங்களின் குறைபாடுகளைத் துணிந்து கண்டிக்க விழைந்துள்ளார்.

இந்தத் துணிவாக கண்டனம், நாவலர் தமிழ் உலகுக்கு வழங்கிய ஆரோக்கியமான கொடை என்னாம். இங்கு கேட்கும் குரலின் துணிவு, அக்காலத்துப் பிற வித்துவான் களிடம் காணப்பெறாத அமிசம் என்னாம்.

முன்பு, நூல்களைப் பதிப்பித்த பதிப்பாளர்களும், உரைநடை வரைந்த

புலவர்களும், புராணபடனம் ஆற்றிய அறிஞர்களும் தொழிற்பட்ட நிலையிலிருந்து, நாவலர் வேறுபடும் நுண்மையான இடம் ஒன்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அது அவரது நவீனத்துவக் கூறை அடையாளப் படுத்த உதவும் என்னாம்.

முன்னெணய புலவர்கள் அறிஞர் நோக்கிலேயே நூல்களைப் பதிப்பித்தனர். உரைநடை எழுதியோர் நோக்கமும் அதுவே. கடுமையான நடையில், பிழை மலிய எழுதினர். இவ்வாறே புராணபடன உரைகாரர் தமது நோக்கிலேயே உரை கூறினர். இதனால் நூல்கள் கடு நடையினவாய், சந்தி பிரிக்கப்படாயல், வாசிக்கக் கடினமானவையாய் பதிப்பிக்கப் பட்டு வந்தன. உரைநடைகள், திசைச் சொற்கள் மிகுதியாகப் பாவிக்கப்பெற்று, கடும்புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணுகின்ற னவாக வெளிவந்தன. புராண படன உரைகள், வாசகர்களால் நுகரப்படுவதற்கு அரியனவான சொற்களைக் கொண்டு விளங்கின.

ஆனால், நாவலர் தொழிற்பட்டபோது, அவர் அறிஞர் நோக்கில் நூல்களைப் பதிப்பிக்கவில்லை. வாசகர் நோக்கில் நூல்களைப் பதிப்பித்தார். வாசகர்களின் வாசிப்புக்கு இலகுவான, தெளிவான பிழையற்ற பிரதிகளை வழங்குவதே அவர் நோக்கமாக இருந்தது. இதனால்தான், நாவலர் பதிப்புகள் பலராலும் நுகரப்பட்டன. நாவலர் பதிப்பு நல்லபதிப்பு எனும் புகழ் ஏற்பட்டது. இந்த வாசகர் நோக்கிலான பதிப்புச் சிந்தனை, முன்னைப் பதிப்பாசிரியர் களிடம் பெரிதும் காணப்பெறாமல், நாவலரிடம் காணப்பெற்ற ஒரு நவீனத்துவப் பண்பு என்னவேண்டும். வாசகர்களுக்குத்

தரமான சரியான பிரதிகளை வழங்க வேண்டும் என்பதனால்தான், அவர், எழுத்து, வசனப் பிழைகளற்ற பதிப்புக்களை வழங்குவதில் கடுமையாக உழைத்துள்ளார்.

இரு பதிப்பாசிரியராக அவர் தாம் கண்ட பாடவேறுபாடுகள் அனைத்தையும் பதிப்புகளில் சுட்டவில்லை எனும் குறை, அவர் குறித்து முன்வைக்கப்படுகிறது. இதற்குக்கூட வாசகர் நோக்கிலான அவர் பதிப்புப்பண்புதான் காரணம் எனலாம். பல பாட வேறுபாடுகளையும் சுட்டன எனக்கு அறிஞர்கள், ஒருவாறு சரியானதை ஊகித்தறிந்து கற்பர். ஆனால், பிறபொதுமக்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் அவற்றால் பெரும் பயன் இராது. மாறாக, அவை குறித்த ஜயவணர்ச்சியையும், திரிபுனர்ச்சியையுமே அவர்கள் கொள்ளத் தலைப்படுவர். எனவேதான், கிடைத்த பாடங்களுள், பெரிதும் பொருத்தமானது எனத் தான் கருதியதையே நூலில் நாவலர் பதிப்பிக்க விழைந்தார் எனலாம். இவ்வாறு, வாசகர் நோக்கில் நாவலர் அமைத்த பதிப்புகள், பிறபதிப்புகளுக்கு முன்னோடி களாய் அமைந்த தன்மையை அறிஞர் பின்வருமாறு சுட்டுவர:

‘தமிழ் வசன நடையில் குறியீடுகளாட்சியும், சந்தி பிரித்தலும் இவர்களாற்றான் முதன் முதல் கையாளப்பெற்றன. பழைய தமிழ் வசன நூல்களை (அக்காலத்தில் அச்சிடப் பட்ட கதாமஞ்சரி, பஞ்சதந்திரம்)ப் படிக்க இயலாது. சந்தி பிரிக்காமல் அச்சிடப்பட்டிருப்பதால், நாவலர் அச்சிட்ட நூல்களைப் பார்த்த பின்னரே பலரும் சந்தி பிரித்துத் தமது நூல்களை அச்சிடலாயினர்.’

(ஜம்புவிம்பிள்ளை செ.வே. பார்க்க : நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், ப.270)

வாசகர் நோக்கில் பதுப்பிப்பதுதான் நாவலர் பதிப்பு நெறி என்பதற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாக நன்னூல் காண்டிகை யுரைப் பதிப்பைக் கூறலாம். வழக்கிலிருந்த காண்டிகையுரைகளை நோக்கிய நாவலர், அவை மாணவர்கள் கற்பதற்கு இலகுவான தன்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை எனக் கருதி, காண்டிகையுரையை, திருத்தியும், வளைக்கியும், சூட்டியும் புதுக்கி வழங்கினார். அவ்வாறு வழங்கும் போது, அவர் செய்துள்ள பின்வரும் மாற்றங்கள் மாணவர்களைக் கருத்திற் கொண்டே செய்யப்பட்டுள்ளன.

1. மாணவர்களுக்கான குறிப்புகள், அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கியுள்ளார்.
 2. பகுபத முடிவுகள் காட்டியுள்ளார்.
 3. சொல்லிக்கண சூசி இணைத் துள்ளார்.
 4. உரையின் இடையிடையே பாட்சை வினாக்கள் அமைத்துள்ளார்.
 5. நிறைவில், அப்பியாசங்கள் தந்துள்ளார்.
 6. மாணவர்கள் விளங்கத்தக்க வகையில், விடயங்கள் எளிமையாக அட்டவணைபோல வரிசைப்படுத்தித் தந்துள்ளார்.
- இப்பண்புகளை வைத்து, ஏனைய அக்கால நன்னூல் காண்டிகையுரைப் பதிப்புகளையும், நாவலர் பதிப்பையும் ஒப்புநோக்கினால் பிறவற்றைவிட நாவலர் பதிப்பு, மாணவர் நோக்கிலான பல அமிசங்களைக் கொண்டு விளங்கக்

காணலாம். இதனைப் பின்வரும் ஓர் எடுத்துக்காட்டினாடாக இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். மேலே, 6 ஆழம் பிரிவில் கண்ட, எனிமையாகத் தரவுகளை வழங்கும் பண்புக்கு, நன்னூல் காண்டிகையுரையின் தொடக்கப்பகுதியை எடுத்துக்காட்டாகக் கடறலாம்.

**“க. ஆக்கியோன்பெயர் -
பவணந்திமுனிவன்**

உ. வழி - முன்னோர் நூலின் வழி.

**ந. எல்லை - குணகடல் குமரி குடகம்
வேங்கடமெனு நான்கெல்லை.**

ச. நூற்பெயர் - நன்னூல்.

**ரு. யாப்பு - நிகண்டு கற்று இலக்கியப்
பயிற்சி செய்தபின் இந்நூல் கேட்கத்
தக்கது.**

**சு. நுதலிய பொருள் - அரும்
பொருளைந்து.**

**எ. கேட்போர் - இலக்கியப்பயிற்சி
செய்தார்.**

அ. பயன் - மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல்.

கு. காலம் - சீயகங்கள் காலம்.

க0. களன் - சீயகங்கள் சபை.

**கக. காரணம் - சீயகங்கள்
சொன்னமையும், யாவரிடத்தும்
இரக்கமுடைமையும்.”**

இவ்வாறு, யாருக்காகப் பதிப்பிக்கிறோம் என எண்ணி, அந்த வாசகர் நோக்கில் பதிப்புகளை, வாசிப்புக்கு ஏற்ற வகையில் வெளியிட்டமையாலேதான், நாவலர் பதிப்பு

மிகுந்த முதன்மை பெற்றது. நாவலருக்கு முன்பே சில பாதிரிமார்களும், தமிழ்நூர்களும் பதிப்புகளை வெளியிட்டுள்ளோதும், தக்க பதிப்பாசிரியர் வரிசைக்குத் தொடக்கமாக நாவலரையே கொள்ளும் தன்மைக்கு, இதுவே காரணம் எனலாம்.

**“பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டிற்குக்
காஸ் கொண்டவர் ஆறுமுக நாவலர்.
சுவர் எழுப்பியவர் சி.வெ. தாமோதரம்
பிள்ளை. கூரை வேய்ந்து நிலையம்
கோலியவர் உ.வே. சாமிநாதையர்.”**

என்பது திரு. வி. க. கூற்று.

தமிழுக்கு, பல நவீனத்துவக் கூறுகளைத் தொடக்கி வைத்தவர்கள் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் அவர்கள் தொடக்கிவைத்த கூறுகளைக் கூட, தமிழுக்கேற்ற முறையில், தமது புலமையாலும் திறமையாலும் இணக்கப் படுத்தி புதிய பொலிவு பெற வைத்தவர் நாவலர்.

அவ்வாறு, பொலிவு பெற்றவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று, புதிய உரை நடையாகும். அவருக்கு முன்பே, தமிழில் புதிய உரைநடையானது பாதிரிமார்களால் கையாளப்படத் தொடங்கிவிட்டது. தமிழ்நூர்கள் சிலரும் முயலத் தொடங்கி யிருந்தனர். எனினும், நாவலர் கையில், அவ்வுரைநடை புதிய வளர்ச்சி நிலையைக் கண்டது. தாய்மொழியாகத் தமிழூக் கொண்டிராத பாதிரிமார்களால் பயணிக்க முடியாதிருந்த சில எல்லைகளுக்கும் நாவலர் இலகுவாகப் பயணித்தார். இதனால், தமிழ் உரைநடையின் தந்தை என போற்றப் படலானார்.

“இலக்கண வழு இல்லாத தூய்மையான எனிய நடையை முதன்முதல் கையாண்டவர் நாவலரேயாவர்.”

(எம். ஆர். அடைக்கலசாமி, பார்க்க: நா.மா. 28)

வாசகர் யாவர்? அவர் அறிவு மட்டம் எது? வயது மட்டம் எது? என்ற உணர்ச்சியோடு இயங்கியமைதான், நாவலர் நடையை பொதுமக்களிடத்துக் கொண்டு சென்றது. அவர் நடை, பிழைகள் மலிந்திருந்த சாதாரண வழுக்கு நடையாகவும் இருக்கவில்லை. இலக்கணத் தவறு இல்லாத, கடும் புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணிய சந்தி பிரிக்கப்படாத கற்றோர் புலமை நடையாகவும் இருக்கவில்லை. எளிமையான, அனைவருக்கும் இலகுவில் பொருள் விளங்கத்தக்க வசன நடையாக இருந்தது. இந்நடை பெரும்பாலும் இயற் சொற்களாலேயே இயன்றது. அத்தியாவசியமான இடங்களில் மட்டும் திசைச் சொற்கள் விரவியது. இவற்றை, நாவலர் பிரக்ஞங் பூர்வமாகவே மேற்கொண்டுள்ளார் என்பதை பின்வரும் அவர் கூற்று எடுத்துரைக்கிறது.

“ பெரும்பான்மையும் இயற் சொற்களும் சிறுபான்மை அவசியமாகிய திரி சொற்களும் பிரயோகிக்கப்பட்டும் கத்திய ரூபமாகச் செய்து, வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதிலே பொருள் விளங்கும் படி பெரும்பான்மையும் சந்தி விகாரங்களின்றி அச்சிற் பதிப்பித்தேன்.”

(பெரியபுராண வசனம், 4)

பொருள் விளக்கத்தை மேலும் இலகுபடுத்துவதற்காக, குறியீட்டுப் பயன்பாட்டைத் தக்க முறையில் தமிழில் பேணினார்.

இவற்றால், அப்பொழுதுதான் தமிழுக்கு அறிமுகமாயிருந்த புதிய வசன நடைப் பரப்பில், நாவலர் நடை பலருக்கும் வழிகாட்டியாக இருந்தது. பொது வாசகர்களுக்கு மட்டும் தான் என்றில் வாமல், நவீன படைப்பாளிகளுக்கும் தமது வசன நடையால் வழிகாட்டியாக விளங்கினார்.

“அவரை (நாவலரை) ஏன் வசன மறுமலர்ச்சியின் உதயதாரகையாகக் கொண்டாடக் கூடாது?”

(மறு மலர்ச்சி, மார்ச், 1946, ப.7)

என்கிற, ஈழத்தின் தலைசிறந்த புத்திலக்கியப் படைப்பாளிகளுள் ஒருவரான இலங்கையர் கோன் புதிய படைப்பாளர்கள், நாவலர் நடையை முன்மாதிரியாகக் கொள்ளலாம் எனவும் கூறியுள்ளார். அவர் இவ்வாறு கூறுவதற்கு, நாவலர் நடையின் நவீனப் பாடுதான் காரணம் எனலாம்.

புத்திலக்கிய வளர்ச்சியின் வரலாற்றுக்கும் ஒரோ வழியில் நாவலர் நடை பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பொருளுக்கு ஏற்ற வகையில், உணர்ச்சி கலந்த தமிழ் நடையைப் பயன்படுத்தியவர் நாவலர். இந்த உணர்வு கலந்த தமிழ்நடை பின்னைப் படைப்பாளிகளிடம் எந்த அளவு தாக்கம் விளைத்தது என்பது பற்றி நீண்டதோர் ஆய்வு செய்தல் இயலும். புதிய சிறுகதைகளின் தொடக்கமாக அமையும் வ.வே.சு. ஐயர், தாம் கற்ற குருகுலத்தில் நாவலர் நூல்களைப் படித்தவர் என்பதை அறிய முடிகிறது. இத்தரவுகளால், புத்திலக்கியப் படைப்பில் இயங்கிய படைப்பாளிகளுக்கு நாவலர் நடை ஆதர்சமானதாக விளங்கியிருக்குமென எதிர்பார்க்கலாம். இதனால், புத்திலக்கிய

வரலாற்றிலிருந்து நாவலர் முதலோர் குறித்த ஆய்வுகள் பிரிக்க இயலாத் தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன. இதை அறிஞர் பின்வருமாறு கட்டியுள்ளனர்.

“புத்திலக்கிய வரலாற்றுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் திறனாய்வுக்கும் ஆறுமுக நாவலர் போன்ற முன் னோட்டிகளைப் பற்றிய ஆய்வுகள் அடிப்படையாகவும் தொடக்கமாகவும் அமைவதோடு, அவற்றின் பிரிக்க இயலாப் பகுதி யாகவும் அமைந்து கிடக்கின்றன.”

(வினாயகப் பெருமான், வ. ஆறுமுகநாவலர், சாகித்திய அகாடெமி, 2004, ப.99)

பேச்சுலகில் நாவலர் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியமையையும் மறத்தலாகாது. சைவக் கோயில்களில் புராணபடன் மரபே இருந்து வந்தது. மூலத்தை, குறித்தவொரு இராகத்தில் ஒருவர் வாசிக்க, மற்றொருவர் அதே இராகத்தில் பயன் சொல்வதாக அப்புராணபடன் மரபு தொடர்ந்து வந்தது. இசையின் இடையீடும், கடினமான செய்யுட்களும், அவற்றுக்கு வித்துவ நடையிலேயே சொல்லப்பட்டுவந்த உரைகளும், சைவத்தைப் பிரசாரம் பண்ணப் போதுமானவை அல்லவென்பதைப் புரிந்து கொண்ட நாவலர், பிரசங்க மரபைச் சைவக் கோயில்களில் தொடக்கிவைத்தார்.

எனிமையான வையான - சமயப் போதனைகளின் தொகுப்புகளான - பிரசங்கங்களைப் பாதிரிமார்கள் தேவாலயங்களில் நிகழ்த்தி வந்தமையை அறிந்தவர் நாவலர். இதன் தூண்டுதலில், சமயம், அறம், தமிழ் இலக்கியம் ஆகிய பரப்பில், குறித்தவொரு பொருள் பற்றி

பொதுமக்கள் முன்னிலையில் உரையாற்றும் பிரசங்க மரபை அவர் தோற்றுவித்தார். இதன் மூலம், பிற்காலத்தில் சொற்பொழிவு, கலையாக வளர்ச்சியடைவதற்கான அத்திவாதத்தை இட்டார் எனலாம்.

இப்பிரசங்க மரபு நாவலராற் தொடங்கப்பட்ட தென்பதை அக்காலத்து வெளிவந்த உதயதாரகைப் பத்திரிகைக்கு நிப்பு பின்வருமாறு வெளிப் படுத்துகின்றது:

“சைவசமயம் உண்மை என்பதைத் திருட்டாந்தப்படுத்தும் பொருட்டு வண்ணார் பண்ணணையிற் சிவன்கோயில் வசந்த மண்டபத்திற் குருக்கள், பிராமணாக்கள் முதலிய மற்றும் பிரபுக்கள் முன்பாகச் சைவசமயப் பிரபவியப் பிரசங்கம் பண்ணும் பொருட்டுவிடத்திலுள்ள சில வித்துவாமி சர்கள் ஆரம்பித்திருக் கிறார்களென்று கேள்வியானோம். மேலும், அதின் முதற்பிரசங்கம் போனமாதம் முப்பத்தோராந் தேதி வெள்ளிக்கிழமை இரவு ஒன்பது மணிபோலக் கந்தர் குமார் ஆறுமுகவராற் செய்யப்பட்ட தென்று, ‘ஓர் மாணாக்கன், என்பவரைழுதி வரவிடுத்த கடிதற்தாற் றெரிய வந்தது. இரத்தினச் செப்பிற் பதித்த குன்றிமணிக்குச் சமானமாய் இருக்கின்ற சிவ சமயத்தைப் பிரசங்கம் பண்ண முயற்சிப்பட்டிருப்பதைக் காண்பது மகா சந்தோஷம்’

(உதயதாரகை, 1848 தெ 13)

தமிழ்ப் பாடநூல் எழுதுதல், பாடத்திட்டம் வரைதல், கலைத்திட்டம்

இடுதல் என்பவற்றுக்கும் தக்க முன்னோடி நாவலர்தான்.

கிறித்தவப் பாடசாலைகளை நோக்கி, அங்கு சுதேசிய மதச் சிறார்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளைக் கண்டு, சைவசமயச் சின்னங்களோடும், சைவப் பண்பாட்டுச் சூழலில் சுதேசியர் கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதற்காக, சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகளைத் தோற்றுவித்தார் நாவலர். இதன் மூலம், குருகுலங்களில் சிலருக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டு வந்த கல்வியைப் பொதுமைப்படுத்தினார்.

இந்த சைவத்தமிழ் பாடசாலைகளில் தமிழ்ப்பாடங்களை மாணவர்களுக்கு வழங்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டபோது, திட்டமிட்டு நெறிப்படுத்தி, தக்க பாடங்களை வழங்கிய பெருமை இவருக்கேயுரியது.

பாடத்திட்டம் தயாரிப்பவர்கள், மாணவர்களின் வயதுமட்டத்துக்கேற்ற பாடங்களை வழங்குகின்ற தன்மையைப் பெரிதும் வலியுறுத்துவர். ஒரு பொருள் பற்றிய பாடமானது, வெவ்வேறு வயதுமட்டத்தினருக்கும் வெவ்வேறு தரத்தினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மேலைத்தேயக் கல்விக்கோட்பாடு அறிகை பெரிதும் கீழைத்தேய நாடுகளில் காலூன்றாத காலத்தில், தமது பாடசாலைகளில் கற்கும் மாணவர்களைக் கருத்திற் கொண்டு பாடங்களை வரைந்த நாவலர், இந்த உள்வியலைப் புரிந்தவராகத் தொழிற்பட்டுள்ளார்.

கல்விமுறையில் மாணவரது வயதுமட்டம் கவனிக்கப்பெறாத குறைபாட்டைப் புரிந்து கொண்ட நாவலர், தமது பாடநூல் ஆக்கத்தில் மாணவர்களின் வயது மட்டம், கிரகித்தல் பண்பு

என்பவற்றைக் கருத்திற் கொண்டுள்ளார். இது அவர்தம் நவீனத்துவ எண்ணைப் பாங்கைக் காட்டுகின்றது.

“நல்ல தமிழில் மொழிச்சிக்கல்களை அறிந்து, தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும், நாட்டிற்கும் உகந்த வகையில் முதன்முதலில் ஏழந்த பாலபாடங்கள் நாவலர் ஏழுதிய பாலபாடங்களே ஆகும். வயதுக்கேற்ற வளரும் மொழிச்சிக்கலோடு வளரும் அறிவு இவர் நூலில் மட்டுமே இன்றும் விளங்குகிறது” (ஆறுமுகநாவலர், 2004, உலகத் தமிழாராய்ச்சி

நிறுவனம், ப. 20)

என்று மொழியியல் அறிஞர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் கூறுவது கருத்தத்திற்கது.

அதுமட்டுமல்லாமல், மாணவர்கள், தமிழ், சமயநெறி ஆகியற்றை மட்டும் கற்றால் போதாது. அவர்கள், பூகோள் நூல், வேளாண்மை நூல் போன்ற அறிவியல் நூல்களையும் கற்கவேண்டும் என்பதாக, அவர் அமைத்த பாடத்திட்டம் காணப்பெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பல கிறித்தவப் பாதிரிமார்கள், இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் அறிமுகப்படுத்திய புதிய விடயங்களை அவதானித்த நாவலர். அவற்றைச் சுதேசிய மதத்தைப் பேண விழைந்த சமுதாயத்துக்கு, அவர்களது பண்பாட்டுக்கு இயைபாகக் கட்டமைத்து வழங்கினார். இதனால், பல புதிய தொடக்கங்கள் இலங்கை சைவத்தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு நாவலரால் அறிமுகமாயின. இவற்றுள் சில தமிழ் நாட்டுக்குச் சுதேசிய சமுதாயத்துக்கும் வழிகாட்டுந் தன்மையனவாக இருந்தன. அவ்வகையில், நாவலர் வழங்கிய புதிய கொடைகள் பல.

நவீனத்துவமும் மாரதியும்

பெராசிரியர்
எம்.ஏ. நுஃமான்

உதலில் நவீனத்துவம் என்றால் என்ன என்பதை வரையறுத்துக் கொள்வது பயனுடையது. ஆங்கிலத்திலே இது தொடர்பாக Modernity, Modernism, Modernization ஆகிய பதங்கள் உள்ளன. இவற்றை முறையே, நவீனத்துவம், நவீனவாதம், நவீனமயமாக்கல் என தமிழிலே பெயர்த்துக் கூறலாம். இவற்றுக்கிடையே பொருப்பரப்பில் அடிப்படையான வேறுபாடுகள் உள்ளன. எனினும், தற்காலத்துக்குரியது, புதியது என்ற பொருள்தரும் Modern என்னும் சொல்லியாகவே இவை பிறந்துள்ளன. அவ்வகையிலே இவற்றுக்கிடையே ஒரு பொதுவான பொருள் ஒற்றுமையினையும் நாம் காணலாம்.

வழிவழி வந்த மரபில் இருந்து மாறுபட்டு, புதுமையைச் சார்ந்து நிற்றல், அல்லது புதுமையை நாடிச் செல்லல் என்பது இவை உணர்த்தும் பொதுப் பொருள் எனலாம். ஆயினும் நவீனத்துவம் (Modernity) என்பது சமூக, அரசியல், பொருளாதார பண்பாட்டு அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் ஓர் வளர்ச்சி நிலையைச் சுட்டுகின்றது.

நவீனத்துவத்தின் பிரதான பண்புகளாகப் பின்வருவனவற்றை வகுத்துக் கூறுவர்.¹

1. பொருளாதாரத்தில் சுயநிறைவான வளர்ச்சி அல்லது குறைந்தபட்சம், உற்பத்தி, நுகர்வு, ஆகிய இரண்டிலும் கிரமமான அதிகரிப்புக்குப் போதுமான வளர்ச்சி.
2. ஆட்சி நிருவாகத்தில் பொதுஜனப் பங்குபற்றுதல் அல்லது குறைந்தபட்சம் ஆட்சி மாற்றங்களை வரையறுப்பதிலும், தெரிவு செய்வதிலும் ஜனநாயகப் பிரதி நிதித்துவம்.
3. கலாசாரத்தில் சமயச்சார்பற்ற அறிவு சார்ந்த நியமங்களின் வியாபகம்.
4. சமூக அடைவியக்கத்தில் அதிகரிப்பு, இது பெளதீக, சமூக ஊ இயக்கத்தில் தனிமனித சுதந்திரத்தைக் குறிக்கும்.

நவீன மயமாக்கம் (Modernization) என்பது மரபுசார்ந்த அம்சங்களை இத்தகைய நவீனத்துவ அளவுகோல்களுக்கேற்ப மாற்றியமைத்தலைக் குறிக்கும். ஆனால் நவீனவாதம் (Modernism) என்பது, குறிப்பாக ஐரோப்பாவில் 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிறகு மதம், கலை இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் செயற்பட்ட ஒரு இயக்கமாகும். சமூக விஞ்ஞானக் கலைக் களஞ்சியம், “மரபு”யியானவற்றை புதுமைக்குக் கீழ்ப்படுத்துகின்றதும், நிலைபேறடைந்த, சம்பிரதாயபூர்வமானவற்றை இன்றைய தேவை நிர்ப்பந்தங்களுக்கேற்ப இணங்கப்படுத்துகின்றதுமான ஒரு மனப்போக்காகும்” என நவீனவாதத்தை விபரிக்கின்றது. “இந்த மனப்போக்கின் செயல்முறைத் தாக்கம் பழைய பேணுவதாக அல்லது புரட்சிகரமானதாக

இருக்கலாம். பழையை அழியாது காப்பாற்றுவதற்காக அதைப் புதுமையுடன் இணங்கப்படுத்துக்கொது அது பழைய பேணுவதாகின்றது. புதுமையின் நிமித்தம் பழையை நிராகரிக்கும் போது அது புரட்சிகரமானதாகின்றது. மதங்களைப் பொறுத்த வரை நவீன வாதத்தின் பழையபேண் வகையைக் காணலாம் என்றும் கலைகளில் நவீன வாதத்தின் புரட்சிகரமான வகையைக் காணலாம்” என்றும் அது மேலும் கூறுகின்றது.² பாரதியின் நவீனத்துவம் பற்றி ஆராய்கையில் நவீன வாதத்தின் சில அம்சங்களையும் கருத்தில் கொள்ளுதல் பயனுடையது. ஆயினும் முதலாளித்துவத்தின் முதிர்ச்சிக் கட்டத்தில் தோன்றிய சிம்பலிசம், இமேஜிசம், போன்ற நவீனவாத இலக்கிய இயக்கங்களுடன் பாரதியை தொடர்புறுத்தி நோக்குதல் பொருந்தாது.

நவீனத்துவம் என்பது தொடர்ந்து நடைபெறும் ஒரு வளர்ச்சி நிலையாகும். எனினும் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் தோற்றுத்துடனோதான் நவீனத்துவம் பற்றிய பிரச்சினைகள் முதலில் தோன்றுகின்றன என்பதை வரலாறு காட்டுகின்றது. வளர்ச்சியடைந்து வரும் முதலாளித்துவ பொருளாதார அடித்தளம், தன் வளர்ச்சிக்கு உதவும் வகையிலே சமூக, சமய, அரசியல் பண்பாட்டு நிறுவனங்களை மாற்றியமைக்க வேண்டிய தேவை நிர்ப்பந்தங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இந்த மாற்றம் பாரம்பரிய நிலைப்பிரபுத்துவ நிறுவனங்களின் அமைப்பில் இருந்து பெரிதும் வேறுபட்டதாகும். மத நிறுவனங்களுக்கும், மத முடநம்பிக்கை களுக்கும் எதிரான விஞ்ஞான மனப்பாங்கு, தனிமனித சுதந்திரம், அரசியலில் ஜனநாயகக் கோட்பாடு மக்களிடையே சமத்துவம்,

பெண்களுக்குச் சம உரிமை, இலக்கியத்தில் சமயச் சார்பின்மை, புதிய கலை இலக்கிய வடிவங்களில் தோற்றும் முதலியவை இவ்வாறு முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு உருவாக்கிய நவீனத்துவம் சார்ந்த அம்சங்களாகும். இவை நிலப்பிரபுத்துவ பண்பாட்டுக்கு எதிரானவை. அந்த வகையிலே முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக் கட்டம் - இதுவே மறுமலர்ச்சி யுகம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது - எவ்வளவு குரூராமானதாக இருந்தபோதிலும் முற்போக்கா ணதாகும். பிரடெரிக் எங்கெல்ஸ் இக் காலகட்ட மாற்றங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “இதுவரை மனிதகுலம் அனுபவத்தில் கண்டவற்றில் இதுவே ஆகப் பெரிய மகத்தான முற்போக்குப் புரட்சியாகும்” என்று விபரித்தார்.³ எனினும் முதலாளித்துவத்தின் பிந்திய வளர்ச்சி அதிநவீனத்துவ கலாச்சாரக் சீர்ப்பியக்ஞக்கே இட்டுச் சென்றுள்ளதை நாம் அறிவோம்.

இந்தியா போன்ற காலனித்துவ நாடுகளிலே முதலாளித்துவ வளர்ச்சி, இயல்பான வளர்ச்சி விதிகளின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டதல்ல. அது ஏகாதிபத்திய தலை யீட்டினால் தினிக்கப் பட்டதாகும். அந்த வகையிலே இந் நாடுகளின் நவீனத்துவம் சார்ந்த இயக்கங்கள் சிலவேளை முற்றிலும் பழைய பேணுவதாக, சிலவேளை முற்றிலும் மேற்கத்தைய மயமாதலை நாடுவதாக அல்லது நிலப்பிரபுத்துவ பண்பாட்டு அம்சங்களை மட்டுமன்றி ஏகாதிபத்திய பண்பாட்டு அம்சங்களையும் எதிர்ப்பதாக அமைந்தன என்பதை நாம் இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டும்.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து இந்தியாவிலே நவீனத்துவம் சார்ந்த இயக்கங்கள் செயற்படத் தொடங்கியதை அறிகின்றோம். ஆரம்பத்தில் இவை சமய,

சமூக, சீர்திருத்த இயக்கங்களாகவே இருந்தன. பிரம்மசமாஜம் (1828), ஆர்யசமாஜம் (1875), இராமகிருஷ்ணமிஷன் (1886), இந்து இலக்கிய சங்கம் (1820), இந்து முற்போக்கு அபிவிருத்திச் சங்கம் (1852), திருவல்லிக்கேணி இலக்கியச் சங்கம் (1868) போன்ற இயக்கங்கள் வட இந்தியாவிலும் தமிழ் நாட்டிலும். அமைக்கப்பட்டன. இந்த இயக்கங்கள் எல்லாம் வெவ்வேறு அளவிலே இந்தியப் பண்பாட்டை நவீனப்படுத்த உழைத்தன.

இவ்வியக்கங்களைப் பற்றிக் கூறுகையில் “பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றிய இயக்கங்கள் புதிய அரசியல் இயக்கங்களுக்குத் தேவைப்பட்ட கலாச்சாரப் புரட்சியை நிகழ்த்திக் கொடுத்தன. ஆட்சியாளரின் அரசியல், நிருவாக சட்டத்துறைகளில் இந்த இயக்கங்களின் காரணமாகப் பல மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. இந்திய தேசிய இயக்கமும், சமூக சீர்திருத்த இயக்கமும் நாடு தழுவிய விரிந்த களத்தைக் கண்டன” என்கிறார் பெ. ச. மணி.⁴

ஆயினும், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய ஆரம்பகால நவீன சிந்தனையாளர்கள் பெரும்பாலும் ஏதோ ஒருவகையில் பழையை நிலைநிறுத்த முயலும் நோக்குடையவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். நமது ஆரம்பகால நவீன படைப்பிலக்கியகாரர் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகக் காணப்படுகின்றனர். ஐரோப்பாவிலே நவீன சமூகத்தின் சின்னங்களுள் ஒன்றாகத் தோன்றிய நாவல் இலக்கியத்தை முதல்முதல் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்திய எமது ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்கள் பற்றி பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கூறுவது இங்கு மனங்கொள்ள த்தக்கது. “அறவியலை

வற்புறுத்திய ஆரம்பகால நாவலா சிரியர்கள் பெரும்பாலான இந்திய சமூக சீர்திருத் தவாதிகள் போக்கிற்கேற்ப புத்தம் புதிய தத்துவம் எதையும் வேண்டிற்றிலர். தொண்டு தொட்டுவரும் ஆசாரங்களிற் படிந்துள்ள தூசுதும்பு துடைத்துச் சுத்தம் செய்தால் போதும் என்றே எண்ணினர்” என்பது அவர்கருத்து.⁵

க. நா. சுப்பிரமணியம் கூறுவது போல “பழைய மாறிப் புதுமை நம் வாழ்விலே இடம்பெறுவதையே” நமது ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்கள் சித்தரித்துள்ள போதிலும் சாராம்சத்தில் அவர்கள் பழையையின் சார்பிலேயே நின்றார்கள். பண்டித நடேச சாஸ்திரியின் தீநத்யாளு நாவல்பற்றி எழுதுகையில், “பழையைல் நம்பிக்கை வைத்து பழைய மாதிரியே குடித்தனத்தை ஒரே குடும்பமாகச் செய்து வரத் தீநத்யாளு படாத பாடுபடுகிறான். ஆசிரியரின் அனுதாபம் பூராவும் கதாநாயகனிடமே இருக்கின்றது என்பது பக்கம் பக்கமாகத் தெளிவாகின்றதே தவிர அவன் இப்படி அரும்பாடுபடுவது அனாவசியம் என்று அவர் ஒரு இடத்திலும் சொல்லவில்லை” என க. நா. சு. சுறுகிறார்.⁶ தி. ம. பொன்னுச்சாமிப்பிள்ளை, தனது ஞானம்பிகை நாவலுக்கு எழுதிய முன்னுரையிலே, “எமது தேசத்தில் வைத்தீக மார்க்கமும் தளிர்த்தோங்குவதற்கு ஒரு முகாந்திரம் ஏற்படும் என்பதும் இக்கதைகளை எழுதுவதில் யான் ஒரு புடை கொண்டிருக்கும் உட்கருத்து” என்று குறிப்பிடுகிறார்.⁷

தமிழில் முதல் நாவலா சிரியரும், பெண்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி 1869 ஆம் ஆண்டிலேயே ‘பெண்கள்வி’ என்ற பெயரில் நூல் எழுதியவருமான வேதநாயகம்பிள்ளை

பெண்களின் சமூக அந்தஸ்துப்பற்றிய பிரச்சினை யிலே மாபுவழிச் சிந்தனைப் போக்கில் உறுதியாக இருக்கிறார். பெண்கள்வி என்ற தனது நூலிலே, “உடல் ஆற்றலிலும், அறிவிலும், நாட்டுச் செயல் களை நடப்பிக்கும் திறமையிலும், குடும்பப் பாதுகாப்பிலும் மிக வல்லவர்களான ஆடவர்களே தலைமைக்கும் தகுதியானவர்களாதலால், மாதர்கள் தெய்வத்துக்குப் படிந்து நடப்பதுபோல் ஆடவர்களுக்கும் படிந்துநடக்க வேண்டும் என்பது மறைமொழியாய் இருக்கின்றது” என்றும் “மேலும் முதலில் பெண்ணானவள் முன்னர் தீவினை செய்து, ஆடவனையும் கெடுத்தவள் ஆதலால், அவள்மேல் ஆடவன் முறைமை செலுத்தவும் அந்த ஆட்சிக்கு அவள் உட்பட்டிருக்கவும், பிள்ளைப்பேறு முதலிய துள்பங்களை நுகரவும் தெய்வ கட்டளை பெற்றுக் கொண்டவளாயிருப்பதால் அவள் எவ்வளவு படித்தாலும் ஆடவனுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டி யவளே அல்லது மீறக்கூடாது” என்றும் திட்ட வட்டமாகக் கூறுகின்றார்.⁸ எமது ஆரம்பகால நவீனத்துவம் பொரிதும் பழையைச் சார்ந்தே இருந்தது என்பதற்கு இதைவிட வேறு உதாரணங்கள் தேவையில்லை.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்து இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் தவிர வடிவம் பெற்றது. அரசியல் பொருளாதார விடுதலையோடு கூடிய பூரண சமூக விடுதலை இதன் குறிக்கோளாகியது. இதன் அடிப்படையிலே நவீனத்துவம் பற்றிய நோக்கிலே புரட்சிகரமான அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டன. இக்காலகட்டத்திலேதான் தமிழகத்திலே பாரதி, தன்காலத்தில் வாழ்ந்த பிற எல்லாரைக் காட்டிலும் புரட்சிகரமான

நவீன சிந்தனையாளாக மலர்ச் சி யடைந்தான். பாரதியின் நவீனத்துவம் பற்றிய நோக்கு, நான் ஏற்கெனவே கூறியது போன்று சமூக, அரசியல், பொருளாதார பண்பாட்டு அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்குவது. அந்த வகையில் ஒரு முழுமையான பார்வையைத் தருவது.

ஆயினும், பாரதியிடம் கூட அவர்காலத்துப் பிற தேசியவாதிகளிடம் காணப்பட்டது போன்று, தங்கள் பழைய நாகரிகம் பற்றிய பெருமிதம் வேறுன்றி இருப்பதைக் காணலாம். முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமை பற்றிப் பாரதியார் பல இடங்களிலே பேசுகின்றார். “ஜோபாவிலும், ஆசியாவிலும் பிற இடங்களிலும் காணப்படும் நாகரிகங்களுக்கெல்லாம் முந்தியதும், பெரும்பான்மை மூலாதாரமுமாக நிற்பது ஆர்ய நாகரிகம். அதாவது பழைய சமஸ்கிருத நூல்களிலே சித்தரிக்கப்பட்டு விளங்குவது. இந்த ஆர்ய நாகரிகத்துக்குச் சமமான பழைய கொண்டது தமிழரது நாகரிகம் என்று கருதுவதற்குப் பல விதமான ஸாஷ்யங்களிருக்கின்றன. ஆரியரும் தமிழரும் உலகத்தில் முதல்முதலாக உயர்ந்த நாகரிகப் பதவிபெற்ற ஜாதியார். இங்ஙனம் முதல் முதலாக நாகரிகம் பெற்ற இவ்விரண்டு வகுப்பினரும் மிகப் பழைய நாட்களிலேயே ஹிந்து மதம் என்ற கமிற்றால் கட்டுண்டு ஒரே கூட்டத்தாராகிய செய்தி பூமண்ட வத்தின் சரித்திரத்திலேயே மிக விஶேஷங்களும் நலமும் பொருந்திய செய்திகளில் ஒன்றாகக் கணித்தற் குரியது” என பாரதியார் தமிழ்நாட்டு மாதருக்கு என்ற கட்டுரையிலே எழுதுகின்றார்.⁹

ஆயினும், இத்தகைய பழம் பெருமை தேசிய விடுதலைப் போராட்ட காலத்திலே செயற்பாட்டு முக்கியத்துவம் உடையதாக

இருந்ததையும் நாம் மனங்கொள்ளவேண்டும். பலம் பொருந்திய பிரித்தானிய ஏகாதி பத்தியத்தை எதிர்ப்பதற்கு இது ஒரு மனோபலத்தைக் கொடுத்தது. பாரதியைப் பொறுத்தவரை, “ஆரியரும் தமிழருமே உலகில் முதன்முதலாக உயர்ந்த நாகரிகப் பதவிபெற்ற ஜாதியார்” என்ற கருத்து நவீன் ஜோபாப்பிய நாகரிகத்தின் முற்போக்கான அம்சங்களையும் உதறித்தள்ளும் பிறபோக்குப் பழைய வாதமாக மாறவில்லை என்பதுதான் நம் கவனத்துக்குரியது.

நவீன் ஜோபாப்பிய நாகரிகத்தின் வளமான அம்சங்கள் பற்றிப் பல இடங்களில் பாரதி புகழ்ந்து பேசுவதைப் பார்க்கின்றோம். பாரதி தனது தமிழ்ச்சாதி கவிதையில் சுட்டிக் காட்டுவது போல, நிலப்பிரபுத்துவ முறையையில் இருந்து இந்திய சமூகம் தீவிர மாற்றத்துக்குள்ளாகிக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்திலே, ஜோபாப்பிய நாகரிகத்தினை அவ்வாறே பேணாவிட்டால் தமிழ்ச்சாதி அழிந்து விடும் என்போரின் கருத்தையோ, அல்லது முதாதை யரின் வழிமுறைகளை அப்படியே தழுவினால்தான் தமிழர்க்கு உய்வுண்டு என்போரின் கருத்தையோ பாரதி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இரண்டின் கலப்பிலே இந்தியப் பண்பாடு புதிய வலுப்பெறும் என்றே அவன் கருதினான். தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு என்ற கட்டுரையிலே பாரதி இதுபற்றி விரிவாகப் பேசுவதைக் காணலாம். அவன் கூறுகிறான்,

“சுகோதரிகளே, நீங்கள் ஜோபாப்பிய நாகரிகத்தின் சேர்க்கையைக் குறித்துச் சிறிதும் வருத்தப்படவேண்டாம். அது நமக்குத் துணை. அது நாம் அஞ்சவதற்குரிய பிசாசன்று. வெவ்வேறு வகைப்பட்ட இரண்டு நாகரிகங்கள் வந்து கூடும் போது அவற்றுள் ஒன்று மிகவும் வலியதாகவும் மற்றொன்று

மிகவும் பலவீனமானதாகவும் இருக்குமாயின், வலியது வலிமையற்றதை இருந்த இடம் தெரியாமல் விழுங்கிவிடும். வலிமையற்ற நாகரீகத்துக்குரிய பாஸையும், மதமும் முக்கிய தன்மையற்ற புது ஆசாரங்கள் மாத்திரமேயன்றி விவாகமுறை முதலிய முக்கிய ஆசாரங்களும் அழிந்து மறைகின்றன. அந்த நாகரிகத்தைக் காத்துவந்த ஜனங்கள் பலமுடைய நாகரிகத்தின் பாஸை, மதம் முதலியவற்றை கைக்கொள்ளு கிறார்கள். பிலிப்பைன் தீவில் அமெரிக்க நாகரிகம் இவ்வகை வெற்றியடைந்திருக்கின்றது. ஆனால் நம்முடைய ஹிந்து நாகரீகம் இங்ஙனம் சக்தியற் ற வஸ்துவன்று. பிற நாகரிகங்களுடன் கலப்பதினால் இதற்குச் சேதம் நேருமென்று நாம் சிறிதேனும் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. உலகத் திலுள்ள நாகரீகங்கள் எல்லாவற்றிலும் நம்முடைய நாகரீகம் அதிக சக்தியடையது. இது மற்றெந்த நாகரீகத்தையும் விழுங்கி ஜீரணித்துக்கொள்ளும் சக்தி வாய்ந்தது. ஆதலால், ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் கலப்பில் இருந்து ஹிந்து தர்மம் தன் உண்மையியல்பு மாறாதிருப்பது மட்டுமேயன்றி முன்னக் காட்டிலும் அதிக சக்தியும் ஓளியும் பெற்று விளங்குகின்றது. இந்த விசயத்தை நம்முடைய மாதர்கள் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டாலன்றி, இவர்களுடைய ஸ்வதர்மரஷ்ணம் நன்கு நடைபெறாது. ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் புறத் தோற்றங்களிலே ஆட்சேபத்துக் கிடமான அம்சங்கள் பலவும் இருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், இஃது வியக்கத்தக் கதொரு செய்தியல்ல. நமது ஸநாதன ஹிந்து தர்மத்தின் புறநடைகளிலே கூடப் பல வெறுக்கத்தக்க அம்சங்கள் வந்து கலந்துதான் கிடக்கின்றன. அதுபற்றி ஐரோப்பிய நாகரீகத்தையே வெறுத்தல் சால மிகப் பெரிய பேதைமையாம். நம்முடைய ஹிந்து தர்மமாகிய

வேத தர்மத்துக்கு ஐரோப்பிய நாகரீகம் தனது தத்துவநிலையில் விரோதமானதன்று. அதன் உள்ளிலை நான் மேலே குறிப்பிட்டபடி, நமது ஹிந்து தர்மத்துக்குப் பெருந்துணையாக அமெந்திருக்கின்றது” பாரதியின் இக்கூற்றுக்கள்¹⁰ பாரதியைப் பொறுத்தவரை நவீனத்துவம் என்பது முற்றிலும் மேற்கத்தைய மயமாதல் அல்ல என்பதையே தெளிவு படுத்துகின்றன. ஹிந்து தர்மத்தின் அடித்தளத்தில் நின்றுகொண்டே அவன் நவீன ஐரோப்பிய நாகரீகத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டான்.

ஆயினும், ஹிந்து மதம் பற்றிய பாரதியின் நோக்கிலே ஸநாதனப் போக்குக்குப் பதிலாக அறிவு வாதத்தின் செயற்பாட்டையே அதிகம் காண்கிறோம். பாரதியைப் பொறுத்தவரை மதம் ஆன்ம ஈடெற்றறத்துக்கான அல்லது மோட்சத்துக்கான ஒரு வழியல்ல.

செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம் சேர்ந்திடலாம் என்றே எண்ணி இருப்பார் பித்த மனிதர் அவர் சொல்லும் சாத்திரம் பேயுரையாம் என்றிங் கூத்டா சங்கம்.

என்று பாடியவன் பாரதி, சடங்குகள், ஆசார, அனுஷ்டானங்கள் ஆகியவற்றை மதத்தில் இருந்து வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது பாரதியின் நோக்கு. “ஆசாரங்களும் பழக்கங்களும் சில சமயங்களில் மதக் கொள்கைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கக் கூடும். யதேச்சையாகவும், அங்ஙனமின்றி வெறுமே அர்த்த மில்லாமலும் தோன்றி நடைபெறவும் கூடும். குடுமிவைத்துக் கொள்ளும் மாதிரிகள், இவை போன்ற சீர் அலங்கார சம்பந்தமான வழக்கங்களை நமது நாட்டில் மதக் கொள்கையுடன் பினைத்து ஸ்மிருதிகளிலே அவற்றைக் குறித்துச் சட்டம் போடத் தொடங்கினார்கள். இந்தப் பரிதாபகரமான

தவறுதல் ஆதிகால முதல் மற்ற நாடுகளிலும் ஏற்பட்டு வந்திருக்கின்றது” என்று பாரதி எழுதியின் ஸான்.¹¹ பாரதி பூண்டை அறுத்தெறிந்ததை இங்கு நாம் நினைவு கூரலாம்.

மதத்தைப் பழையான வழியில் இருந்து மீட்டு சமூக வாழ்வுடன் இணைக்கும் போக்கிணையும் நாம் பாரதியிடம் காண்கின்றோம். இங்கும் அறிவு வாதமே செயற்படுகின்றது. வாழ்க்கையை நிராகரிக்கும் துறவு மார்க்கத்தையும் மடங்களின் ஆதிக்கத் தையும் பற்றி பாரதி பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

“பெண்டுபிள்ளைகளையும் சுற்றத் தாரையும் இனத்தாரையும் நாட்டாரையும் துறந்து செல்பவன் கடவுளுடைய இயற்கை விதிகளைத் துறந்து செல்வோன் வலிமையில்லாமல் அங்ஙனம் செல்கிறான். குடும்பத்தை விடுவோன் கடவுளைத் துறக்க முயற்சிபண்ணுகிறான். பெளத்த மதமே துறவு நெறியை உலகத்தில் புகுத்திற்று. அதற்கு முன் அங்கங்கே சிலசில மனிதர் துறவிகளாகவும் சிலசில துறந்து இடங்களில் சிலர் துறவிக் கூட்டத்தாராகவும் இருந்தனர். துறவிகளின் மடங்களை இத்தனை தாராளமாகவும், இத்தனை வலிமையுடையவாகவும் செய்ய வழிகாட்டியது பொத்த மதம். எங்கே பார்த்தாலும் இந்தியாவை அம்மதம் ஒரே சந்நியாசி வெள்ளாமாகச் சமைத்து விட்டது. பாரத தேசத்தை அந்த மதம் ஒரு பெரிய மடமாக்கிவிட்டது. ராஜா, மந்திரி, குடி, படை எல்லாம் மடத்துக்குச் சார்பிடங்கள். துறவிகளுக்குச் சரியான போஜனம் முதலிய உபசாரங்கள் நடத்துவதே மனித நாகரிகத்தின் உயர் நோக்கமாகக் கருதப் பட்டது. துறவிகள்தான் முக்கியமான

ஜனங்கள். மற்ற ஜனங்கள் எல்லாரும் அவர்களுக்குப் பரிவாரம். மடந்தான் பிரதானம். ராஜ்யம் அதற்குச் சாதனம் பிற்காலத்தில் பெளத்த வழியைத் தழுவி, பலமான மட ஸ்தாபனங்கள் செய்த ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்திலும், குருக்களுடைய சக்தி மிஞ்சிப் போய் மனித நாகரீகத்துக்குப் பேராபத்து விளையும் போலிருந்தது. அதை ஜரோப்பிய தேசத்தார்கள் பல புரட்சிகளாலும், பெருங் கலகங்களாலும், யுத்தங்களாலும் எதிர்த்து வென்றனர்.

அதுமுதல் மடாதிபதிகளுக்கு ராஜ்யத்தின் மீதிருந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டு வருகின்றன.”¹² மதச்சார்பற்ற அரசு, சமூக வாழ்க்கையில் மடங்களின் ஆதிக்கம் ஆகியவை பற்றிய பாரதியின் நவீன கருத்தோட்டத்தை நாம் இங்கு காண்கின்றோம்.

ஊழ்வினை அல்லது புனர்ஜனமம் பற்றிய பாரதியின் கண்ணோட்டத்திலும் இத்தகைய அறிவுவாதத்தின் செயற்பாட்டைக் காணலாம். பாரதி அதுபற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறான். “புனர் ஜென்மக் கொள்கை பூர்வ புராணங்களிலேயே இருந்தது. பெளத்த மதம் அக்கொள்கையை, அறிஞர் கண்டு நடகைக்கத்தக்கபடியாக, வரம்பு மீறி வற்புறுத்திற்று. பிற்கால ஹிந்து மதத்தில் அக்கொள்கை அளவுக்கு மிஞ்சி நிரார்த்தமாக ஏறிப்போய் இப்போது ஹிந்து நம்பிக்கை யிலுள்ள குறைகளில் ஒன்றாக இயல்கின்றது. சாதாரணமாக ஒருவனுக்குத் தலைநோவு வந்தாலும் கூட அதற்குக் காரணம் முதல்நாள் பசியில்லாமல் உண்டதா, அளவுமிரித் தூக்கம் விழித்தோ, மிகக் குளிர்ந்த அல்லது அசுத்தமான நீரில் ஸ்நானம் செய்ததோ? என்பதை ஆராயும் முன்பாகவே, அது பூர்வ ஜனமத்தின் கர்மப்பயன் என்று ஹிந்துக்

களிலே பாமரா் கருதக்கூடிய நிலைமை வந்துவிட்டது. உலக வியாபார நிலைமையையும் பொருள் வழங்கும் முறைகளையும் மனித தந்திரத்தால் மாற்றிவிடலாம் என்பதும், அங்ஙனம் மாற்றுமிடத்தே, செல்வ மிகுதியாலும் செல்வக் குறைவாலும், மனிதர் களுக்குள்ளே ஏற்படும் கஷ்டங்களையும், அவமானங்களையும், பசிகளையும், மரணங்களையும் நீக்கிவிடக் கூடும் என்பதும் தற்காலத்து ஹிந்துக்களிலே பலருக்குத் தோன்றவே இடமில்லை. பிறர் சொல்லிய போதிலும் அது அவர்களுக்கு அர்த்தமாவது சிரமம். ஏனென்றால் பணவிசயத்தில் ஏற்பட்ட பயங்கரமான பேதங்களையும், தாரத் தமிழங்களையும், பாரபசூங்களையும் கண்டு அதற்கு நிவசனம் தேட வழி தெரியாத இடத்திலேதான், பெரும்பாலும் இந்தப் பூர்வஜன்ம கர்ம விஷயம் விசேஷமாகப் பிரஸ்தாபத்துக்கு வருகின்றது. அற்பாயுள் - நீண்ட ஆயுள், நோய் - நோய் இன்னை, அழுகு - அழுகின்னை, பாடத் தெரிதல் - பாடத் தெரியாமை, படிப்புத் தெரிதல், - அது தெரியாமை எல்லா பேதங்களுக்கும் பூர்வ ஜன்மத்தின் புண்ய பாவச் செயல்களையே முகாந்திர மாகக் காட்டினார்கள். எனினும், பணவிசயமான வேறுபாடுகளே இவை யெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் மனிதர்களுக்கு உள்ளக் கொதிப்பையும், நம்பிக்கைக் கேட்டையும் விளைத்து அவர்களை இந்த ஜன்மத்தின் துக்கங்களுக்குப் பூர்வ ஜன்மத்திலே காரணந் தேவெநும் அடுத்த ஜன்மத்திலே பரிகாரம் தேடுவதுமாகிய விணோத தொழிலிலே தூண்டின.

எனவே இந்தப் பூர்வ ஜன்ம சித்தாந்தத்தைப் பொத்த மதம் நமது தேசத்தில் ஊர்ஜிதப்படுத்தியது பற்றி நாம் அதற்கு அதிக நன்றி செலுத்த இடமில்லை.”¹³

மதத்திலே அறிவுக்குப் புறம்பான அம்சங்களை இவ்வாறு பாரதி ஒதுக்கியதுபோல் சமூக நீதிக்குப் புறம்பான அம்சங்களையும் நிராகரிக்கின்றான்.

குத்திரனுக்கொரு நீதி - தண்டச் சோருண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறொரு நீதி சாத்திரம் சொல்லிடுமாயின் - அது சாத்திரமன்று சதி என்று கண்டோம்.

என்பது பாரதி வாக்கு. இவ்வாறு சநாதன இந்து மதத்திலே அறிவு வாதத்தைப் புகுத்தியது பாரதியின் நவீனத்துவத்தின் ஒரு அம்சமேயாகும். ஆயினும் அதேவேளை. அறிவுவாதத்துக்குப் புறம்பான தீவிர இந்துமதப் பற்றும், இந்து மேலாதிக்க உணர்வும் பாரதியிடம் வேர் கொண்டிருப் பதையும் நாம் காண்கின்றோம். ஏற்கனவே நான் காட்டிய சில மேற்கோள்களிலும் இந்த உணர்வு வெளிப்படுவதைக் காணலாம். வேறுபல இடங்களிலும் பாரதியின் இந்த உணர்வு புலப்படுகின்றது. உதாரணமாகத் தமிழ்ப் பெண்கள் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் சேர்ந்து படிக்கச் சேர்ந்தமை பற்றி எழுதுகையில் பாரதி பின்வருமாறு ஆதங்கப்படுகிறான்.

“ஐயோ! எத்தனை வருஷங்களாக ‘பெண்கல்வி வேண்டும்’ ‘பெண்கல்வி வேண்டும்’ என்று கூச்சலிட்டதெல்லாம், நமது பெண்கள் பாதிரிப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் ‘பைபில்’ வாசித்துக் கொண்டு வரும் பொருட்டாகத் தானா? வருங் காலத்தில் இந்தப் பெண்களா தாய்மாராகி நமது ஜாதிக்கு (Nation) காப்புத் தெய்வங்களாக இருக்கப் போகிறார்கள்?”¹⁴

இந்த ஆதங்கம் மேலாதிக்க உணர்வின் வெளிப்பாடுதான். இதனால் தான் “உலகத்திலே உள்ள ஜாதியார்களிலே ஹிந்து

ஜாதி அறிவுத் திறமையில் மேம்பட்டது” என பாரதியால் கூற முடிந்திருக்கின்றது.¹⁵ “ஆஹா ஸ்வாமி விவேகானந்தரைப்போல பத்துப்பேர் இருந்தால் இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்குள் ஹிந்து தர்மத்தின் வெற்றிக்கொடியை உலகெங்கும் நாட்டலாம்”¹⁶ என்றும், “இந்த ஸமயத்தில் மனுஷ்ய ஸமூகம் அழிந்து போகாமல் அதைக் காப்பற்றி நல்ல வழியிலே சேர்க்கக் கூடிய ஜாதியார் நம்மைத் தவிர வேறுயாருமில்லை” என்றும், ஆகவே ஹிந்து தர்மத்தைப் பரப்ப “ வெளிநாடுகளுக்கு நூற்றுக் கணக்கான பிரசங்கிகளை அனுப்பும்படி, ராஜாக்களையும் பிரார்த்தனை செய்கிறேன்”¹⁷ என்றும் பாரதி எழுதுவதும் இத்தகைய ஹிந்து மேலாதிக்க உணர்வினால்தான். மதத்துறையிலே நவீன வாதம் பழமை பேணுவதாகவே அமைகின்றது என்று நான் முன்பு கூறியது பாரதியைப் பொறுத்த வரையிலும் கூட உண்மை என்பதை நாம் இங்கு காண்கின்றோம். மதத்தைப் பொறுத்தவரை புராதன ஹிந்து தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்காகவே, பாரதி கதை நவீனத் துவத்துடன், அறிவுவாதத்துடன் இணங்கப்படுத்த முனைகிறான் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

மதத்துறையை விட மொழித் துறையிலே பாரதியின் நவீனத்துவ நோக்கு புரட்சி கரமானதாக இருப்பதைக் காணலாம். எனினும் தமிழின் தோற்றம், தொன்மை, வலிமை, இனிமை போன்றவற்றைப் பாரதி ஆங்காங்கே கூறியுள்ள சில கருத்துக்கள், அறிவுக்குப் புறம்பான, பொதுஜன ஐதீகங்களை (Popular myth) அடியொற்றியதாக இருப்பதைக் காண்கின்றோம். உதாரணமாக, “ஆதியில் பரமசிவனால் படைப்புற்ற மூலப் பாஷைகள்

வடமொழி என்று சொல்லப்படும் சமஸ்கிருதமும் தமிழுமோம் என்று பண்டைத் தமிழர் சொல்லியிருக்கும் வார்த்தை வெறுமனே புராணக் கற்பனையன்று. தக்க சரித்திர ஆதாரங்களுடையது.”¹⁸ என்று பாரதி கூறுவதைக் காட்டலாம். இதையே,

ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான்-என்னை ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன் என்றோ. வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே - நிறை மேவும் இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான். என்று கவிதையிலும் பாடுகிறான். இவ் விசயத்திலே சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் பாரதியை விட அறிவு பூர்வமாக இருப்பதைக் காண்கின்றோம். அவர் தனது தமிழ்மொழி வரலாறு என்ற நூலிலே “தமிழ் நூலாசிரியர் பலரும், இக்காலத்திலும் ஆங்கில நூற்பயிற்சி இல்லாத நண்பருட் சிலரும் தமிழ் மொழியும் வட மொழியும் தேவ பாஷைகளென்றும், இவ்விரண்டும் முறையே அகத்தியனார்க்கும், பாணினியார்க்கும் சிவபெருமானால் உபதேசிக்கப்பட்டன என்றும் கூறாநிற்பர்” எனக் கூறுகின்றார்.¹⁹ ஆயினும் சிறந்த ஆங்கில நூற்பயிற்சியுள்ள பாரதி இந்த ஐதீகத் துக்குச் சரித்திர ஆதாரங்கள் இருப்பதாக அடித்துச் சொல்வது மிகவும் அபத்தமாகவே அமைகின்றது. “எனக்கு நாலைந்து பாஷைகளிலே பழக்கமுண்டு. இவற்றிலே தமிழைப் போல் வலிமையும், திறமையும் உள்ளத் தொடர்பு உடைய பாஷை வேறொன்றுமில்லை”²⁰ என பாரதி கூறுவதும் இதைப் போன்றதுதான். இவை அகநிலைச் சார்பான அறிவுக்குப் புறம்பான கருத்துக்கள். ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனது மொழி சிறந்ததாக இருப்பதில் ஆச்சிரியமில்லை.

பாரதி மொழிபற்றி இத்தகைய சில ஐதீகங்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும் தமிழ்

மொழியை நவீன தேவைகளுக்கேற்ப நவீன மயமாக்கும் அவனது சிந்தனைப் போக்கிலே இவை செயற்பாட்டு முக்கியத்துவம் எதையும் செலுத்தவில்லை என்பது நமக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் செய்தியாகும். தமிழை நவீனப் படுத்துவதில் பாரதி தீவிர ஆர்வம் காட்டினான். ஏனைய துறைகளில் பாரதியிடம் இருந்தது போல் மொழிபற்றியும் ஓர் இயக்கவியல் நோக்கை நாம் பாரதியிடம் காண் கிறோம். மொழியை ஒரு மாறும் சாதனமாகவே பாரதி காண்கிறார். “நெடுங்காலத்து முன்பே எழுதப்பட்ட நூல்கள் அக்காலத்துப் பாலையை தழுவியவை. காலம் மாற மாற பாலை மாறிக்கொண்டு போகின் றது. பழைய பதங்கள் மாறிப் புதிய பதங்கள் உண்டா கின்றன. புலவர் அந்தந்தக் காலத்து ஜனங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியக்கூடிய பதங்களையே வழங்க வேண்டும்” என ‘புனர்ஜன்மம்’ என்ற கட்டுரையில் பாரதி கூறுகிறான்.²¹

பாரதியின் மேற்காட்டிய கூற்றிலே இரண்டு அம்சங்கள் உள்ளன. ஒன்று காலம் மாற மாற மொழி மாறுகின்றது என்பது. மற்றது புதிய மாற்றத்துக்கேற்ப புதிய மொழி வழக்கைக் கையாள வேண்டும் என்பது. இந்த இரண்டாவது அம்சம் முதலாவது அம்சத்தின் விளைவாகும். அதாவது மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் தவிர்க்கமுடியாதவை அவசியமானவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டால்தான் புதுமைகளைப் புகுத்துவது பற்றிச் சிந்திக்க முடியும். பாரதியிடம் நாம் இந்த இரு பண்புகளையும் காண்கிறோம். பொதுவாக மொழி மாற்றம், மொழி வளர்ச்சி பற்றிய பாரதியின் சிந்தனைகளிலே நவீன விஞ்ஞான நோக்கு அடிப்படையாக உள்ளது.

மொழி வளர்ச்சி சமுதாய வளர்ச்சியிலே தங்கியுள்ளது என்ற அடிப்படை உண்மையை

பாரதி புரிந்து கொண்டிருந்தான். ‘தமிழ்ப் பாலைக்கு உள்ள குறைகள்’ என்ற கட்டுரையிலே இதுபற்றி பாரதி விபரமாக எழுதுகிறேன்.

“மனுஷ பாலைகள் மனுஷ வாழ்க்கை யோடு ஒட்டி உடன் வளர்ந்த பொருட்கள் அல்லவோ? தலைமுறை தலைமுறையாய் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக ஒரு நாட்டார் பேசிவரும் பாலை அவர்களின் உயிரோடு ஒன்றி விடுகின்றது. மனித அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பாலை ஒரு கண்ணாடி. ஒரு நாட்டில் அறிவு வளர்ந்து கொண்டு வரவர அந்நாட்டின் பாலையும் விசாலமடைந்து வருகின்றது.... தமிழ் நாட்டிலே பொது ஜனங்களுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிவது கூட அருமையாய் இருக்கின்றது. வயிற்றுப் பிழைப்பே பெரிய கஷ்டமாயிருக்கிறது. ராஜாங்கத்தார் பொதுஜனக் கல்விக்கு மிகவும் வெட்கக் கேடான சிறுதொகை செல விடுகிறார்கள். சிறுபான்மையோருக்குத் தரப்படும் கல்விகூட அவர்களைக் குமாஸ்தாக்களாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் கொடுக்கப் படுவதேயன்றி வேறு எவ்விதமான பெருந்தொழிலுக்கும் தகுதியாக்க அன்று. எனவே இந்நாட்டார் பொதுவாக மிகவும் அறிவு சுருங்கிப்போய் இருக்கிறார்கள். இதற்குப் பாலை என்ன செய்யும்? நீராவியினால் ஒட்டப்படும் ரயில் வண்டி இந்தியாவில் வழக்கமாயிருக்கிறது. இப்போது பொது ஜனங்கள் அதற்கு வார்த்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமலா இருக்கிறார்கள்? மின்சார சக்தியால் தந்தி ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. அதற்குத் தமிழ் வார்த்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லையா? கோவணம் இல்லாத நிர்வாண தேசத்தாரின் பாலையிலே பட்டு அங்க வஸ்திரத் துக்குப் பெயர் கிடையாதென்றால் அதற்கு அவர்களுடைய பாலைமேல் என்ன குற்றம்

இருக்கிறது? துணியைக் கொண்டு கொடுத்து வழக்கப்படுத்தினால் முறையே வார்த்தைகளும் உண்டாக்கிக் கொள்வார்கள். தமிழ் நாட்டிலே தொழில் வகைப்பாடும் ஆலோசனை மிகுதியும் ஏற்பட்டால் தமிழ்ப் பாஷை அன்றைக்கே வளர்ந்துவிடும்”²²

தமிழ்நாட்டிலே கைத்தொழில் வளர்ச்சியும் அதை ஒட்டி வாழ்க்கை அமைப்பிலும், சிந்தனையிலும் புதிய மலர்ச்சியும் ஏற்படும்போது தமிழ் மொழியும்தானே வளர்ச்சியடையும் என்பதே இங்கு பாரதி கூறுவதன் சாராம்சமாகும். மொழி வளர்ச்சியின் அடிப்படை பற்றிய பாரதியின் இக்கருத்துக்கள் முழுச் சமூக முன்னேற்றம் பற்றிய அவனது சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகும் என்பது தெளிவு.

பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் பற்றி நான் எழுதியுள்ள கட்டுரை யொன்றிலே தமிழை நவீனப் படுத்துவது பற்றி பாரதியின் நோக்கினை விரிவாக விபரித்துள்ளேன். இங்கு அவற்றைச் சுருக்கமாக விளக்க முயல்கின்றேன்.

1. தாய்மொழியைக் கல்வி மொழியாக்குவது மொழியின் நவீனத்துவ வளர்ச்சிக்கு அவசியம் என்பது பாரதியின் திடமான கருத்து. தேசியக் கல்வி என்ற கட்டுரையிலும், தாகூர் எழுதி, பாரதி மொழி பெயர்த்த கல்வி கற்பிக்கும் பாஷை என்னும் கட்டுரையிலும் இதுபற்றி விரிவாகப் பேசப்படுகின்றது. “தேச பாஷையே பிரதானம் என்பது தேசியக்கல்வியின் ஆதாரக் கொள்கை. இதை மறந்து விடக்கூடாது. தேச பாஷையை விருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் தொடங்கப்படுகின்ற இந்த முயற்சிக்கு நாம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பூரண சகாயத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டுமானால், இந்த

முயற்சிக்கு தமிழ்ப் பாஷையே முதற் கருவியாக ஏற்படுத்தப்படும் என்பதை தம்பட்டம் அறிவிக்க வேண்டும்.” என்று பாரதி எழுதியுள்ளான்.

2. தமிழூக்கல்வி மொழியாக்குவதோடு கலை, விஞ்ஞானம் ஆகிய எல்லாப் பாடங்களும் தாய்மொழியிலேயே கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் பாரதியின் கருத்தாய் இருந்தது. இதன்பொருட்டு விஞ்ஞானம் சம்பந்தமான ஜோப்பிய மொழிகளில் உள்ள நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்க வேண்டும் என்றும் அவன் கருதினான்.

மொழி பெயர்ப்பிலே இரண்டு பிரதான பிரச்சினைகள் உள்ளன. ஒன்று கலைச் சொல்லாக்கம். மற்றது பிறமொழிப் பெயர்களைத் தமிழில் எழுதுதல். இவையிரண்டும் மொழி வளர்ச்சி யோடு சம்பந்தப்பட்ட முக்கிய அம்சங்களாகும். இவ்விரு அம்சங்கள் பற்றியும் பாரதியிடம் திட்டவட்டமான சில கருத்துக்கள் இருந்தன. கலைச் சொல்லாக்கத்தின் அவசியத்தைப் பாரதி நன்கு உணர்ந்திருந்தான். “கூடியவரை சாஸ்திர பரிபாஷையை நிச்சயப்படுத்தி வைத்தால் பிறகு மொழி பெயர்ப்புத் தொடங்குவோர்க்கு அதிக சிரமம் இராது” என அவன் எழுதினான்.²⁴ தேசம் முழுவதிலும் கலைச் சொல்லாக்கத்தில் ஓர் ஒருமைப்பாடு நிலவ வேண்டும் என்பதும் பாரதியின் கருத்தாய் இருந்தது. இதன் பொருட்டுச் சமஸ்கிருத மொழியைக் கலை சொல்லாக்கத்தின் பொது மொழியாகக் கொள்ளலாம் என்பதும் பாரதியின் கருத்தாகும். இதுபற்றிப் ‘பரிபாஷை சேகரிக்க ஒருபாயம்’ என்னும் தலைப்பில் பின்வரும் குறிப்பொன்றைப் பாரதி எழுதியுள்ளான். “ஆகாசியிலே நாகரிகப் பிரசாரணி சபையார் ஜோப்பிய சங்கேதங்களையெல்லாம் எளிய

சமஸ்கிருத பதங்களில் போட்டு, மிகப் பெரியதோர் அகராதி உண்டாக்கி வருகிறார்கள். இந்தச் சொற்களை வேண்டியவரை, இயன்றவரை தேசபாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் ஏக்காலத்தில் கைக்கொண்டு வழங்கலாம். ஐரோப்பாவில் எல்லா பாஷைகளும் இவ்விதமாகவே வத்தீன், யவன பரிபாஷைகளைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு செய்தால் நமது தேச பாஷைகளில் சந்தேக ஒற்றுமை ஏற்படும். அதனால் சாஸ்திரப்பமிர் தேசம் முழுவதிலும் வளர்ந்தோங்கி வருதல் எளிதாகும்”²⁵ என்பது பாரதி கருத்து.

மொழி பெயர்க்கையில், அல்லது சுயமாக எழுதுகையில் பிறமொழிப் பெயர்களைப் பொறுத்த வரை அவற்றைத் தமிழில் எவ்வாறு எழுதுவது என்பன பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் இன்று வரை நிலவுகின்றன. தமிழின் பாரம்பரிய ஒலியமைப்பைச் சிதைவின்றிப் பேணவேண்டும் என்பதே மொழிப் பழையவாதிகளின் கொள்கையாகும். இவர்கள் ஸ்பெயினை, சுபானியா என்றும், சேக்ஷ்பியரை செகப்பிரியர் என்றும், ஹஜ்ஜா என்பதைக் கச்ச என்றும் எழுதவேண்டும் என்பர். பாரதி இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கருத்தோட்டத்தைக் கொண்டிருந்தான். பிறமொழிச் சொற்களை ஒலிச் சிதைவின்றித் தமிழில் எழுத வேண்டும் என்பது பாரதியின் நிலைப்பாடாகும். தமிழில் வழக்கில் உள்ள எழுத்துக்களைக் கொண்டு, பிறமொழி சொற்களை ஒலிச் சிதைவின்றி எழுத முடியாது. ஆகையால் அதன் பொருட்டுப் புதிய குறியீடுகளை ஆக்கவேண்டும் என்று கருதியது மட்டுமின்றி, தானே சில புதிய குறியீட்டுக்களையும் ஆக்கியுள்ளதாகவும் பாரதி எழுதியுள்ளான். அவ்வகையில் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் முன்னோடியாகவும்

நாம் பாரதியைக் காண்கின்றோம். 1915ம் ஆண்டு “ஞானபானு” என்னும் பத்திரிக்கையில், பாரதி எழுதிய “தமிழில் எழுத்துக்குறை” என்னும் கட்டுரை இவ்வகையில் முக்கியமானது. அதில் உள்ள சில கருத்துக்கள் பின்வருமாறு.

“நமது பத்திரிகைகளில் ஐரோப்பாவில் உள்ள நகரங்கள், மக்கள் முதலியவற்றின் பெயர்களைப் பார்க்கும்போது கண் சூக்கின்றது. அதைக் தமிழ் மாத்திரம் அறிந்த தமிழர் எப்படி வாசிப்பார்கள் என்பதை நினைக்கும்போதே காது சூக்கின்றது..... இங்கிலிஷ் அசூரத்தில் ப்ரெஞ், அரபி, பார்ஸி, ஸமஸ்கிருதம் முதலிய பாஷைகளின் பதங்கள் சிலவற்றை எழுதுவதற்கு இங்கிலிஷ் அரிச்சுவடி இடங்கொடாததைக் கருதிச் சில புதிய குறிகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லா ஐரோப்பிய பாஷைகளுமே அன்னிய பாஷைகளிலுள்ள விசேஷ உச்சரிப்புகளுக்கு இணங்கும்படி சில தனிக் குறிகள் ஏற்பாடு செய்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நாமும் அப்படியே சில விசேஷ குறிகள் ஏற்பாடு செய்துகொள்ளுதல் அவசியமாகும்... இதனால் எழுத்தின் வடிவத்தில் யாருக்கும் சந்தேகம் நேரிடாது. இந்த எளிய வழியை அனுசரித்து நமது தமிழ் மொழி விசாலமடைய வேண்டும் என்பதே என்னுடைய விருப்பம்.”²⁶

ஆயினும், பாரதி கருவதுபோல பிறமொழிச் சொற்கள் எல்லாவற்றையும், பிறமொழியாளர் உச்சரிப்பது போன்றே ஒலிச் சிதைவின்றி எழுதவேண்டும் என்பதை நாம் முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தேவையில்லை. பொதுவாக மொழிகள் பிற மொழிச் சொற்கள் தம் ஒலி இயல்புக்கு ஏற்றவாறே கடன் வாங்குகின்றன. ஆங்கிலம் தமிழ்ச் சொற்களை எவ்வாறு கடன் வாங்கியுள்ளது என்பதையே நாம்

உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். தமிழ் என்பதை (Tamil) என்றே அங்கிலத்தில் உச்சரிக்கிறார்கள் எழுது கிறார்கள். எனினும், நவீன தேவைகளுக்கேற்ப தமிழ் வரிவடிவத்திலே மாற்றங்களும் புதிய குறியீடுகளும் தேவை என்பதில் ஜெய் இல்லை. இதை முன்கூட்டியே பாரதி உணர்ந்து செயற்பட்டான் என்பது அவனது நவீனத்துவ உணர்வையே காட்டுகின்றது.

ஃஃஃஃ

இலக்கியத்துறையிலே பாரதியின் நவீனத்துவ நோக்கு பரவலாக அறியப்பட்டது ஓன்றாகும். குறிப்பாக, தமிழ்க் கவிதையைப் பொறுத்த வரையிலே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முதல் முதலாக அதை நவீன யுகத்துக்கு இழுத்து வந்தவன் பாரதிதான். பாரதிக்கு முந்திய கவிதை முற்றிலும் நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்க்கை உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டதாக, பெரிதும் சமயச் சார்பானதாகவே இருந்தது. கடவுள், பக்தி, கோயில் என்ற வட்டத்தையே சுற்றி வந்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் மனிதனின் ஆன்மீக வாழ்வு பற்றியதாக அது இருந்தது. எனலாம். ஓரளவு அரசர்கள், பெருமக்கள் பற்றியதாகவும் இருந்தது.

பாரதிதான் முதல்முதல் சாதாரண மக்களின் சமூக வாழ்வைக் கவிதையில் கொண்டுவந்தான். அரசியல், பொருளாதார சமூகப் பிரச்சினையில் கையாண்டான். பாரதிமுலமதான் தமிழ்க் கவிதை சமூகச் சார்புடையதாக மாறிற்று. இவ்வாறு, நான் கூறுகையில் பாரதி கவிதையில் ஆன்மீகத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வில்லை என்று நான் கருதுவதாகப் பொருள் கொள்ள தேவையில்லை. ஆயினும்,

பாரதியின் இன்றைய முக்கியத்துவத்துக்கு அவனது ஆன்மீக நோக்குக் காரணமேயல்ல. பாரதியை விட மாபெரும் ஆன்மீகக் கவிஞர்களைத் தமிழ்க் கவிதை மாபில் நாம் காண்கிறோம். ஆனால், ஆன்மீகத்தையும் சமூக வாழ்வையும் ஒன்றிணைத்ததில்தான் பாரதியின் முக்கியத்துவம் இருக்கின்றது. அவனது ஆன்மீக உணர்வும் கூட சமூக நாட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமைகிறது. “வல்லமை தாராயே இந்த மானிலம் யானுற வாழ்வதற்கே” என்றுதான் அவன் சக்தியிடம் வரம் கேட்கிறான். பாரதி இவ்வாறு கவிதையில் தொடக்கி வைத்த சமூகச் சார்புதான் நவீன மரபாகும். அதுதான் இன்றுவரை தொடர்கின்றது. இனியும் தொடரக் கூடியது. பாரதியின் நவீனத்துவத்தின் பிரதான அடிப்படையும் அதுதான்.

பொருள் அடிப்படையில் தமிழ்க் கவிதையை நவீனப்படுத்தியதுபோல, தமிழ்க் கவிதை வடிவத்தையும் நவீனப்படுத்தியவன் பாரதி. விநாயகர் நான்மணி மாலை, பாரத மாதா திருப்பள்ளி எழுச்சி, போன்ற இடைக் காலப் பிரபந்த வகைகளை பாரதி கையாண்டுள்ளதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆயினும் அவற்றிலும் புதிய உள்ளடக்கமே புகுத்தப்பட்டுள்ளது மனங்கொள்ளத் தக்கது. பழைமக்குள் புதுமையைப் புகுத்துவதாக நாம் இதை விளங்கிக்கொள்ளலாம். முற்றிலும் புதிய உள்ளடக்கத்துக்கேற்ற புதிய தன்னுணர்ச்சிக் கவிதை வடிவம் பாரதி மூலமே தமிழுக்கு அறிமுகமாகின்றது; ஷல்லி போன்ற ஜோப்பியப் புனைவியல்வாதக் கவிஞர்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு பாரதி அதனைத் தமிழில் புதிதாகத் தந்துள்ளான். குயில் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், சுயசரிதை போன்ற தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் முற்றிலும் புதிய வடிவ

பரிசோதனைகளையும் நாம் பாரதியிடம் காண்கிறோம். பாரதிக்குப் பின்வந்த கவிஞர்களிலே அவனது இந்தகைய பரிசோதனைகள் பெரும் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

கவிதையின் மொழிப் பயன்பாட்டில் - யாப்பு வடிவம், மொழி நடை ஆகியவற்றில் - பாரதி புகுத்திய புதுமைகள் முக்கியமானவை. இங்கு எளிமையும் ஜனரஞ்சகமும் பாரதியின் மூலமந்திரமாகும். இடைக்காலக் கவிதை பற்றி எழுதுகையில் பாரதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றான்; “நமது கவிதை யிலே ஆனந்தம் குறையத் தொடங்கிறது. ருசி குறைந்தது. காடு முரடான கல்லும், கள்ளி முள்ளும் போன்ற பாதை நம் கவிகளுக்கு நல்ல பாதையாகத் தோன்றலாயிற்று. கவிராயர் ‘கண்’ என்பதைச் சுக்கு என்று சொல்லத் தொடங்கினார். ரசம் குறைந்தது, சுக்கை அதிகப்பட்டன. உண்மை குறைந்தது, பின்னால் திறமைகள் அதிகப்பட்டன.... அருமையான உள்ளக் காட்சிகள் எளிமைகொண்ட நடையிலே எழுதுவது நல்ல கவிதை. ஆனால் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக, புலவர்களும் சாமியார்களும் சேர்ந்து வெகு சாதாரண விஷயங்களை அவெளாக்க, அந்தகார நடையில் எழுதுவதுதான் உயர்ந்த கல்வித் திறமை என்று தீர்மானங்களை கொண்டார்கள்.”²⁷ பாரதி கூறுவதுபோல் இவ்வாறு புலவர்களும் சாமியார்களும் செய்து கொண்ட இத் தீர்மானத்துக்கு விரோதமாகச் செயற்பட்டவன் பாரதி.

“எனிய பதங்கள், எனிய நடை, எனிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காவியம் ஒன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவேன் நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவேனாகிறான்.”²⁸

என்றும் பாரதி இதுபற்றி எழுதியுள்ளது யாவரும் அறிந்ததே. தன் எளிமைக் கோட்பாட்டின் அடிப் படையில் பாரதி உருவாக்கிய நவீன படைப்புக்கள் தமிழக்குப் புதிய உயிர் கொடுத்தன என்பதில் ஜயமில்லை.

ஆயினும், எளிமையின் உருவாக்கத்துக் குரிய முழுப் பெருமையும் பாரதிக்கு மட்டுமே உரியதல்ல. 18ஆம் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அருணாசலக் கவிராயர், கோபாலக்கிருஷ்ண பாரதியார் போன்றோர் பாரதிக்குப் பாதை சமைத்துக் கொடுத்தவர் கள் எனலாம். ஆனால் அவர்கள் வளர்த்த ஜனரஞ்சகமான எனிய செய்யுள் நடைக்கு சமுதாயச் சார்பான புதிய உள்ளடக்கத்தை கொடுத்தவன் பாரதி. அதனால் எளிமை ஒரு புதிய பரினாமம் பெற்றது எனலாம்.

இவ்வாறு கவிதையைப் பொறுத்தவரை, புதிய உள்ளடக்கம், வடிவ பரிசோதனை, உயிர்த் துடிப்பான மொழியைப் பயன்படுத்துதல் போன்ற அம்சங்களில் நவீன வாதத்தின் புரட்சிகரமான அம்சங்களை நாம் பாரதியிடம் காண்கின்றோம். எனினும் உரைநடை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை சிறுக்கதை, நாவல் போன்ற நவீன வடிவங்கள் பற்றி வடிவப் பிரக்ஞ பாரதியிடம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பாரதியின் கதைகளை நாவல் என்றோ, சிறுக்கதை என்றோ பாகுபடுத்தாமல் புனைக்கதை என்று குறிப்பிடுவதே பொருத்த மானது. இத்துறைகளிலே தாக்டருக்கு இருந்த வடிவப் பிரக்ஞங்கும், பரிசோதனை நாட்டமும், தாக்டரின் சில சிறுக்கதைகளை மொழி பெயர்த்த பாரதியாரிடம் இருக்கவில்லை என்பது மனங் கொள்ளத் தக்கது. தமிழ் இலக்கியம் புனைக்கதைத் துறையைப் பொறுத்தவரை பாரதியிடம் இருந்து நவீன பலத்தைப் பெறவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

இது எவ்வாறாயினும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, சமூக, அரசியல், பொருளாதார பண்பாட்டுத் துறைகளில் பாரதி தீவிரமான நவீன சிந்தனைப் போக்கைப் பிரதிபலித்தவன் என்பதிலும் பாரதியின் மூலமே நாம் ஓர் நவீன யுகத்துள் பிரவேசிக்கின்றோம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. *International Encyclopedia of the Social Sciences.*
Vol. 10. Macmillan/ 1968. P. 387.
2. *Encyclopedia of the Social Sciences.*
Vol 9, 10 Macmillan 1963. P. 564.
3. பிராட்ரிக் ஏங்கெல்ஸ், 'இயற்கையின் இயக்கவியல்' முன் னேற்றப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ, பக். 40.
4. பெ. சு. மணி, 'பாரதியாரும் சமூக சீர்திருத்தமும்' சென்னை, 1980. பக். 19.
5. க. கௌலாசபதி 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' சென்னை, 1968. பக். 54.
6. கா. நா. சுப்பிரமணியம், 'முதல் ஜூந்து தமிழ் நாவல்கள்' சென்னை, 1957. பக். 88.
7. க. கௌலாசபதி, 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' மேற்கோள் பக். 55.
8. மு. வேதநாயகமின்னை, 'பெண்கல்வி' சென்னை, 1948 பக். 22.
9. சுப்பிரமணியபாரதி, 'மகாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' அருணா பதிப்பகம், மதுரை, 1964. பக். 194,119.
10. அதே நூல், பக். 198,199,200.
11. அதே நூல், பக். 198.
12. பாரதியார் 'பகவத் கீதை' பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை, 1977, பக். 37,45,46.
13. அதே நூல், பக். 47,48.
14. பெ. சு. மணி 'பாரதியாரும் சமூக சீர்திருத்தமும்' மேற்கோள் பக். 129.
15. பெ. தூரான், 'பாரதி தமிழ்' சென்னை, 1953 பக். 103.
16. அதேநூல், பக். 240.
17. அதேநூல், பக்.242.
18. சுப்பிரமணியபாரதி, 'மஹாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' பக். 194.
19. வி. கோ. குரியநாராயண சாஸ்திரியார், 'தமிழ் மொழி வரலாறு' சென்னை 1932, பக். 57.
20. பெ. தூரான், பாரதி தமிழ்' பக். 103.
21. சுப்பிரமணியபாரதி, 'மஹாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' பக். 45.
22. ரா. அ. பத்மநாபன், 'பாரதி புதையல்-1', சென்னை, 1958, பக் 70.71.
23. சுப்பிரமணியபாரதி, 'மகாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' பக். 256.
24. அதே நூல், பக். 154.
25. அதே நூல், பக். 185.
26. ரா. அ. பத்மநாபன், 'பாரதி புதையல்-1, பக், 68,69.
27. சுப்பிரமணியபாரதி, மகாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' பக். 45, 46.
28. சுப்பிரமணியபாரதி, 'பாரதியார் கவிதைகள்' மேர்க்குரி புத்தகக் கம்பனி, கோவை, 1969, பக். 357.

நன்றி: பாரதி பண்முகப் பார்வை, தேசிய கலை இலக்கிய பேரவை வெளியீடு.

அறைப்பிதம்

ஆய்வரங்கு - 2011

“பிரிந்தானியர் ஆட்சியும் நவீனமயமாக்கலும்”

நாள்: அக்டோபர் 14, 15, 17 மூலம் திகதிகள்

நிட:

**கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மண்டபம்
உருத்திரா மாவத்தை, கொழும்பு-06.**

புத்த சாசனம் மற்றும் மத அலுவல்கள் அமைச்சர்,
இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் தினணக்களம்

தொடக்க வைபவம்

14-10-2011 – காலை 09.00 மணி
நலைமை

**பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
தலைவர் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.**

ஸ்ருதம் விருந்தனர்
மாண்புமிகு எம். கே. ஏ. டி. என். குணவர்த்தன
பிரதி அமைச்சர்,
புத்தசாசனம் மற்றும் மதஅலுவல்கள் அமைச்சர்

சீரப்பு விருந்தனர்கள்
திரு எச். பி. கசியன் வேறாத்
செயலாளர்,
புத்தசாசனம் மற்றும் மதஅலுவல்கள் அமைச்சர்
பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம்
பேராசிரியர் (பணிநிறைவு)
காஞ்சிமாழவிவர் பட்டமேற்படிப்பு மையம்
புதுச்சேரி, தமிழ்நாடு

- நிகழ்ச்சி நிறை -

(மு.ப. 9.00 – மு.ப. 12.00)

09.00 – மங்கள விளக்கேற்றல்

09.10 – தேவாரம்

திருமதி பவானி முதுந்தன்
அபிவிருத்தி உதவியாளர் (இந்து கலாசாரம்)
இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

09.20 – வரவேற்புரை

திரு ம. சண்முகநாதன்
உதவிப் பணிப்பாளர்
இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

09.30 – ஆசியுரை

சிவாந்தி. க. வைத்தீஸ்வரக் குருக்கள்
தலைவர்,
இந்துக் குருமார் அமைப்பு

09.40 – தொடக்கவுரை

திருமதி. சாந்தி நாவக்கரசன்
பணிப்பாளர்.
இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

10.00 – தலைமையுரை

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
தகைசார் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

10.10 – சிறப்பு விருந்தினர் உறை

திரு எச். பி. கசியன் ஹோத்
செயலாளர்,
புத்தசாசனம் மற்றும் மதாலுவல்கள் அமைச்சர்

10.20 – மிரதம் விருந்தினர் உறை

மாண்புமிகு எம்.கே. ஓ. டி எஸ். குணவர்த்தன
பிரதி அமைச்சர்,
புத்தசாசனம் மற்றும் மதாலுவல்கள் அமைச்சர்.

10.30 - நூல் வெளியீடு

* “அறநெறிக்காலமும் தமிழகப் பண்பாட்டு மரபுகளும்”

(2010இலும் ஒண்டு நடைபெற்ற ஒய்வரங்கு கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)

* ஒய்வரங்கு சிறப்புமலர்

10.40 - நூல் அறிமுகவரைகள்

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா
தலைவர்,

தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

பேராசிரியர் மா. வேதநாதன்
தலைவர்,
இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்

11.10 - ஆதார சுருதியுறை

பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம்
காஞ்சிமாழனிவர் பட்டமேற்படிப்பு மையம்,
புதுச்சேரி.

11.40 - நன்றியுறை

திருமதி. தேவகுமாரி ஹரன்
சிரேஷ்ட ஒராய்ச்சி அனுவார்,
இந்துசமய, கலாசார அனுவங்கள் தினைக்களாம்.

இவ்வைபவத்திற் கலந்து கொள்ளுமாறு தங்களை
அன்புடன் அழைக்கின்றோம் !

இந்துசமய, கலாசார
அனுவங்கள் தினைக்களாம்
இல. 248 1/ காலி வீதி,
கொழும்பு-04.

சாந்தி நாவுக்கரசன்
பணிப்பாளர்

INVITATION

RESEARCH SEMINAR ON BRITISH COLONIALISM AND MODERNIZATION

14, 15, 16 October 2011

VENUE:

*COLOMBO TAMIL SANGAM HALL
RUDRA MAWATHA, COLOMBO - 6.*

Ministry of Buddha Sasana & Religious Affairs
Department of Hindu Religious & Cultural Affairs

INAUGURAL CEREMONY

14-10-2011 - 09.00 a.m.

Chair Person

Prof. S. Pathmanathan,
Professor Emeritus in History,
University of Peradeniya

Chief Guest

Hon. M.K.A D.S Gunawardana
Deputy Minister,
Ministry of Buddha Sasana & Religious Affairs

Guests of Honour

Mr. H. B. Cashian Herath
Secretary,
Ministry of Buddha Sasana & Religious Affairs

Prof. K. Panjangam
Post Graduate Centre of Kanchi Mamunivar,
Pondicherry

Programme

09.00 A.M. - 12.00 Noon

9.00 - Lighting the Oil Lamp

9.10 - Recital of Thevaram

Mrs. Bavani Mugunthan

Development Assistant (Hindu Culture)
Department of Hindu Religious & Cultural Affairs

9.20 - Welcome Address

Mr. M. Sanmuanathan,

Asst. Director
Department of Hindu Religious & Cultural Affairs

9.30 - Benediction

Sivasri K. Vythesswara Kurukkal

Head,
Hindu Priest Association.

9.40 - Inaugural Address

Mrs. Shanthi Navukarasan,

Director,
Department of Hindu Religious & Cultural Affairs

10.00 - Address by Chairman

Prof. S. Pathmanathan

Professor,
Emeritus in History
University of Peradeniya.

10.10 - Address by Guest of Honour

Mr. H. B. Cashian Herath

Secretary,
Ministry of Buddha Sasana & Religious Affairs

10.20 - Address by Chief Guest

Hon. M.K.A.D.S. Gunawardana

Deputy Minister,
Ministry of Buddha Sasana & Religious Affairs

10.30 - Book Launching Ceremony

(*Departmental Publications*)

* "Period of Ethical Literature and Cultural Traditions of Tamil Society"
(Compilation of Last year's Seminar Papers)

* "Special Souvenir"

10.40 - Introduction about the Books

Prof. S. Sivalingaraja

Head,
Department of Tamil, University of Jaffna

Prof. M. Vethanathan

Head,
Department of Hindu Civilization,
University of Jaffna

11.20 - Key Note Address

Prof. K. Panchangam

Post Graduate Centre of
Kanchi Mamunivar,
Pondicherry

11.40 - Vote of Thanks

Mrs. Thevakumary Haran,

Senior Research Officer,
Department of Hindu Religious & Cultural Affairs

You are cordially invited to attend the ceremony.

Department of Hindu Religious & Cultural Affairs

248, 1/1 Galle Road,
Colombo 4

Shanthi Navukarasan
Director

நிகழ்ச்சி நிறல்

“பிரத்தானியர் ஆட்சியும் நீண் மயமாக்கமும்”

14-10-2011 வெள்ளிக்கிழமை

சிரங்கு: சங்கரப்பிள்ளை மண்டபம்

அமர்வு 01

பொருள்: தீநால்லியல்

தகவலை: பேராசிரியர் ஸி. பத்மநாதன்

தலைவர் பேராசிரியர், வரலாற்றுத்துறை.

போதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

மிப. 01.30 தமிழியலும் தொல்லியலும்

பேராசிரியர் ப. புத்தியீஸ்னம்

தலைவர், வரலாற்றுத்துறை, யாழ் பல்கலைக்கழகம்.

02.00 கல்விடி ஆராய்ச்சியில் வளர்ச்சி

கலாந்தி எ. மகேந்வரன்

முதல்கை வீரவூரமானார்

போதனைப் பல்கலைக்கழகம்

02.30 பிரத்தானியர் ஆட்சிகால யாருளாதார மாற்றங்கள்

பேராசிரியர் டி. சுப்பிரமணிய

கிளைப்பாளர், பிரஞ்சு நிறுவனம், பாண்டிசேரி

அமர்வு 02

பொருள்: சமூகமாற்றும் (அரசியல்)

தகவலை: பேராசிரியர் என். முத்துமோகன்

தலைவர், குருநாளைக் தத்துவத்துறை

மதுஞர காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்

03.00 பிரத்தானியர் ஆட்சியும் தேசியவாதமும்

பேராசிரியர் கி. முத்தையா

முன்னாள் தலைவர், நாட்டார் இலக்கியத்துறை

மதுஞர காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்

03.30 நோட்டத் தொழிலாளர் துறையிற்றித்திடமும்

மலேசியியும் நமிழிர் வாழ்வியலும்

கலாந்தி கிருஷ்ணன் மணிமும்

கிளைப்பேராசிரியர், மலேசியப் பல்கலைக்கழகம்.

04.00 பிரத்தானியர் ஆட்சிகால கிந்தியாவில் சூகு மாற்றம்

பேராசிரியர் டி. சுப்பிரமணிய

கிளைப்பாளர், பிரஞ்சு நிறுவனம், பாண்டிசேரி

04.30 நிராவிட தியக்கழம் தமிழக வெதுசன வெளியும்

பேராசிரியர் வி. அரசு

தலைவர், துமிழ் இலக்கியத்துறை,

சௌன்னைப் பல்கலைக்கழகம்

15-10-2011 சனிக்கிழமை

அமர்வு 03

பொருள்: சமய மறுமலைச்சி

தகவலை: பேராசிரியர் அ. சக்துமத்தால்

முன்னாள் தலைவர், தமிழ்த்துறை,

யாழ், பல்கலைக்கழகம்

08.25 தேவாரம்

08.30 சாவசமய மறுமலைச்சியில் ஆழுமகநாவலர்

பேராசிரியர் ப. கோபாலகிருஷ்ண கூயர்

தலைவர் பேராசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

09.00 பிரத்தானியர் ஆட்சியில் சமயநிலை -

சனிநால்டிலிந்து சமரத்திற்கு

திரு. க. இரத்யான்

முதல்கை விரிவுமறையாளர், மொழித்துறை,

தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

09.30 இந்துஸமய பிர்லூஸ்தில் பிரத்தானிய கால்சிய மீட்பும்

நிலைநிலைவழம்

கனாந்தி எஸ். சுரவனன்

தலைவர் பேராசிரியர், விவேகானந்தாக் கல்லூரி,

சௌன்னை

10.00 தேவீர் திடைவெளை

அமர்வு 04

பொருள்: ஆழுநுணயகள்

தகவலை: பேராசிரியர் வி.அரசு

தலைவர், துமிழ் இலக்கியத்துறை,

சௌன்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

10.15 பாரதியாழம் வட்டமாழியும்

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி

முன்னாள் தலைவர், சமள்கிருதத்துறை,

யாழ் பல்கலைக்கழகம்.

10.45 வள்ளலர்

பேராசிரியர் என். முத்துப்போகன்

தலைவர், குருநாளைக் தத்துவத்துறை,

மதுஞர காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்.

11.15 ஆழுமகநாவலர்

பேராசிரியர் கி. உத்தமநாதன்

தலைவர், பேராசிரியர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

அமர்வு 05

பொருள்: ஆழுநுணயகள்

தகவலை: கனாந்தி எஸ். சுரவனன்

தலைவர், விவேகானந்தாக் கல்லூரி,

சௌன்னை

11.45 தமிழ்ச் சூழலில் காந்தியும்

பேராசிரியர் வி. அரசு

தலைவர், முன்னாள் நாட்டார் இலக்கியத்துறை,

காமராஜர் பல்கலைக்கழகம், மதுஞர்.

12.05 அரவிந்தர்
திருமதி சாந்தி நாளக்கரசன்
பணிப்பாளர்,
இந்துஸ்மை கலைஞர் அலுவல்கள் தினைக்களம்

12.15 கிருமனர்
கலாந்தி கிருமனையேனி நோயீப்பர்.
தலைவர், ரூண்ட்கலைத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

12.45 ஆளந்த துமாரசாமி
திரு. கி. அ. சுசீதானந்தம்
தென்னிந்தியா

01.15 மதிய போசனம்

அமர்வு 06

பியாருளி: ஆம்மியல், அகராதியியல்

தலைவர்: பேராசிரியர் சி.ஏ.ஷி.கௌநாதன்
தலைகாரர் பேராசிரியர்.

02.00 தமிழ் அகராதி வராலாழு
போசிரியர் வெ. மாநதமல்
தலைவர், தமிழ்த்துறை, பெரியர் பல்கலைக்கழகம்,
தமிழ்நாடு

02.30 நமிழில் நவீன் திறனாம்விள் தோற்றும்
பேராசிரியர் க. மத்தோவ்கம்
(பணிநிறைவு)
காந்திமா முனிவர் பட்டமேற்படிப் பையம், புதுச்சேரி

03.00 தமிழ் கழலில் மாக்ஸீ அறிமுகமும் விளைவுகளும்
போசிரியர் என். மத்துமோகன்
தலைவர், குருநாளன் தத்துவத்துறை
மதுரை காழகாஜர் பல்கலைக்கழகம்.

அமர்வு 07

பியாருளி: நவீனத்துவம்

தலைவர்: பேராசிரியர் க. சுப்ரதாயா
கிளையாபாளர்,
பிரான்கு நியாயம், பாண்டிசேரி, தமிழ்நாடு.

03.30 நவீனத்துவமும் கிளங்கமில் யென்னிய
சிந்தனை மாற்றமும்
போசிரியர் சீத்திரசோகா வெளனகுரு
தமிழ்த்துறை, மூக்குப் பல்கலைக்கழகம்

04.00 கிறிஸ்தவ மிஹன்றியாரில் தமிழ்ப்பணிகளில்
நவீனத்துவம்
கலாந்தி என். ஜெபநேசன்,
முன்னாள் பேராயர், தென்னிந்திய நிருச்சபை.
04.30 நவீனத்துவ சமய சுற்றாய உருவாக்கத்தில்
வள்ளவாரின் பங்கு
போசிரியர் கலைஞரி ஊமநாதன்,
இந்துநாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

16-10-2011 ஞாயிற்றுக்கிழமை
அமர்வு 08

பியாருளி: நிறுவனங்கள், தீயக்காலிகள்

தலைவர்: பேராசிரியர் ப. கோபால்கிருஷ்ண ஜயர்
முன்னாள் தலைவர், இந்து நாகரிகத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அமர்வு 09

08.25 தேவாரம்
08.30 இந்திய தாந்திரிக முயற்சியில்
சேர் ஜேன் வூட்ட்ர்போலின் பங்களிப்பு
திரு. க. முதந்தன்
விரிவுக்காரர், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

09.00 யரபு வழிக் கல்விய காக்க முன்ற நிறுவனங்கள்
திரு. க. தமான் முதுநீலக விரிவுக்காரர்,
தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
09.30 மிரிதாசியியர் தால சமுத்திச் சைவசமய வளர்ச்சியில்
இந்து சமய நிறுவனங்களில் பங்களிப்பு
கலாந்தி க. அநூந்தவாசா,
முதுநீலக விரிவுக்காரர், வரலாற்றுத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

அமர்வு 09

பியாருளி: மதியியல்

தலைவர்: பேராசிரியர் க. உத்தராங்கம்
போசிரியர் (மனிநிறைவு)
காந்திமா முனிவர் பட்டமேற்படிப் பையம் புதுச்சேரி.

10.00 தமிழ் நூற்றுமிகு வரலாழு
போசிரியர் வெ. மாநதமல்,
தலைவர், தமிழ்த்துறை, பெரியர் பல்கலைக்கழகம்,
தமிழ்நாடு.

10.30 பதியுலகில் நவீனத்துவம் -
சி. வெ. தா. வெ. முன்தெல்து
கலாந்தி முக் பிரசாந்தன்,
சேவஷ் விரிவுக்காரர்,
ஞீ. கெயல்வரத்தாபு பல்கலைக்கழகம்.

11.00 சமுத்திப் பதிப்பு முயற்சிகள்
போசிரியர் என். சீவலிங்கமுரு
தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

11.30 19ஆம் நூற்றாண்மூல நாட்டார் தில்கிய
பதிப்பு முயற்சிகள்
கலாந்தி அம்மன்னிலி மருகதான்
முதுநீலக விரிவுக்காரர், தமிழ்த்துறை
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

அமர்வு 10

பியாருள்: தீவக்கிய வளர்ச்சி

- தகவலை:** பேராசிரியர் ஸ. மாதூர்யன்
தலைவர்
துமிழ்த்துறை, பெரியார் பல்கலைக்கழகம், தமிழ்நாடு
- 12.00 தமிழ் தீவக்கிய போக்கில் யாரா
பொயாசிரியர் க. பக்தசாங்கம்
பேராசிரியர் (பெரித்தலை)
காஞ்சிமா புஸ்திகர் பட்டமேற்படிப்பு மூலம் தமிழ்நாடு.
- 12.30 தமிழில் உறுப்புடை வளர்ச்சி
கணாநிதி எம். ஜி. நுழைமான்
முதலிலை விரிவுறையாளர்.
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்
- 1.00 தமிழில் தலைமுறை மதிகாரன்
கணாநிதி துவரை, மதிகாரன்
தலைவர், தமிழ்த்துறை,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.
- 01.30 மதிய போசனம்

அமர்வு 11

பியாருள்: யறுமணர்ச்சியியும் நவீனத்துவமும்

- தகவலை:** பேராசிரியர் கி. முத்தோயா
முன்னாள் தலைவர், நாட்பார் தீவக்கியத்துறை,
மதுரை கமராஜர் பல்கலைக்கழகம்
- 02.00 19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் தோன்றிய
யறுமலர்ச்சி தீவக்கியக்காரர்-ஸ்ரீலா வளர்ச்சி சங்கம்
பொயாசிரியர் வி. அரங்,
தலைவர், தமிழ் தீவக்கியத்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
- 02.30 பிரத்தாளியிய் வநுவகியில் பிள்ளை மலேசிய
கிந்தியியிலையே திருப்பட்ட கலை, கலாசார
யறுமலர்ச்சி
கணாநிதி குழரன் ஈப்பிரமணியம்
கிணனைப்பேராசிரியர், இந்திய ஏற்றகத்துறை,
மலேசியப் பல்கலைக்கழகம்
- 03.00 மலேசியாவில் பிரத்தாளியிய் ஏற்பந்திய
கல்வி யறுமலர்ச்சி
கணாநிதி மோகானதான் கிராமசாமி
கிணனைப்பேராசிரியர், இந்திய ஏற்றகத்துறை,
மலேசியப் பல்கலைக்கழகம்
- 03.30 விவேகானந்தர் வளியுறுத்திய பிரத்தாளிய
காலனியிய் மீட்டும் நவீனத்துவமும்
கணாநிதி எஸ்.சுரவனான்
துவகைனப்பேராசிரியர், விவேகானந்தாக் கல்லூரி.
சென்னை.
- 04.00 - 06.00 நிறைவு விருா

15-10-2011 சனிக்கிழமை

அமர்வு 01

விபுலானந்தர் அரங்கு (ஸல் மாடி மண்டபம்)

பியாருள்: சியாழி, தீவக்கியம்

- தகவலை:** பேராசிரியர் என். சிவகிள்கராஜா
தலைவர், தமிழ்த்துறை, யாழ் பல்கலைக்கழகம்
- 08.30 தமிழ் நூல்களின் சிங்கள மாழிமையியியும் பூயற்கிள் திரு. தமிழகிக் கலையினங்க
விரிவுறையாளர், இறைச்சு பல்கலைக்கழகம்.
- 09.00 தமிழ் வழக்கில் ஆங்கிலத்தில் தாங்கம்
திரு. வெ. சுந்தரேசன்
விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
- 09.30 சுமுத்து தீவக்கியத்தின் நவீனமைய்யார்
திரு. கே. அருந்தாகரன்
விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
- 10.00 தேந்ர் திட்டவேளை

அமர்வு 02

பியாருள்: சுய ஆழுவழகன், நிறுவனங்கள்

- தகவலை:** பேராசிரியர் மா. வெந்தாதார்
தலைவர், இந்தாகரித்துறை யாழ். பல்கலைக்கழகம்
- 10.30 கிந்துமத்தில் நவீனமையாக்கத்தில் விவேகானந்தர்
திருமதி. விச்சௌஷாமி பல்லிசுன
சிரேஷ். விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்
- 11.00 சுதந்திரம் பற்றிய தோக்கு நிலையில் விவேகானந்தரும்
யாழியாழும்
திருமதி. சாந்தி கேசவன்
சிரேஷ். விரிவுறையாளர், மிகுந்தப் பல்கலைக்கழகம்.
- 11.30 தீவக்கியில் திராமிக்ருவனமிழன்
திரு. வ. தனாயலசிங்கம்
விரிவுறையாளர். சிகுந்தப் பல்கலைக்கழகம்.

அமர்வு 03

பியாருள்: ஆழுவழகன்

- தகவலை:** திருவிழி. நாச்சியார் செல்வநாயகம்
சிரேஷ். விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்
- 12.00 சுவாமி விழுவானந்தர்
திரு. என். துவாயுத்
ஆசிரியர், பெரியகல்லூர்.
- 12.30 ஆர்ஜன் சதாசிவமியில்லை
திரு. மா. சுபந்தான்
விரிவுறையாளர், இவைப் பல்கலைக்கழகம்
- 01.00 19ஆம் நூற்றாண்டு கால தமிழாழ்த் தேவையார்
சூத யறுமலர்ச்சியில் டாக்டர் முத்துவர்த்தியாரின் யங்க
திருமதி செக்கா சிவதமாரன்
விரிவுறையாளர். சிகுந்தப் பல்கலைக்கழகம்.
- 01.30 மதிய போசனம்

அமர்வு 04

பியாருள்:	கிளக்கியர், அகராதி
தலைமை:	கவானிதி முறைச் சப்பிரயோகியம் கிணைப்போர்சிரியர். மலேசியப் பல்கலைக்கழகம்.
02.30	கிளங்கலில் நோன்றிய கீந்துசமய நூல்கள் - ஓர் ஆய்வு திருமதி சுகந்தினி பீந்தியான்தான் சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
03.00	தமிழ்த்தாழு கிளக்கியம் - தத்தொலிரி காநு ரீதித் சிறப்பு நூட்க திருமதி பூபி வள்ளியனா சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர், சிபுக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
03.30	சுதாராஜி கவானிதி சி. செல்வராஜ்/சிதம் சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

அமர்வு 05

பியாருள்:	கிளக்கியர், மத்தியினக
தலைமை:	கவானிதி உதவியாச் சிருத்தைக் கிணைப்போர்சிரியர். மலேசியப் பல்கலைக்கழகம்.
04.00	பிரத்தாரியர் காஸ்டா கிளக்கிய திரு. ப. சந்திரசௌகம் சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
04.30	பிரத்தாரியர் கால்தீல் ஏறுந் தினிய தமிழக வரலாற்றுறுது நூல்களின் நிய நோக்கு கவானிதி அஜுதீயா சௌனாதராஜா சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
05.00	கிந்துயநம் ராபரான சுதந்தும் பத்திரிகைகள் சென்வி என். செல்வதமாரி விரிவுறையாளர், தன்கழுஞ்சுப் பல்கலைக்கழகம்

16-10-2011 ஞாயிற்றுந்திடியை

அமர்வு 06

பியாருள்:	சமூகமுய் கல்வியுரி
தலைமை:	போர்சிரியர் ப. புஸ்பர்.ஈம் தலைவர், வரலாற்றுற்றுறை, யாழ் பல்கலைக்கழகம்
08.30	பிரத்தாரியர் ஆட்சிக்கால மாட்டக்காயில் சொல் மறுமலர்ச்சி திரு. நா. வாமஸ் விரிவுறையாளர், சிபுக்குப் பல்கலைக்கழகம்
09.00	பிரத்தாரியர் ஆட்சியும் சுறக மாற்றும் - சுழுதமிற் அரசியல் உயர்தாழும் பற்றிய ஆய்வு கவானிதி கே. ரி. கௌசலியின்கம் தலைவர், சமூகமுயிற்றுறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்

09.30	பிரத்தாரியர் ஆட்சிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாளத்து ஸ்வயாழ் கல்வி சென்வி சிவலக்காரி சிவகுருநாதன் சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர், யாழ். பக்கலைக்கழகம்.
10.00	பிரத்தாரியர் ஆட்சிக்கால கிளங்கலியில் வள்களின் கல்வி நிலை திருமதி அஜுதீயா சத்தியசீலன் சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்
10.30	நேர் கிடைவினா

அமர்வு 07

பியாருள்:	கணவ
தலைமை:	கவானிதி மீதாகநூல் கோம்பாலி கிணைப்போர்சிரியர். மலேசியப் பல்கலைக்கழகம்.

11.00	தீசு சென்வி மீரா விள்ளவாயாவு விரிவுறையாளர். நேர் கல்வி நிறுவனம்
11.30	திருச்சதிரியிலிருந்து பாதம்வரை போர்சிரியர் சபா ஜெயராஜா முன்னாள் தலைவர், நூல்கலைத்துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்
12.00	நாடகம் திரு. எஸ். செயசங்கர் விரிவுறையாளர் சிபுக்குப் பல்கலைக்கழகம்
12.30	நீலத்துவமுழ் கிளங்கலத் தமிழ் நாடக மரபும் போர்சிரியர் சி. வெளன்குரு முன்னாள் தலைவர், நூன்கலைத்துறை, சிபுக்குப் பல்கலைக்கழகம்
01.00	மதிய போசனம்

அமர்வு 08

பியாருள்:	சமூகம்
தலைமை:	போர்சிரியர் சபா. செயராஜா

2.30	தமிழ்க்குலில் நவீன யாயாக்கழும் வள்களும் போர்சிரியர் ச. வெங்காச
03.00	தமிழ்தாரியர் காலத்தில் தமிழ்சீலம் மூலில் சுறுதாயத்தில் ஈழி அ.சி. ஆ. காங்குளை ஒடு யார்வை கவானிதி ரெமால் அப்துல்லை
03.30	அ.சி.ங்களின் வெளி, சமய மனிஸ், தடுமுறை உத்தேநால் முறையுடைய ஒரு நேர் கிடைவினா விந்துவான் சுந்தா வைத்தியநாதன் ஆன்மீக சௌர்பையிலாளர்

வலி தெற்கு பிரதேசசபை
பொதுசன நூலகம்

சள்ளாகம் / உடுவில் / ஏழாகலை

இப்புத்தகம் கீழ் குறிக்கப்பட்டுள்ள திகதி அல்லது அதற்கு முன்னர் திருப்பிக் கொருக்கப்பட வேண்டும். குறித்த தவணைக்குள் கொருக்கப்படாத புத்தகம் ஒவ்வொன்றுக்கும் நாள் ஒன்றுக்கு குற்றப்பணமாக ரூபா 1.00 அறவிடப்படும்.

பதுப்பு எண்	சேர்வு திலை
	20321

நட்டின் நம்புதி

'பிரித்தானியர் ஆடசியும் நவீனமயமாக்கமும்'

ஆய்வரங்கச் சிறப்பு மஹர் - 2011

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்

ISBN: 978-955-9233-20-6

